

JG

КАМЕНТЪТ

1993

ДЖОН
ГРИШАМ

О Б С И Д И А Н

Джон Гришам

Клиентът

На Тай и Шей

1

Марк беше единайсетгодишен и вече две години пушеше от дъжд на вятър – нямаше намерение да се отказва, но внимаваше да не се пристрасти. Също като бившия си баща предпочиташе „Кулс“, ала майка му пушеше „Вирджиния Слимс“ – по два пакета дневно, тъй че на седмица успяваше да й отмъкне десетина-дванайсет цигари. Тя беше отрудена жена с куп проблеми и може би малко наивна, щом станеше дума за нейните момчета. За нищо на света не би повярвала, че по-голямото пуши още преди да е навършило единайсет.

През две улици по-нагоре живееше хулиганът Кевин и понякога Марк си купуваше от него крадена кутия „Марлборо“ срещу един долар. Но в повечето случаи му се налагаше да разчита на тъничките дълги майчини цигари.

И днес следобед четири-пет от тях лежах в джоба му, докато водеше осемгодишното си братче Рики по пътеката към гората зад фургоните. Рики явно се вълнуваше – предстоеше му да запали за пръв път. Вчера бе открил, че Марк крие цигари в кутия от обувки под леглото, и бе заплашил да разкаже всичко, ако той не го научи как се пуши. Сега двамата се прокрадваха по горската пътека към едно от тайните местенца, където Марк бе прекарал дълги часове в пълно усамотение, опитвайки да пуска димни колелца.

Повечето хлапета в квартала се интересуваха от бира и марихуана, но Марк твърдо смяташе да отбягва тия два порока. Бившият им баща беше алкохолик, който редовно пребиваше момчетата и майка им, а след като се наложи с бира, винаги го хващаха бесните. Марк бе изпитал на собствения си гръб вредата от алкохола. От наркотиците пък просто се боеше.

– Загубихме ли се? – попита Рики, когато напуснаха пътеката и поеха през високите буренаци. Типичен въпрос на по-малък брат. Смулна набързо два пъти и издуха дима. – Видя ли? Много е лесно. Друг път ще те науча как да гълташ.

– Добре.

Рики протегна трепереща ръка й Марк внимателно пъкна цигарата между палеца и показалеца.

– Хайде сега.

Рики надигна влажния филтър към устните си, смукна едва-едва и

веднага издуха дима. После още веднъж. Димът така и не проникна зад зъбите му. Рики се окуражи и смукна пак. Марк го гледаше внимателно с надеждата, че хлапето ще се задави, ще посинее от кашлица, после ще се издрайфа и вече никога няма да барне тютюн.

– Фасулска работа – заяви Рики, след това отдръпна ръка и взе да се любува на цигарата. Пръстите му трепереха.

– Чудо голямо!

– Има един такъв вкус...

– Добре де, добре.

Марк се настани до него и измъкна цигара от джоба си. Рики пухтеше енергично. Марк запали цигарата и известно време двамата седяха мълчаливо, вгълбени в удоволствието от спокойното пушене под сянката на дървото.

– Голям кеф – заяви Рики, опипвайки филтъра с устни.

– Страшен си. Ама що ти треперят ръцете?

– Не е вярно.

– Вярно е.

Рики предпочете да не спори. Приведе се напред с лакти върху коленете и смукна по-силно, после плю настрана, както бе виждал да правят Кевин и другите големи момчета зад паркинга за каравани. Лесна работа.

Марк оформи устни в идеален кръг и опита да направи колелце. Надяваше се това окончателно да шашне братчето му, но колелцето не стана и пушекът се разсея.

– Мисля, че още си прекалено зелен, за да пафкаш – каза той.

Рики деловито пухтеше, плюеше и се наслаждаваше на тази гигантска крачка към мечтаната мъжественост.

– Ами ти на колко беше, като почна?

– На девет. Аз обаче бях къде-къде по-печен от тебе.

– Все така разправяш.

– Щото е вярно.

Седяха един до друг върху пъна, пушеха кротко и гледаха слънчевата тревиста полянка. Преди три години Марк наистина беше по-зрял от днешния Рики. Дори по-зрял от което и да било осемгодишно хлапе. Открай време си беше такъв. На седем години бе ударил баща си с бухалка за бейзбол. Последствията бяха печални, но онзи пиян малоумник престана да бие майка им. По онова време изнурената от скандали и побоища Даян Суей можеше да търси опора и съвет само от по-големия си син. Двамата взаимно се утешаваха и съзаклятничеха, за да оцелеят.

Заедно плачеха след поредния побой. Тайно обмисляха как да опазят Рики. На девет години Марк я убеди да подаде молба за развод. Пак той повика ченгетата, когато баща му получи призовката и нахълта вкъщи пиян. А пред съда даде свидетелски показания за неговата родителска немарливост, за скандалите и побоищата. Не ще и дума – зряло момче беше.

Рики пръв чу колата. Откъм прашния път долетя глухо бучене. Сетне брат му също го чу и двамата едновременно спряха да пушат.

– Седи си кротко – прошепна Марк.

Останаха да седят неподвижно. Над заобленото било на хълмчето изпълзя черният лъскав силует на грамаден линкълн и бавно се спусна към тях. Бурените по пътя опираха в предната броня. Марк пусна цигарата на земята и я настъпи с крак. Рики побърза да стори същото.

Когато наближи полянката, колата съвсем забави ход и направи плавен завой, закачайки провисналите клони. После спря, обърната към пътя. Момчетата бяха точно зад нея, тъй че шофьорът не можеше да ги види. Марк лекичко се смъкна от пъна и пропълзя през бурените към храсталака край полянката. Рики го последва. Сега се намираха на десетина метра от задницата на линкълна. Вгледаха се внимателно. Номерата бяха от щата Луизиана.

– Какво прави той? – прошепна Рики.

Марк надникна през клонките.

– Шшшт!

Беше чувал, че понякога тукашните младежи идвали в горичката да пушат марихуана и да се срещат с момичета, но тази кола явно не принадлежеше на младеж. Двигателят замлъкна и около минута не се случи нищо.

После вратата се отвори, шофьорът излезе сред бурените и хвърли поглед наоколо. Беше нисък, тантурест мъж с черен костюм. По шишката му кръгла глава нямаше нито косъм освен двата зализани кичура над ушите и рядката прошарена брадица. Като залиташе и се препъваше, той мина зад колата, задрънка с ключовете и най-сетне успя да отвори багажника. Извади градинарски маркуч, надяна го на ауспуха и пъхна другия край през леко открехнатото прозорче на задната лява врата. После затвори багажника, огледа се, сякаш очакваше да види наблюдатели, и пак хлътна в колата.

Двигателят заработи.

– Уха! – тихичко възкликна Марк, гледайки колата с ококорени очи.

– Какво прави тоя? – отново запита Рики.

– Иска да се очисти.

За да вижда по-добре, Рики понадигна глава.

– Не те разбирам, Марк.

– Приведи се. Нали виждаш маркуча? Газовете от ауспуха влизат в колата и ще го задушат.

– Значи е самоубиец?

– Точно така. В един филм гледах как някакъв образ го правеше по същия начин.

Двамата приведоха глави напред и се вторачиха през вейките в маркуча, провиснал между прозореца и ауспуха. Двигателят бучеше равномерно.

– Защо иска да се самоубие? – запита Рики.

– Откъде да знам? Трябва обаче да направим нещо.

– Аха, да си плюем на петите.

– Не. Кротувай малко.

– Отивам си, Марк. Ти ако щеш, гледай го как умира, но аз се махам.

Марк сграбчи брат си за рамото и го притисна надолу. И двамата бяха мокри от пот, а Рики едва дишаше. Слънцето се скри зад облак.

– Колко време му трябва? – запита Рики с треперещ гласец.

– Не много. – Марк пусна братчето си и се надигна на четири крака.

– Ти стой тук, разбрано? Ако мръднеш, голяма тупаница те чака.

– Какво ще правиш, Марк?

– Трай си и не шуквай. Сериозно ти говоря.

Марк почти прилепи до земята мършавото си телце и запълзя на лакти и колене към колата. Сухите буренаци бяха високи над половин метър. Знаеше, че онзи човек не може да го види, но се боеше от мърдането на тревите. Малко преди да достигне колата, спря за миг, после пролази по корем, докато се озова под сянката на багажника. Пресегна се, предпазливо издърпа маркуча от ауспуха и го пусна на земята. Върна се назад малко по-бързо и след няколко секунди клечеше до Рики сред гъсталака под клоните на дървото, очаквайки напрегнато да се случи нещо. Знаеше, че ако стане напечено, могат да хукнат покрай дървото и да изчезнат надолу по пътеката, преди тоя тромчо да може да ги спипа.

Зачакаха. Минаха пет минути, които им се сториха цял час.

– Как мислиш, дали е умрял? – немощно прошепна Рики с пресъхнало гърло.

– Знаем ли?

Изведнъж вратата се отвори и човекът излезе навън. Както хлипаше и бръщолевеше, той се запрепъва към задницата на колата, видя падналия маркуч и с яростни ругатни го върна на място. Отпи уиски от шишето, което държеше, озърна се объркано към дърветата и пак хлътна в колата. Момчетата го чуха как избоботи нещо, докато затръшваше вратата.

Ужасени, двамата продължиха да гледат.

– Тоя съвсем е превъртял – безпомощно промърмори Марк.

– Дай да бягаме – предложи Рики.

– Не можем! Ако се самоубие и разберат, че сме знаели, ще си имаме големи неприятности.

Готов да побегне, Рики надигна глава.

– Значи няма да кажем на никой. Идвай, Марк!

Марк отново го сграбчи за рамото и го натисна.

– Трай! Няма да си тръгнем, додето не реша!

Рики стисна очи с всичка сила и се разплака. Без да откъсва очи от колата, Марк възмутено тръсна глава. С тия по-малки братя човек само ядове бере.

– Млъквай – изръмжа той през зъби.

– Страх ме е.

– Добре де. Само стой и не мърдай. Чу ли? Не мърдай. И стига си циврил.

Марк пак застана на четири крака и се приготви повторно да пролази през буренаците към колата.

– Що не го оставиш да си умре, бе Марк? – тихо изхлипа Рики.

Марк му хвърли яростен поглед през рамо и се прокрадна към автомобила, чийто двигател продължаваше да бучи. Толкова бавно и предпазливо пълзеше по собствената си дияра от леко утъпкана трева, че след като избърса очи, дори братчето му едва го забелязваше. А Рики напрегнато се взираше в колата, очаквайки всеки миг вратата рязко да се отвори и лудият да изхвъркне навън, за да види сметката на Марк. Беше приклепнал на пръсти като спринтьор, готов за летящ старт и бягство през гората. Видя как Марк изникна от тревата под задната броня, подпря се на стопа и бавно издърпа маркуча от ауспуха. Сухата трева тихичко изпращя, бурените се полюшнаха и Марк отново се озова до него – потен, задъхан, ала със странна усмивка на лицето.

Двамата клечаха под хроста като скакалци и се взираха в колата.

– Ами ако пак излезе? – запита Рики. – Ами ако ни види?

– Не може да ни види. Но ако тръгне насам, просто бягай след мен.

Додето се усети, вече ще сме офейкали.

– Защо стоим още?

Марк го изгледа свирепо.

– Опитвам се да му спася живота, разбра ли? Може пък, като види, че номерът не става, да реши да изчака или нещо такова. Защо не разбиха от дума?

– Понеже оня е луд. Щом себе си е готов да очисти, ще претрепе и нас. Защо и ти не разбереш от дума?

Марк отчаяно – тръсна глава и в този момент вратата отново се люшна. Като ръмжеше и си мърмореше нещо, мъжът излезе и тежко запристъпва през сухата трева към задницата на колата. Страбчи края на маркуча, хвърли му изпепеляващ поглед, носле бавно огледа цялата поляна. Дишаше тежко и се потеше. Когато очите му се спряха върху дърветата, двете момчета залепнаха за земята. Сетне човекът сведе поглед и изведнъж застина, сякаш бе разбрал всичко. За момент той коленичи да огледа утъпканата трева зад колата, но веднага след това напъха маркуча в ауспуха и изтича към вратата. Изглежда, не се интересуваше дали някой го наблюдава иззад дърветата. Просто искаше да умре час по-скоро.

Двете глави едновременно се надигнаха иззад храста, но само на няколко сантиметра. Минута-две момчетата просто наблюдаваха. Рики беше готов да побегне, но Марк обмисляше положението.

– Да се махаме, Марк, моля те – жално изрече Рики. – Оня без малко щеше да ни види. Ами ако има пистолет например?

– Ако имаше пистолет, щеше да се гръмне.

Рики прехапа устна и очите му пак се навлажниха. Никога не бе печелил спор с брат си, а днес пък съвсем нямаше шансове.

Мина още минута и Марк взе да се върти неспокойно.

– Слушай, ще опитам още веднъж. Ако и тогава не се откаже, изчезваме. Обещавам. Навит ли си?

Рики кимна неохотно. Брат му се просна по корем и запълзя сантиметър по сантиметър през високите бурени. Рики избърса с мръсно юмруче сълзите от бузата си.

Ноздрите на адвоката потрепнаха и се разшириха от дълбокото вдишване. Той бавно изпусна въздуха и зарея поглед напред през стъклото, опитвайки се да разбере дали безценният смъртоносен газ вече е проникнал в кръвта му, за да започне своето действие. На седалката до

него лежеше зареден пистолет. В ръката си стискаше полупразна бутилка „Джак Даниълс“. Отпи глътка бърбън, завинти капачката и сложи шишето до пистолета. После отново вдъхна дълбоко и затвори очи, за да усети по-добре идването на смъртта. Дали просто щеше да задреме? Или щеше да боли, да пари и да му обърне червата наопаки, преди да го довърши? Бележката беше на таблото пред волана, близо до шишенцето с хапчета.

Той се разплака и измуча нещо несвързано, молейки се всичко да свърши по-бързо (хайде, по дяволите!), преди да е изгубил надежда и да е посегнал към пистолета. Беше страхливец, но решителност не му липсваше и предпочиташе да се замае и да умре от собственото си дишане, отколкото да лапне цевта.

Преглътна уискито и тихо изсъска, докато парливата течност слизаще надолу. Да, най-сетне започваше да го хваща. Скоро всичко щеше да свърши – при тая мисъл мъжът се усмихна на отражението си в огледалцето, защото вече го унасяше и смъртта приближаваше, тъй че в крайна сметка значи не беше чак толкова страхлив. Кураж трябва за тая работа.

Бръщолевейки през сълзи, той развинти капачката на шишето за една последна глътка. От лакомия едва не се задави и алкохолът потече на струйки по брадата му.

Никой нямаше да страда за него. Мисълта би трябвало да е болезнена, но адвокатът изпитваше странно спокойствие от разбирането, че не ще наскърби никого. На целия този свят единствено майка му бе изпитвала обич към него, но тя от години лежеше в гроба. От първия си провален брак имаше дете – дъщеря, която не бе виждал вече единайсет години, но доколкото знаеше, хлапачката се бе свързала с някаква секта и бе превъртяла досущ като майка си.

Щяха да го погребат скромно. Сигурно щеше да има само няколко колеги от бранша и може би един-двама съдии – облечени в еднакви черни костюми, тия типове щяха да си шушукат важно, докато звучите на органа огласят почти празната църква. Никой нямаше да пролее сълзи. Адвокатите щяха да си поглеждат тайно часовниците, а някакъв неизвестен свещеник щеше набързо да претупа стандартното погребално слово, каквото се полага за човек, който не е стъпвал в църква.

Лесно и просто – щеше да мине за десетина минути, без много-много суетня. В бележката на таблото беше уточнил, че моли да бъде кремиран.

– Туй-то – тихичко рече той, посягайки отново към шишето. Докато преглъщаше с вирната глава, очите му срещнаха огледалото.

Бурените зад колата шаваха.

Рики видя движението още преди Марк да го бе чул. Сякаш ритната с крак, вратата внезапно отхвъркна и дебелият червендалест мъж се втурна през бурените, като ръмжеше яростно. Рики застина от ужас и се подмокри.

Когато чу вратата, Марк тъкмо посягаше към задната броня. За секунда той спря като вкаменен, запита се дали да не пропълзи под колата и тъкмо това колебание го погуби. Докато се опитваше да скочи и да побегне, кракът му се подхлъзна и непознатият го сграбчи за косата.

– Хей, ти! Ситно копеле! – изрева мъжът и с всичка сила тръсна момчето върху багажника. – Копеле ситно!

Марк се сгърчи и взе да рита, но шишкатавта ръка го зашлеви през лицето. По инерция ритна още веднъж и си спечели нова плесница.

Пламналото, обезумяло лице висеше само на сантиметри от него. Очите бяха зачервени и влажни. От носа и брадата капеха лиги.

– Копеле ситно – изръмжа мъжът през зъби.

След като момчето прекрати всякакви опити за съпротива и покорно остана да лежи върху багажника, адвокатът натъпка маркуча в ауспуха, после сграбчи Марк за яката и го помъкна през плевелите към отворената лява врата. Тласна хлапето върху черната кожена седалка и го натика навътре.

Марк се вкопчи в дръжката на отсрещната врата и отчаяно затърси къде е блокировката, но в това време непознатият се тръшна до него. Той захлопна вратата и кресна:

– Не пипай!

Заповедта бе придружена от жестока плесница с опакото на ръката по лявото око.

Марк изкрещя от болка, хвана се за очите и замаяно се прегъна напред. Сега вече плачеше. Носът го болеше адски, а устата – още повече. Виеше му се свят. Усещаше вкус на кръв. Чуваше как мъжът до него бръщолев и хълца. Долавяше мирис на уиски и с дясното око виждаше коленете на мръсните си джинси. Лявото вече се подуваше. Всичко изглеждаше размазано.

Дебелият адвокат пак навири шишето и впи поглед в Марк, който трепереше като лист.

– Престани да ревеш – изръмжа той.

Марк облиза устни и преглътна кръвта. Разтри подутината над

окото и се помъчи да диша дълбоко, продължавайки да се взира в джинсите си. Непознатият пак му кресна да не реве и момчето опита да се подчини.

Двигателят работеше на празен ход. Колата беше грамадна, тежка и тиха, но Марк отчетливо чуваше как нейде далече отпред машината бучи едва доловимо. Бавно завъртя глава и се вгледа в маркуча, който се провираше през прозорчето зад шофьора като разгневена змия, готова да нападне от засада. Дебелият мъж се расмя.

– Мисля, че ще трябва да умрем заедно – заяви внезапно той съвършено спокойно.

Лявото око на Марк продължаваше да се подува.

Момчето завъртя рамене и се втренчи в мъжа, който отблизо изглеждаше огромен. Имаше топчесто лице и рошава брада, а кръвясалите му очи горяха като очите на демон сред мрак. Марк отново се разплака.

– Моля ви се, пуснете ме – едва избъбри той с разтреперани устни.

Шофьорът вирна шишето и отпи солидна глътка. После се навъси и млясна.

– Съжалявам, малкия. Що ти трябваше да се правиш на хитър, да си пъхаш сополивия нос в чужди работи, а? Е, като е тъй, май ще трябва да умрем заедно. Нали? Само двамката, мой човек. Потегляме към страната Ла-ла-ландия. Да видим вълшебника. Приятни сънища, малчо.

Марк подуши въздуха, сетне забеляза пистолета на седалката помежду им. Бързо извърна глава, после пак погледна оръжието, докато мъжът отпиваше поредната глътка от шишето.

– Пистолета ли искаш? – запита непознатият.

– Не, сър.

– Защо го гледаш тогава?

– Няма такава работа.

– Не ме будалкай, малкия, иначе ще те претрепя. Луд съм за връзване, знаеш, и ще ти видя сметката. – Говореше спокойно, макар че по бузите му капеха сълзи. Дишаше дълбоко и равномерно. – Освен това, малчо, щом ще ставаме другарчета, не бива да ме лъжеш. Знаеш ли колко е важно да си честен? Казвай сега, искаш ли пистолета?

– Не, сър.

– Искаш ли да грабнеш пистолета и да ме гръмнеш?

– Не, сър.

– Не се боя от смъртта, момче, разбираш ли?

– Да, сър, ама на мене не ми се мре. Трябва да се грижа за мама и братчето си.

– Браво на теб! Истински мъж вкущи.

Непознатият завинти капачката на шишето, после изведнъж сграбчи пистолета, налага цевта, обгърна я с устни и се втренчи в Марк, който дебнеше всяко негово движение, разкъсан между надеждата, че мъжът ще натисне спусъка, и страха, че може наистина да го стори. След миг шофьорът бавно издърпа дулото от устата си, целуна го и насочи оръжието към Марк.

– Знаеш ли, никога не съм стрелял с това чудо прошепна той. – Купих го само преди час от една заложна къща в Мемфис. Как мислиш, дали ще свърши работа?

– Моля ви се, пуснете ме.

– Имаш избор, малчо – отвърна мъжът, вдишвайки невидимите газове. – Или да ти пръсна черепа и всичко да свърши още сега, или да се задушиш бавно. Сам решавай.

Марк не смееше да погледне пистолета. Подуши въздуха и му се стори, че долавя особена миризма. Дулото беше само на няколко пръста от главата му.

– Защо правите това? – запита той.

– Казах ти вече, не си навирай гадната човка в чужди работи. Луд съм, нали така? Напълно смахнат. Бях си подготвил тихо, кротичко самоубийство, разбираш, само аз и маркуча, плюс може би няколко хапчета и шишенце уиски. Никой да не ме гледа. Ама ти взе да се правиш на юнак. Копеле гадно!

Той отпусна ръка и внимателно положи пистолета върху седалката. Марк разтърка подутината на челото си и прехапа устни. Ръцете му трепереха, затова ги притисна с колене.

– След пет минути ще сме мъртви – тържествено обяви мъжът и пак надигна бутилката. – Само двамката, мой човек. Заминаваме при вълшебника.

Рики най-сетне се раздвижи. Зъбите му тракаха, панталонките му бяха мокри, но вече разсъждаваше трескаво, докато заставаше на четири крака, за да навлезе в гъстата трева. Плачейки и скърцайки със зъби, той запълзя по корем към колата. Очакваше всеки миг вратата да се отвори. Макар и дебел, онзи луд човек беше много бърз. Щеше да се появи изневиделица, да го сграбчи за яката също като Марк и всички щяха да умрат един до друг в дългата черна кола. И все пак хлапето продължаваше да пълзи сантиметър по сантиметър през бурените.

Марк бавно вдигна оръжието с две ръце. Тежеше като тухла. Целият пистолет се тресеше, докато момчето го насочваше срещу шишкавия мъж, който нетърпеливо се приведе напред и подложи носа си пред дулото.

– А сега дръпни спусъка, малчо – нареди той и по цялото му влажно лице затанцува сияйната усмивка на предвкусвана радост. – Дръпни спусъка и щом умра, ще бъдеш свободен.

Марк изви пръст пред спусъка. Мъжът кимна, после се приведе още по-напред и захапа крайчеца на цевта с проблясващи зъби.

– Дръпни спусъка! – кресна той.

Марк затвори очи и стисна длани около дръжката на пистолета. Затая дъх и се готвеше да натисне спусъка, когато мъжът грубо изтръгна оръжието от ръката му. После яростно го размаха пред лицето на Марк и дръпна спусъка. Момчето нададе писък, а прозорчето зад главата му се покри с безброй пукнатини, но остана на място.

– Стана! Стана! – възторжено изрева непознатият, докато Марк се свиваше на седалката, притискайки ушите си с длани.

Щом чу гърмежа, Рики зарови лице в тревата. Беше стигнал на три метра от колата, когато чу пукот, последван от писъка на Марк. Дебелият мъж нададе рев и Рики отново се напишка. Затвори очи и вкопчи юмручета в плевелите. Стомахът му се свиваше на топка, сърцето му биеше бясно и цяла минута след гърмежа хлапето не посмя да мръдне. Плачеше за брат си, който вече беше мъртъв, застрелян от лудия човек.

– Стига си циврил, дявол да те вземе! Писна ми от твоя рев!

Марк впи пръсти в коленете си и се помъчи да спре. Главата му бучеше, устата му бе пресъхнала. Пъхна длани между краката си и се прегърби. Трябваше да престане с плача и да измисли нещо. Веднъж бе гледал по телевизията как някакъв смахнат искаше да скочи от покрива, но един готин полицаи взе да му говори спокойно и продължи да бърби, додето шантавият почна да отговаря... и накрая, разбира се, не скочи. Марк предпазливо подуши въздуха и запита:

– Защо правите това?

– Защото искам да умра – спокойно обясни мъжът.

– Защо? – отново запита момчето, гледайки мъничката, свършено кръгла дупчица в стъклото.

– Ами вие, дечурлигата, защо все задавате въпроси?

– Защото сме малки – отвърна Марк и едва чу собствения си глас. –
Защо искате да умрете?

– Слушай, малчо, след пет минути ще умрем, нали така? Само
двамката, мой човек. Отиваме да видим вълшебника. – Непознатият от-
пи солидна глътка от почти изпразненото шише. – Усещам газовете,
малчо. Ти усещаш ли ги? Най-последно.

През пропуханото стъкло Марк зърна в страничното огледало как
тревата се люшна. Фигурката на Рики се мярна за миг и изчезна в храс-
тите под дървото. Марк затвори очи и отправи безмълвна молитва към
Бога.

– Право да ти кажа, малчо, радвам се, че си тук. Никои не иска да
умира сам. Как ти е името?

– Марк.

– Марк чий?

– Марк Суей. – Ако говореше непрестанно, може би лудият нямаше
да скочи. – А вашето как е?

– Джероум. Но можеш да ми викаш Роуми. Тъй ме наричат прияте-
лите, пък ние двамката вече сме си свои хора, нали? А сега край на въ-
просите, разбрахме ли се?

– Защо искаш да умреш, Роуми?

– Край на въпросите, казах. Усещаш ли газовете, Марк?

– Не знам.

– Скоро ще ги усетиш. Кажи си молитвата, додето е време. – Роуми
безгрижно се отпусна на седалката и облегна назад шишката си глава.
– Остават около пет минути, Марк, нямаш ли някакво последно
желание?

Бутилката беше в дясната му ръка, пистолетът в лявата.

– Да, искам да знам защо нравиш това – рече Марк, като се озърта-
ше към огледалото с надеждата отново да зърне братчето си. Предпаз-
ливо вдъхна през носа, но не усети мирис на изгорели газове. Навярно
Рики бе махнал маркуча.

– Защото съм луд, разбираш ли, просто един смахнат адвокат. По-
бъркаха ме, Марк. На колко си години?

– На единайсет.

– Пил ли си уиски?

– Не – искрено отвърна Марк.

Изведнъж шишето изникна пред лицето му и той го пое.

– Удари едно – каза Роуми, без да отваря очи.

Марк се помъчи да разчете етикета, но лявото му око вече съвсем се беше затворило, а ушите му пищяха от гърмежа и не можеше да се съсредоточи. Той остави шишето до себе си и Роуми го вдигна, без да каже дума.

– Умираме, Марк – промърмори дебелият мъж тихо, сякаш си говореше сам. – Сигурно не е лесно, когато си само на единайсет, обаче няма как. Ще си кажеш ли последната дума, хлапенце?

Марк си повтаряше, че Рики е свършил каквото трябва, че маркучът вече е безвреден, че новият му приятел Роуми е смахнат и пиян, значи сега трябваше да мисли и да говори, за да се спаси. Въздухът беше чист. Той си пое дъх и реши, че ще се справи.

– От какво си полудял?

След кратко обмисляне Роуми реши, че въпросът е забавен. Той изсумтя и дори тихичко се изкиска.

– Ааа, номерът е страхотен. Направо велик. Вече от няколко седмици знам нещо, което не знае никой на света освен моя клиент, а той, между нас казано, е същинска отрепка. Разбираш ли, Марк, ние, адвокатите, често узнаваме най-различни тайни и нямаме право да ги разкрием никому. Строго поверително, както се казва. Няма начин да споменем какво е станало с парите, кой с кого спи или къде е заровен трупът, схващаш ли? – Дълбоко си пое дъх и издиша с огромно удоволствие. След това се отпусна още по-удобно, без да отваря очи. Показалецът му се сви около спусъка. – Извинявай, че трябваше да те ударя.

Марк здраво стисна клепачи, но не се случи нищо.

– На колко години си, Марк?

– На единайсет.

– Вярно бе, каза ми. На единайсет. Пък аз съм на четирийсет и четири. И двамата сме твърде млади за умирачка, нали, Марк?

– Така си е.

– Ама никой не ни пита, мой човек. Усещаш ли газовете?

– Усещам.

– Моят клиент очисти един човек, после скри трупа, а сега иска и мене да очисти. Това е цялата история. От нея се побърках. Ха-ха! Страхотно, Марк. Великолепно. Сега, буквално секунди преди да се зареем в отвъдното, аз, довереният адвокат, мога да ти разкрия къде е трупът. Да, трупът, Марк, най-знаменитият изчезнал труп на нашето време. Невероятно. Най-сетне мога да го разкрия! – Очите му се разтвориха и впиха пламтящ поглед в лицето на момчето. – Адска смехория, Марк!

Марк не виждаше нищо смешно. Озърна се към огледалцето, после

към блокировката на вратата, от която го делиха само две педи. Дръжката беше още по-близо.

Роуми отново се отпусна и затвори очи, сякаш полагаше усилия да задреме.

– Съжалявам, малчо, наистина съжалявам, но както вече казах, радвам се, че си тук.

Той бавно остави бутилката върху таблото до бележката и прехвърли пистолета в дясната си ръка, като го галеше нежно и опипваше спусъка с показалец. Марк се помъчи да не гледа.

– Наистина съжалявам, че стана така, малчо. На колко си години?

– На единайсет. Питаш ме вече за трети път.

– Млък! Вече усещам газовете. И ти ги усещаш, нали? Стига си душил, дявол да те вземе! Те нямат мирис, копеле тъпо. Не можеш да ги подушиш. Ако не беше решил да се правиш на герой, сега щях да съм мъртъв, а ти щеше да си играеш нейде из гората. От мен да знаеш, ужасно си тъп.

Не по-тъп от теб, помисли Марк.

– Кого е убил твоят клиент?

Роуми се ухили, без да отваря очи.

– Един сенатор на Съединените щати. Ето, казах го. Казах го. Изплюх камъчето. Четеш ли вестници?

– Не.

– Така си и мислех. Бойд Бойет, сенатор от Ню Орлиънс. И аз съм оттам.

– А защо си в Мемфис?

– Ей, хлапак, дяволите да те вземат! Само знаеш да питаш, а?

– Аха. Защо го е убил твоят клиент?

– Защо, защо, защо, кой, кой, кой? Ти си бил голям досадник, Марк.

Марк се озърна първо към огледалцето, после към края на маркуча, увиснал над задната седалка.

– Знам. Защо не вземеш просто да ме изпъдиш?

– Ако не млъкнеш, ще взема да те гръмна. – Брадата на Роуми се отпусна върху гърдите. – Моят клиент е очистил доста народ. Така си изкарва хляба, с убийства. Той е от мафията в Ню Орлиънс, а сега иска да очисти и мен. Ще го оставим обаче с пръст в устата, нали, малчо? Изпреварихме го. Голям майтап.

Роуми отпи от шишето и се втренчи в Марк.

– Само си помисли, малчо, тъкмо сега Бари, по прякор Ножа (тия типове от мафията много си падат по хитрите прякори), виси и ме чака

да отида в едно мръсно ресторантче в Ню Орлиънс. Сигурно е докарал още две-три приятелчета и след приятната вечеря ще предложи да се позовим с неговата кола, нали разбираш, да си побъбрим за делото и прочие, а после ще измъкне ножа, с който си е спечелил прякора, и аз потеглям право към историята. Ще ми потулят някъде дебелия труп, също като трупа на сенатора Бойет, и туй-то! Готова работа. Още едно неразкрито убийство в Ню Орлиънс. Но ние с теб ги прецакахме, нали, малчо? Прецакахме ги.

Той говореше все по-бавно, защото езикът му се заплиташе. От време на време разтървяше бедрото си с пистолета. Показалецът му не се отлепваше от спусъка.

Не бива да млъква, помисли си Марк.

– Защо иска да те очисти онзи Бари?

– Пак питаш. Унасям се вече. А ти?

– Аха. Приятно е.

– Причини колкото щеш. Затвори очи, малчо. Кажы си молитвата.

Марк откъсна очи от пистолета и се озърна към дръжката на вратата. Бавно докосна с палец връхчето на всеки пръст, също като игра на броилка в детската градина. Движенията му не бяха забавени.

– А къде е трупът?

Роуми изсумтя и главата му клюмна. Говореше съвсем тихо, почти шепнешком.

– Трупът на Бойд Бойет ли? Ама че въпрос. Знаеш ли, че това е първият американски сенатор, загинал на поста си? Убит от моя мил клиент Бари Мулдано, по прякор Ножа, който го застрелял с четири куршума в главата, после скрил трупа. Няма труп, значи няма убийство. Разбираш ли, малчо?

– Не съвсем.

– Защо не плачеш, малчо? Преди малко плачеше. Не те ли е страх?

– Страх ме е. И искам да си вървя. Жал ми е, че си решил да умираш, ала аз трябва да се грижа за мама.

– Трогателно, много трогателно. А сега си затваряй човката. Разбираш ли, малчо, за да докажат, че има убийство, ония от ФБР трябва да намерят трупа. Бари е единственият заподозрян, защото наистина той го направи и всички са наясно. Но на тях им трябва трупът.

– И къде е трупът?

Сив облак засенчи слънцето и малката поляна изведнъж притъмня. Роуми леко раздвижи пистолета по бедрото си, сякаш искаше да предупреди Марк против всякакви внезапни ходове.

– От мен да го знаеш, момче, доста хора съм срещал и Ножа не е от най-хитрите. Мисли се за гений, а всъщност е голям тъпак.

Като теб, помисли си Марк. Има ли по-тъпо от това да пхнеш маркуч в ауспуха и да седнеш в колата?

Без да помръдва, той зачака отговора.

– Трупът е под моята лодка.

– Лодка ли?

– Да, под лодката. Бари нямал време за губене. Аз тогава бях извън града, тъй че скъпият клиент спокойно откарал трупа в моя дом и го погребал в пресен бетон под гаража. И досега е там, представяш ли си? ФБР се спуска от търсене, половината Ню Орлиънс прекопа, обаче никой не се сети за моята къща. Може пък Бари да не е чак толкова тъп.

– Кога ти го каза?

– Ей, малчо, писна ми от твоите въпроси.

– А, аз и без това вече трябва да си вървя.

– Млъквай. Газовете си знаят работата. Двамата с тебе сме пътници, малчо. Пътници.

Роуми отпусна pistolета на седалката. Двигателят тихо бучеше. Марк стрелна очи към кръглата дупчица в стъклото, от която се разбягваха безброй тънки пукнатини, после се вгледа в червендалестото лице и подпухналите клепачи. Още едно тихо сумтене, похъркване... и главата окончателно клюмна напред.

Унасяше се! Марк внимателно следеше как масивният гръден кош на Роуми се надига и спада равномерно. Стотици пъти бе виждал бившия си баща в това състояние.

Марк дълбоко си пое дъх. Копчето на вратата щеше да изщрака. А pistolетът лежеше прекалено близо до ръката на Роуми. Момчето усети, че стомахът му се свива на топка и краката му изтръпват.

Откъм червендалестото лице долетя гръмко, задавено хъркане и Марк разбра, че сега е единственият му шанс. Бавно, безкрайно бавно протегна треперещи пръсти към копчето на вратата.

Очите на Рики бяха пресъхнали, устата също, но джинсите му бяха подгизнали. Криеше се в плътната сянка на дървото, далече от храстите и високата трева зад колата. Вече пет минути откакто бе дръпнал маркуча. Пет минути от изстрела. Но знаеше, че брат му е жив, защото преди малко се бе прокраднал петнайсет метра настрана, за да види как зад стъклото на огромната кола потрепват кичури руса коса. Тогава

престана да плаче и започна да се моли.

Измъчен от тревога за брат си, той пропълзля обратно към пъна и тъкмо докато залягаше зад него, дясната врата изведнъж се отвори и Марк изхвъркна навън.

В мига, когато откъм клемналата глава на Роуми долетя ново изхъркване, Марк блъсна пистолета с лявата си ръка, а с дясната дръпна кончето. После завъртя дръжката, стовари рамо върху вратата и се изтъркаля навън.

Приземи се на четири крака и без да подбира път, пролази слепешком напред, вкопчвайки пръсти в бурените. После побягна приведен и след секунди се озова под дървото, където го чакаше онемелият от ужас Рики. Марк сиря и погледна назад, очаквайки да види как адвокатът се препъва подир него с пистолет в ръка. Но колата не даваше признаци на живот. Само двигателят бучеше ритмично. Маркучетъ лежеше йод ауспуха. За пръв път от цяла минута насам Марк си пое дъх и бавно погледна към Рики.

– Аз го издърпах – обясни с изтънял гласец задъханият малчуган.

Марк кимна мълчаливо. Изведнъж се почувства невероятно спокойно. До колата имаше двайсетина метра и ако Роуми изскочеше навън, двамата можеха за миг да изчезнат в шубраците. А храстите и плътната сянка на дървото бяха сигурно прикритие в случай, че онзи реши да ги гръмне.

– Страх ме е, Марк – прошепна Рики с все тъй тъничко гласче. Ръцете му се тресяха. – Хайде да си вървим.

Марк напрегнато се взираше в колата.

– Чакай малко.

– Хайде, Марк. Да си вървим.

– Казах да чакаш.

Рики се озърна към колата.

– Умря ли?

– Не ми се вярва.

Значи лошият човек с пистолета беше жив, а брат му явно вече не се страхуваше и замисляше нещо. Рики отстъпи назад.

– Аз тръгвам – измънка той. – Искам у дома.

Марк не помръдваше. Само спокойно въздъхна и продължи да наблюдава колата.

– Една секунда – каза той, без да поглежда към Рики. В гласа му

отново звучаха властни нотки.

Рики млъкна и се приведе напред, опирайки длани върху коленете на мокрите джинси. Вгледа се в брат си и леко поклати глава, когато Марк измъкна цигара от джоба на ризата си, без да изпуска колата от поглед. Запаля я, смукна дълбоко и пусна струйка дим към клоните над тях. В този момент Рики забеляза подутината.

– Какво ти е на окото?

Марк изведнъж си спомни. Леко разтърка окото си, после опипа подутината върху челото.

– Изядох два шамара.

– Зле изглежда.

– Нищо ми няма. Знаеш ли какво ще направя? – запита Марк и продължи, без да дочака отговор: – Ще се промъкна дотам и ще пъкна маркуча в ауспуха. Тъй му се пада на гадния тип.

– Ти си по-смахнат и от него. Шегуваш се, нали, Марк?

Марк спокойно пусна облаче дим. Внезапно лявата врата се отвори с трясък и Роуми тронаво изскочи навън, размахвайки пистолета. Бръщолевейки, той се люшна към задницата на колата и отново откри маркуча да се валя сред тревата. Отметна глава и избълва срещу небето порой от ругатни.

Марк приклепна и дръпна Рики до себе си. Роуми се завъртя и огледа дърветата около поляната. Отново изруга, после се разплака. От косата му капеше пот, мокротото черно сако лепнеше по тялото му. С ридания, бръщолевене и кръсци по посока към дърветата той тежко пристъпи зад колата.

Изведнъж спря, намести масивното си туловище по гръб върху багажника и тронаво пролази заднешком като пиян слон, докато опря в задното стъкло. Дебелите му крака стърчаха над бронята. Едната обувка беше изчезнала някъде. Без да бърза, но и без да се бави, с почти небрежно движение той вдигна пистолета и се помъчи да напъха цевта в устата си. Обезумелите кръвясали очи се завъртяха насам-натам и за миг спряха върху дънера, зад който се криеха двете момчета.

Роуми изопна устни и ухапа дулото с едри жълтясали зъби. После затвори очи и дръпна спусъка.

2

Обувките бяха от кожа на акула, а сатенираният брич слизаше чак до коленете, където най-сетне се свиваше гальовно около косматите прасци на Бари Мулдано, или Бари Ножа, или просто Ножа, както предпочиташе да го наричат. Тъмнозеленият жокейски костюм лъщеше лекичко и от пръв поглед напомняше за гушер, игуана или някакво друго хлъзгаво влечуго, но отблизо се оказваше просто висококачествен полиестер. Сакото беше двуредно, с безброй копчета на гърдите. То прилепваше изящно по атлетичната фигура на Бари. А преливането на лъскавите гънки бе просто великолепно, докато мургавият млад мъж крачеше небрежно към телефонния автомат в дъното на ресторанта. Макар и крещящ, костюмът беше ушит с вкус. С такъв костюм можеше да мине за издокаран търговец на наркотици или за професионален картоиграч от Лае Вегас и Ножа нямаше нищо против това, защото желаше хората да го забелязват от пръв поглед, да виждат в него самото олицетворение на успеха. Полагаше им се само да хлъцнат уплашено и да отскочат встрани.

Косата му беше черна и гъста, боядисана, за да прикрие първите бели нишки, зализана с гел, жестоко изопната назад и грижливо стегната на опашчица която описваше идеална дъга надолу, докосвайки едва-едва яката на костюма от зелен полиестер. Грижите за косата му отнемаха дълги часове. Задължителната диамантена обица искреше точно където ѝ се полагаше – на лявото ухо. На лявата му китка, под диамантения ролекс, блестеше изящна златна гривна, а на дясната при всяка крачка тихо прозвънваше изящна златна верижка.

С небрежна походка Бари спря пред телефонния автомат близо до тоалетните в тесния коридор зад ресторанта и се огледа. При срещата с този пронизващ, трескав поглед, търсец повод за насилие, всеки нормален човек усещаше как стомахът му се разхлабва. Тъмнокафявите очи на Бари бяха толкова близо едно до друго, че ако някой издържеше да надникне в тях за повече от две секунди, категорично би го сметнал за кривоглед. Но Бари не беше кривоглед. Точно по средата на темето му черната коса се разделяше на път, водещ право към дълбоката бръчка над дългия орлов нос. Челото беше масивно. Тъмните торбички под очите подсказваха недвусмислено, че този човек обича пиенето и буйния живот. Подсказваха и за дълга поредица от махмурлуци. Ножа

харесваше очите си. За тях се носеха легенди.

Той набра номера на адвокатската кантора и без да изчаква отговор, бързо изрече в слушалката:

– Да, Бари на телефона! Къде се е запилял Джероум? Закъснява. Трябваше да ме чака тук преди четирийсет минути. Къде се губи? Вижда ли си го?

Гласът на Ножа също не беше особено чаровен. Заплашителните му нотки напомняха, че принадлежи на преуспял уличен бияч от Ню Орлиънс, който вече не помни колко кости е изпотрошил, но с радост ще потроши още няколко, ако му се пречкаш на пътя или се помайваш с отговорите. Този глас беше груб, високомерен и заплашителен, а нещастната секретарка от другия край на линията не само го бе чувала, но и бе виждала опашчицата и гадния лъскав костюм. Момичето шумно преглътна, пое си дъх и мислено благодари на Бога, че Бари се обажда по телефона, а не седи пред нейното бюро, лениво опъвайки кокалчетата на пръстите си. После любезно уведоми мистър Мулдано, че мистър Клифърд е напуснал кантората около девет часа сутринта и повече не се е обаждал.

Озверял, Ножа тръшна слушалката и се втурна по коридора, но когато наближи масите, побърза да си възвърне хладнокръвието и продължи с обичайната небрежна походка. Ресторантът почваше да се запълва. Часът приближаваше пет.

Бе искал само да пийне нещичко, а после да седне на приятна вечеря с адвокатата си, за да обсъдят кашата, в която се забърка. Няколко питиета и кротка вечеря, нищо повече. Ония от ФБР го дебнеха и подслушваха. Джероум напоследък се плашеше и от сянката си – миналата седмица бе споделил с Бари, че според него в кантората му имало микрофони. Затова бяха решили да се срещнат тук и да вечерят насаме, без страх от подслушвачи и разни хитри машинарии.

Трябваше непременно да поговорят. Джероум Клифърд вече петнайсет години водеше делата на най-отявлените престъпници в Ню Орлиънс – гангстери, наркобарони, политици – и се радваше на завидна слава. Беше лукав, продажен и готов да подкупи всекиго, стига да имаше и най-малък шанс. Пиеше със съдиите и спеше с любовниците им. Подкупваше ченгетата и шантажираше съдебните заседатели. Въртеше далавери с политиките и охотно осигуряваше средства за техните кампании. Джероум знаеше как се задвижват колелцата на системата и всеки път, щом някоя местна съмнителна фигура с повечко пари усетеше нужда от правна помощ, насреща непременно се оказваше кантората на

У. Джероум Клифърд, адвокат и юридически съветник. А в тази кантора чакаше приятел, който се прехранваше от най-мръсните сделки и умееше да бъде верен до смърт.

Но делото на Бари се различаваше от другите. Беше много сериозно и продължаваше да се усложнява от ден на ден. До процеса оставаше само месец, а резултатът изглеждаше мрачен като неминуема екзекуция. Това беше второто му дело за убийство. Предишното го бе сполетяло още на крехката осемнайсетгодишна възраст – тогава някакъв местен прокурор опита да докаже само с един-единствен несигурен свидетел, че Бари бил нарязал първо пръстите, а после и гърлото на свой уличен конкурент. Като уважаван и препатил мафиот, чичото на Бари подхвърли тук-там по някоя пара и съдебните заседатели не го признаха за виновен. Тогава му се размина.

По-късно Бари изкара в панделата две приятни години с присъда за рекет. Чичо му и тогава можеше да го измъкне, но реши, че на двацет и пет години момчето е узряло за затвора. Щяло да му се отрази добре на репутацията. Семейството се гордееше с него. По онова време Джероум Клифърд пое задкулисните съдебни пазарлъци и оттогава насам двамата станаха неразделни.

Когато Бари небрежно се настани на табуретката, върху бара го чакаше нова чаша сода с лимон. Алкохолът щеше да поизчака. В момента се нуждаеше от бистър ум.

Той изстиска лимона и хвърли поглед към отражението си. Забеляза, че се зазяпват в него; нищо чудно, в края на краищата днес той беше може би най-знаменитият обвиняем в страната. Цели четири седмици до започването на процеса, а хората вече го зяпат. Снимката му се мъдреше във всички вестници.

Да, това дело не беше като другите. Ставаше дума за сенатор – първият сенатор, загинал на поста си. *Съединените американски щати срещу Бари Мулдано*. Само че нямаше труп и това създаваше ужасни трудности на горките Съединени щати. А без труп нямаше нито доклад на патолозите, нито балистични експертизи, нито ужасяващи снимки, които прокурорът да размахва из залата пред очите на съдебните заседатели.

Джероум Клифърд започваше обаче да сдава багажа. Държеше се странно – изчезваше както сега, не се вясваше в кантората, не отговаряше на обажданията, все си мърмореше нещо под носа и прекаляваше с пиенето. Открай време си беше зъл и досаден, но напоследък бе станал страшно разсеян и хората започнаха да си шушукат зад гърба му.

Честно казано, Бари смяташе, че трябва да си намери нов адвокат.

Оставаха нищо и никакви четири седмици, а Бари се нуждаеше от време. Отсрочка, забавяне на процеса, каквото и да било. Защо правосъдието се юрваше напред тъкмо когато не бива? От малък тръгна по ръба на закона и бе виждал някои дела да се влечат с години. Веднъж бяха завели дело срещу чичо му, но след три години изтощителна съдебна война правителството накрая вдигна ръце. А срещу Бари внесоха обвинение само бюро, лениво опъвайки кокалчетата на пръстите си. После любезно уведоми мистър Мулдано, че мистър Клифърд е напуснал кантората около девет часа сутринта и повече не се е обаждал.

Озверял, Ножа тръшна слушалката и се втурна по коридора, но когато наближи масите, побърза да си възвърне хладнокръвието и продължи с обичайната небрежна походка. Ресторантът почваше да се запълва. Часът приближаваше пет.

Бе искал само да пийне нещичко, а после да седне на приятна вечеря с адвокатата си, за да обсъдят кашата, в която се забърка. Няколко питиета и кротка вечеря, нищо повече. Ония от ФБР го дебнеха и подслушваха. Джероум напоследък се плашеше и от сянката си – миналата седмица бе споделил с Бари, че според него в кантората му имало микрофони. Затова бяха решили да се срещнат тук и да вечерят насаме, без страх от подслушвачи и разни хитри машинарии.

Трябваше непременно да поговорят. Джероум Клифърд вече петнайсет години водеше делата на най-отявлените престъпници в Ню Орлиънс – гангстери, наркобарони, политици – и се радваше на завидна слава. Беше лукав, продажен и готов да подкупи всекиго, стига да имаше и най-малък шанс. Пиеше със съдиите и спеше с любовниците им. Подкупваше ченгетата и шантажираше съдебните заседатели. Въртеше далавери с политиките и охотно осигуряваше средства за техните кампании. Джероум знаеше как се задвижват колелцата на системата и всеки път, щом някоя местна съмнителна фигура с повечко пари усетеше нужда от правна помощ, насреща непременно се оказваше кантората на У. Джероум Клифърд, адвокат и юридически съветник. А в тази кантора чакаше приятел, който се прехранваше от най-мръсните сделки и умееше да бъде верен до смърт.

Но делото на Бари се различаваше от другите. Беше много сериозно и продължаваше да се усложнява от ден на ден. До процеса оставаше само месец, а резултатът изглеждаше мрачен като неминуема екзекуция. Това беше второто му дело за убийство. Предишното го бе сполетяло още на крехката осемнайсетгодишна възраст – тогава някакъв местен

прокурор опита да докаже само с един-единствен несигурен свидетел, че Бари бил нарязал първо пръстите, а после и гърлото на свой уличен конкурент. Като уважаван и препатил мафиот, чичото на Бари подхвърли тук-там по някоя пара и съдебните заседатели не го признаха за виновен. Тогава му се размина.

По-късно Бари изкара в панделата две приятни години с присъда за рекет. Чичо му и тогава можеше да го измъкне, но реши, че на двацет и пет години момчето е узряло за затвора. Щяло да му се отрази добре на репутацията. Семейството се гордеше с него. По онова време Джероум Клифърд пое задкулисните съдебни пазарлъци и оттогава насам двамата станаха неразделни.

Когато Бари небрежно се настани на табуретката, върху бара го чакаше нова чаша сода с лимон. Алкохолът щеше да поизчака. В момента се нуждаеше от бистър ум.

Той изстиска лимона и хвърли поглед към отражението си. Забеляза, че се зазяпват в него; нищо чудно, в края на краищата днес той беше може би най-знаменитият обвиняем в страната. Цели четири седмици до започването на процеса, а хората вече го зяпат. Снимката му се мъдреше във всички вестници.

Да, това дело не беше като другите. Ставаше дума за сенатор – първият сенатор, загинал на поста си. *Съединените американски щати срещу Бари Мулдано*. Само че нямаше труп и това създаваше ужасни трудности на горките Съединени щати. А без труп нямаше нито доклад на патолозите, нито балистични експертизи, нито ужасяващи снимки, които прокурорът да размахва из залата пред очите на съдебните заседатели.

Джероум Клифърд започваше обаче да сдава багажа. Държеше се странно – изчезваше както сега, не се вясваше в кантората, не отговаряше на обажданията, все си мърмореше нещо под носа и прекаляваше с пиенето. Открай време си беше зъл и досаден, но напоследък бе станал страшно разсеян и хората започнаха да си шушукат зад гърба му. Честно казано, Бари смяташе, че трябва да си намери нов адвокат.

Оставаха нищо и никакви четири седмици, а Бари се нуждаеше от време. Отсрочка, забавяне на процеса, каквото и да било. Защо правосъдието се юрваше напред тъкмо когато не бива? От малък тръгна по ръба на закона и бе виждал някои дела да се влачат с години. Веднъж бяха завели дело срещу чичо му, но след три години изтощителна съдебна война правителството накрая вдигна ръце. А срещу Бари внесоха обвинение само преди шест месеца и ето ти вече съд! Не беше честно. Роуми

не си вършеше работата като хората. Трябваше да го смени с друг.

Разбира се, ФБР имаше неизяснени моменти в следствието. Никой не бе видял самото убийство. Вярно, срещу Бари съществуваха доста косвени доказателства, може би дори и мотив. Но, така или иначе, никой не го бе зърнал на местопрестъплението. Ония разполагаха с някакъв несигурен и съвсем объркан осведомител, който нямаше да издържи и пет минути кръстосан разпит, ако изобщо доживееше до делото. В момента ФБР го укриваше. А Бари имаше един великолепен коз: трупът, дребното кльошаво телце на Бойд Бойет, бавно гниеше под бетона. Без него почитаемият Рой нямаше никакви шансове за присъда. При тази мисъл Бари се усмихна и намигна на двете изрусени красавици от масата край вратата. Откакто му предявиха обвинението, жените го налитаха на тълпи. Това е то славата.

Доказателствата на почитаемия Рой издишаха, но това не му пречеше в ежедневните си бомбастични речи пред камерата тържествено да предсказва светкавичната победа на правосъдието и да се пени в интервютата, давани на всеки срещнат скучаещ журналист. Той беше типичен благочестив американски прокурор с мазен глас, закалени дробове, нескрити политически амбиции и категорично мнение по всеки въпрос. Беше поел и ролята да си бъде рекламен агент – една твърде изтощителна дейност, целяща непрестанно да държи почитаемия прокурор под светлините на прожекторите, тъй че скоро широката публика хорово да му повери защитата на своите интереси в Сената на Съединените щати. А оттам нататък един Господ знае докъде можеше да стигне.

Хрускайки късче лед, Ножа си спомни колко отвратителен изглеждале Рой Фолтриг, докато развяваше обвинителния акт пред камерите и гръмогласно вещаеше скорозна победа над злото. Но вече цели шест месеца нито почитаемият Рой, нито съюзниците му от ФБР бяха успели да открият тялото на Бойд Бойет. Следяха Бари денонощно – дори сега навярно дебнеха отвън, сякаш очакваха да е толкова тъп, че след вечеря да отскочи за развлечение до трупа. Бяха обсипали с пари всички пияници и бродяги, които решат да се правят на доносници. Бяха претърсили безброй езера и реки. Бяха получили разрешения за обиски в десетки сгради и имоти. Само за кирки и булдозери бяха пръснали цяло състояние.

Но Бари държеше своя коз. Трупът на Бойд Бойет. Би искал да го прехвърли на по-сигурно място, но не можеше. Цялата архангелска свита на почитаемия го държеше под око.

Клифърд закъсняваше вече цял час. Бари плати двете чаши сода,

намигна на фалшивите блондинки с кожени поли и напусна заведението, псувайки мислено адвокатите като цяло и своя в частност.

Трябваше му нов защитник – някой, който да отговаря на обажданията, да идва навреме в баровете и да познава подкупни съдебни заседатели. Истински адвокат!

А освен нов адвокат му трябваше отсрочка или забавяне на делото – по дяволите, все едно какво, стига само да задържи малко топката и да му даде време за размисъл.

Той запали цигара и се отправи с ленива походка по булеварда между Канала и Пойдрас Стрийт. Беше задушно. До кантората имаше четири пресечки. Клифърд настояваше да ускорят делото! Идиот! В тая тъпа система никой не иска да бърза, но ето ви го У. Джероум Клифърд – подскача от нетърпение. Преди три седмици бе обяснил на Бари, че трябвало по всички начини да напират за скорошно дело, защото нямало труп, следователно нямало деяние и прочие, и прочие. Ако почнели да изчакват, трупът можел да изскочи наяве, а Бари бил идеалният заподозрян в едно дело за убийство на сенатор, отгоре натискали следствието и тъй като той наистина бил извършил убийството, тоест направо плачел за присъда, значи трябвало незабавно да се явят пред съда. Подобен начин на мислене потресе Бари. Дватамата се изпокараха жестоко в кантората на Роуми и от онзи ден вече нищо не беше както преди.

Докато спореха преди три седмици, по едно време тонът се поуспокои малко и Бари се похвали пред адвоката, че тялото никога няма да бъде намерено. Беше крил доста трупове и знаеше как да го прави. В случая с Бойет работата беше малко претупана и Бари би искал да го премести, но все пак не се съмняваше и спеше без страх от Рой и феберейците.

Крачейки по Пойдрас Стрийт, Бари тихичко се изкиска.

– Добре де, къде е трупът? – бе запитал Клифърд.

– Не ти трябва да знаеш – бе отвърнал Бари.

– Разбира се, че ми трябва. Цял свят иска да знае. Хайде де, кажи ми, ако ти стиска.

– Не ти трябва да знаеш.

– Хайде, изплуй камъчето.

– Няма да ти хареса.

– Все едно, кажи ми.

Бари метна фасата на тротоара и едва не се разсмя с пълен глас. Всъщност не биваше да казва на Джероум Клифърд. Постъпката беше детинска, но безвредна. Роуми отдавна бе доказал, че може да му се

вярва по разните алабалистики като адвокатска тайна и прочие, а и не криеше обидата си, когато Бари отказваше да му разправи някоя кървава история до най-дребните подробности. В емоционално и нравствено отношение Джероум Клифърд стоеше наравно със своите клиенти – ако някъде имаше кръв, държеше да я види.

– Помниш ли на коя дата изчезна Бойет? – бе запитал Бари.

– Естествено. На шестнайсети януари.

– А помниш ли къде си бил на тази дата?

Преди да отговори, Роуми бе отстъпил зад бюрото, за да огледа драсканиците си по стенния календар.

– На ски в Колорадо.

– И ми разреши да ползвам къщата ти, нали?

– Да, за среща с жената на някакъв доктор.

– Точно така. Само че тя не можа да дойде и аз докарах сенатора.

В този момент Роуми бе застинал срещу клиента си със зяпнала уста и изцъклени очи.

– Къде?

– В гаража.

– Лъжеш.

– Под лодката, дето не си я пипвал от десет години насам.

– Лъжеш.

Кантората на Клифърд се оказа заключена. Бари разтръска бравата, надникна през прозореца и изруга. После подири с поглед на паркинга черния линкълн. Беше готов да обикаля цяла нощ, само и само да намери онова шишкаво копеле.

Преди години в Маями един приятел на Бари попадна под ударите на цял куп закони против търговията с наркотици. Адвокатът му беше много печен и успя да мотае работата две години и половина, докато накрая съдията загуби търпение и насрочи делото. В деня преди подбора на съдебните заседатели приятелят на Бари уби печения си адвокат и съдията бе принуден да даде нова отсрочка. Процесът така и не се състоя.

Ако Роуми внезапно се споминеше, до новото дело щяха да минат месеци, може би и години.

3

Рики отстъпи заднишком от дървото, докато се озова сред шубраците, после налучка тясната пътечка и хукна по нея.

– Рики! – провикна се Марк. – Хей, Рики, чакай!

Но Рики не спря. Марк отново се вгледа в дебелия мъж, който лежеше върху багажника с пистолет между зъбите. Очите му бяха полуотворени, а краката още потрепваха.

При тази гледка Марк не издържа.

– Рики! – отново извика той и се втурна към пътеката.

Отпред братчето му тичаше бавно и някак странно, отпуснало вдървените си ръце право надолу. Привеждаше се напред с неестествена чупка в кръста. Високите плевели го шибаха през лицето. Веднъж се препъна, но не падна. Марк сграбчи хлапето за рамото и го завъртя към себе си.

– Рики, чуй ме! Всичко е наред.

Но Рики бе заприличал на призрак с преbledняло лице и изцъклени очи. Дишаше учестено и тежко, издавайки през цялото време глух, болезнен стон. Не можеше да говори. След миг се отдръпна и все със същите жални стенания продължи да бяга през храсталака. Марк го последва. Двата пресякоха коритото на пресъхналия ручей и се отправиха към къщи.

Дърветата оредяваха едва пред паянтовата дъсчена ограда около паркинга с фургоните. Наблизо две хлапета замеряха с камъни няколко консервни кутии, подредени върху капака на катастрофирала кола. Рики побягна по-бързо и се провря през една дупка в оградата. От другата страна хлапето скочи в канавката, стрелна се между два фургона и излезе на улицата. Марк го следваше по петите. Рики се задъхваше и от това протяжният стон ставаше все по-силен.

Фургонът, в който живееше семейство Суей, имаше солидни размери: четири метра ширина и осемнайсет дължина. Заедно с четирийсет подобни фургона беше паркиран на тясна ивица земя, наречена Ист Стрийт. Освен нея фирмата „Движими имоти Тъкър“ бе оформила още три улици – Норт, Саут и Уест Стрийт, които пресичаха паркинга във всички посоки и се кръстосаха по няколко пъти. Мястото не беше лошо – имаше сравнително чисти улици, по които можеха да се видят множество велосипеди, няколко изоставени коли и дори три-четири дървета.

Чуеше ли оплаквания от кавги или прекалено силна музика, мистър Тъкър тутакси пращаше полицията да провери случая. Неговото семейство притежаваше терена и повечето фургони, включително и този с номер седемнайсет на Ист Стрийт, нает от Даян Суей срещу двеста и осемдесет долара месечно.

Рики нахълта през отключената врата и се строполи на дивана в тясната дневна. Като че ли плачеше, но без сълзи. Сви коленца към гърдите си, сякаш му беше студено, после безкрайно бавно налага палеца на дясната си ръка. Марк го гледаше напрегнато.

– Рики, кажи нещо – помоли той и лекичко го разтръска за рамото. – Трябва да проговориш, мой човек, чуваш ли? Вече няма страшно.

Рики усилено смучеше пръста си. Беше затворил очи и цялото му телце се тресе.

Марк огледа дневната и с изненада осъзна, че всичко е точно както го бяха оставили преди час. Преди час! Имаше чувството, че са минали дни. Слънцето клонеше към залез и вътре притъмняваше. Учебниците и чантите им лежаха както винаги върху кухненската маса. Неизбежната сутрешна бележка от мама беше до телефона. Марк отиде до мивката и си наля вода в чиста кафена чашка. Беше ужасно жаден. Отпи глътка студена вода и се загледа през прозореца към съседния фургон. После чу мяскане и се озърна към братчето си. Палецът. Беше гледал по телевизията как някакви дечурлига от Калифорния си смучат палците след земетресение. Един куп доктори се мъчеха да им помогнат. Цяла година бе минала от катастрофата, а горките хлапета продължаваха да смучат.

Ръбът на чашката докосна пукнатата му устна и той си спомни за кръвта. Веднага изтича към банята и надникна в огледалото. На челото му, точно под косата, имаше едва забележима цицина. За сметка на това подпухналото ляво око изглеждаше ужасно. Марк пусна водата и изми кръвта от долната си устна. Не беше подута, но от допира изведнъж се изпълни с тъпа, пулсираща болка. Нищо, беше му се случвало да изглежда и по-зле след схватки в училищния двор. Умееше да търпи.

Извади от хладилника кубче лед и го притисна под дясното си око. После се върна при дивана и огледа брат си, обръщайки особено внимание на палеца. Рики спеше. Наближаваше пет и половина, скоро майка им щеше да се прибере след девет часа тежък труд във фабриката за крушки. Ушите на Марк още пищяха от изстрелите и плесниците на покойния му приятел Роуми, но момчето започваше да размишлява. Седна до краката на Рики и бавно разтърка окоето си с бучката лед.

Ако не се обадеше на 911, щяха да минат дни, преди някой да

открие трупа. Изстрелът бе прозвучал съвсем глухо и Марк не вярваше някой да го е чул. Често бе ходил да играе на полянката, но едва сега осъзна, че никога не е срещал там друг човек. Мястото беше уединено. Защо и как го бе избрал Роуми? Нали идваше чак от Ню Орлиънс?

От телевизионните филми Марк знаеше със сигурност, че всички обаждания на телефон 911 се записват. А той не желаше да го записват. Нямаше намерение да споделя с когото и да било, дори с мама, какво е преживял преди малко. Моментът беше напрегнат и Марк отчаяно се нуждаеше от кратък разговор с братчето си, за да уточнят как да лъжат.

– Рики! – каза той и побутна крака на хлапето. Рики изстена, но не отвори очи. После се сви още повече. – Рики, събуди се!

Никакъв отговор. Рики само потрепера цял, сякаш замръзваше. Марк извади от шкафа одеяло и го зави, после омота в пешкир шепа ледени кубчета и решително притисна мокрия вързоп върху лявото си око. Нямаше никакво желание да обяснява какво го е сполетяло.

Загледа се в телефона и си спомни как в каубойските филми вечно идва момент, когато навсякъде се ваят трупове, отгоре бръмчат облаци мухи и всички бързат да погребат мъртъвците, преди да са ги докопали гадните лешояди. След час щеше да се стъмни. Дали лешоядите летяха и нощем? Не беше виждал такова нещо по телевизията.

Беше ужасно да мисли как онзи дебел адвокат лежи там само с една обувка и около пистолета в устата му навярно още тече кръв, но когато си представи и лакомите лешояди, Марк не издържа. Взе телефона, набра 911 и се изкашля.

– Тука, значи, в гората има един умрял човек и таковааа... някой трябва да го прибере.

Мъчеше се да говори с дълбок бас, но още от първата сричка разбра, че усилията му са просто жалки. Дишаше тежко и усещаше как болката в челото му се засилва.

– Кой се обажда, моля? – запита безстрастен, почти механичен женски глас.

– Няма ли начин да я прескочим тая работа?

– Трябва да знаем името ти, моето момче.

Ха така! Значи бе разбрала, че говори с дете. Дано поне гласът му да звучеше като на ученик от горните гласове.

– Вас интересува ли ви къде е трупът, или не? – запита Марк.

– Къде е?

Чудничко, помисли си Марк. Ето че вече беше готов да разправи

всичко. И то не на свой човек, а на някаква невидима жена, която носеше униформа и работеше в полицията. Представи си как записът на разговора бавно се върти пред съда – съвсем като в телевизионните филми. Щяха да проведат разни анализи на гласа и да докажат категорично, че именно Марк Суей е съобщил за трупа, когато още никой на този свят не е знаел за него. Той напрегна гърло и се помъчи да говори още по-глухо.

– Мястото е близо до „Движими имоти Тъкър“ и...

– Паркингът на Уинъл Роуд, нали?

– Да, точно така. В горичката между „Движими имоти Тъкър“ и магистрала седемнайсет.

– Значи трупът е в горичката?

– Е не точно в нея. Лежи върху една кола на поляната.

– Сигурен ли си, че става дума за труп?

– Вижте сега, човекът е гръмнат. С пищов право в устата и няма начин да е жив.

– Ти видя ли го?

Жената явно губеше професионалната си сдържаност. В гласа ѝ започваха да звучат нервни нотки.

Ама че тъп въпрос, каза си Марк. Дали съм го видял! Оная сигурно мотаеше разговора, за да проследят откъде се обажда.

– Видя ли трупа, момчето ми? – повтори жената.

– Разбира се, че го видях.

– Трябва да си кажеш името.

– Слушайте, от магистрала седемнайсет се отклонява тесен път, който води към полянка сред гората. Колата е голяма и черна, а умрелият лежи отгоре ѝ. Ако не го намерите, ваша си работа. Чао.

Той остави слушалката и се втренчи в телефона. Във фургона цареше пълна тишина. Марк пристъпи към прозореца и надникна иззад мръсните завески, почти готов да види как от всички страни връхлитат полицейски коли и командоси с високоговорители и защитни жилетки.

Стига глупости. Той отново разтръска Рики и с изненада откри, че ръката му лепне от пот. Но малчуганът продължаваше да спи, без да изпуска проклетия палец. Марк внимателно хвана брат си през кръста и го повлече по тесния коридор към детската стаичка, където с известни усилия успя да го намести на леглото. По пътя Рики измънка нещо несвързано и опита да се изправи, но после пак се сви на кълбо. Марк го зави с одеялото и затвори вратата.

Набързо надраска на едно листче, че излиза за около час, а Рики

нещо не е добре и спи. Майка им не държеше да ги заварва вкъщи, но винаги трябваше да оставят бележка къде са отишли.

В залисията Марк изобщо не чу далечното бръмчене на хеликоптер.

Докато вървеше по пътеката, запали цигара. Преди две години от една къща в предградията близо до паркинга бе изчезнал нов велосипед. Носеха се слухове, че някой го видял зад един фургон. Пак според същите слухове две фургонни хлапета го били префасонирали и боядисали. Момчетата от предградията обичаха да наричат бедните си съседни „фургонни хлапета“, влагайки в това прозвище цялото си презрение. Двете групировки посещаваха едно и също училище, където всекидневно влизаха в яростни схватки. А и възрастните от предградията автоматично прехвърляха всички пакости и престъпления върху обитателите на паркинга.

Оная кражба беше дело на хулигана Кевин от Норт Стрийт, който не пропусна да се похвали с новия велосипед пред неколцина приятели. Марк също го видя. После плъзнаха слуховете, из квартала взеха да се мотаят ченгета и една нощ някой почука на вратата. Оказа се, че следствието стигнало до името на Марк и един полицай искаше да му зададе няколко въпроса. Момчето трябваше цял час да седи край кухненската маса и да се свива под свирепия му поглед. В този печален час откри, че действителността няма нищо общо с телевизионните филми, където заподозреният винаги запазва хладнокръвие и презрително се усмихва на ченгето.

Марк отрече всичко, а после три нощи не спа и си обеща занаят да води праведен живот, колкото се може по-далеч от неприятностите.

Но ето че днес беше загънал до гуша в неприятности. Истински неприятности, много по-лоши от някакво си крадено колело. Самоубиец, който разкрива преди смъртта си ужасни тайни. Дали му каза истината? Беше пиян и съвсем превъртял, дрънкаше разни глупости за вълшебника и тям подобни. Но пък защо му трябваше да лъже?

Марк бе видял, че Роуми има пистолет, дори бе докоснал спусъка. И този пистолет бе причинил смъртта на адвоката. Законът сигурно щеше да го обяви за престъпник, щом бе гледал самоубийството, без да попречи.

Значи никому нямаше да каже! Роуми вече бе млъкнал завинаги. А с Рики все щеше да се оправи някак. Преди две години премълча за велосипеда, тъй че нищо не му пречеше да се справи и сега. Никой

нямаше да узнае, че е бил в колата.

От далечината долетя вой на сирена, носле равномерното бръмчене на хеликоптер. Докато машината минаваше отгоре, Марк отскочи под близкото дърво. Сетне, без да бърза, приведе глава и започна да се прокрадва през гъсталака, докато чу гласове.

Навсякъде мигаха лампи. Сини над колите на ченгетата и червена върху линейката. Белите автомобили на мемфиската полиция бяха спрели край черния линкълн. Оранжево-бялата линейка пристигна на местопроизшествието тъкмо когато Марк надникна от храстите. Никой от хората на поляната не изглеждаше стреснат или разтревожен.

Роуми още лежеше върху багажника. Един полицаи правеше снимки, другите се смееха на някакъв виц. Също като в телевизионните филми, от радиостанциите долитаха писукащи гласове. Струйка кръв, протекла изпод трупа, бе зацапала стоповете на линкълна. Дясната ръка с пистолета беше отпусната върху издутото му шкембе. Главата клюмаше надясно, но очите вече бяха затворени. Санитарите отидоха да огледат мъртвеца, после взеха да си правят майтап и ченгетата се разкисаха. След малко отвориха четирите врати и започнаха да проучват вътрешността на колата. Никой не си направи труда да отнесе мъртвеца. Хеликоптерът прелетя още веднъж и се отдалечи.

Марк клечеше в гъсталака на десетина метра от дървото и дънера, където с Рики бяха запалили по цигара. Имаше отлична видимост към поляната и дебелия адвокат, проснат върху багажника като умряла крава наред шосе. Пристигна още една полицейска кола, следвана от нова линейка. Наоколо вече гъмжеше от фуражки. Неколцина внимателно вадеха от колата разни дреболии и ги прибираха в малки бели пакетчета. Двама полицаи с гумени ръкавици навиваха маркуча. Фотографът клечеше край вратите и щракаше с апарата. От време на време някой спираше да хвърли едно око на Роуми, но повечето полицаи пиеха кафе от пластмасови чашки и бърбеха за глупости. Един вдигна върху багажника падналата обувка, после я прибра в бяла торбичка и надраска нещо. Друг коленичи край номера на колата, съобщи го по радиостанцията и зачака отговор.

Най-сетне санитарите измъкнаха от линейката носилка и я оставиха в бурените зад линкълна. Двама сграбчиха краката на Роуми и леко издърпаха трупа назад, докато други двама изчакваха да го хванат за ръцете. Ченгетата зяпаха и шеговито коментираха колко тежи пустият

мистър Клифърд – значи вече знаеха името му. Питаха колко души ще трябва да носят тоя дебел задник, дали ще издържи носилката и как ще го наместят в колата. Усилията на санитарите предизвикаха нов взрив от смях.

Един полицаи прибра пистолета в торбичка. Санитарите изтикаха трупа в линейката, но не затвориха вратата. Откъм черния път се зададе влекач с мигаща жълта лампа.

Марк отново се сети за Рики и палеца в устата му. Ами ако хлапето се нуждаеше от помощ? Мама скоро щеше да се прибере. Ами ако опиташе да го събуди и се изплашеше? Не, повече не биваше да кисне тук. След малко щеше да си тръгне и по пътя да изпуши още една цигара.

Чу някакъв шум зад гърба си, но не му обърна внимание. Изпраща вейка, после изведнъж нечия силна ръка го спипа за яката и грубоват глас запита:

– Какви са тия фокуси, момче?

Марк трескаво се завъртя и зърна над себе си физиономията на полицаи. Дъхът му заседна на гърлото.

– Какво търсиш тук, момче? – запита ченгето и го дръпна нагоре за яката. Стискаше леко, но си личеше, че няма да търпи неподчинение. – Хайде, ставай. Не бой се.

Марк се изправи и полицаят го пусна. Ония от полянката ги бяха чули и гледаха към тях.

– Какво търсиш тук?

– Само гледах – каза Марк.

Полицаят махна с фенерчето си към поляната. Слънцето бе залязло и след двама минути щеше да се стъмни.

– Да излезем на открито.

– Трябва да се прибирам – възрази Марк.

Полицаят сложи ръка върху рамото му и го поведе през храстите.

– Как се казваш?

– Марк.

– А фамилията?

– Суей. Ами вашата?

– Харди. Значи Марк Суей, а? – замислено повтори ченгето. – И сигурно живееш в „Движими имоти Тъкър“, нали?

Нямаше как да отрече, но, кой знае защо, го обзе колебание.

– Да, сър.

Наближиха групата полицаи, които бяха замлъкнали и чакаха да видят хлапето.

– Хей, момчета, ето ви го Марк Суей, хлапакът, дето се обади по телефона – обяви Харди. – Ти се обади, нали, Марк?

Марк искаше да излъже, но сега лъжите едва ли щяха да му помогнат.

– Ами... да, сър.

– Как откри трупа?

– Играехме си тук двамата с брат ми.

– Къде по-точно?

– Наоколо. Ние живеем хей там – обясни Марк и посочи отвъд дърветата.

– Да не сте пушили марихуана?

– Не, сър.

– Сигурен ли си?

– Да, сър.

– Пази се от наркотиците, момче.

Сега го бяха наобиколили поне шестима полицаи и въпросите се сипеха от всички страни.

– Как открихте колата?

– Ами просто излязохме пред нея.

– По кое време беше?

– Не помня точно. Просто си вървахме из гората. Всеки ден идваме тук.

– Как се казва брат ти?

– Рики.

– Фамилията същата ли е?

– Да, сър.

– Къде стояхте двамата с Рики, когато видяхте колата за пръв път?

Марк посочи с пръст дървото зад себе си.

– Под онова дърво.

Един санитар пристъпи към групата и съобщи, че потеглят да закарат трупа в моргата. Влекачът вече теглеше линкълна.

– Къде е сега Рики?

– У дома.

– Какво ти е на лицето? – запита Харди.

Марк неволно посегна към окото си.

А, нищо. Малко се сбих в училище.

– Защо се криеше в ония храсти?

– Не знам.

– Хайде, Марк, все е имало някаква причина да се криеш.

– Не знам. Някак страшно ми стана, нали разбирате. Дето видях умрял човек и тъй нататък.

– Никога ли не си виждал мъртвец?

– Само по телевизията.

При тия думи един от полицаите се усмихна.

– Видяхте ли човека, преди да се самоубие?

– Не, сър.

– Значи просто го открийте както си беше?

– Да, сър. Минахме под онова дърво там и видяхме колата, после...
тъъ... видяхме човека.

– Къде бяхте, когато чухте изстрела?

Марк понечи пак да махне с ръка към дървото, но веднага се опомни.

– Нещо не ви разбирам...

– Знаем, че сте чули изстрела. Къде бяхте в този момент?

– Никакъв изстрел не съм чул.

– Сигурен ли си?

– Сигурен. Дойдохме насам, открийме го и веднага се прибрахме у дома. После позвъних на 911.

– А защо не си каза името?

– Не знам.

– Не се прави на ударен, Марк, трябва да имаш причина.

– Не знам. Май доста се бях шашнал.

Ченгетата се спогледаха весело. Марк се помъчи да диша нормално и да изглежда изплашен. Какво толкова искаха от него? Та той беше само едно малко момче.

– А сега наистина трябва да си вървя. Мама сигурно вече ме търси.

– Добре – кимна Харди. – Само още един въпрос. Работеше ли двигателят, когато открийте колата?

Марк се замисли напрегнато, но не успя да си спомни дали Роуми бе изключил двигателя, преди да се застреля. Отговори бавно и предпазливо:

– Не съм сигурен, но мисля, че работеше.

Харди махна с ръка към една от полицейските коли.

– Качвай се. Ще те откарам.

– Няма защо. Мога и сам да се прибера.

– Не, тъмно е вече. Ще те откарам. Хайде, идвай. И полицаят го поведе за ръка към колата.

4

След като позвъни в детската болница, Даян Суей седна до леглото на Рики и хапейки ноктите си, зачака обаждането на доктора. Дежурната сестра бе казала, че ще стане най-късно след десет минути. Бе казала още, че тая седмица из училищата бил плъзнал някакъв много заразен вирус и вече имали няколко десетки повиквания. Симптомите съвпадали, тъй че нямало нищо страшно.

Даян опипа челцето на Рики. После лекичко го разтръска, но момчето не се събуди. Лежеше свито на топка, дишаше нормално и смучеше палеца си. Отвън долетя шум от затръшване на автомобилна врата и Даян мина в дневната.

През вратата нахълта Марк.

– Здравсти, мамо.

– Къде беше? – рязко запита тя. – Какво е станало с Рики?

На прага застана сержант Харди и Даян се вкамени.

– Добър вечер, госпожо.

Даян впи яростен поглед в Марк.

– Какво си направил?

– Нищо.

Харди прекрачи напред.

– Нищо сериозно, госпожо.

– Тогава защо сте тук?

– Ще ти обясня, мамо. Това е дълга история.

Харди затвори вратата и тримата се спогледаха неловко.

– Е, слушам.

– Ами днес следобед двамата с Рики си играехме в горичката и видяхме на една полянка да стои голяма кола с включен двигател, а пък като се приближихме, на багажника лежеше някакъв човек с пистолет в устата. Беше мъртъв.

– Мъртъв!

– Самоубийство, госпожо – вметна Харди.

– После хукнахме насам и аз се обадох на 911.

Даян притисна устата си с пръсти.

– Самоубиецът е Джероум Клифърд, бял, мъжки пол – поясни Харди с официален глас. – Живее в Ню Орлиънс и нямаме представа защо е пристигнал тук. Според нас смъртта е настъпила не много отдавна,

може би преди около два часа. Оставил е бележка.

– Какво направи Рики? – запита Даян.

– Ами като дотичахме у дома, той се просна на дивана, взе да си смуче палеца и не искаше да говори. Аз го пренесох на леглото и му метнах едно одеяло.

Харди се навъси.

– На колко години е момчето?

– На осем.

– Може ли да го видя?

– Защо? – запита Даян.

– Тревожа се. Видяло е нещо ужасно и може да е изпаднало в шок.

– В шок ли?

– Да, госпожо.

Даян ги поведе през кухнята към тесния коридор. Харди крачеше енергично след нея, а най-отзад Марк клатеше глава и стискаше зъби.

Харди дръпна одеялото от раменете на Рики и докосна ръката му. Палецът пак беше в устата на детето. Полицаят го разтръска, повика го по име и за момент очите се разтвориха. Рики измънка нещо.

– Кожата му е хладна и влажна – каза Харди. – Боледувал ли е напоследък?

– Не.

Телефонът извънтя и Даян се хвърли към дневната. От детската стая Харди и Марк я чуха как разказва на лекаря за симптомите и за произшествието с мъртвеца.

– Малкият каза ли нещо, когато видяхте трупа? – тихо замита Харди.

– Май че не. Всичко стана много бързо. Ние... ъъ... просто си плюхме на петите още щом го видяхме. Рики само пъхтеше и мрънкаше по целия път. Бягаше някак странно, с провиснали ръце. Никога не съм го виждал да тича така, а пък като се прибрахме, той се сви на топка и вече не обели дума.

– Трябва да го откараме в болница – каза Харди.

Марк усети, че коленете му омекват, и се подпря на стената. Даян затвори телефона и Харди я пресрещна в кухнята.

– Докторът иска да го откараме в болница – изплашено съобщи тя.

– Ще повикам линейка – каза Харди и се отпрати към вратата. – Пригответе му някакви дрешки.

Той изчезна навън, оставяйки вратата отворена. Даян жегна с поглед Марк. Момчето вече нямаше сили да стои право и се свлече на

стола до кухненската маса.

– Истината ли казваш? – запита тя.

– Да, мамо. Видяхме мъртвеца и Рики май се шашна. После избягахме.

Вече беше затънал дотам, че щяха да му трябват часове, за да разкаже истината. Когато останеха сами, може би щеше да поразмисли и да обясни подробно цялата работа, но в момента ченгетата бяха наоколо и само се чудеха как да го объркат още повече. Марк не се боеше от майка си и обикновено признаваше всяко прегрешение. Тя беше едва трийсетгодишна, много по-млада от майките на неговите приятели. Заедно бяха преживели доста прежеждия. Страданията в дългата и мъчителна борба с баща му бяха създали помежду им нещо много по-силно от обичайната връзка между майка и син. Сега го болеше, че трябва да крие истината. Виждаше, че тя е отчаяна и стресната, но, така или иначе, приказките на Роуми нямаха нищо общо със състоянието на Рики. Усети в стомаха си остра болка и стаята бавно се завъртя наоколо.

– Какво ти е на окото?

– Сбих се в училище. Не бях виновен.

– Все така казваш. Добре ли си?

– Нищо ми няма.

Харди изтрополи по стъпилата.

– Линейката ще пристигне след пет минути. В коя болница да го откарваме?

– Докторът препоръча Сейнт Питър.

– А вашият доктор къде работи?

– В педиатрична група Шелби. Каза, че ще се обади на детския психиатър да ни посрещне в болницата. – Даян нервно запали цигара. – Мислите ли, че ще се оправи?

– Детето се нуждае от надзор и може би ще трябва да остане в болницата, госпожо. И друг път ми се е случвало да видя подобно нещо с хлапета, които са били свидетели на стрелба и насилие. Преживяването е безкрайно тежко и може би ще му трябва време, за да го преодолее. Миналата година едно дете беше видяло как някакъв търговец на кокаин застрелял майка му. Още е в болница, горкото.

– На колко години беше?

– На осем, сега е на девет. Не говори. Не се храни. Смуче си палеца и играе с кукли. Тъжна работа.

Даян не искаше да го слуша повече.

– Ще ида да му приготвя дрешките.

– Пригответе нещо и за себе си, госпожо. Може да ви задържат при детето.

– Ами Марк? – запита тя.

– По кое време се прибира съпругът ви?

– Нямам съпруг.

– Тогава съберете дрехи и за Марк. Не се знае колко ще стоите в болницата.

Даян спря наред кухнята, с цигара на сантиметри от устата, и се помъчи да размисли. Беше обърквана и несигурна.

– Нямам здравна застраховка – промърмори тя към мрака отвъд прозореца.

– В Сейнт Питър приемат и на благотворителни начала. Идете да си пригответе багажа.

Около пристигналата линейка веднага се събра тълпа. Докато санитарите влизаха във фургона, хората чакаха, зяпаха, шушукаха и сочеха с пръст.

Харди положи детето върху носилката, а санитарите го завиха с одеяло и пристегнаха ремъците. Рики опита пак да се свие на топка, но яките текстилни ленти не му позволиха. Той изстена тихичко, без да отваря очи. Даян внимателно освободи едната му ръка и приближи палеца до устата. Очите ѝ лъщяха, но все още се бореше да не заплаче.

Когато санитарите изнесоха носилката зад линейката, тълпата се поотдръпна. Натовариха Рики и Даян побърза да се качи при него. Неколцина съседни подхвърлиха тревожни въпроси, но шофьорът затръшна вратата, преди да получат отговор. Марк се настани в полицейската кола до Харди, който бутна едно лостче и изведнъж по околните фургощи запърха мигаща синя светлина. Навалицата се отдръпна още малко и Харди рязко включи двигателя. Линейката потегли след него.

Марк беше прекалено изплашен и разтревожен, за да се интересува от радиостанции, микрофони, пушки и приспособления. Седеше кротко и си мълчеше.

– Истината ли каза, синко? – изведнъж запита Харди, отново поел ролята на ченге.

– Да, сър. За кое по-точно?

– За онова, дето сте го видели.

– Да, сър. Не ми ли вярвате?

– Не съм казал такова нещо. Просто ми стана малко чудно.

Марк изчака няколко секунди и след като разбра, че Харди също чака, отново запита:

– Какво чудно има?

– Разни неща. Първо, че си позвънил, но не си се представил. Защо? Ако двамата с Рики просто сте се натъкнали на трупа, защо не пожела да си кажеш името? Второ, защо се промъкна до поляната и защо се криеше в храстите? Човек не се крие без причина. Защо не дойде просто да ни разкажеш какво си видял? Трето, ако двамата с Рики сте видели едно и също, защо той си е глътнал езика от страх, а ти си в доста добра форма? Разбираш ме, нали?

Марк се позамисли и осъзна, че няма какво да отговори. Реши да мълчи. Бяха излезли на магистралата и караха към града. Приятно беше да гледа как другите коли припряно отбиват настрани. Червената лампа на линейката ги следваше плътно.

– Не отговори на въпроса ми – каза най-сетне Харди.

– Кой въпрос?

– Защо не си каза името по телефона?

– Добре де, страхувах се. За пръв път виждах труп и ме хвана шубето. Още се страхувам.

– Тогава защо пак се промъкна в гората? Защо опитваше да се скриеш от нас?

– Ама разберете най-после, страх ме беше, исках обаче да видя какво става. Не е престъпление, нали?

– Може и да не е.

Отклониха от магистралата и движението наоколо стана по-оживено. Отпред се извисиха сградите в центъра на Мемфис.

– От сърце се надявам да казваш истината – промърмори Харди.

– Не ми ли вярвате?

– Имам известни съмнения.

Марк преглътна мъчително и погледна към страничното огледалце.

– Защо?

– Ще ти кажа какво мисля, момче. Искаш ли да чуеш?

– Естествено – бавно изрече Марк.

– Добре тогава, мисля, че двамата сте отишли в гората да пушите.

Под онова дърво с въжето намерих пресни фасове. Предполагам, че сте пушили кротко под клоните и сте видели всичко от началото до края.

Сърцето на Марк сякаш спря и кръвта застина в жилите му, но той разбираше, че на всяка цена трябва да изглежда спокоен. Просто да си прави оглушки. Харди беше дошъл после. Нищо не беше видял. Усети,

че ръцете му треперят и ги притисна под бедрата си. Харди го гледаше внимателно.

– Арестувате ли деца, задето са пушили цигари? – запита Марк с едва доловим трепет в гласа.

– Не. Но ако лъжат полицията, децата могат да си имат големи неприятности.

– Ама аз не лъжа. Пушил съм там, само че не днес. Просто си вървахме през гората и се чудехме дали да не запалим по една, а после изведнъж видяхме колата и Роуми.

Харди леко трепна и след миг запита:

– Кой е Роуми?

Марк се стегна цял и дълбоко пое дъх. Съзнаваше, че всичко е свършено. Беше се издал. Прекалено много приказки. Прекалено много лъжи. Измислената история не бе издържала и час. Мисли, не спирай, заповяда си той.

– Нали онзи тип се казваше така?

– Роуми ли?

– Аха. Вие май така го нарекохте.

– Не. Казах на майка ти, че човекът е Джероум Клифърд от Ню Орлиънс.

– Аз пък чух Роуми Клифърд от Ню Орлиънс.

– Има ли изобщо такава име – Роуми?

– И аз на това се чудех.

Колата свърна надясно и Марк се вгледа напред.

– Това ли е Сейнт Питър?

– Така пише на табелата.

Харди сиря отстрани и двамата се загледаха как линейката дава на заден към входа за спешни случаи.

5

Уважаемият Дж. Рой Фолтриг, републиканец и областен прокурор на Южна Луизиана, отпи съдържано от кутията доматен сок и изпъна крака в задната част на специално приспособения микробус „Шевролет“, който летеше по магистралата. До Мемфис трябваше да пътува пет часа право на север по шосе 55, тъй че би могъл да хване самолет, но имаше две причини да не го нрави. Първо, формалностите. Можеше да твърди, че пътуването е служебно във връзка с убийството на Бойд Бойет, и ако натиснеше тук-там, номерът щеше да мине. Но за да му възстановят разходите, трябваше месеци наред да попълва купища формуляри. Второ и много по-важно, просто не обичаше да лети. В Ню Орлиънс трябваше да чака самолета поне три часа и след час полет щеше да се озове в Мемфис около единайсет, а с буса щеше да пристигне в полунощ. Упорито криеше страха си от самолети и знаеше, че някой ден ще трябва да потърси помощ от психоаналитик. Но междувременно бе закупил със собствени пари този бус и бе монтирал куп допълнителни приспособления, включително два телефона, телевизор и дори факс. С него сновеше из Южна Луизиана, поверявайки неизменно управлението на Уоли Бокс. Бусът беше много по-удобен и приятен от която и да било лимузина.

Той бавно смъкна мокасините и се загледа в прелитащите зад стъклото сенки. Отреща специалният агент Труман притискаше телефонната слушалка до ухото си в напрегнато очакване на нови вести. На другия край на тапицираната седалка беше заместник-прокурорът Томас Финк, верен помощник на Фолтриг, който работеше по случая Бойет осемдесет часа седмично и щеше да движи почти всичко по делото – най-вече неприятната черна работа, запазвайки за своя шеф леките и престижни моменти. Както винаги, Финк четеше някакъв документ и опитваше да следи бръщолевенето на Труман, който седеше срещу него в масивно въртящо се кресло. В момента Труман разговаряше с мемфиското бюро на ФБР.

Креслото до Труман бе приютило специалния агент Скипър Шърф – новак, който нямаше почти нищо общо със случая, но се бе оказал свободен при внезапното заминаване. Той упорито драскаше в бележника си и щеше да го прави още пет часа, защото сред тази славна компания нямаше какво да каже, а и да имаше, никой не би го чул. Можеше

само послушно да се взира в бележника, готов незабавно да запише всяка заповед на своя шеф Лари Труман и голямата клечка – почитаемият Рой. Шърф напрегнато се взираше в писалката, внимаваше да не срещне дори за миг погледа на Фолтриг и напразно се опитваше да разбере какво съобщават от Мемфис. Само преди час вестта за самоубийството на Клифърд бе разтърсила целия отдел и Шърф още се чудеше какъв вятър го бе довял в този бус. Труман му бе наредил да отскочи до вкъщи за чифт дрехи и незабавно да се яви в кабинета на Фолтриг. Точно това бе сторил. И ето го тук – седеше, драскаше и се слушваше.

Шофьорът Уоли Бокс всъщност имаше диплома за адвокат, макар че нямаше представа как се води дело. Официално минаваше за заместник-прокурор като Финк, но в действителност беше момче за всичко, което обслужваше Фолтриг. Караше буса, носеше куфарчето на шефа, пишеше му речите и поддържаше връзка с журналистите – последната задача отнемаше половината му време, защото Фолтриг много държеше да си създаде репутация пред обществото. Бокс не беше глупак. Владееше до съвършенство политическите игри, знаеше кога да се притече на помощ и беше дълбоко предан на своя шеф и неговата мисия. Пред Фолтриг лежеше велико бъдеще и Бокс вярваше, че ще доживее някой ден да беседва шепнешком с великия държавен мъж, докато двамата бавно се изкачват по Капитолийския хълм.

Знаеше колко важен е случаят Бойет. Това щеше да бъде най-шумният процес в бурната кариера на Фолтриг – процес, какъвто не бе и сънувал, и той щеше да го прослави пред цялата нация. Знаеше, че шефът му нощем не може да спи заради Бари Мулдано, но прякор Ножа.

Лари Труман привърши разговора и остави слушалката. Беше опитен ветеран от тайните служби, вече прехвърлил четирийсетте; оставаха му още десет години, докато се пенсионира. Фолтриг го изчака да заговори.

– Увещават мемфиската полиция да ни предостави колата за оглед. Сигурно ще се препират около час. Трудничко им е да обяснят цялата история с Клифърд и Бойет, но вече имат напредък. Началникът на мемфиския отдел се казва Джейсън Мактюн, много упорит и пробивен агент. В момента е при полицейския шеф. Свързал се е с Вашингтон, а оттам са позвънили в Мемфис, тъй че след два-три часа сигурно ще имаме колата. Смъртта е настъпила от изстрел в устата, несъмнено самоубийство. Изглежда, че най-напред е опитал с градинарски маркуч в ауспуха, но нещо не се е получило. Изгълтал почти цяла бутилка „Джак Даниълс“ и си замезвал с хапчета далман и кодеин. За пистолета няма

полицейски сведения, но още е твърде рано. Мемфис води разследване. Евтино оръжие, трийсет и осми калибър. Опитал да глътне куршум човекът, ама му преседнало.

– Няма ли подозрения за убийство? – обади се Фолтриг.

– Никакви.

– Къде го е направил?

– Някъде край северните квартали. Забил из горите с онзи грамаден черен линкълн и си пръснал черепа.

– И сигурно никой не го е видял?

– Така изглежда. Две хлапета открили трупа сред някакъв пущинак.

– Кога е станало?

– Не много отдавна. След няколко часа ще направят аутопсия и ще определят времето на смъртта.

– А защо тъкмо в Мемфис?

– Не е ясно. Ако има причина, още не са я установили.

Фолтриг обмисли новините и отпи глътка доматен сок. Финк записа нещо в бележника си. Шърф драскаше енергично. Уоли Бокс не пропусна дума.

– Какво казаха за бележката? – запита Фолтриг, гледайки през прозореца.

– А, там може да изскочи нещо интересно. Нашите момчета от Мемфис са успели да набавят копие. Не е много добро, но след малко ще опитат да ни го пратят по факса. Доколкото разбрах, бележката е написана на ръка с черно мастило и почеркът едва се различава. В няколко реда дава инструкции на секретарката си как да го погребат – иска да бъде кремиран – и какво да правят с мебелите в кантората. Съобщава и къде ще открият завещанието му. Разбира се, за Бойет няма и дума. Нито пък за Мулдано. Изглежда, че в последния момент е опитал да добави още нещо. Надрасано е съвсем зле и почти не се чете.

– Какво точно?

– Не знаем. Мемфиската полиция все още задържа бележката заедно с pistolета, хапчетата и всички други вещественни доказателства. Мактън се опитва да я измъкне. В колата са намерили евтина химикалка със засъхнал пълнител и изглежда, че именно с нея Клифърд е опитал да допише нещо.

– Нали ще получат бележката, докато стигнем? – запита Фолтриг, подчертавайки недвусмислено с тона си, че веднага след пристигането в Мемфис очаква да му се предостави всичко, което пожелае.

– Момчетата се стараят – отвърна Труман. Теоретично погледнато,

Фолтриг не можеше да му заповядва, но следствието вече бе прикрепено към съдебно дело и почитаемият имаше решаващата дума.

– Значи Джероум Клифърд изневиделица пристига в Мемфис и си пръсва черепа – промърмори Фолтриг към прозореца. – Четири седмици преди процеса. Майко мила. Какви ли щуротии ни чакат още?

Никой не отговори. Седяха мълчаливо и чакаха Рой да продължи.

– Къде е Мулдано? – запита той най-сетне.

– В Ню Орлиънс. Държим го под наблюдение.

– До полунощ вече ще си има нов адвокат, а утре по пладне ще ни тръсне десетина молби за отлагане на делото под претекст, че трагичната смърт на Джероум Клифърд сериозно подкопава конституционното му право на почтен съд с квалифицирана правна помощ. Естествено, ние ще възразим и съдията ще постанови разглеждане на въпроса след седмица, а на разглеждането ще загубим и ще минат още шест месеца, докато натъквим процеса. Шест месеца! Представяте ли си?

Труман ядно тръсна глава.

– Поне ще имаме повече време за издирване на трупа.

Така беше и Рой отлично го знаеше. Всъщност му трябваше време, само че не можеше да признае това, защото беше прокурор, народен закрилник, представител на правителството в борбата срещу престъпността и корупцията. Щом правосъдието стоеше на негова страна, трябваше да бъде непогрешим и готов за атака срещу злото независимо от времето и мястото. С всички средства бе настоявал за ускоряване на процеса, защото знаеше, че е прав и ще осъди виновника. Съединените американски щати трябваше да победят! И Рой Фолтриг щеше да им осигури победата. Очакваха го първите вестникарски страници. Очакваха го дъхът на печатарско мастило.

От друга страна, трябваше да открие проклетия труп на Бойд Бойет, иначе можеше и да няма нито присъда, нито снимки на първа страница, интервюта по Си Ен Ен и стремителен възход към Капитолийския хълм. Бе успял да убеди околните, че присъдата е възможна и без труп. По принцип имаше право, но не му се искаше да рискува. Трябваше да намери трупа на всяка цена.

Финк се завъртя към агент Труман.

– Знаеш ли, според нас Клифърд е разбрал къде се намира трупа.

Труман явно не знаеше.

– Защо смятате така?

Финк остави четивото си на креслото.

– Дватамата с Роуми сме стари познати. Преди двајсетина години

заедно учихме право в Тулейн. Още тогава му хлопаше дъската, но иначе беше голям мозък. Преди около седмица ми позвъни у дома и каза, че иска да поговорим за делото Мулдано. Беше пиян, езикът му се заплиташе и личеше, че не е на себе си. Разправяше, че няма да се справи, което ме изненада, защото знаех колко обича шумните процеси. Разговаряхме цял час. Той пелтечеше, изпускаше нишката...

– Даже се разплакал – вметна Фолтриг.

– Да, по някое време заплака като дете. Отначало се изненадах, но всъщност Джероум Клифърд вече с нищо не може да ме учуди, нали разбираш. Дори със самоубийство. Накрая той прекрати разговора. А на следващата сутрин ми позвъни в кантората около девет часа, изплашен до смърт, че може предната вечер да е издрънкарал нещо. Беше изпаднал в паника, през цялото време намекваше, че може би знае къде се намира трупът, и се опитваше да разбере дали не се е изтървал в снощното пиянско бръщолевене. Благодарих му два-три пъти и го усетих, че се поти отсреща. През деня той ме потърси още два пъти в кантората, а вечерта позвъни у дома пиян-залян. Беше почти комично, реших обаче, че мога да го разигравам, докато наистина изпусне нещо. Казах му, че е трябвало да споделя с Рой, а Рой е съобщил на ФБР и сега агентите са го взели на мушка.

– Това съвсем го побъркало – услужливо добави Фолтриг.

– Да, разпсува се като луд, но на другия ден цъфна в кантората. Обявихме заедно и открих, че от нерви е станал на парцал. Не му стискахе да запита направо дали знаем за трупа, а аз го оставих да се пече на бавен огън. Рекох, че непременно ще открием трупа навреме за процеса, и още веднъж му благодарих. Човекът се скапваше пред очите ми. Личеше, че нито е спал, нито се е къпал. Очите му бяха подпухнали и зачервени. Натряска се и взе да ме обвинява, че съм бил мошеник с гадно и неетично поведение. Луд скандал. Платих сметката и си тръгнах, а вечерта той ми позвъни у дома. За мое учудване беше трезвен. Извини се. Няма нищо, рекох. Обясних му, че Рой сериозно се кани да повдигне срещу него обвинение за укриване на сведения и това го вбеси. Той заяви, че нищо не можем да докажем. Може би, рекох аз, но все едно – предстои му обвинение, арест, съд и няма как да води делото на Бари. Вместо отговор той ми крещя петнайсет минути по телефона и тръшна слушалката. Това беше последният ни разговор.

– Човекът знае, или по-точно – знаеше, къде е скрил трупа Мулдано – твърдо приключи Фолтриг.

– Защо не сте ни съобщили? – запита Труман.

– Канехме се да го сторим. Всъщност днес следобед двамата с Томас разговаряхме по въпроса малко преди да ни се обадите – заяви Фолтриг с дълбоко безразличие, сякаш Труман изобщо не биваше да задава подобни въпроси.

Труман се озърна към Шърф, който бе впил поглед в бележника си и рисуваше пистолетчета.

Фолтриг допи доматиения сок и метна кутията в кошчето за боклук. После праметна крак върху крак.

– Вашите хора трябва да проследят маршрута на Клифърд от Ню Орлиънс до Мемфис. Какъв път е избрал? Наминал ли е при някой приятел? Спирал ли е някъде? С кого се е срещал в Мемфис? Все трябва да е разговарял с някого след напускането на Ню Орлиънс, преди да се самоубие. Не мислиш ли?

Труман кимна.

– Пътят е дълъг. Сигурен съм, че някъде е трябвало да спре.

– Знаел е къде се намира трупът и явно се е готвел за самоубийство. Има известна надежда да е казал някому, не мислиш ли?

– Може би.

– Поразсъждавай малко, Лари. Да речем, че ти си на негово място, опазил те Бог. И водиш делото на престъпник, който е убил американски сенатор. Да допуснем, че убиецът споделя с теб, своя адвокат, къде е скрил трупа. Тъй че двама и само двама души на целия бял свят знаят тайната. А ти, адвокатът, решаващ да теглиш чертата и да сложиш край на живота си. Грижливо подготвяш всичко. Знаеш, че ще умреш, нали така? Купуваш хапчета, уиски, пистолет, маркуч и избягваш на пет часа път от къщи, за да се самоубиеш. Е, няма ли да споделиш с някого своята малка тайна?

– Може би. Не знам.

– Но има шанс, нали?

– Донякъде.

– Добре. Щом имаме шанс, трябва да го проучим задълбочено. Лично аз бих започнал със сътрудниците от неговата кантора. Разберете кога е напуснал Ню Орлиънс. Проверете кредитната му карта. Къде е купувал бензин? Къде е обядвал? Откъде е купил пистолета, хапчетата и пиенето? Има ли роднини някъде между двата града? Или стари колеги? И още хиляди подробности.

Труман подаде телефона на Шърф.

– Обади се в отдела. Потърси Хайтауър.

Фолтриг с удоволствие констатира, че ФБР е готово да играе по

неговата свирка. Усмихна се лукаво на Финк. На пода между двамата имаше голям кашон, претъпкан с папки веществени доказателства и документи по делото САЩ срещу Бари Мулдано. Още четири кашона лежаха в службата. Финк помнеше съдържанието им наизуст, но Рой ги познаваше съвсем повърхностно. Той измъкна една папка и взе да я прелиства. Оказа се многословно прошение на Джероум Клифърд до съда, писано преди два месеца и засега оставено без последствия. Върна папката на място и се загледа през прозореца към мрачните брегове на Мисисипи, които прелитаха и чезнеха в нощта. Наближаваха отклонението за Боуг Чито. Кой ли ги измисляше тия названия?

Пътуването едва ли щеше да му отнеме много време. Трябваше само да установи, че Клифърд наистина е мъртъв и няма съмнения за убийство. Да разбере дали не са останали някакви полезни сведения – например самопризнание пред приятели, разговор с непознати или може би бележка с последно послание. Едва ли имаше място за оптимизъм. Но издирването на Бойд Бойет и неговия убиец неведнъж бе стигало до задънена улица, тъй че нямаше от какво да се плаши.

6

Един лекар, облечен с жълт анцуг, изскочи от въртящата се врата в дъното към коридора за спешното отделение и размени няколко думи с дежурната сестра зад зацапаното стъкло на гишето. Тя посочи с пръст и докторът се отправи към Даян, Марк и Харди, които стояха край автоматата за кока-кола в ъгъла на приемната на благотворителната болница Сейнт Питър. Представи се на Даян, без да обръща внимание на полицая и Марк. Обясни, че е психиатър и току-що бил разговарял по телефона със семейния им педиатър доктор Сейдж. После я помоли да дойде с него. Харди обеща да наглежда Марк.

Двамата се спуснаха по тесния коридор, като се провираха между изоставени носилки и инвалидни колички и едва се разминаваха със сновящите санитарии и сестри. Сетне въртящата се врата ги погълна. Приемната беше пълна с десетки болни и жертви на злополуки, чакащи да ги приемат. Нямаше нито един свободен стол. Край гишето близки на болните попълваха формуляри. Никой не изглеждаше особено забързан. Някъде под тавана скрит високоговорител викаше доктор след доктор, бълвайки по стотина имена на минута.

Минаваше седем часът.

– Гладен ли си, Марк? – запита Харди.

Момчето не беше гладно, но искаше да се махне оттук.

– Май да, мъничко.

– Да вървим в кафенето. Ще ти купя сандвич.

Тръгнаха по един оживен коридор, слязоха по стръмни стъпала и попаднаха в мазето, където гъмжило от разтревожени хора сновеше насам-натам. Друг коридор ги изведе към широк двор и изведнъж се озоваха в кафенето – по-шумно и по-претъпкано от училищната закусвалня. Харди кимна към единствената свободна маса и момчето седна да го изчака.

Разбира се, в този момент Марк мислеше най-вече за брат си. Тревожеше го състоянието на Рики, макар Харди да бе обяснил, че животът му е във от опасност. Бе обяснил още, че докторите ще разговарят с хлапето и ще се мъчат да го изтръгнат от унеса. Само че можело да отнеме доста време. Казваше още, че за лекарите било ужасно важно да знаят какво точно се е случило, истината и нищо друго освен истината, а ако не им я кажат, последствията можели да бъдат крайно тежки за здравето

и разсъдъка на Рики. Според него в крайна сметка Рики можел да бъде заключен в някоя лечебница за месеци, та дори и за години, ако докторите не чуели всички подробности за онова, което е преживял.

Харди беше свестен образ, само че не си падаше от най-умните и допускаше сериозната грешка да говори с Марк така, сякаш той едва е навършил пет, а не единайсет години. Докато описваше тапицираните стени, въртеше очи и пресилено се кокореше, разказът за нещастните пациенти, приковани с вериги към леглата, звучеше като някаква страховита история край лагерния огън. Скоро на Марк му писна да слуша.

Всъщност Марк не бе в състояние да мисли почти за нищо освен за Рики – дали някога ще извади палеца от устата си, за да проговори. Отчаяно копнееше за това, но държеше да бъде пръв край брат си, когато излезе от шока. Имаха някои въпроси за обсъждане.

Ами ако докторите, или – пази Боже – ченгетата се докопаха до него по-напред и Рики им разправеше цялата история, та да разберат, че Марк лъже? Какво ли щяха да му сторят тогава? Е, може би пък нямаше да повярват на Рики. Щом като хлапето беше изключило и напуснало света за известно време, ония сигурно щяха по-охотно да повярват на Марк. Така или иначе, не смееше много да мисли по въпроса – едно евентуално противоречие в разказите им би било просто ужасяващо.

Поразително е как бързо растат лъжите. Почваш с нещо дребничко, което изглежда лесно за прикриване, сетне се оказваш на тясно и отново послъгваш. След това пак. Отначало хората вярват на лъжите ти и се съобразяват с тях, а ти съжаляваш, че не си казал просто истината. Съзнаваше, че е могъл да признае всичко пред майка си и полицаите. Можеше да опише до най-малка подробност какво точно е видял Рики и тайната пак щеше да си остане тайна, защото брат му не знаеше нищичко.

Но събитията се развиваха толкова бързо, че не му оставаше време да планира. Искаше да привика майка си в някоя стая и при затворени врати да изплюе камъчето, да сложи край на лъжите, преди да е станало по-зле. Ако не побързаше да стори нещо, можеше да попадне в затвора, а Рики щеше да иде в детска лудница.

Харди домъкна поднос, отрупан с пържени картопки и сандвичи – два за него и един за Марк. Грижливо подреди храната върху масата и отиде да върне подноса.

Марк неохотно захпа едно картофче. Харди се зае с първия сандвич.

– Та какво казваш те е разкрасило така? – заинтересува се Харди с пълна уста.

Марк разтърка насиненото място и чак сега си спомни, че е пострадал в премеждието.

– А, нищо. Малко се поступах в училище.

– С кое момче?

Дявол да го вземе! Тия ченгета явно не знаеха що е милост. И пак трябваше да прикрива лъжата с лъжа. А вече му беше писнало.

– Не го познавате – отвърна Марк и заръфа сандвича.

– Може би ще трябва да поговоря с него.

– Защо?

– Имахте ли си неприятности заради боя? Искам да кажа, дали случайно учителят не ви е пратил при директора или нещо подобно?

– Не, всичко стана след последния час.

– Не каза ли, че сте се били в училището?

– Ами то оттам се започна, нали разбирате. С онова момче се спречкахме на обяд и се разбрахме да уредим работата след последния час.

Харди шумно засмука от чашата си млечен шейк през тясната сламка. Преглътна накриво, изкашля се и запита:

– Как се казва момчето?

– Защо ви интересува?

Ядосан от този въпрос, Харди престана да дъвче. Марк не смееше да го погледне в очите, затова сведе глава над чинията и се вторачи в размазания кетчуп.

– Аз съм полицай, момченце. Това ми е работата – да разпитвам.

– Длъжен ли съм да отговарям?

– Естествено, че си длъжен. Разбира се, освен ако криеш нещо и не смееш да го кажеш. Което ще значи, че трябва да се свържа с майка ти и навярно да ви отведе в участъка за разпит.

– Защо пък разпит? Какво точно ви интересува?

– С кое момче си се бил днес.

За да спечели време, Марк унило загриза крайчето на един дълъг картоф. Харди се зае с втория сандвич. Ъгълчето на устните му беше зацапано с майонеза.

– Не искам да си изпати заради мен – каза Марк.

– Няма да си изпати.

– Тогава защо ви трябва името му?

– Просто искам да знам. Нали това ми е работата.

– Мислите, че лъжа, нали? – запита Марк и жално се вгледа в масивното лице на полицаия.

Яките челюсти спряха да дъвчат.

– Не знам, момче. Разказът ти е пълен с пропуски.

Марк направи още по-жална физиономия.

– Не мога всичко да помня. Стана толкова бързо. Искате от мен да ви разправя всяка подробност, а пък аз нямам толкова памет.

Харди натъпка в устата си цяла шепа картофи.

– Хайде, яж. Трябва да се връщаме.

– Благодаря за вечерята.

Рики лежеше в самостоятелна стая на деветия етаж. Тук беше много по-спокойно и голяма табела край асансьора уведомяваше посетителите, че се намират в ПСИХИАТРИЧНО ОТДЕЛЕНИЕ. Светлините бяха по-меки, гласовете по-тихи, движението по-бавно. Край асансьора имаше дежурна стая и сестрите проверяваха всеки новодошъл. Един па-зач си шушукаше с тях, без да изпуска от поглед и двата коридора. Малко по-настрани имаше тясна сумрачна чакалня с телевизор, списания, евтини библии и автомати за безалкохолни напитки.

Марк и Харди бяха сами в чакалнята. Марк пиеше вече трета кутийка спрайт и гледаше по кабелната телевизия повторение на „Хил Стрийт“, а Харди дремеше неспокойно върху отвратително тясното канапе. Наближаваше девет. Преди половин час Даян бе отвела Марк да надникне за мъничко в стаята. Под завивките Рики изглеждаше съвсем дребен. Даян обясни, че е на системи, защото не иска да се храни. После обеща, че Рики ще оздравее, но Марк забеляза страха в очите ѝ. Доктор Грийнуей щял да дойде след малко и искал да поговори с Марк.

– Каза ли вече нещо? – запита Марк, като се взираше в тръбичките на системата.

– Не, нито дума.

После тя го поведе за ръка по тъмния коридор към чакалнята. През тия кратки моменти Марк поне на пет пъти бе готов да изплюе камъчето. Докато минаваха край една празна стая, той се запита дали да не я дръпне вътре и да се изповяда. Но не го стори. По-късно, упорито си повтаряше той, ще ѝ каже по-късно.

Харди бе престанал да задава въпроси. Дежурството му свършваше в десет и явно бе загубил всякакъв интерес към Марк, Рики и болницата. Предпочиташе да кръстосва улиците.

Една красива сестра с къса поличка мина край асансьора и махна на Марк да я последва. Той скочи от креслото, продължавайки, да стиска

тенекиената кутийка спрайт. Сестрата го хвана за ръка и в допира имаше нещо вълнуващо. Ноктите ѝ бяха дълги и червени. Имаше гладка загоряла кожа. Беше млада, руса и се усмихваше пленително. Казваше се Карен и стискаше ръката на момчето малко по-силно, отколкото трябваше. Марк усети как сърцето му се разтуптя.

– Доктор Грийнуей иска да поговори с теб – обясни сестрата в движение, като се привеждаше леко към него.

Около нея се носеше едва доловим аромат на парфюм и Марк не помнеше някога да е усещал по-вълшебен мирис.

Когато стигнаха до стая 943, където лежеше Рики, Карен пусна ръката му. Вратата беше затворена и тя почука, преди да отвори. Марк бавно влезе, а Карен го потупа по рамото. Той извърна глава, за да я изпроводи с поглед през откренатата врата.

Сега доктор Грийнуей се бе преоблякъл с риза, вратовръзка и бяла престилка. На джобчето отляво висеше пропуск със снимка. Беше мършав чернобрад мъж с кръгли очила и изглеждаше прекалено млад за тази работа.

– Влез, Марк – каза лекарят, макар че Марк вече бе влязъл и стоеше пред леглото на Рики. После посочи пластмасовия стол до походното легло край прозореца. – Сядай тук.

Говореше тихо, почти шепнешком. Даян седеше с подвити крака на леглото. Обувките ѝ бяха на пода. Беше облечена с джинси и пуловер и не откъсваше очи от Рики, който лежеше под завивките, а от ръката му стърчеше пластмасова тръбичка. Единственото осветление идваше от нощната лампа, сложена върху масичка край вратата на банята. Щорите бяха плътно спуснати.

Марк се настани на пластмасовия стол, а доктор Грийнуей седна на ръба на походното легло, има-няма на две педи от него. Беше навъсен и от присвитите му очи лъхаше такава безнадеждност, че за миг Марк се запита дали няма да умрат всички заедно с Рики.

– Трябва да поговорим за станалото – каза лекарят.

Вече не шепнеше. Очевидно Рики се бе унесъл в някакъв друг свят и нямаше опасност да го събудят. Зад Грийнуей Даян продължаваше да се взира безизразно към леглото. Марк искаше да я отведе някъде, за да поговорят насаме и да оправят цялата бъркотия, но тя седеше в сянката зад лекаря и не му обръщаше внимание.

– Той каза ли нещо? – побърза да запита Марк. През последните три часа двамата с Харди упорито се бяха обстрелвали с въпроси, тъй че това му бе станало навик.

- Не.
– Много ли е болен?
– Много – отвърна Грийнуей и черните му очички проблеснаха срещу Марк. – Какво е видял днес следобед?
– Ще остане ли в тайна?
– Да. Каквото и да ми кажеш, ще бъде строго поверително.
– Ами ако ченгетата се интересуват какво съм ви казал?
– Нямам право да им кажа. Честна дума. Всичко ще бъде строго поверително. Само между мен, теб и майка ти. Мъчим се да помогнем на Рики и трябва да знам какво е станало.

Е, да, може би една солидна доза истина щеше да се отрази добре на всички, особено на Рики. Марк се вгледа в русата главица с разпилени по възглавницата коси. Ех, защо не бяха избягали, когато черната кола се приближи и сиря на поляната! Обхвана го ужас от внезапно връхлетялото го чувство за вина. Всичко бе станало заради него. Как можа да е толкова глупав, че да се задява със смахнат човек?

Устните му затрепераха и очите му плувнаха в сълзи. Побиха го тръпки. Време бе да разкаже всичко. Вече нямаше сили да лъже, а Рики се нуждаеше от помощ. Грийнуей го гледаше напрегнато, сякаш разбираще какво мисли.

И точно тогава Харди бавно мина край откренатата врата. За миг той поспря в коридора и погледна Марк право в очите, после изчезна. Но момчето знаеше, че не е далече. Грийнуей не забеляза нищо.

Марк започна от цигарите. Майка му го изгледа втренчено, но с нищо не показа, че е ядосана. Само веднъж-дваж мълчаливо поклати глава. Стрелкайки с поглед ту Грийнуей, ту вратата, Марк глухо заговори за дървото с въжето и полянката сред гората. После описа колата. Пропусна солидна част от събитията, но с тих и тайнствен шепот призна на Грийнуей, че веднъж пропъзлял до колата и издърпал маркуча. В това време брат му се разплакал и подмокрил гащите. Рики го молел да спре. Грийнуей явно много хареса тази част от разказа. Даян слушаше, без да показва чувствата си.

Харди отново мина край вратата, но Марк се престори, че не го вижда. За малко прекъсна разказа, после описа как онзи човек изскочил от колата, видял градинарския маркуч да лежи в буренака, легнал върху багажника и се застрелял.

– На какво разстояние беше Рики? – запита Грийнуей.

Марк се озърна и посочи към коридора.

– Виждате ли оная врата отсреща? От тука до там.

Грийнуей погледна и се почеса по брадата.

– Десетина метра. Не е много далече.

– Съвсем близо беше.

– Какво точно направи Рики след изстрела?

Сега Даян слушаше внимателно. Очевидно току-що бе открила, че чува нещо по-различно от предишния разказ. Тя сбръчка чело и строго изгледа сина си.

– Извинявай, мамо. Бях уплашен и не мислех. Не ми се сърди.

– Наистина ли го видяхте как се застреля? – смаяно запита тя.

– Да.

Тя погледна към Рики.

– Сега разбирам.

– Какво направи Рики след изстрела?

– Бях с гръб към Рики. Гледах човека с пистолета.

– Горкото дете – глухо промърмори Даян.

Грийнуей й направи знак да мълчи.

– До тебе ли беше Рики?

Марк се озърна към вратата и тихичко обясни как Рики се вцепил, после побягнал тромаво и през цялото време приглушено стенел. Разказа всичко абсолютно точно, без да пропуска нито една подробност от момента на изстрела до идването на линейката. Беше затворил очи и преживяваше наново всяка стъпка, всяко движение. Истината му доставяше невероятно удоволствие.

– Защо не ми каза, че сте видели самоубийството? – запита Даян.

Това раздразни Грийнуей.

– Моля ви, мисис Суей, тия неща ще ги обсъдите по-късно – каза той, без да откъсва очи от Марк. – Какви бяха последните думи на Рики?

Марк се замисли и погледна към вратата.

– Не помня, наистина не помня.

Сержант Харди, неговият лейтенант и специалният агент на ФБР Джейсън Макгюн си шушукаха край автоматите за безалкохолни напитки. Друг агент на ФБР се мотаеше подозрително около асансьора. Болничният пазач го гледаше втрещено.

Лейтенантът набързо обясни на Харди, че нещата вече са в ръцете на ФБР, че мемфиската полиция е предала автомобила на покойника и другите веществени доказателства, а специалистите са приключили с

огледа на колата и са открили вътре множество дребни отпечатащи, които едва ли принадлежат на възрастен, затова се интересуват дали Марк не е споменал нещо повече, дали не е променил разказа си.

– Не, но съм убеден, че не казва истината – заяви Харди.

– Докосвал ли е нещо, което можем да вземем? – бързо запита Мактюн, без да прояви интерес към теоретичните изводи на Харди.

– В какъв смисъл?

– Сериозно подозираме, че по някое време преди смъртта на Клифърд хлапето е било в колата. Трябва някак да вземем отпечатащи от пръстите му и да ги сравним с намерените в купето.

– Защо мислите, че е било в колата? – живо се заинтересува Харди.

– По-късно ще ти обясня – каза лейтенантът.

Харди огледа чакалната и изведнъж посочи кошчето край креслото, на което бе седял Марк.

– Там. Кутийката от спрайт. Момчето седеше на онова кресло и пишеше спрайт.

Мактюн се озърна на всички страни и внимателно уви кутийката в чиста носна кърпа. После прибра находката в джоба на шлифера си.

– Неговата е, сигурен съм – каза Харди. – Наоколо няма друго кошче, а това е единствената кутия от спрайт.

– Бягам да я отнеса на специалистите по отпечатащи – каза Мактюн. – Тук ли ще спи хлапето тази нощ?

– Мисля, че да – отвърна Харди. – Сложили са походно легло в стаята на брат му. Защо ФБР се интересува от Клифърд?

– Ще ти обясня по-късно – каза лейтенантът. – Постои тук още час.

– Смяната ми свършва след десет минути.

– Една надбавка за извънреден труд няма да ти дойде зле.

Доктор Грийнуей седеше на пластмасовия стол до леглото и преглеждаше записките си.

– След малко си тръгвам, но ще се върна рано сутринта. Състоянието му е стабилно и не вярвам да се промени през нощта. Сестрите ще проверяват от време на време. Ако се събуди, повикайте ги. – Той прелисти страницата и се взря в дракулките си, после вдигна очи към Даян. – Имаме работа с тежък случай на стрес след преживяна психическа травма.

– Какво значи това? – запита Марк.

Даян затвори очи и разтърка слепоочията си.

– Понякога човек вижда нещо страшно и не може да го преглътне – обясни лекарят. – Рики ужасно се е изплашил още докато си свалиял

маркуча от ауспуха, а като е видял човекът да се самоубива, е преживял нещо, с което не е могъл да се справи. Тогава просто е изключил. Гледката го е потресла и телом, и духом. Успял е да изтича до вкъщи, което само по себе си изглежда поразително, защото обикновено човек с подобна травма се вцепенява незабавно. – Той помълча и остави бележника на леглото. – В момента не можем да сторим кой знае какво. Очаквам да се опомни утре или най-късно вдругиден и тогава ще почнем да си говорим за туй-онуй. Сигурно няма да е бързо. Ще го мъчат кошмари и спомени за изстрела. Първо ще отрича станалото, после ще се обвинява за него. Ще се чувства самотен, предаден, объркан, може би дори много потиснат. Нищо не може да се предвиди.

– Как ще го лекувате? – запита Даян.

– Ще се помъчим да му внушим, че е в безопасност. Вие трябва да стоите тук непрекъснато. Казахте да не чакаме помощ от бащата...

– Да не е припарил до Рики – мрачно се обади Марк. Даян кимна.

– Ясно. Доколкото разбрах, нямате и роднини наблизо.

– Така е.

– Добре. За Рики е изключително важно през следващите няколко дни да стоите колкото се може повече в тази стая. Той трябва да се чувства под закрила. Ще се нуждае от вашата морална и физическа подкрепа. Необходимо е Марк и Рики да разговарят за самоубийството. Да споделят и сравняват своите преживявания.

– Според вас кога ще може да се прибере у дома? – запита Даян.

– Не знам, но ще гледаме да го изпишем час по-скоро. Сега му е потребна сигурността на познатата детска спалня. Може би ще го пуснем след седмица. Зависи как ще реагира.

Даян подвиг крака.

– Аз... въз... трябва да ходя на работа. Не знам какво да правя.

– Ще помоля управата утре сутрин да се свърже с вашия работодател.

– Моят работодател си е чист кръвопиец. Няма нищо общо с чистичките благовъзпитани директори, дето винаги се усмихват и гледат да ти помогнат. Не очаквайте да прати цветя. Боя се, че просто няма да ми влезе в положението.

– Ще направя каквото мога.

– Ами училището? – обади се Марк.

– Майка ти ми каза името на директора. Утре сутрин ще му се обади да предупреди учителите.

Даян отново разтриваше слепоочията си. На вратата се почука и без

да чака отговор, в стаята пак влезе сестра, само че този път не беше хубавицата. Тя подаде на Даян две хапчета и чаша вода.

– Успокоително – обясни Грийнуей. – Ще ви помогне да заспите. Ако не свърши работа, обадете се на дежурната сестра да донесе нещо по-силно.

Когато сестрата излезе, Грийнуей стана и опипа челцето на Рики.

– Е, до утре. Опитайте се да подремнете.

Той се усмихна за пръв път, после излезе и затвори вратата.

Останаха сами – малкото семейство Суей, или поточно останките от него. Марк седна до майка си и опря буза на рамото ѝ. Двата мълчаливо се вгледаха в русата главица върху голямата възглавница само на два метра от тях.

Даян потупа сина си по рамото.

– Ще се оправим, Марк. И по-лошо сме виждали.

Тя го прегърна буйно и Марк затвори очи.

– Извинявай, мамо. – Изпод клепачите му напиреха сълзи и беше готов да се разплаче. – Извинявай за всичко.

Тя продължаваше безмълвно да го държи в обятията си. Марк тихо се разхълца, притиснал лице към гърдите ѝ.

Както го бе прегърнала, Даян се отпусна назад и двамата се сгушиха един до друг върху евтиния дунапренов дюшек. Леглото на Рики беше с две педи по-високо. Лежаха точно под прозореца. В стаята цареше полумрак. Марк спря да плаче. И без това не обичаше да реве.

Хапчетата започваха да действат и Даян се почувства изтощена. Девет часа бе подреждала лампи в кашони, после още пет часа суматоха, а сега и успокоително. След минутка щеше да заспи като труп.

– Дали ще те уволнят, мамо? – запита Марк. Семейният бюджет беше и негова грижа.

– Не ми се вярва. Утре ще ми мислим.

– Трябва да поговорим, мамо.

– Знам. Дай обаче да отложим за сутринта.

– Защо не сега?

Тя отпусна прегръдката и задиша равномерно със затворени очи.

– Много съм уморена и ми се спи, Марк. Обещавам, че утре сутрин ще поговорим надълго и нашироко. Имаш да ми разясниш някои работи, нали? Сега бягай да си измиеш зъбите и се опитай да подремнеш.

Изведнъж и Марк се почувства изтощен. Някакво желязо се връзваше в гърба му през тънкия дюшек, затова той се измести към стената и придърпа чаршафа по-нагоре. Майка му го погали по ръката. Стената

беше само на педя от очите му. Марк се вгледа в нея и реши, че не може да спи така цяла седмица.

Майка му дишаше дълбоко и не помръдваше. Марк си помисли за Роуми. Къде ли беше сега? Къде се намираше дребното шишкаво тяло с плешива глава? Спомни си как потта избиваше през лъскавата кожа по темето му и течеше на всички страни, попивайки във веждите и яката. Дори ушите му бяха мокри. Кой щеше да прибере колата? Кой щеше да я чисти и да бърше кървавите петна? Кой щеше да вземе пистолета? Едва сега Марк осъзна, че ушите му вече не звънтят от изстрела в колата. Дали Харди още висеше навън, опитвайки да дремне на креслото в чакалнята? Щяха ли да се върнат утре ченгетата с нови въпроси? Ами ако се сетеха да запитат за маркуча? Ами ако се сетеха за още хиляди неща?

Дрямката отлетя и Марк се втренчи в стената. През щорите прозираше светлина от улицата. Успокоителното навярно беше добро, защото майка му дишаше дълбоко и равномерно. Рики не бе помръднал нито веднъж. Марк зарея поглед към слабата крушка на лампата върху масичката и се замисли за Харди и другите полицаи. Дебнеха ли го? Беше ли под наблюдение, както става по телевизията? Едва ли.

Цели двацет минути той гледа как другите спят и накрая му омръзна. Беше време за експедиция. Спомни си как преди години, когато учеше в първи клас, една вечер баща му се прибра къркан и вдигна адски скандал на Даян. Дватамата се сбиха така, че целият фургон взе да подскача, а Марк не издържа, отвори паянтовото прозорче на детската стая и се измъкна навън. После пое на дълга разходка – първо из квартала, след това направо през гората. Беше гореща лепкава нощ с безброй звезди на черния небосвод и по някое време той седна да почине на едно хълмче, откъдето се откриваше гледка към паркинга. Мълчаливо се помоли майка му да остане здрава и читава. Молеше Бог да му даде семейство, в което всеки да спи без страх от крясъци и побоища. Защо не можеха да живеят нормално като другите хора? След почивката Марк поскита още час-два. Когато се прибра, всичко беше спокойно и оттогава се роди навикът да предприема дълги нощни екскурзии, които му носеха много радост и покой.

По природа Марк беше мислител, податлив на тревожни настроения, и когато сънят идваше трудно или изобщо не идваше, той тръгваше на своите потайни пътешествия. От тях узна много. Обличаше тъмни дрехи и крачеше тихо като крадец из сенките на „Движими имоти Тъкър“. Понякога ставаше свидетел на дребни кражби или вандалщина, но не казваше никому. Виждаше как любовници се промъкват през чужди

прозорци. В ясните нощи обичаше да седи на хълмчето над паркинга и спокойно да пуши омачкана цигара. Страхът, че майка му може да го спипа, бе изчезнал още преди години. След тежкия работен ден тя спеше непробудно.

И сега непознатото място не го плашеше. Той придърпа завивката върху рамото на майка си, подпъхна отстрани одеялото на Рики и тихичко се измъкна навън. Коридорът бе сумрачен и пуст. В дежурната стая хубавицата Карен попълваше някакви документи. Като го видя, тя се усмихна прелестно и спря да пише. Марк обясни, че иска да отскочи до кафенето за портокалов сок и знае пътя. Обеща да се върне след минута. Карен го изпроводи с още по-слънчева усмивка и Марк окончателно се влюби.

Харди бе изчезнал. В чакалнята нямаше жива душа, но телевизорът работеше. Даваха „Героите на Хоугън“. Марк повика празния асансьор и се спусна в сутерена.

Кафето също беше пусто. Само край една от масичките имаше инвалидна количка, в която вдървено седеше някакъв човек с гипсирани крака. Гипсът искреше от белота. Едната ръка на човека висеше сгъната пред гърдите. Около главата му се издуваше дебела чалма от бинтове и доколкото Марк можеше да прецени, цялата му коса беше обръсната. Личеше, че се чувства ужасно неудобно.

Марк си взе чаша сок и седна на съседната маса. Човекът присви лице от болка и яростно бутна настрани чинията със супа. После отпи през сламката малко сок и изведнъж забеляза момчето.

– Как е? – усмихнато запита Марк. Никога не се бе смущавал от непознати, а към този изпитваше съчувствие.

Човекът се вгледа в него, после извърна очи. Лицето му отново се сгърчи и той се опита да намести краката си по-удобно. Марк се направи, че не забелязва.

Изневиделица някакъв тип с бяла риза и вратовръзка изникна край масата на инвалида и намести претрупания си поднос срещу него. На Марк изобщо не обърна внимание.

– Лоша работа – заяви новодошлият с широка усмивка. – Как стана?

– Катастрофа – отвърна другият малко боязливо. – Блъсна ме камион на „Ексън“. Она идиот не спази предимството.

Новодошлият се усмихна още по-широко и сякаш забрави за подноса.

– Кога се случи това?

– Преди три дни.

– Значи камион на „Ексън“, а?

Човекът с вратовръзката бързо се прехвърли откъм страната на инвалида, вадейки в движение нещо от джоба си. Седна и изведнъж се озова само на сантиметри от гипсовете.

– Аха – предпазливо потвърди пострадалият.

Онзи протегна към него бяла визитна картичка.

– Името ми е Джил Тийл. Адвокат съм и водя само дела за пътнотранспортни произшествия, особено ако са свързани с тежкотоварни камиони. – Джил Тийл изрече всичко това с невероятна бързина, сякаш бе закачил едра риба и трябваше да я придърпа час по-скоро, преди да се е измъкнала. – Специализирам в тази област. Произшествия с тежкотоварни камиони. Автовлакове. Боклукчийски коли. Цистерни. Наречете го както щете, обаче камион ли е, аз съм насреща. – Той протегна ръка над масата. – Приятно ми е, Джил Тийл.

За щастие дясната ръка на инвалида бе оцеляла и той немощно я подаде на адвоката.

– Джо Фарис.

Джил енергично разтърси китката му и се приготви за решаващия удар.

– Както ви гледам, май имате два счупени крака, сътресение на мозъка, някоя и друга прободна рана...

– И фрактура на ключицата.

– Великолепно. Значи ще настояваме за трайна нетрудоспособност. Какво работите? – запита Джил, разтривайки съсредоточено брадата си с длан. Картичката продължаваше да лежи на масата, но Джо не посегна към нея. И двамата не обръщаха внимание на Марк.

– Кранист.

– Член на профсъюза?

– Аха.

– Бомба. И камионът, казвате, не спазил предимството. Значи няма съмнение за вината, а?

Джо сбръчка чело, отново опита да се намести и дори за Марк стана ясно, че напористият Джил почва да му досажда. Все пак той леко кимна.

Джил трескаво надраска нещо върху една книжна салфетка, после се усмихна на Джо и заяви:

– Мога да ви докарам поне шестстотин хиляди. Взимам само една трета, тъй че за вас остават чисти четиристотин. Минимум.

Четиристотин бона, без данъци, разбира се. Още утре завеждаме делото.

Джо възприе всичко това без изненада, сякаш вече го бе чувал неведнъж. Джил се перчеше самоуверено и очакваше отговора със зяпнала уста.

– Поговорих с някои други адвокати – каза Джо.

– Мога да ви осигуря повече от когото и да било. С това си изкарвам хляба – само тежки катастрофи. И друг път съм съдил „Ексън“, знам им всички тукашни шефове и адвокати, а те треперят пред мен, защото късам живо месо. На война като на война, Джо, а в този град аз съм най-добрият. Знам как да играя мръсната им игра. Наскоро приключих дело за тежка телесна повреда и изкопчих близо половин милион. Клиентът просто ме нае, и толкова, а после ония направо го затрупаха с пари. Няма какво да се правя на скромен, Джо, по тия дела нямам равен в целия град.

– Тая сутрин един адвокат позвъни и рече, че може да ми докара милион.

– Лъже. Как му е името? Макфей ли? Рагланд? Или Снодграс? Душичките им знам на тия типове. Цял ден ги ритам по задниците, Джо, пък и нали ти казах, шестстотин хиляди е минимумът. Може да се окажат много повече. По дяволите, Джо, ако ни принудят да заведем дело, кой знае каква сума ще определи съдът. Всеки ден вода дела, Джо, мъкна се по съдилищата из цял Мемфис. Шестстотин е минимумът. Нае ли някого вече? Подписа ли договор?

Джо поклати глава.

– Още не.

– Чудесно. Слушай, Джо, нали имаш жена и деца?

– Бивша жена и три хлапета.

– Значи плащаш издръжка, човече. Чуй ме сега. Колко ти е издръжката?

– Петстотин месечно.

– Малка е. Имаш обаче и други разноски. Ето какво ще направим. Давам ти аванс по една хилядарка месечно за разноските. Ако приключим след три месеца, прибирам си трите хиляди. Ако цялата работа продължи две години, макар че не може да трае толкова, прибирам си двайсет и четири хиляди. Или колкото се натрупат. Чат ли си, Джо? Плащам в брой, още сега.

Джо се размърда отново и заби поглед в масата.

– Вчера един адвокат намина в стаята мий обеща да дава по две хиляди месечно.

– Кой беше? Скоти Мое? Роб Ламок? Знаем ги тия типове, Джо, боклуци са до един. Не са и помирисвали съдебна зала. Не им вярвай. Некадърници са те. Добре, няма да остана по-долу. Две хиляди още сега и по две хиляди всеки месец.

– А пък един от някаква голяма кантора предложи десет хиляди сега и неограничен кредит за всичко, което ми трябва.

Джил бе съкрушен и минаха поне десет секунди, преди да заговори отново.

– Чуй ме, Джо, въпросът не е в аванса, нали така? Важното е колко пари ще изкопча от „Ексън“. А никой, повтарям, никой няма да им вземе повече от мен. Никой. Слушай, давам ти пет хиляди сега и ще можеш да теглиш колкото ти трябва за разходи. Бива ли?

– Ще си помисля.

– Всяко забавяне е гибелно, Джо. Трябва да бързае. Веществените доказателства изчезват. Спомените избледняват. Големите корпорации са тромави.

– Казах, че ще си помисля.

– Да се обадя ли утре?

– Не.

– Защо?

– Дявол да го вземе, сън не ме хваща от вас, адвокати проклети. Запък не мога да хапна, без да ми се изтърсите. Из тая гадна болница адвокатите май са повече от докторите.

Джил остана невъзмутим.

– Много акули се навъртат наоколо, Джо. Тълпи от калпави адвокати, които ще ти съсипят делото. Печално, но факт. Занаятът е пре наситен и адвокатите търчат навсякъде да си дирят работа. Но недей да допускаш грешка, Джо. Обади ми се. Погледни в „Жълтите страници“. Там са ми отделили цяла страница в три цвята, Джо. Потърси името Джил Тийл и ще разбереш къде е истината.

– Ще си помисля.

Джил измъкна нова картичка и я подаде на Джо. После си тръгна, оставяйки на масата недокоснатия поднос.

Джо явно страдаше. Като хвана колелото със здравата си ръка, той бавно се затъркаля към изхода. Марк искаше да му помогне, но реши, че ще е по-добре да си трае. Двете картички на Джил останаха да лежат на масата. Момчето допи сока, озърна се и прибра едната.

Когато се върна, Марк каза на любимата си Карен, че не може да заспи и ще погледа телевизия. Седна на дивана в чакалнята и взе да

прелиства телефонния указател, хвърляйки от време на време по едно око към поредната серия на „Бар «Наздраве»“. Отново пиеше спрайт. След вечеря добрякът Харди му бе дал цели осем монети по четвърт долар.

Карен донесе одеяло и грижливо го подгъна около коленете му. После го потупа по рамото с дългите си изящни пръсти и се плздна по сумрачния коридор. Марк я изпрати с влюбен поглед.

В адвокатския раздел на мемфиските „Жълти страници“ наистина имаше цяла страница за Джил Тийл, както и за десетина други адвокати. На великолепната снимка той стоеше в небрежна поза пред Съдебната палата, по риза със запретнати ръкави. Отдолу пишеше: **БОРЯ СЕ ЗА ВАШИТЕ ПРАВА!** В горния край на страницата тлъсти червени букви крещяха: **ПОСТРАДАХТЕ ЛИ?** Под тях също тъй тлъсти зелени букви отговаряха: **ПОТЪРСЕТЕ ТОГАВА ДЖИЛ ТИЙЛ – В НЕГО Е ИСТИНАТА.** Още по-долу син шрифт изброяваше с какви произшествия се занимава Джил и вариантите бяха стотици. Злополуки с косачки и електрически удари, увредени бебета, автомобилни катастрофи, избухнали бойлери... Осемнайсет години борба на всички съдебни равнища. В ъгъла на рекламата малка карта упътваше целия свят как да се добере до неговата кантора, разположена точно срещу Областния съд.

Ненадейно Марк чу познат глас и ето че на екрана изникна самият Джил Тийл, застанал край някакъв болничен вход, за да разкаже колко много могат да страдат вашите най-близки хора и колко коварни са застрахователните компании. Зад гърба му тревожно мигаха червени светлини. Наоколо притичваха санитарии. Но Джил Тийл знаеше как да овладее положението и беше готов да поеме всякакви случаи безплатно. Никакъв хонорар, докато не се получи обезщетението.

Да, светът наистина се оказваше малък. Само за два часа Марк бе успял да види адвокатата лично, да задигне визитната му картичка, да го открие в указателя, а сега и го слушаше как приказва по телевизията.

Той затвори указателя и го остави върху купчината списания на масичката. После придърпа одеялото нагоре и реши да подремне.

Май имаше смисъл утре да се обади на Джил Тийл.

Фолтриг обичаше да го придружават. Особено му допадаха ония възшебни мигове, когато работещите камери търпеливо го чакаха да благоволи в най-подходящия момент да се зададе величаво по коридора или бавно да слезе по стълбите на Съдебната палата, предхождан от Уоли Бокс, който да разблъсква навалицата, и придружен от Томас Финк или някой друг асистент, който да отбива идиотските въпроси. В свободното си време често се гледаше на видеозапис как напуска съдебните зали заедно с малката си свита. Обикновено всичко минаваше като по ноти. Бе довел походката си до съвършенство. Пред репортерите вдигаше кротко ръце, сякаш гореше от желание да отговори на всички въпроси, но като важен и крайно зает човек просто не разполагаше с време за това. Не след дълго Уоли свикваше журналистите на грижливо подготвена пресконференция, където Рой жертвоготовно нарушаваше претоварения си график, за да постои някоя и друга минута под лъчите на славата. Помещението до прокурорския му кабинет беше превърнато в зала за пресконференции с пълен комплект прожектори и микрофони. А в едно заключено чекмедже предвидливият Рой държеше запаси от театрален грим.

И сега, когато малко след полунощ пристъпи към съдебната палата на главната улица в Мемфис, наоколо му крачеше импровизирана свита в лицето на Уоли, Финк и агентите Труман и Шърф, но насреща им не изскочи нито един развълнуван репортер. Всъщност изобщо никой не му обърна внимание, преди да влезе в местния отдел на ФБР, където Джейсън Мактън и още двама уморени агенти пиеха изветряло кафе. Тържественото пристигане явно отпаднаше от дневния ред.

Запознаха се набързо, докато крачеха към претъпкания кабинет на Мактън. Фолтриг зае единствения свободен стол. Мактън беше ветеран с двадесетгодишен опит, прехвърлен по заповед в Мемфис преди четири години, и сега броеше колко месеца му остават, докато зареже всичко и потегли към Тихоокеанското крайбрежие. Умората и късният час го изнервяха. Знаеше посетителя по име, но никога не го бе срещал. Слуховете твърдяха, че Фолтриг бил самодоволен и тъп като задник.

Един безименен агент затвори вратата и Мактън се тръшна на стола зад бюрото. После с няколко думи обрисова основните факти: откриването на колата, предметите в нея, pistolета, раната, часа на смъртта и

тъй нататък.

– Момчето се казва Марк Суей – уточни той. – Пред местната полиция разправя, че заедно с по-малкото си братче случайно се натъкнало на трупа и веднага хукнало да звъни по телефона. Живеят на паркинг за фургони, има-няма километър от местопроизшествието. Другото хлапе сега лежи в болница – изглежда, че е преживяло тежък стрес. Марк Суей и майка му Даян, разведена, също са в болницата. Бащата живее в града и има полицейско досие за разни дребни провинения – шофиране в нетрезво състояние, побоища и тям подобни. За по-сериозни неща не е прибиран, но има подчертани престъпни наклонности. На такива им викат бял измет. Както и да е, хлапето лъже.

– Не успях да прочета съобщението – прекъсна го Фолтриг, който умираше от желание да каже нещо. – Факсът беше калпав.

Изрече го тъй, сякаш единствено некадърността на Мактън и цялото мемфиско ФБР бе причината да получи неясен факс в микробуса си.

Мактън се озърна към Лари Труман и Скинър Шърф, които стояха прави до стената, носле продължи:

– След малко ще стигна и до факса. Хлапето лъже – знаем това, защото твърди, че било дошло на местопроизшествието чак след смъртта на Клифърд. Твърде съмнително изглежда. Цялата кола е покрита с негови отпечатъци отвътре и отвън. По таблото, по вратата, по шишето от уиски, по пистолета, навсякъде. Преди около два часа му взехме отпечатъци и пратихме нашите хора да преровят колата. Ще приключат чак утре, но няма съмнение, че хлапето е било вътре. Още не сме наясно какво е правило там. Намерихме отпечатъци и около стоповете, точно над ауспуха. А под едно дърво близо до колата открихме три пресни угарки. „Вирджиния Слимс“, точно такива цигари пуши Даян Суей. Допускаме, че децата съвсем по детски са задигнали цигари от майка си, за да пушат скришом. И ето че изневиделица изниква Клифърд. Хлапетата затайват дъх и го гледат – наоколо са гъсталаци, тъй че не липсват укрития. Може би са се промъкнали да издърпат маркуча, но още не знаем със сигурност, а децата мълчат. По-малкото в момента изобщо не говори, а Марк явно лъже. Така или иначе, номерът с маркуча се провалил. Сега опитваме да проверим отпечатъците на него, работата обаче е сложна. Може изобщо да не стане. Утре сутрин ще ви покажа снимки на маркуча, както го е заварила полицията. – Мактън изрови от купищата бумажки по бюрото си жълт бележник и заговори над страниците, без да поглежда Фолтриг. – Клифърд е стрелял поне веднъж от вътрешността на колата. Куршумът е минал почти през средата на предното стъкло,

което се е напукало, но е останало цяло. Нямаме представа нито защо го е сторил, нито кога. Аутопсията привърши преди час и докторите твърдят, че Клифърд се е нагълтал с далман, кодеин и перкодан. Плюс нула двайсет и два промила алкохол в кръвта, значи е бил къркан като мотика, както се изразиха. Искам да кажа, че не само е бил смахнат и готов за самоубийство, но отгоре на всичко пиян и тъпкан с ханчета, тъй че едва ли някога ще разберем защо е стрелял. Имаме работа с постъпките на съвършено ненормален човек.

– Разбирам – нетърпеливо кимна Рой. Уоли Бокс се извисяваше зад гърба му като добре обучен пес.

Мактюн не обърна внимание на репликата.

– Оръжието е евтин пистолет, трийсет и осми калибър, закупен незаконно от една заложна къща тук, в Мемфис. Разпитахме собственика, но той отказва да говори без адвокатата си, тъй че ще свършим тая работа утре сутрин... или май трябва да кажа тая сутрин. Открихме квитанция за закупено гориво от бензиностанция на „Тексако“ във Вейдън, щата Мисисипи, това е на час и половина път оттук. Девоичето, което работи там, предполага, че трябва да е било около един следобед. Нямаме сведения за други спирки по пътя. Според секретарката му около девет сутринта казал, че има да свърши една работа, напуснал кантората и повече не се обадил. По всяка вероятност малко след девет е потеглил от Ню Орлиънс, пътувал е пет-шест часа до Мемфис, веднъж е спрял да зареди колата, още веднъж е спрял в заложната къща, после явно е запитал към гората, където се е застрелял. Може би е спирал и другаде – да похапне, да купи уиски или кой знае още какво. Мъчим се да изровим нещо.

– Защо точно Мемфис? – запитва Уоли Бокс.

Фолтриг кимна одобрително.

– Защото е роден тук – бавно отвърна Мактюн, гледайки втренчено Фолтриг, сякаш беше съвсем естествено всеки да умира там, където се е родил.

Всъщност опитваше да се пошегува, но Фолтриг изобщо не схвана хумора, скрит зад сериозното му лице. Доколкото бе чувал Мактюн, прокурорът не се славеше с особено остър ум.

– Семейството явно се е преселило още докато е бил дете – поясни Мактюн след кратко мълчание. – Клифърд е завършил колеж в Райе, а по-късно е получил юридическо образование в Тулейн.

– Там учихме заедно – гордо съобщи Финк.

– Чудесно. Бележката е написана на ръка и има днешна дата... не,

вече е вчерашна. Писал е с черен флумастер... не го открихме в колата. – Мактюн взе едно листче и го протегна през бюрото. – Ето оригинала. Пипайте по-внимателно.

Уоли Бокс грабна листчето и го подаде на Фолтриг, който се вторачи в текста. Мактюн разтърка очи и продължи:

– Нищо особено, уточнява какво погребение желае и дава някои указания на секретарката си. Но погледнете отдолу. Изглежда, че се е опитал да добави нещо със синя химикалка, пълнителят обаче е бил свършил.

Фолтриг заби нос в бележката.

– Тук пише: „Марк, Марк, къде...“ й другото не се чете.

– Точно така. Почеркът е ужасен и пълнителят е свършил, но нашият експерт разчете същото: „Марк, Марк, къде са...“ Според него по време на писането Клифърд е бил замаян от алкохол или наркотици. Намерихме химикалката. Евтина, марка „Бик“. Няма съмнение, че е същата. Клифърд не е имал дете, племенник, чичо, брат или братовчед на име Марк. Сега проверяваме приятелите му – секретарката твърди, че изобщо не е имал приятели, – но още не сме открили нито един познат на име Марк.

– И какъв извод следва?

– Има още нещо. Преди няколко часа Марк Суей е бил откаран до болницата от местен полицаи на име Харди. По пътя се изпуснал, че Роуми бил рекъл или направил нещо. Роуми. Според секретарката на мистър Клифърд това е съкратено от Джероум. Всъщност тя твърди, че често го наричали Роуми, отколкото Джероум. Откъде ще знае хлапето този прякор, ако не му го е казал самият Клифърд?

Фолтриг слушаше със зяпнала уста.

– Какво мислите по въпроса? – запита той най-сетне.

– Е, лично аз смятам, че преди Клифърд да се застреля, хлапето е било в колата, и то доста дълго, както доказват отпечатъците. Двамата са разговаряли за нещо. По някое време момчето напуска колата, Клифърд опитва да допълни бележката, после се застрелва. Хлапето е ужасено, а братчето му изпада в шок. Това е.

– Но защо му трябва да лъже?

– Първо, защото се страхува. Второ, защото е хлапе. Трето, може би защото е чуло от Клифърд нещо, което не бива да знае.

Драматичната реплика бе поднесена свършено и в кабинета настана пълна тишина. Фолтриг застина като вкаменен. Бокс и Финк се вторачиха тъпо в бюрото.

Тъй като за момента шефът му явно не бе на висота, Уоли Бокс се опита да отбие удара с идиотски въпрос:

– Защо мислите така?

Мактюн бе изчерпал запасите си от търпение спрямо държавните прокурори и техните помощници още преди двайсетина години. Беше ги виждал как идват и се сменят един подир друг. Беше се научил да влиза в техния тон и при необходимост да ги ласкае. Знаеше, че на тъпите им въпроси е най-добре да отговаряш точно и буквално.

– Заради бележката, отпечатъците и лъжите. Горкото хлапе просто не знае какво да прави.

Фолтриг остави бележката на бюрото и се поизкашля.

– Говорихте ли вече с момчето?

– Не. Преди два часа минах през болницата, но не го видях. Разговаряло е със сержант Харди от мемфиската полиция.

– Смятате ли да го разпитате?

– Да, след няколко часа. Около девет сутринта двамата с Труман ще отскочим до болницата да поговорим с него, а може би и с майка му. Искане ми се да чуя и братчето, но там нещата зависят от лекарите.

– Бих желал да присъствам – заяви Фолтриг.

Никой не се бе съмнявал, че ще каже точно това. Мактюн поклати глава.

– Идеята не е добра. Ще се справим сами.

Изрече го подчертано рязко, за да им набие в главите, че сега командва той. Тук беше Мемфис, а не Ню Орлиънс.

– А лекарят на хлапето? Разговаряхте ли с него?

– Още не. Ще опитаме тази сутрин. Не ми се вярва да знае нещо интересно.

– Мислите ли, че дечурлигата ще кажат на доктора? – невинно запита Финк.

Мактюн въртна очи към Труман, сякаш искаше да запита: „Що за тъпа си ми домъкнал?“

– Не мога да отговоря, сър. Нямам представа какво знаят. Нямам представа как се казва докторът. Нито пък дали е разговарял с децата и дали ще му се доверяват.

Фолтриг хвърли кръвнишки поглед към Финк, който смутено се сви край стената. Мактюн погледна часовника си и стана.

– Господа, вече е късно. Около пладне нашите хора ще са привършили с колата, тъй че предлагам да се срещнем тогава.

– Трябва да разберем всичко, което знае Марк Суей – заяви Рой, без

да става от стола. – Той е бил в оная кола и Клифърд е разговарял с него.

– Това ми е известно.

– Да, мистър Мактюн, но някои работи не са ви известни. Клифърд знаеше къде се намира трупът и беше почнал да дрънка.

– Много неща не са ми известни, мистър Фолтриг, защото делото се води в Ню Орлиънс, а аз работя в Мемфис, тъй че сам разбирате. Не ми е работа да знам подробности за покойните господа Бойет и Клифърд. И без това съм затънал до гуша в тукашни трупове. Вече приближава един след полунощ, а аз вися в този кабинет над чуждо следствие, дрънкам си с вас и отговарям на куп въпроси. Ще работя по тоя случай до пладне, носле моят приятел Лари Труман може да го поеме. Аз ще съм грохнал.

– Освен ако ви позвънят от Вашингтон, разбира се.

– Да, освен ако ми позвънят от Вашингтон. Тогава ще върша каквото ми нареди мистър Войлс.

– Аз беседвам с мистър Войлс всяка седмица.

– Моите поздравления.

– Според него в момента разследването по случая Бойет е на първо място в списъка на ФБР.

– И аз така съм чувал.

– Сигурен съм, че мистър Войлс ще ви благодари за старанието.

– Едва ли.

Рой бавно се изправи и втренчено изгледа Мактюн.

– За нас е изключително важно да научим всичко, което знае Марк Суей. Разбирате ли?

Мактюн мрачно се втренчи насреща му, но не каза нищо.

8

През нощта Карен намина да види как е Марк, а около осем сутринта му донесе портокалов сок. Момчето беше само в малката чакалня. Карен лекичко разтръска рамото му.

Въпреки купищата неприятности Марк се чувстваше безнадеждно влюбен в хубавата медицинска сестра. Той отпи от сока и я погледна право в искрящите лешникови очи. Тя го потупа по краката през одеялото.

– На колко години си? – запита Марк.

Карен се усмихна още по-широко.

– На двайсет и четири. С тринайсет години съм по-стара от теб. Защо питаш?

– А, просто по навик. Омъжена ли си?

– Не. – Тя внимателно дръпна одеялото и се зае да го сгъва. – Как беше на дивана?

Марк стана, протегна се и продължи да я гледа.

– По-добре, отколкото на онова легло, дето са го пробутали на мама. Ти цяла нощ ли беше на работа?

– От осем до осем. Работим на смени по дванайсет часа, четири дни в седмицата. Хайде, ела с мен. Доктор Грийнуей те чака в стаята.

Тя го хвана за ръката (което бе извънредно облекчение сред множеството грижи) и двамата се отправиха към стаята на Рики. Щом стигнаха, Карен излезе и затвори вратата.

Даян изглеждаше уморена. Стоеше край леглото на Рики с незапалена цигара между треперещите пръсти. Марк застана до нея и тя го прегърна през рамото. Двамата мълчаливо се загледаха как доктор Грийнуей разтрива слепоочията на Рики и тихичко му говори нещо. Детето лежеше със затворени очи и изобщо не реагираше.

– Не ви чува, докторе – каза накрая Даян.

Вече не издържаше да го слуша как бърби като на малко бебе. Грийнуей не й обърна внимание. Тя избърса сълза от бузата си. Марк усети около нея свеж дъх на сапун. Без грим лицето й изглеждаше съвсем различно.

След малко Грийнуей надигна глава.

– Много тежък случай – бавно изрече той сякаш сам на себе си, продължавайки да гледа затворените очи.

– И какво ще правим сега? – запита Даян.

– Ще чакаме. Организмът се е стабилизирал, тъй че няма пряка опасност. Все някога ще се опомни и тогава ще бъде изключително важно да сте в тази стая. – Сега Грийнуей гледаше към тях и замислено ровеше пръсти в брадата си. – Когато отвори очи, трябва да види майка си, разбирате ли?

– Никъде няма да ходя.

– Ти, Марк, можеш мъничко да се пораздвижиш, но ще е най-добре да стоиш тук колкото се може по-често.

Марк кимна. Всяка минута в тази стая му се струваше мъчителна.

– Първият миг може да бъде критичен. Когато се огледа, Рики ще е изплашен. Трябва да види и да докосне майка си. Прегърнете го и го успокойте. Незабавно повикайте сестрата. Аз ще оставя инструкции. Ще бъде много гладен, затова се опитайте да го нахраните. Сестрата ще махне системите, за да може да се разхожда из стаята. Но най-важното е да го прегръщате.

– Кога мислите, че...

– Не знам. Вероятно днес или утре. Няма начин да се предскаже.

– Имали ли сте вече подобни случаи?

Грийнуей се озърна към Рики и реши да бъде откровен.

– Да, но не чак толкова тежки. Той е почти напълно безчувствен, което изглежда малко странно. Обикновено, след като си починат, децата се събуждат и искат да хапнат нещо. – Грийнуей направи опит да се усмихне и почти успя. – Но няма защо да се тревожим. Рики ще оздравее. Просто му трябва малко повече време.

Рики сякаш го чу. Той изпъшка и се размърда, но не отвори очи. Тримата напрегнато се вгледаха в него, очаквайки с надежда да чуят поне една думица. Даже Марк, макар че предпочиташе Рики да мълчи за произшествието, докато обсъдят всичко насаме, отчаяно копнееше брат му да се опомни и да заговори за нещо друго. Беше му омръзнало да го гледа как лежи и си смуче проклетия палец.

Грийнуей измъкна вестник от лекарската си чанта. Беше сутрешният „Мемфис Прес“. Остави го върху леглото и подаде на Даян визитна картичка.

– Кабинетът ми е в съседната сграда. Ето и домашния ми телефон за всеки случай. Помнете, още щом се събуди, трябва да съобщите на дежурните сестри, а те веднага ще ме повикат. Разбрахме ли се?

Даян взе картичката и кимна. Грийнуей разгъна вестника върху леглото на Рики.

– Видяхте ли вече това?

– Не – каза Даян.

В долния край на първа страница имаше заглавие: АДВОКАТ ОТ НЮ ОРЛИЪНС СЕ САМОУБИВА В СЕВЕРНИТЕ ПРЕДГРАДИЯ НА МЕМФИС. Отдясно под заглавието бе отпечатана голяма снимка на У. Джероум Клифърд, а отляво бе сместено подзаглавието: ПРЕУСПЯВАЩ ЗАЩИТНИК НА ПРЕСТЪПНИЦИ, ПОДОЗИРАН ВЪВ ВРЪЗКИ С МАФИЯТА. Думата „мафия“ сякаш прободe Марк право в очите. Той се вгледа в лицето на Роуми и изведнъж се изплаши, че ще повърне.

Грийнуей се приведе напред и заговори почти шепнешком:

– Изглежда, че мистър Клифърд е бил доста известен адвокат в Ню Орлиънс. Занимавал се е с делото за убийството на сенатора Бойет. Доколкото разбрах, бил е адвокат на човека, когото обвиняват. Вие сигурно сте чели за случая.

Даян захапа незапалената цигара и поклати глава.

– Е, това дело доста нашумя. Първият американски сенатор, убит при изпълнение на служебните си задължения. Като си тръгна, вземете да го прочетете. Долу висят хора от полицията и ФБР. Когато дойдох преди час, те вече чакаха.

При тия думи Марк се хвана за рамката на леглото.

– Искат да поговорят с Марк. Във ваше присъствие, разбира се – добави Грийнуей.

– Защо? – запита Даян.

Грийнуей погледна часовника си.

– Делото Бойет е заплетено. Мисля, че ще разберете, след като прочетете статията. Казах им, че само аз ще решавам кога да разговаряте с тях. Прав ли съм?

– Да – провикна се Марк. Даян и Грийнуей го изгледаха смаяно. – Не искам да разговарям с тях. Ако ченгетата вземат да ме разпитват, може и аз да се гътна като Рики.

Нещо му подсказваше, че полицаите са подготвили купища нови въпроси. Нямаше скоро да го оставят на мира. От снимката на първа страница и споменаването на ФБР изведнъж го побиха студени тръпки. Трябваше да седне.

– Засега ги дръжте настрана – каза Даян.

– Питаха дали ще могат да ви посетят в девет, но аз отказах. Но няма да си отидат. – Грийнуей отново погледна часовника. – Ще се върна по обяд. Може би тогава ще се наложи да разговаряме с тях.

– Както решите – кимна Даян.

– Добре. Ще им кажа да изчакат до дванайсет. Моите хора се обадиха в училището и на вашия шеф. Не се тревожете за тия неща. Просто гледайте да бъдете край леглото, докато се върна.

Грийнуей още веднъж се усмихна насила и излезе.

Даян изтича в банята да запали най-сетне цигарата. Марк взе дистанционното управление и натисна наслуки няколко копчета, докато успя да включи телевизора до леглото на Рики. Потърси местните новини. Нямахме нищо интересно – само прогнози за времето и спорт.

Даян изчете статията за мистър Клифърд и остави вестника на пода до походното легло. Марк я гледаше напрегнато.

– Неговият клиент е убил сенатор – изрече тя с ужас в гласа.

Стана тя каквато стана. Значи разпитът щеше да е тежък и от самата мисъл Марк изведнъж огладня. Часът минаваше девет. Рики още не бе помръднал. Сестрите май ги бяха забравили. Грийнуей сякаш си бе отишъл преди цяла вечност. Неиде в сянката дебнеше ФБР. Стаята като че се смалвяваше с всяка изминала минута, а от седенето на скапаното легло го болеше гърбът.

– Чудя се защо ли го е направил – промърмори той само колкото да каже нещо.

– Пише, че мистър Клифърд имал връзки с престъпния свят в Ню Орлиънс и че неговият клиент е смятан за виден мафиот.

Марк беше гледал „Кръстникът“ по кабелната телевизия. Беше гледал и първото продължение, тъй че знаеше всичко за мафията. Пред очите му прелетяха сцени от филма и болките в стомаха станаха още по-силни. Сърцето му заподскача в гърдите.

– Гладен съм, мамо. Ти гладна ли си?

– Защо не ми каза истината, Марк?

– Защото ченгето беше във фургона и нямаше как да ти кажа. Извинявай, мамо. Много съжалявам, честна дума. Наистина исках да ти кажа веднага щом останем насаме.

Тя разтриваше челото си и изглеждаше ужасно натъжена.

– Ти никога не си ме лъгал, Марк.

Е, не беше точно така, но Марк нямаше желание да изяснява въпроса.

– Не може ли по-късно да поговорим, мамо? Много съм гладен, наистина. Дай ми един-два долара и ще изтичам долу в кафенето за

понички. Страшно ми се прияде поничка. А за теб ще взема кафе.

Още преди майка му да отговори, той вече бе скочил на крака и протягаше ръка за парите.

За щастие Даян не бе в настроение за сериозен разговор на тема честност. Успокоителното още действаше и забавяше мислите ѝ. Сърцето ѝ биеше тежко и бавно. Тя отвори чантата си и му подаде банкнота от пет долара.

– Къде е кафенето?

– В сутерена. В крилото откъм улица „Мадисън“. Вече два пъти ходих дотам.

– Не ме изненадваш. Сигурно си претършувал цялата болница.

Марк грабна парите и ги натъпка в джоба на джинсите си.

– Тъй вярно, госпожо. Ние сме на най-тихия етаж. В приземния етаж са бебетата и вдигат страхотна врява.

– Да внимаваш.

Той бързо излезе и затвори вратата. Даян изчака малко, после отново бръкна в чантата. Грийнуей ѝ бе пратил цяло шишенце с хапчета.

Докато по телевизията даваха поредната серия на „Донаху“, Марк излапа четири понички, гледайки от време на време как майка му се мъчи да подремне върху походното легло. После я целуна по челото и каза, че ще поскита малко. Тя му заръча да не напуска болницата.

Марк реши да слезе по стълбите, защото допускаше, че Харди и цялата банда от ФБР може да дебнат нейде долу с надеждата да го спипат в движение.

Както повечето благотворителни болници в големите градове, сградата на Сейнт Питър беше строена на етапи в зависимост от изкопчените средства и без никаква грижа за архитектурна симетрия. В резултат се бе получила някаква необятна и заплетена комбинация от крила и пристройки, където лабиринт от коридори и стълбища полагаше отчаяни усилия да обедини всички точки. Асансьорите и ескалаторите бяха сложени там, където се намираше малко свободно пространство. В незнаен исторически момент някоя умна глава се бе сетила, че придвижването от място на място непременно ще доведе до безнадеждно объркване, затова строителите бяха осигурили упътване с безброй пъстри знаци по стените. Сетне се бяха появили нови пристройки. Знаците бяха загубили всякакъв смисъл, но болничното ръководство не се сещаше да ги изтрие. Сега те служеха само за заблуда на посетителите.

Марк хукна из вече познатата територия и през едно малко фоайе изскочи на Мънроу Авеню. Беше огледал картата на центъра в телефонния указател и знаеше, че кантората на Джил Тийл не е много далече. Намираще се на третия етаж в една сграда, на четири пресечки от болницата. Момчето бързо закрачи по улицата. Беше вторник, учебен ден, и рискуваше да привлече любопитството на някой досаден полицаи. Знаеше, че бие на очи – по улицата не се мяркаше нито едно дете.

В главата му зрееше нов план. Докато вървеше с приведена глава, за да не среща погледите на минавачите, той се запита дали да не се обади на ченгетата от ФБР и без да се представя, да им съобщи къде е трупът. Така тайната вече нямаше да е само негова. Ако Роуми не бе излъгал, ония щяха да намерят каквото им трябваше и убиецът щеше да хлътне зад решетките.

Само че имаше рискове. Вече се бе провалил с вчерашното обаждане. Ония отсреща веднага щяха да разберат, че е хлапе. ФБР щеше да запише разговора и да анализира гласа му. А и мафиотите не бяха глупави.

Да, май не беше много гениална идея.

Той зави по Трета улица и бързо се вмъкна в сградата „Стерик“. Стори му се много стара и много висока. Стените на фоайето бяха облицовани с керамика и мрамор. Марк влезе в асансьора заедно с цяла тълпа посетители и натисна бутон за третия етаж. Светеха още четири копчета. Наоколо мъже с елегантни костюми и дипломатически куфарчета беседваха шепнешком, както е прието в асансьорите.

Неговият етаж бе пръв. Марк излезе в малко фоайе, от което тръгваха коридори наляво, надясно и направо. Запъти се наляво с безгрижна походка, като се мъчеше да изглежда спокоен, сякаш през ден ходеше да си търси адвокат. А сградата беше пълна с адвокати. Имената им бяха изписани на бронзови табелки върху вратите, а на места дългите и някак застрашителни имена бяха придружени от загадъчни букви с точки. Дж. Уинстън Бъкнър. Ф. Макдоналд Дърстън. И. Хемпстед Кроуфорд. Колкото повече имена срещаше, толкова по-мило му се струваше протичкото Джил Тийл.

Най-сетне откри вратата на мистър Тийл в края на коридора. Тук нямаше бронзова табелка. Върху вратата от горе до долу беше изписано с грамадни черни букви: ДЖИЛ ТИЙЛ – НАРОДЕН АДВОКАТ. Край нея чакаха трима души.

Марк преглътна мъчително и влезе. Вътре беше претъпкано. В тясната приемна се тълпяха печални хора с всевъзможни рани и контузии.

Навсякъде стърчаха патерици. Имаше и двама клиенти с инвалидни колелчки. Всички столове бяха заети и един нещастник с гипсирана шия седеше върху отрупаната със списания масичка, а главата му се кандилкаше като на новородено бебе. Малко момиченце с ужасно обгорено лице се гушеше в полата на майка си. Гледката беше по-страшна от война. По-страшна дори от приемната за спешни случаи в Сейнт Питър.

Очевидно мистър Тийл не страдаше от липса на клиенти. Марк тъкмо се канеше да излезе, когато някой подвижна грубо:

– Какво искаш?

Марк се обърна и видя някаква дебела жена зад гишето на приемната.

– На теб говоря, хлапак, искаш ли нещо? – повтори тя.

Мощният ѝ глас отекна из цялата приемна, но никой не обърна внимание. Хората продължаваха да страдат. Марк пристъпи към гишето и се вгледа в грозното, навъсено лице.

– Бих искал да видя мистър Тийл – каза той и се озърна през рамо.

– А, така значи. Имаш ли час?

Без да чака отговор, тя вдигна бележника си и впи поглед в страниците.

– Не, госпожо.

– Как се казваш?

– Ъъъ... Марк Суей. Въпросът е много деликатен.

– Не се и съмнявам. – Жената го огледа от глава до пети. – Каква е раната?

Марк си спомни колко радостен беше мистър Тийл, като чу за камиона на „Ексън“, но сега нямаше начин да излъже.

– Ами аз... такава... не съм наранен.

– Е, значи си сбъркал мястото. Защо търсиш адвокат?

– Дълго е за разправяне.

– Слушай, малкия, виждаш ли тия хора? Всички те имат уговорена среща с мистър Тийл. Той е много зает и поема само случаи, свързани със смърт или инвалидност.

– Добре тогава.

Марк вече се оттегляше и мислеше как ще пресече минното поле от патерици и бастуни.

– А сега, ако обичаш, бягай да досаждаш другаде.

– Дадено. А пък ако ме блъсне камион или нещо такава, пак ще дойда при вас.

След като пресече успешно бойното поле, той побърза да се

измъкне навън. После слезе по стълбите и тръгна да изследва втория етаж. Пак адвокати. На една врата изброи цели двайсет и две бронзови имена. Купища адвокати. Все някой от тях трябваше да му помогне. С неколцина даже се размина из коридора, само че бяха прекалено заети и не го забелязаха.

Издад завоя на коридора изникна униформен пазач и бавно тръгна настреща. Марк се озърна към най-близката врата. На нея беше изписано със ситни букви: РЕДЖИ ЛАВ – АДВОКАТ. Момчето небрежно завъртя дръжката и влезе. Малката приемна беше тиха и пуста. Нямаше нито един клиент. Две кресла, канапе и стъклена масичка. Грижливо подредени списания. Откъм тавана долиташе тиха музика. Паркетът беше покрит с красив килим. Млад мъж с вратовръзка, но без сако, седеше зад бюро, полуприкрито от няколко декоративни дръвчета в керамични съдове. Като видя Марк, той стана и любезно запита:

– Мога ли да ти помогна?

– Да, трябва ми адвокат.

– Не си ли малко млад за тая работа?

– Да, ама си имам неприятности. Вие ли сте Реджи Лав?

– Не, Реджи е вътре. Аз съм ѝ секретар. Как се казваш?

Я гледай ти – не секретарка, а секретар. И не адвокат, а адвокатка.

– Ами... казвам се Марк Суей. Значи вие сте секретар, така ли?

– И юридически съветник между другото. Защо не си на училище?

Върху бюрото имаше табелка с името му – Клинт Ван Хузър.

– Значи не сте адвокат?

– Не. Реджи е адвокатът.

– Тогава трябва да поговоря с Реджи.

– В момента е заета. – Секретарят махна с ръка към канапето. –

Седни да почакаш.

– Много ли ще се бави? – запита Марк.

– Не знам – отвърна младежът, явно развеселен от мисълта, че подобно хлапе може да има нужда от адвокат. – Ще ѝ кажа, че си тук. Може да дойде след минутка.

– Много е важно.

Момчето говореше искрено и нервно. Очите му непрестанно се стрелкаха към вратата, сякаш подозираше, че някой го е проследил.

– Неприятности ли имаш, Марк? – запита Клинт.

– Да.

– Какви неприятности? Трябва да ми кажеш поне мъничко, иначе Реджи няма да те приеме.

– Днес по обяд трябва да разговарям с ФБР и мисля, че ми е нужен адвокат.

Да, звучеше повече от солидно.

– Седни и почакай. След минутка ще се върна.

Марк седна на едното кресло и щом остана сам, грабна телефонния указател. Бързо прелисти на адвокатския раздел. Ето го пак Джил Тийл, разположен на цяла страница. Следваха безброй грамадни реклами, призоваващи все наранените и осакатените. Снимки на солидни и важни мъже и жени, стиснали под мишница дебели папки или седнали зад бюрата с напрегнати физиономии и телефонни слушалки в ръце. После идваха рекламите на половин страница. На четвърт. Реджи Лав не се появяваше. Що за адвокатка беше тогава?

Отговорът се натрапваше сам – една от хилядите в „Жълтите страници“ на Мемфис. Едва ли беше нещо особено, щом дори указателят не я уважаваше. Марк се запита дали да не изчезне, преди да е дошла. Но после се сети за Джил Тийл – народния адвокат, в когото е истината, звездата на телефонния указател, прославения телевизионен герой. И след всичко това – оная жалка картина в приемната. Не, бързо реши Марк, по-добре да си опита късмета с Реджи Лав. Може пък да ѝ трябват клиенти. Мисълта за жена адвокат изведнъж му се стори приятна, защото в една серия от „Законът на Лос Анджелис“ някаква адвокатка правеше ченгетата на нищо и половина. Той затвори указателя и внимателно го върна на място върху списанията. В приемната беше прохладно и тихо.

Клинт затвори вратата зад гърба си и пристъпи към бюрото по персийския килим. Реджи Лав говореше по телефона, или по-точно казано, слушаше, вмъквайки от време на време по някоя дума. Клинт остави пред нея три бележки с телефонни съобщения и направи знак, че в приемната чака посетител. После седна на ръба на бюрото и разсеяно взе да си играе с един кламер.

В кабинета нямаше кожени мебели. Тапетите по стените бяха с цветни мотиви в бледо и тъмно розово. В единия край на килима искреше безупречно чисто бюро от стъкло и хромирана стомана. Креслата бяха изящни, с виненочервена тапицерия. От пръв поглед личеше, че в този кабинет работи жена. Много спретната жена.

Макар че вече бе навършила петдесет и две, Реджи Лав се занимаваше с право едва от пет години. Беше средна на ръст, с късо

подстригана и доста прошарена коса, която отпред висеше на кичури почти до кръглите черни рамки на очилата. Зелените ѝ очи проблеснаха весело срещу Клинт, сякаш току-що бе чула нещо забавно. След миг тя погледна към тавана и поклати глава.

– Дочуване, Сам – каза Реджи и остави слушалката.

– Намерих ти нов клиент – съобщи с усмивка Клинт.

– Не ми трябва нов клиент, Клинт. Ти по-добре намери такива, дете да плащат. Как се казва?

– Марк Суей. Още е хлапе, сигурно няма дванайсет години. И казва, че по пладне щял да разговаря с хора от ФБР. Трябвал му адвокат.

– Сам ли е?

– Аха.

– Как е стигнал до нас?

– Нямам представа. Какво искаш, нали съм само секретар. Ще трябва ти да си го разпиташ.

Реджи стана и заобиколи бюрото.

– Доведи го тук. И след петнайсет минути ела да ме отървеш, ясно? Тая сутрин съм претоварена.

– Ела, Марк – каза Клинт и Марк го последва през тясната вратичка по някакъв къс коридор. Вратата на кабинета беше от матирано стъкло и на задължителната бронзова табелка пишеше: РЕДЖИ ЛАВ – АДВОКАТ. Клинт отвори и му кимна да влезе.

Най-напред го изненада косата ѝ. Беше прошарена и по-къса дори от неговата; ниско подстригана отзад и над ушите, а отпред малко подълга, с провиснали над челото кичури. Никога не бе виждал жена с толкова къса прошарена коса. Не изглеждаше нито млада, нито стара.

Жената го посрещна почти до вратата и се усмихна добродушно.

– Здравей, Марк, аз съм Реджи Лав.

Тя протегна ръка, той нерешително я пое и усети здраво, енергично ръкостискане. Не помнеше друг път да се е ръкувал с жена. Тази тук изглеждаше съвсем обикновена – нито висока, нито ниска; нито слаба, нито дебела. Беше облечена в семпла черна рокля и носеше златни гривнички на двете китки. От време на време те потракваха тихо.

– Много ми е приятно – неомощно изрече Марк.

Жената вече го водеше към ъгъла на кабинета, където имаше две кресла и масичка с куп детски книжки.

– Заповядай, седни – каза тя. – Нямаме много време.

Марк седна на крайчеца на креслото и изведнъж изтръпна от закъснял страх. Бе излъгал майка си. И полицията. И доктор Грийнуей. Тез първа щеше да лъже ФБР. Онова с Роуми бе станало преди по-малко от денонощие, а той вече лъжеше наляво и надясно. Утре сигурно пак щеше да лъже. Май беше крайно време поне веднъж да каже истината за разнообразие. Знаеше, че понякога е страшно да си признаеш, но сетне почти винаги ти олеква. Ала от мисълта да разкрие всичко пред тази непозната жена кръвта му застина в жилите.

– Ще искаш ли нещо за пиене?

– Не, госпожо.

Тя преметна крак върху крак.

– Ти си Марк Суей, нали така? И моля те, не ме наричай, госпожо, съгласен ли си? Нито пък мис Лав, името ми е Реджи. Мога да ти бъда баба, но ще ми казваш Реджи, нали?

– Добре.

– На колко години си, Марк? Разкажи ми нещичко за себе си.

– На единайсет. Сега съм петокласник в училището на Уилоу Роуд.

– Защо не си на училище тази сутрин?

– Дълго е за разправяне.

– Ясно. И заради това дълго нещо си дошъл тук.

– Да.

– Ще ми го разправиш ли?

– Май че да.

– Клинт каза, че по пладне трябва да се срещнеш с хора от ФБР. Вярно ли е?

– Да. Те ще дойдат в болницата да ме разпитат.

Тя се пресегна да вземе бележника от бюрото и бързо записа нещо.

– В болницата ли?

– Това е част от историята. Може ли да те питам нещо, Реджи?

Странно бе да нарича една възрастна дама с това име, което подхождаше по-скоро на бейзболен играч. Преди време беше гледал по телевизията некадърен филм за живота на Реджи Джаксън и си спомни как целият стадион скандираше в един глас: „Реджи! Реджи!“ А освен това имаше и шоколад марка „Реджи“.

– Естествено.

Тя се усмихна широко – явно се забавляваше от разговора с хлапе, което търси адвокат. Марк подозираше, че ако успее да разкаже всичко, усмивката ѝ бързо ще изчезне. Жената имаше красиви очи и в тях играеха весели искрици.

- Ако ти кажа нещо, ще се разчуе ли? – запитва той.
- Не, разбира се. Всичко е поверително и остава в тайна.
- Какво означава това?
- Много просто – каквото и да ми кажеш, не мога да го споделя с никого без твое съгласие.
- В никакъв случай?
- В никакъв случай. То е като разговор с лекаря или свещеника. Остава в тайна между нас двамата. Разбираш ли?
- Мисля, че да. При никакви обстоятелства...
- Никога. При никакви обстоятелства нямам право да кажа комуто и да било онова, което си споделил.
- Ами ако ти кажа нещо, което никой не знае?
- Нямам право да го разкрия пред друг.
- И ако полицията много иска да го узнае?
- Нямам право да го разкрия – повтори тя. Отначало тя въпроси й се струваха смешни, но вече започваше да се тревожи.
- И ако може да ти докара големи неприятности?
- Нямам право да го разкрия.
- Марк дълго я гледа втренчено, после реши, че може да й се довери. Тя имаше добродушно лице и топъл поглед. Освен това се държеше спокойно и предразполагаше към откровеност.
- Имаш ли още въпроси? – запитва Реджи.
- Аха. Откъде го изрови това име?
- Смених си го преди няколко години. Казвах се Реджайна и бях омъжена за един лекар, носле станаха разни лоши работи, та се прекръстих на Реджи.
- Разведена ли си?
- Да.
- И нашите са разведени.
- Жалко.
- Недей да съжالياваш. Ние с брат ми много се радвахме, като стана. Баща ми пиеше и ни спукваше от пердах. И мама биеше. Двамата с Рики страшно го мразехме.
- Брат ти ли е Рики?
- Да. Той сега е в болницата.
- Какво му е?
- И това трябва дълго да обяснявам.
- Добре, кога ще ми разкажеш?
- Марк се поколеба за секунда и през главата му прелетяха куп

мисли. Още не беше готов да разкрие истината.

– Колко пари ще искаш?

– Не знам. Какъв е случаят?

– А ти с какви случаи се занимаваш?

– Предимно с малтретиране на деца. Някои са изоставени. Или осиновени. Понякога вода дела за небрежно медицинско обслужване в детски болници. Но най-вече се занимавам с малтретиране. Срещала съм много лоши случаи.

– Добре, защото моят спада към най-лошите. Един човек е мъртъв. Друг лежи в болницата. Полицията и ФБР искат да ме разпитват.

– Слушай, Марк, предполагам, че нямаш кой знае колко пари, за да ми платиш, нали?

– Нямам.

– По принцип трябва да ми дадеш някаква предплата, а щом я получа, вече съм твой адвокат и можем да работим. Имаш ли един долар?

– Да.

– Ще ми го дадеш ли като предплата?

Марк измъкна от джоба си смачкан долар и протегна ръка.

– Това ми е целият капитал.

Реджи не искаше да взима пари от хлапето, но все пак пое банкнотата, защото правилата си бяха правила, а и едва ли щеше да получи нещо повече. Хлапето сигурно се гордееше, че наема адвокат. Нищо, щеше да намери начин да му ги върне. Тя остави банкнотата на масичката и каза:

– Добре, вече съм твой адвокат, а ти си ми клиент. Дай сега да чуем историята.

Марк отново бръкна в джоба си и извади сгъната изрезка от вестника, който им бе оставил Грийнуей.

– Чете ли това? – запита той. – От днешния вестник е.

Хартийката трепереше в ръката му.

– Страх ли те е, Марк?

– Мъничко.

– Опитай да се отпуснеш.

– Добре. Ще опитам. Чете ли го?

– Не, още не бях стигнала до вестника.

Реджи взе изрезката и зачете. Марк я гледаше напрегнато.

– Ясно – каза тя, когато стигна до края.

– Там пише, че две момчета намерили трупа. Това сме ние с Рики.

– Добре де, сигурно е било ужасно, няма обаче никакво

престъпление.

– Да, само че има още доста неща.

Усмивката ѝ изчезна. Химикалката увисна над разтворения бележник.

– Искам веднага да ги чуя.

Марк дишаше дълбоко и забързано. Четирите понички изгаряха стомаха му. Боеше се, но знаеше, че когато всичко свърши, ще му олекне. Той се намести дълбоко в креслото, въздъхна и заби поглед в килима.

Започна от пушаческата си кариера, след това разказа как Рики го е разкрил и как двамата са отишли в гората. После описа колата, маркуча и човека на име Джероум Клифърд. Говореше бавно, защото искаше да си припомни всичко и новата му адвокатка да го запише в бележника.

Както бе уговорено, петнайсет минути по-късно Клинт се опита да прекъсне разговора, но Реджи го изгледа свирепо. Той побърза да изчезне и затвори вратата.

В общи линии разказът приключи след двайсет минути почти без прекъсвания от страна на Реджи. Тук-там имаше мъгливи места – не че Марк криеше нещо, просто бе пропуснал някои подробности, но те се изясниха при втория кръг на разговора, който отне още толкова. После направиха кратка почивка и поръчаха на Клинт да им донесе кафе и газирана вода с лед. Реджи се прехвърли на бюрото, където прегледа записките и се приготви за трето обсъждане на невероятната история. Бележникът свърши и тя извади друг. Отдавна бе престанала да се усмихва. Добродушната беседа в стил „баба и внуче“ бе отстъпила място на поредица от резки, конкретни въпроси и отговори.

Марк пропускаше само една подробност – къде е скрит трупът на сенатора Бойд Бойет, или по-точно твърденията на Роуми по въпроса. С напредването на поверителния разговор Реджи разбра, че Марк явно знае предполагаемото място, затова умело се постара да не засяга тази тема. Все още се колебаеше дали да запита направо. Така или иначе, в момента това беше последната ѝ грижа.

Един час след началото тя прекъсна разговора и отново прочете изрезката. После още веднъж. Всичко съвпадаше. Момчето знаеше прекалено много подробности, тъй че едва ли лъжеше. Дори и най-развинутият въображение не би могло да скалпи подобна история. А личеше, че горкото хлапе е изплашено до смърт.

Към единайсет и половина Клинт пак надникна и съобщи, че следващият клиент чака вече цял час.

– Отпрати го – заповяда Реджи, без да откъсва поглед от бележника, и Клинт изчезна.

Докато тя четеше, Марк обиколи кабинета. После застана до прозореца и се загледа към колите по Трета улица. Накрая се върна на креслото и зачака.

Адвокатката му се видя толкова разтревожена, та чак му дожаля. Как пък можа от толкова адвокати в телефонния указател да насади така тъкмо нея!

– От какво се страхуваш, Марк? – запита тя, разтривайки очите си.

– От много неща. Излъгах полицаите и те сигурно го разбират. То си е за страх. Брат ми лежи в болница заради мен. За всичко съм виновен. И доктора излъгах. Как да не се боя? Не знам какво да правя и май затова съм тук. Какво ми оставаше?

– Всичко ли ми разказа?

– Почти.

– Излъга ли за нещо?

– Не.

– Знаеш ли къде е заровен трупът?

– Мисля, че да. Знам каквото ми каза Джероум Клифърд.

За част от секундата Реджи се изплаши, че сега ще го чуе. Но моментно премълча и двамата дълго се гледаха очи в очи.

– Искаш ли да ми кажеш? – запита тя най-сетне.

– А ти искаш ли?

– Още се чудя. Защо не го каза досега?

– Страх ме е. Не искам да разберат какво знам, защото Роуми разправяше, че неговият клиент бил претрепал сума ти народ, а сега се канел да очисти и него. Ако е вярно и ако чуе, че знам, сто на сто ще ме подгони. Той е от мафията, това ме плаши най-много. Ти нямаше ли да се изплашиш на мое място?

– Сигурно щях.

– А ченгетата рекоха, че ако ги лъжа, лошо ми се пише, пък те и бездруго така си мислят. Вече не знам какво да правя. Как мислиш, да кажа ли на полицията и ФБР?

Реджи стана и бавно закрочи към прозореца. На този въпрос нямаше магически отговор. Ако посъветваше своя клиент да изпее всичко пред ФБР и той я послушаше, животът му наистина можеше да се окаже под заплаха. Никакъв закон не му забраняваше да мълчи. Освен ако евентуално го обвиняха за възпрепятстване на правосъдието, но в края на краищата Марк беше дете. Ония не знаеха със сигурност какво му е

известно, а щом не можеха да го докажат, момчето беше в безопасност.

– Слушай какво ще направим, Марк. Няма да ми казваш къде е тръпът, съгласен ли си? Поне сега. Може би по-късно, но засега недей. И дай да се срещнем с ония от ФБР, та да чуем какво искат. Не си длъжен да им казваш каквото и да било. Аз ще говоря и заедно ще слушаме. А като свърши, заедно ще решим как да постъпим.

– Звучи ми добре.

– Майка ти знае ли, че си тук?

– Не. Трябва да ѝ се обадя.

Реджи разлисти телефонния указател и набра номера на болницата. Марк обясни на Даян, че е излязъл на разходка и ще се прибере след малко. Майсторски лъже, мислено отбеляза Реджи. Момчето се заслуша и изведнъж се навъси.

– Как е той? Пристигам веднага. – Марк остави слушалката и вдигна очи към Реджи. – Мама се тревожи. Рики започва да се опомня, а тя не може да открие доктор Грийнуей.

– Ще те изпратя до болницата.

– Чудесно.

– Къде ще се срещнеш с хората от ФБР?

– Мисля, че там.

Тя погледна часовника и пъхна в чантата си два празни бележника. Изведнъж нервите ѝ се обтегнаха. Марк нетърпеливо чакаше край вратата.

Новият адвокат, нает да защитава Бари Мулдано Ножа от злонамерените обвинения в убийство, беше пак войнстващ правдолюбец на име Уилис Аичърч – изгряваща звезда сред тълпите от кресливи юристи, които търчаха из страната и с еднакъв успех се пъчеха пред камерите и пред мошениците. Имаше, кантори в Чикаго и Вашингтон, а беше готов да се настани временно в който и да било град, стига да докопаше шумно дело и стаичка под наем. Когато след закуска приключи телефонния разговор с Мулдано, той веднага хвана самолета за Ню Орлиънс – първо, за да организира пресконференция, и второ, да обсъди със знаменития си нов клиент най-шумната линия на защита. В Чикаго бе спечелил доста пари и известност с пламенните си битки за спасяване на убийци и наркотрафиканти, тъй че от десетина години насам видни мафиоти го канеха из цялата страна за най-различни услуги. Обективно погледнато, резултатите му не бяха кой знае колко блестящи, но клиентите не го търсеха заради съотношението между спечелени и загубени дела. Привличаха ги три неща: гневното му лице, чорлавата коса и гръмовният глас. Като адвокат Апчърч държеше непрестанно да се появява с образ и слово в статии, новини, справочници, подлистници и клюкарски предавания. Той имаше мнение по всеки въпрос. Не се боеше от критики. Беше категоричен и готов да каже каквото и да било, което го правеше особено популярен в най-смахнатите дневни предавания на телевизията.

Поемаше само сензационни дела, гарантиращи огромни заглавия и тълпи от оператори пред входа на залата. Не се гнусеше от нищо. Предпочиташе богатите клиенти, които охотно плащат, но ако някой масов убиец се нуждаеше от защита, Апчърч веднага изникваше с готов договор, който му осигуряваше между другото пълни права за филмиране и книгоиздаване.

Макар че изпитваше огромна наслада от своята популярност и приемаше благосклонно похвалите на крайната левица за енергичната защита на разни пладнешки убийци, всъщност Апчърч си беше най-обикновен платен адвокат на мафията. Като нейна собственост и марионетка мърдаше натам, накъдето му дръпнеха връвчицата, а пари получаваше, когато и колкото решат босовите. Пускаха го да скитосва и да се пени, но щом подвикнеха, дотичваше с подвита опашка.

Така беше и този път – когато в четири сутринта му се обади

Джони Сулари, чичото на Ножа, Уилис Апчърч незабавно дотича. Чичото изложи оскъдните факти около прискърбната кончина на Джероум Клифърд. А когато Сулари му нареди веднага да отлети за Ню Орлиънс, Апчърч олигави слушалката от вълнение. После въодушевено хукна към банята, обмисляйки как ще защитава Бари Ножа пред телевизионните камери. А като се сети колко вестникарско мастило ще похабят вестниците само за него, от радост взе да си подсвирква под душа. Малко по-късно, връзвайки пред огледалото скъпата си вратовръзка (цена деветдесет долара), той се ухили на перспективата да прекара близките шест месеца в Ню Орлиънс, преследван и ухажван от цялата преса.

Нали затова бе учил право.

Отначало гледката му се стори страшна. Системите явно бяха свалени, защото Даян лежеше на леглото, прегръщаше Рики и го галеше по главата. Беше го стиснала отчаяно, с ръце и крака. Рики стенеше, пъшкеше и се мятеше. Очите му ту се отваряха, ту пак се затваряха. Даян притискаше чело към главата му и нашепваше през съзри:

– Няма нищо, миличко. Няма нищо. Мама е тук. Мама е тук.

Грийнуей стоеше наблизо с кръстосани ръце и машинално опипваше брадата си. Изглеждаше слисан, сякаш за пръв път виждаше подобно нещо. От другата страна на леглото бе застанала непознатa медицинска сестра.

Марк влезе тихо и никой не го забеляза. Реджи бе останала при дежурните сестри. Наближаваше пладне – време за срещата с ФБР и прочие, но момчето веднага усети, че в тази стая никой не дава пукната пара за ченгетата и техните въпроси.

– Няма нищо, миличко. Няма нищо. Мама е тук.

Марк бавно пристъпи към леглото, за да вижда по-добре. Даян го стрелна с поглед и се усмихна смутено, после затвори очи и продължи да шепне на Рики.

След няколко безкрайни минути Рики се огледа, като че разпозна майка си и утихна. Тя го целуна десетина пъти по челото. Сестрата се усмихна, погали детето по рамото и също захвана да гука.

Грийнуей погледна Марк и кимна към вратата. Момчето го последва навън, в тихия коридор. Двамата обърнаха гръб на дежурната стая и се упътиха към другия край.

– Свести се преди около два часа – обясни лекарят. – Изглежда, че бавно ще му мине.

– Каза ли вече нещо?

– Какво по-точно?

– Е, знаете – за онова, дето стана вчера.

– Не. Доста мънка и пъшка, което е добър знак, но засега не казва нищо свързано.

В известен смисъл новината беше добра. А отсега нататък Марк трябваше за всеки случай да стои неотлъчно в стаята.

– Значи ще оздравее?

– Не съм казал такова нещо – отвърна Грийнуей. Някой бе оставил в средата на коридора количка с куп пълни подноси и двамата я заобиколиха. – Мисля, че всичко ще мине, но може да стане малко по-бавно.

Настъпи дълго мълчание и Марк тревожно се запита дали Грийнуей не чака да чуе нещо от него.

– Храбра ли е майка ти?

– Според мен доста. Много сме препатили заедно, та знам.

– Къде са ви роднините? Ще ѝ трябва помощ.

– Нямаме роднини. Мама има една сестра в Тексас, ама нещо не се погаждат. Пък и тя си има неприятности.

– А дядовци, баби?

– Същата работа. Бившият ми баща не си знае родителите. Сигурно са го метнали на някое бунище, щом са видели каква стока е. Таткото на мама е починал отдавна, а майка ѝ живее в Тексас. Вечно боледува.

– Жалко.

Стигнаха края на коридора и се загледаха през мръсните стъкла към центъра на Мемфис. Някъде там стърчеше и сградата „Стерик“.

– От ФБР ми досаждат – каза Грийнуей.

Значи сме си лика-прилика, помисли Марк.

– Къде са сега?

– В номер двайсет и осем. Това е малка заседателна зала на втория етаж. Рядко я използваме. Казаха, че ще чакат да се явя с теб и майка ти точно в дванайсет и май говореха съвсем сериозно. – Грийнуей погледна часовника си и тръгна обратно към стаята. – Много са разтревожени.

– Готов съм – заяви Марк, но въпреки усилията гласът му не звучеше особено храбро.

Грийнуей го погледна с изненада.

– Как така?

– Наех си адвокатка – гордо съобщи момчето.

– Кога?

– Тая сутрин. Сега чака отсреща.

Грийнуей се озърна, но завоят на коридора закриваше дежурната стая.

– Значи адвокатката ти е тук? – смаяно запита той.

– Аха.

– Как я намери?

– Дълго е за разправяне. Платих си обаче сам.

Грийнуей се замисли, крачейки бавно напред.

– Добре де, каквото и да става, майка ти в никакъв случай не бива да напуска Рики. А и аз трябва да се навъртам.

– Няма проблеми. Дватама с адвокатката ще се справим.

Спряха пред стаята на Рики и Грийнуей се поколеба, преди да отвори вратата.

– Мога да отбия топката до утре. Ако искам, мога даже да ги изрита от болницата.

Опитваше се да говори убедително, но Марк разбираше, че това е само поза.

– Не, благодаря. Все едно, няма да си отидат. Вие наглеждайте Рики и мама, а ние с адвокатката ще се погрижим за ФБР.

Реджи бе открила празна стая на осмия етаж и двамата изтичаха по стълбите нататък. Закъсняваха вече с десет минути. Щом влязоха, тя бързо затвори вратата и нареди:

– Вдигни си ризата.

Момчето се вкамени и я изгледа недоверчиво.

– Вдигни си ризата! – повтори тя и Марк се зае да измъква от панталоните си края на торбестата фланела с емблемата на „Мемфиските тигри“.

В това време Реджи извади от куфарчето малък черен диктофон, найлонова лента и текстилни лепенки. Внимателно огледа машинката, после натисна бутоните. Марк наблюдаваше с жив интерес. Личеше, че не ѝ е за пръв път. Тя притисна диктофона към корема му и каза:

– Дръж го чака.

След това прокара найлоновата лента през скобата на диктофона, върза краищата зад кръста му и сръчно намести лепенките.

– А сега дишай дълбоко.

Марк послушно пое дъх и загъкна обратно фланелата. Реджи отстъпи назад, за да огледа корема му.

– Идеално.

– Ами ако ме претършуват?

– Няма. Хайде да вървим.

Тя грабна куфарчето и двамата изскочиха в коридора.

– Откъде знаеш, че няма да ме претърсят? – тревожно запита Марк.

За да не изостане, трябваше да подтичва.

Една сестра ги изглежда подозрително.

– Защото са дошли да разговарят, не да те арестуват. Не си блъскай главата, просто ми вярвай.

– Вярвам ти, но ще пукна от страх.

– Ще се справиш отлично, Марк. Само помни каквото ти казах.

– Сигурна ли си, че няма да забележат тая работа?

– Сто на сто.

Реджи блъсна една врата и след миг двамата вече слизаха по зелените бетонни стъпала. Марк продължаваше да подтичва подир нея.

– Ами ако детекторът се разписука и ония от страх извадят пищовите? Какво ще правя тогава?

– Няма никакъв детектор. – Тя сграбчи момчето за ръката и го повлече надолу. – Освен това полицаите не стрелят по деца.

– Да, ама в един филм стреляха.

Вторият етаж на Сейнт Питър беше построен много години преди деветия. Тук стените бяха сиви, подовете мръсни, а по тесните проходи гъмжеше тревожна тълпа от забързани сестри, лекари, техници, санитарии с носилки, пациенти в инвалидни колички и замаяни от безсъние роднини, които крачеха безцелно напред-назад. Из този отчайващ лабиринт коридорите изникваха от всички страни, сливаха се за малко и пак изчезваха нанякъде. Реджи трябваше на три пъти да пита за зала двайсет и четири, докато най-сетне една сестра ги упъти с жест и няколко думи в движение. Попаднаха в занемарен коридор с протрити пътеки и слабо осветление. Шестата врата отдясно беше тази, която търсеха. Евтина шперплатова врата, без прозорче.

– Страх ме е, Реджи – промърмори Марк, гледайки натам.

Тя здраво стисна ръката му. Видът ѝ не издаваше нервност. Лицето ѝ беше спокойно, а гласът – все тъй сърдечен и успокояващ.

– Прави каквото ти казах, Марк. Знаем си работата.

Отдръпнаха се малко по-назад и Реджи отвори друга паянтова врата. Оказа се изоставена стая за почивка, превърната в склад за вехтории.

– Ще те чакам тук. А сега бягай да почукаш.

– Страх ме е.

Реджи внимателно опипа диктофона, откри бутона и го натисна.

– Бягай – повтори тя и посочи към коридора.

Марк дълбоко въздъхна и почука. Чу как отвътре се размърдаха столове.

– Влез – подвикна някой и гласът не звучеше твърде любезно. Момчето бавно отвори вратата, влезе и я затвори зад гърба си. Стаята беше тясна и дълга, също като дългата маса в средата. Нямаше прозорци. Дватама мъже до отсрещния край на масата не се усмихваха. Приличаха на близнаци – бели ризи, вратовръзки на червени и сини райета, тъмни панталони, късо подстригана коса.

– Ти сигурно си Марк – рече единият, докато другият гледаше към вратата.

Марк кимна, защото бе останал без глас.

– Къде е майка ти?

– А... вие кой сте? – успя да избъбри момчето.

– Джейсън Мактюн от мемфиския клон на ФБР – представи се човекът отъясно. После протегна ръка и Марк я стисна с омекнали пръсти.

– Радвам се да те видя, Марк.

– Да, много ми е приятно.

– А аз съм Лари Труман – каза другият. – От клона в Ню Орлиънс.

Марк протегна и на него трепереща длан. Агентите се спогледаха нервно и за миг настана неловко мълчание. Труман се окопоти пръв и посочи един стол.

– Седни, Марк.

Мактюн кимна и почти успя да се усмихне. Марк седна предпазливо, обзет от ужас при мисълта, че лепенките няма да издържат и проклетата машинка ще се изръси на пода. После тия типове чевръсто щяха да му нахлузят белезници, да го метнат в колата и вече никога нямаше да види майка си. Дали тогава Реджи щеше да го спаси?

Дватама агенти преместиха столовете си по-наблизо. Едновременно извадиха белезници и ги метнаха върху масата на сантиметри от него. Дишаха право в лицето му и Марк предположи, че това влиза в играта. От тая мисъл едва не се усмихна. Тяжна си работа, щом бяха решили да седнат толкова близо. Тъкмо касетофонът щеше да ги запише по-добре. Гласовете нямаше да се губят.

– Ние... ние всъщност очаквахме да дойдат майка ти и доктор Грийнуей – каза Труман, като се озърна към Мактюн.

– Те са при брат ми.

– Как е той? – мрачно запитва Мактюн.

– Не е много добре. В момента мама не бива да напуска стаята.

– Очаквахме я да дойде – повтори Труман и погледна Мактюн, сякаш се чудеше какво да нрави сега.

– Е, значи ще я почакаме ден-два, докато се освободи – предложи Марк.

– Не, Марк, трябва да поговорим незабавно.

– Ами да я повикам тогава.

Труман извади писалка от джобчето на ризата си и се усмихна.

– Не, Марк, дай първо да си кажем няколко приказки. Между нас, тримата. Страх ли те е?

– Мъничко. Какво искате?

Все още се чувстваше вцепенен от страх, но вече дишаше малко по-спокойно. Наистина нямаше никакъв детектор.

– Просто искаме да ти зададем няколко въпроса за вчерашната история. Това е. Ако решиш, че не можеш без майка си, ще идем да я повикаме. Или ще измислим нещо. Но адвокат не ти трябва. Само няколко въпроса, и край.

– Аз вече говорих с ченгетата. Всъщност снощи ме разпитваха сума ти време.

– Ние не сме ченгета, а агенти на ФБР.

– Точно това ме плаши. Чудя се дали не ми трябва адвокат, нали знаете, да ми защитава правата и тъй нататък.

– Много гледаш телевизия, момче.

– Казвам се Марк, ясно ли е? Ако не друго, поне ме наричайте по име.

– Разбира се. Извинявай. Адвокат обаче не ти трябва.

– Аха – подкрепи го Труман. – Адвокатите само се пречат. Не стига, че им плащаш, ами отгоре на това все намират за какво да се заядат.

– Не мислите ли, че трябва да изчакаме мама?

Двамата се спогледаха с еднакви лукави усмивки и Мактюн каза:

– Всъщност не е необходимо, Марк. Нали разбираш, ако речеш, можем и да почакаме, но ти си умно момче, а ние ужасно бързае и само ще питаме за две-три неща.

– Добре де. Сигурно е тъй. Щом трябва.

Труман наведе глава към бележника и започна пръв:

– Така... Казал си пред местната полиция, че когато вчера двамата с Рики сте открили колата, Джероум Клифърд вече е бил мъртъв. Е, Марк, вярно ли е това?

Към края на въпроса той се ухили злорадо, сякаш отлично знаеше, че не е вярно. Марк смутено се размърда на стола и заби поглед право в отсрещната стена.

– Длъжен ли съм да отговоря?

– Естествено, че си длъжен.

– Защо?

– Защото трябва да знаем истината, Марк. Ние сме натоварени от ФБР да разследваме този случай и трябва да знаем истината.

– Какво ще стане, ако не отговоря?

– О, много неща. Току-виж, се наложило да те откараме в службата – разбира се, на задната седалка и без белезници – и там да те поразпитаме както си знаем. Може да откараме и майка ти.

– Какво ще стане с мама? Неприятности ли ще има?

– Не е изключено.

– Какви неприятности?

За момент двамата млъкнаха и се спогледаха нервно. Бяха навлезли в опасна територия и нещата ставаха все по-сложни. Нямаха право да разпитват дете без съгласието на родителите.

Но всъщност какво толкова? Майката не беше се явила. Баща нямаше. Горкото хлапе бе дошло съвсем самичко. Работата се уреждаше идеално. По-сгоден случай нямаше да им падне. Само няколко бързи въпроса.

Мактън се изкашля и зловещо свъси вежди.

– Марк, знаеш ли какво е възпрепятстване на правосъдието?

– Май не съм чувал.

– Е, това е престъпление, разбра ли? По федералните закони. Човек, който знае за престъпление и укрива това от полицията или ФБР, може да бъде обвинен във възпрепятстване на правосъдието.

– И какво го чака?

– Ако го сметнат за виновен, може да бъде наказан. Нали разбираш, да го пратят в затвора или нещо подобно.

– Значи, ако не ви отговоря, може да ни тикнете с мама в затвора?

Мактън се поотдръпна и погледна Труман. Ледът под краката им ставаше все по-тънък.

– Защо не искаш да отговориш, Марк? – запита Труман. – Криеш ли нещо?

– Просто се страхувам. И не е честно – аз съм само на единайсет, а вие сте от ФБР и мама я няма. Истина ви казвам, направо не знам какво да правя.

– Не можеш ли да отговориш без майка си, Марк? Вчера си видял нещо, а тя не е била там. Значи не може да ти помогне за отговорите. Просто искаме да разберем какво си видял.

– На мое място нямаше ли да си потърсите адвокат?

– Не, по дяволите – отвърна Мактън. – Не ми трябва адвокат. Да ме прощаваш за приказката, моето момче, но от адвокат полза – колкото от треска в задника. Голяма треска. Ако нямаш какво да криеш, не ти трябва адвокат. Ти само кажи истината, и няма от какво да се боиш.

Той явно започваше да се ядосва и това не учуди Марк. Единият от двамата трябваше да е сърдит. Въртяха стария номер с доброто и лошото ченге, който Марк бе гледал стотици пъти по телевизията. Сега Мактън щеше да се прави на страшен, а Труман щеше да се усмихва мазно и понякога дори да скастрия партньора си, та Марк да го хареса. После Мактън щеше да се ядоса и да излезе, след което от Марк се очакваше да пропее като славейче.

Труман наистина се приведе към него с блага усмивка.

– Марк, наистина ли беше мъртъв Джероум Клифърд, когато го открихте двамата с Рики?

– Позовавам се на Петата поправка и отказвам да отговарям.

Благата усмивка изчезна. Мактън се изчерви и отчаяно тръсна глава. Двамата агенти се спогледаха мълчаливо. Марк гледаше как една мравка пролази по масата и изчезна под бележника.

Най-сетне доброто ченге Труман продължи разговора.

– Марк, боя се, че много гледаш телевизия.

– Искате да кажете, че за мен не важи Петата поправка на конституцията?

– Чакай, сега ще позная – изръмжа Мактън. – Гледаш „Законът на Лос Анджелис“, нали?

– Всяка седмица.

– Така си и мислех. Хайде, казвай, ще отговаряш ли, или не? Щото, ако смяташ да си мълчиш, чака ни още работа.

– Каква например?

– Да идем в съда. Да поговорим със съдията. Той ще ти нареди да отговаряш. Между нас казано, може да стане много напечено.

Марк избута стола назад и се надигна.

– Трябва да ида до тоалетната.

– Ама разбира се, Марк – бързо отвърна Мактън, изплашен, че може да са поболяли детето. Марк вече беше до вратата. – Мисля, че е в края на коридора. Не бързай, ще те почакаме.

Момчето излезе и затвори вратата.

В течение на седемнайсет минути двамата агенти бърбиха за това-онова и си играха с писалките. Не се тревожеха. Бяха опитни и познаваха номерата на занаята. Ситуацията изглеждаше съвсем банална. Хлапето щеше да проговори.

На вратата се почука.

– Влез – подвикна Мактън.

Някаква симпатична дама на около петдесет години влезе и спокойно затвори вратата, сякаш се намираше в собствения си кабинет. Двамата тропаво се надигнаха тъкмо когато тя произнасяше:

– Не ставайте, господа.

– Имаме съвещание – сухо каза Труман.

– Събрали сте стаята – грубо добави Мактън.

Тя остави куфарчето си на масата и им подаде по една визитка.

– Не вярвам да съм събрала. Името ми е Реджи Лав и съм адвокат на Марк Суей.

Двамата храбро посрещнаха удара. Мактън съсредоточено четеше картичката, а Труман просто стоеше с провиснали ръце и се чудеше какво да каже.

– Кога ви нае? – запита Мактън и смаяно се озърна към Труман.

– Това всъщност не е ваша работа, нали? И нека уточним, че не съм наемна ръка. Клиентите ме ангажират. Седнете.

Без да ги чака, тя изиящо се настани на един стол и го придърпа към масата. Двамата неловко отстъпиха да седнат на почтително разстояние.

– Марк... такова... къде е той? – запита Труман.

– Някъде навън, решил е да се възползва от Петата поправка. Ще ми покажете ли документите си, моля?

Двамата мигновено посегнаха към свалените си сака и след трескаво ровене значките изникнаха едновременно. Тя ги взе една по една, огледа ги внимателно и записа нещо в бележника. Когато свърши, остави значките на масата и запита:

– Вярно ли е, че сте се опитали да разпитате детето в отсъствие на майка му?

– Не – каза Труман.

– Разбира се, че не – заяви Мактън, сякаш дълбоко потресен от толкова обидно предположение.

– А то твърди, че било точно така.

– Объркало се е – обясни Мактън. – Първо говорихме с доктор Грийнуей и той потвърди срещата, на която освен него трябваше да присъстват Марк и Даян Суей.

– Хлапето обаче пристигна само – бързо добави Труман, горящ от желание да изясни нещата. – Питахме го къде е майка му, а то каза, че още не можела да дойде. Решихме, че сигурно ще пристигне след малко, затова си побъбрихме.

– Да, докато чакахме мисис Суей и доктора – намеси се услужливо Мактън. – А вие къде бяхте?

– Не задавайте излишни въпроси. Посъветвахте ли Марк да се обърне към адвокат?

Агентите врътнаха очи към тавана, после се спогледаха.

– Не стана дума за това – каза Труман и невинно вдигна рамене.

В отсъствие на хлапето бе по-лесно да лъжат. Какво толкова – някакъв си изплашен малчуган лесно може да се обърка, а те бяха агенти на ФБР, тъй че в крайна сметка жената щеше да им повярва.

Мактън се изкашля и добави:

– И... да, сещаш ли се, Лари, но някое време момчето спомена, или май аз споменах „Законът на Лос Анджелис“ и после Марк рече, че може да му трябва адвокат, но то беше на шега и така си го приехме. Нали, Лари?

Лари веднага си спомни.

– Ами да, точно така, стана дума за това. На майтап обаче.

– Сигурни ли сте? – запита Реджи.

– Естествено – възмути се Труман. Мактън навъсено кимна в подкрепа на своя партньор.

– А не ви ли запита направо дали ще му трябва адвокат?

Двамата тръснаха глави, сякаш отчаяно ровеха в паметта си.

– Не си спомням такова нещо – каза Мактън. – Момчето е малко и сигурно бърка от страх.

– Съобщихте ли му какви права има?

Труман изведнъж се усмихна самоуверено.

– Разбира се, че не. Момчето не е заподозряно в нищо. Просто искаме да му зададем няколко въпроса.

– И не сте правили опит да го разпитате без съгласието на майка му?

– Точно така.

– Дума да няма.

– И не сте му казали да избягва адвокатите, след като е помолило за съвет?

– Не, госпожо.

– В никакъв случай. Ако е казало нещо друго, хлапето лъже.

Реджи бавно отвори куфарчето и извади черния диктофон. Сложи го пред себе си и остави куфарчето на пода. При вида на малкия прибор агентите Мактюн и Труман изведнъж се смалиха. Реджи ги удостои с коварна усмивка.

– Мисля, че вече знаем кой лъже.

Труман разсеяно плъзна пръсти по връхчето на носа си. Мактюн разтърка очи. Реджи ги остави да се пекат на бавен огън. В залата цареше тишина.

– Всичко е записано тук, момчета. Искали сте да изкопчите отговори от детето без знанието и присъствието на майка му. То изрично ви е запитало дали да не я изчакате, а вие сте отказали. Помъчили сте се да му въздействате чрез заплаха за съдебна разправа не само с него, но и с майка му. То е казало, че се бои, и два пъти изрично запитало дали се нуждае от адвокат. Вие сте го посъветвали да не търси адвокат въз основа на категоричното мнение, че от адвокат има полза колкото от треска в задника. Е, господа, треската излезе на сцената.

Двамата потънаха в облегалките. Мактюн съсредоточено масажираше челото си. Труман гледаше шашнатото диктофона, но не смееше да вдигне очи към жената.

Запита се дали да не грабне машинката и да я направи на кайма, защото записът можеше да съсипе цялата му кариера, но от дъното на многострадалната му душа някакво трезво гласче подсказваше, че пролетата вещица сигурно е направила копие.

Това, че ги хващаха в лъжа, беше неприятно само по себе си, но далеч не обхващаше цялата им беда. Можеха да последват тежки дисциплинарни мерки. Наказания. Преместване. Петно в досието. А в този печален миг Труман твърдо вярваше, че въпросната жена отлично знае как си патят непослушните агенти на ФБР.

– Сложили сте микрофон на хлапето – безсилно избъбри Труман.

– Защо не? В това няма нищо престъпно. Нали сте от ФБР? При вас, момчета, има повече микрофони, отколкото във всички американски радиостанции.

Умно казано, няма що! Какво да я правиш, адвокатка. Мактюн се приведе напред, изпука с кокалчетата на пръстите си и реши да окаже съпротива.

– Слушайте, мисис Лав, ние...

– Наричайте ме Реджи.

– Добре, добре. Реджи, ние... такава... съжالياваме. Малко... малко се поувлякохме и... съжالياваме, значи.

– Малко сте се поувлекли? Че за такава нещо могат да ви изхвърлят на улицата!

Двамата нямаха желание да спорят. Сигурно беше права, а дори и да не беше, просто не им оставаха сили за спор.

– Записвате ли в момента? – запита Труман.

– Не.

– Добре де, провинихме се. Съжالياваме.

Реджи бавно прибра диктофона в джоба си.

– Погледнете ме, момчета.

Двамата неохотно вдигнаха глави и я погледнаха в очите. Мигът бе мъчителен.

– Вече доказахте, че умеете да лъжете бързо и ловко. Защо да ви вярвам сега?

Труман рязко стовари длан върху масата, изсъска, шумно бутна стола назад и закричи из залата. После вдигна ръце към тавана.

– Невероятно, просто невероятно. Идваме тук с няколко въпроса към хлапето, просто си гледаме работата и изведнъж изниквате вие. Момчето не каза, че има адвокат. Ако беше казало, щяхме да си траем. Защо ни погодихте тоя номер? Защо нарочно избрахте най-лошото? Глупаво е да се караме.

– Какво искате от това дете?

– Истината. То лъже за онова, което е видяло вчера. Знаем, че лъже. Знаем, че е говорило с Джероум Клифърд преди самоубийството. Знаем, че е било в колата. Не го осъждам за лъжите. То си е още хлапе. Страхува се. Но дявол да го вземе, трябва да разберам какво е видяло и чуло.

– А какво очаквате да е видяло и чуло?

Труман се подпря на стената, защото изведнъж го връхлетя кошмарното видение как стои пред Фолтриг и се мъчи да обясни цялата история. Затова мразеше юристите – Фолтриг, Реджи, цялото им проклето племе. С тях животът ставаше безкрайно сложен.

– Момчето разказа ли ви всичко? – запита Мактън.

– Разговорите ни не подлежат на разгласяване.

– Знам. Но разбирате ли що за хора са Клифърд, Мулдано и Бойд Бойет? Знаете ли какво е станало?

– Четох вестника тази сутрин. А и преди проявях интерес към

делото в Ню Орлиънс. Трябва ви труп, нали, момчета?

– Спор няма – обади се Труман откъм края на масата. – Но в момента най-много ни трябва един разговор с вашия клиент.

– Ще си помисля.

– И кога да очакваме отговор?

– Не знам. Заети ли сте днес следобед?

– Защо?

– Трябва още малко да поговоря с клиента си. Дайте да уговорим една среща при мен в три следобед. – Тя вдигна куфарчето и прибра вътре диктофона. Очевидно смяташе разговора за приключен. – Ще запазя записа. Нека бъде нашата малка тайна.

Мактюн кимна, но разбираше, че нещата не свършват дотук.

– Ако някой път ми потрябва ясен и точен отговор, надявам се да го получа, момчета. Хвана ли ви още веднъж в лъжа, ще си послужи с касетата.

– Това е шантаж – каза Труман.

– Съвършено вярно. Дайте ме под съд. – Тя стана и посегна към дръжката на вратата. – Ще ви чакам в три.

Мактюн я последва.

– Реджи... слушай, значи... има един, дете сигурно ще иска да дойде на разговора. Казва се Рой Фолтриг и е...

– Тук ли е мистър Фолтриг?

– Да. Пристигна снощи и сигурно ще държи да присъства на разговора в кантората.

– Гледай ти! Много съм поласкана. Поканете го, моля.

Сензационната статия върху цялата първа страница на „Мемфис Прес“ бе от край до край дело на Мьолер Шика, врял и кипял репортер, който вече трийсет години се занимаваше с престъпността и ченгетата в Мемфис. Всъщност името му беше Алфред, но никой не знаеше това. Още майка му го бе нарекла Шик, макар че сама не помнеше откъде ѝ е хрумнал прякорът. И той си остана Шик за три поредни съпруги и стотина познати момичета. Не се обличаше кой знае колко добре, не беше завършил колеж, имаше нормално телосложение и скучна физиономия, караше форд мустанг и не можеше да задържи нито една сваятна жена, тъй че никой нямаше представа защо го наричат Шик.

Престъпността бе станала смисъл на живота му. Той познаваше всички улични курви и пласьори на наркотици. Пиеше бира в кръчмите с полуголи сервитьорки и обменяше клюки с биячите. Водеше точна сметка за йерархията в рокерските орди, които снабдяваха града с въпросните пласьори, сервитьорки и биячи. Знаеше как да пресече здрав и читав най-злочините свърталища на Мемфис. Познаваше главатарите на уличните банди, както и бившите затворници, особено ония, които скоро пак щяха да хлътнат на топло. От един поглед към витрините на заложните къщи можеше да надуши кога се готви полицейска хайка. Разхвърляното му апартаментче в центъра би изглеждало съвсем скучно, ако стените не бяха отрупани с всевъзможни електронни устройства и радиостанции, настроени най-вече на полицейска вълна. В мустанга му имаше апаратура поне колкото за пет патрулни коли. Липсваше само радар – просто защото не му трябваше.

Мьолер Шика живееше предимно в сумрачните зони на Мемфис. Често се озоваваше на местопрестъплението преди ченгетата. В моргите, болниците и погребалните бюра се чувстваше като у дома си. Имаше хиляди познати и осведомители, които говореха с него откровено, защото можеха да му вярват. Кажеха ли, че трябва да си трае, всичко оставаше скрито-покрито. Или просто потъваше в общи приказки. Осведомителите знаеха, че никога няма да ги накусне. Тайната на подкупа беше свещена. Шика държеше на думата си, това и уличните банди го знаеха.

Освен това той беше на „ти“ буквално с всички градски полицаи, сред които мнозина почтително го наричаха Къртицата. Къртицата

Мьолер бил еди-къде си. Къртицата Мьолер рекъл еди-какво си. Тъй като отдавна бе възприел първия прякор, новият изобщо не го смущаваше. Всъщност нищо не го смущаваше. Той пиеше кафе с полицаите в безбройните денонощни заведения из града. Гледаше ги как играят бейзбол, знаеше кога жените им искат развод и кога ги наказват дисциплинарно. Понякога киснеше денонощно в Централното управление и често се случваше, застъпвайки на смяна, полицаите да го питат какво става. Кога са застреляли? Къде са обрала банка? Пиян ли е бил шофьорът? Колко са убитите? Шика охотно споделяше каквото му бе известно. Помагаше им по всевъзможни начини. Често го споменаваха на лекции в Мемфиската полицейска академия.

Затова никой не се учуди, че Шика вися цяла сутрин из коридорите на Централното управление. Беше се обадил до Ню Орлиънс и знаеше най-главното. Знаеше, че Рой Фолтриг е пристигнал заедно с някакви агенти от ФБР, за да поеме случая. Това му се стори твърде интересно. Не беше обикновено самоубийство – прекалено много народ си правеше оглушки и отказваше да коментира. Имаше и някаква бележка, но всичките му въпроси за нея оставаха без отговор. Той отдавна се бе научил да чете по лицата на ченгетата. Знаеше за двете момчета, знаеше и че по-малкото е зле. Из управлението се шушукаше за някакви фасове и отпечатаци от пръсти.

В Сейнт Питър той слезе от асансьора на деветия етаж и умело заобиколи дежурната стая. Знаеше точно къде лежи Рики, но това беше психиатрично отделение, тъй че не биваше да разпитва направо. Не искаше да плаши когото и да било, особено пък някакво осемгодишно хлапе, изпаднало в тежък шок. Пусна две монети в автомата за напитки и разсеяно отпи глътка диетична кока-кола, сякаш цяла нощ бе висял из коридорите. Един санитар със синя престилка лениво буташе към асансьора количка с прибори за почистване. Беше около двайсет и пет годишен, дългокос и сигурно адски скучаеше.

Шика пристъпи до асансьора и когато вратата се отвори, бързо последва санитаря. Над джобчето на престилката беше избродирано името Фред. Освен тях в кабината нямаше никой.

– На деветия етаж ли работите? – запита Шика разсеяно, но с усмивка.

– Аха – отвърна Фред, без да го поглежда.

– Аз съм Мьолер Шика от „Мемфис Прес“ и се каня да пиша за Рики Суей от стая 943. Нали знаете, самоубийството и тъй нататък.

Още в началото на кариерата си бе разбрал, че най-разумното е

веднага да се представиш.

Фред изведнъж се оживи. Надигна глава и многозначително изгледа Шика, сякаш искаше да каже: „Да бе, знам сума ти нещо, ама думица няма да обеля.“ Върху количката между двамата стърчаха двайсетина бутилки с всевъзможни перилни препарати, а отдолу имаше кофа с мръсни парцали и гъби. Фред чистеше тоалетните, но сега изведнъж се превръщаше в носител на ценна информация.

– Знаем – важно изрече той.

– Видяхте ли хлапето? – небрежно запита Шика, следейки как се сменят светещите цифри над вратата.

– Аха, сега излизам оттам.

– Чух, че било в тежък шок.

– Де да знам – самодоволно заяви Фред, като че от тайната зависеха съдбините на света.

Но личеше, че му се говори – нещо, което винаги бе учудвало Шика. Вземи когото си щеш, кажи му, че си репортер, и в деветдесет на сто от случаите човекът се чувства длъжен да проговори. Какво ти длъжен, просто гори от желание да се разприказва. Готов е да сподели и най-съкровените си тайни.

– Горкото хлапе – промърмори Шика с наведена глава, сякаш не се интересуваше кой знае колко от Рики.

Той помълча няколко секунди и това вече бе прекалено за Фред. Какъв беше тоя репортер? Къде му бяха въпросите? Ами че той, Фред, познаваше хлапето, току-що бе излязъл от стаята, дори бе приказвал с майка му. Не беше кой да е, а важна фигура в цялото събитие.

– Аха, много е зле – съобщи Фред също с наведена глава.

– Още ли е в безсъзнание?

– Свестява се от време на време. Май няма да се оправи скоро.

– Да, и аз така чух.

Асансьорът спря на петия етаж, но количката на Фред преграждаше пътя и никой не влезе. Вратата се затвори.

– Такова дете трудно се лекува – обясни Шика. – Колко съм ги виждал... Зърне нещо за секунда, после изпадне в шок и с месеци не могат да го свестят. Докторите се чудят какво да правят. Тъжна работа. Това хлапе обаче сигурно не е чак толкова зле.

– Абе, знам ли... Доктор Грийнуей мисли, че след ден-два ще се опомни. После може да му трябва терапия, но ще оздравее. То и аз съм ги виждал всякакви. По едно време мислех да уча медицина.

– Ами ченгетата навъртат ли се?

Фред се озърна стреснато, сякаш очакваше да види микрофони по стените.

– Аха, ония от ФБР са тук по цял ден. Семейството вече е наело адвокат.

– Ами!

– Да бе, ченгетата яко са се заели със случая и разпитват брата на хлапето. Замесен е и някакъв адвокат.

Асансьорът сирия на втория етаж и Фред хвана здраво количката.

– Кой е адвокатът? – запита Шика.

Вратата се отвори и Фред избута количката навън.

– Някой си Реджи. Още не съм го виждал.

– Благодаря – каза Шика.

Фред изчезна и асансьорът бързо се напълни. Шика пое към деветия етаж да търси нова жертва.

До пладне почитаемият Рой Фолтриг и неотлъчните Уоли Бокс и Томас Финк се бяха превърнали в истинска напаст за канцеларията на прокурора на Западен Тенеси.

Джордж Орд командеше тук вече осма година и нямаше никакво желание да търпи прищевките на Рой Фолтриг. Не го бе канил да идва в Мемфис. Досега бяха се срещали по разни конференции и семинари, където разнокалибрени прокурори обсъждат как да опазят горкото американско правителство. Обикновено Фолтриг взимаше думата и проглушаваше ушите на всички със своите мнения, стратегии и велики подвизи.

Когато Мактюн и Труман пристигнаха от болницата с печалната вест за току-що наетата адвокатка на Марк, Фолтриг пак отмъкна Бокс и Финк в кабинета на Орд, за да обсъдят последните събития. Орд седеше в грамадното кожено кресло зад масивното си бюро и слушаше как Фолтриг разпитва агентите, изстрелвайки от време на време по някоя заповед към Бокс.

– Какво знаеш за тая адвокатка? – обърна се той към Орд.

– Изобщо не съм я чувал.

– Все някой от твоите хора трябва да е имал работа с нея – заяви Фолтриг.

Говореше тъй, сякаш се обзалагаше, че никой не може да ѝ хване дирите. Орд излезе и поговори с един от помощниците си. Разследването започна.

Труман и Мактън кротко седяха в ъгъла на кабинета. Бяха решили засега да не споменават за диктофона. По-добре друг път. А още по-добре – никога.

Една секретарка донесе сандвичи и всички се захванаха да обядват, без да прекъсват празните приказки и разсъждения. Фолтриг държеше час по-скоро да се завърне в Ню Орлиънс, но още повече държеше да изслуша Марк Суей. Показателен беше фактът, че хлапето се бе изхитрило да си осигури адвокат. Значи имаше какво да крие. Фолтриг и преди това бе убеден, че Клифърд е казал нещо важно, а сега с всяка изминала минута все по-твърдо вярваше, че хлапакът знае къде е трупът. Впрочем той никога не се поддаваше на колебания. Докато привършат сандвичите, вече бе успял да убеди както себе си, така и всички присъстващи, че Марк Суей знае точно къде лежат тленните останки на Бойд Бойет.

Малко по-късно в кабинета влезе един от множеството помощници на Орд, някой си Дейвид Шарпински, който съобщи, че е учил право в Мемфиския университет заедно с Реджи Лав. Настаниха го до Фолтриг и той се постара да отговори на всички въпроси точно и ясно. Имаше доста работа с едно сложно дело и бързаше да приключи този досаден разговор.

– Дватама завършихме право преди четири години – обясни Шарпински.

– Значи има само четири години практика – мъдро установи Фолтриг. – С какво се занимава? С наказателно право ли? Доколко? Печена ли е?

Мактън незабелязано се озърна към Труман. Беше ги изиграла някаква си адвокатка с четиригодишен стаж.

– В общи линии с наказателно право – отговори Шарпински. – С нея сме доста добри приятели. Срещам я по съдилищата от време на време. Занимава се главно с малтретиране на деца. Тя... тя има лично отношение по въпроса, защото доста е страдала.

– Какво искате да кажете?

– Това е дълга история, мистър Фолтриг. Реджи е сложна личност. Тя всъщност живее втори живот.

– Значи добре я познавате, така ли?

– Да. С известни прекъсвания бяхме заедно три години в университета.

– Какви прекъсвания?

– Ами налагаше й се да прекъсва, имаше... нека да го наречем

емоционални проблеми. През първия си живот е била съпруга на много известен лекар гинеколог. Били са богати и щастливи, знаете ги тия семейства – вечно са в клюкарските рубрики на вестниците, по благотворителни балове, в най-отбрани клубове. Имали голяма къща в Джърмантаун. Той карал ягуар, купил и на нея същата марка, разбира се. Тя била в ръководствата на всички благотворителни и обществени организации. За да го издържа, докато учел медицина, работела като учителка. И ето че след петнайсет години брак той решил да я замени с нещо по-лъскаво. Хукнал по жени и завъртял любов с една младичка медицинска сестра, която по-късно му станала втора съпруга. По онова време истинското име на Реджи било Реджайна Кардони. Тя приела нещата зле, подала молба за развод и играта загрубяла. Защото доктор Кардони взел да прави мръсни номера и малко по малко я съсипал. Тормозел я непрестанно. Протакал развода. Тя се чувствала страшно унижена пред познатите си. Приятелките, все докторски съпруги, престанали да се срещат с нея. Накрая опитала да се самоубие. Ако се разровите, ще откриете всичко в клюкарските вестници. Докторът имал цял куп адвокати, а те подшушнали по някоя приказка насам-натам и я вкарали в клиника. После вече не било трудно да се отърват от нея.

– Деца имали ли са?

– Две, момче и момиче. По онова време вече били поотраснали и бащата получил родителските права. Дал им пълна свобода, щедро отворил кесията и те обърнали гръб на майка си. С помощта на адвокатите държал Реджайна две години по разни клиники, докато си опече работата. Човекът получил всичко – и къщата, и децата, и лъскавата нова съпруга.

Шарпински явно се стесняваше да разказва трагичната история на своята добра позната, особено пък пред човек като Фолтриг. Но повечето събития бяха широко известни.

– Как ѝ е хрумнало да стане адвокат?

– Не от добро, мистър Фолтриг. Съдът забранил всякакви посещения при децата. Реджи живеела при майка си и според мен това я е спасило. Не съм сигурен, разправят обаче, че майка ѝ си ипотекирала къщата, за да плати за скъпо психиатрично лечение. Работата се провлачила с години, но в крайна сметка Реджи малко по малко скърпила парчетата от живота си. Измъкнала се от ямата. Междувременно децата пораснали и напуснали Мемфис. Момчето попаднало в затвора за продажба на наркотици. Дъщерята живее в Калифорния.

– Що за студентка беше?

– Понякога направо блестяща. Твърдо беше решила да си докаже, че може да стане адвокат. Но все още продължаваше да я гони депреси-ята. Бореше се да прекрати пиенето и хапчетата, накрая обаче не издър-жа. Изчезна. А след време се върна пречистена и завърши учението ня-как свирепо, със злоба.

Както винаги, Финк и Бокс енергично драскаха в бележниците си, опитвайки се да запишат всяка дума, сякаш по-късно Фолтриг щеше да ги подложи на кръстосан разпит. Орд слушаше с половин ухо и си мис-леше за купищата непрегледани документи, които се трупаха по бюро-то. От минута на минута досадникът Фолтриг му ставаше все по-непри-ятен. В края на краищата бяха от един ранг и неговото време струваше също тъй скъпо.

– А като адвокат какво представлява? – запита Рой.

Адска злоба, отвърна наум Мактюн. Хитра като лисица, помисли си Труман. И умее да си служи с електроника.

– Работи до изнемогване и печели малко, но смятам, че парите не са важни за Реджи.

– Откъде пък го е измислила това име? – запита Фолтриг с искрено недоумение.

Може да е съкращение от Реджайна, помисли си Орд.

Шарпински отвори уста да отговори, сетне се поколеба.

– За да разкажа всичко, което знам за нея, ще са нужни часове, а и не ми се иска. Всъщност не е толкова важно, нали?

– Може би – изляя Бокс.

Шарпински се озърна сърдито към него, после погледна Орд.

– Когато влезе в университета, тя се опита да изтрие значителна част от своето минало, особено тежките години. Възстанови си моминс-ката фамилия Лав. Реджи сигурно е съкратено от Реджайна, но не съм я питал. Във всеки случай, стори го по законен път, със съдебни докумен-ти и прочие, тъй че поне на хартия вече няма и следа от предишната Ре-джайна Кардони. С никого от колегите не говореше за миналото си, но беше обект на доста клюки. Впрочем това изобщо не я вълнуваше.

– Не се ли е пропила отново?

Фолтриг търсеше мръсното бельо и това раздразни Шарпински. Колкото до Мактюн и Труман, те бяха убедени, че жената вече е абсо-лютна трезвеничка.

– Ще трябва сам да я питате, мистър Фолтриг.

– Често ли се срещате?

– Веднъж-дваж месечно. Понякога разговаряме по телефона.

– На колко години е? – запита Фолтриг с нескрито подозрение, сякаш бе убеден, че Шарпински и Реджи тайничко въртят любов.

– И за това ще трябва да я питате. Малко над петдесет, предполагам.

– Защо не ѝ се обадите да я питате какво става? Нали ме разбирате, просто така, като стар приятел. Да видим дали ще спомене за Марк Суйей.

Шарпински му метна поглед, от който би се вкиснало и току-що издоено мляко. После се озърна към прекия си началник Орд, сякаш искаше да запита: „Тоя тук луд ли е?“ Орд сви рамене и се зае да зарежда машинката за телбод.

– Защото тя не е глупава, мистър Фолтриг. Даже е доста хитра и ако се обадя, веднага ще разбере защо.

– Може и да сте прав.

– Прав съм.

– Ако намерите свободно време, бих искал в три часа да ни придружите на срещата в нейната кантора.

Шарпински потърси с поглед съвет от шефа си. Орд беше се отдал всецяло на работата с машинката.

– Няма да мога. Много съм зает. Друго имате ли?

– Не – изведнъж се обади Орд. – Можеш да си вървиш. Благодаря, Дейвид.

Шарпински побърза да излезе.

– Наистина щеше да ми трябва – обърна се Фолтриг към Орд.

– Той каза, че е зает, Рой. Моите момчета работят, не си поплюват – заяви Орд, гледайки втренчено Бокс и Финк.

На вратата се почука и една секретарка донесе факс за Фолтриг, който се зае да го чете заедно с Бокс.

– От моята служба е – обясни той самодоволно на Орд, сякаш никой друг в цялата страна не разполагаше с подобна техника.

Когато дочете текста, Фолтриг вдигна глава.

– Да си чувал за някой си Уилис Аичърч?

– Да. Известен адвокат от Чикаго, работи главно за мафията. Какво е направил пак?

– Тук пише, че преди малко е организирил шумна пресконференция в Ню Орлиънс, че бил нает от Мулдано, че щял да отложи делото, че клиентът му бил невинен и тъй нататък.

– Да, типично за Уилис Аичърч. Странно, че не си чувал за него.

– Никога не е бил в Ню Орлиънс – важно отвърна Фолтриг, като че

помнеше всеки адвокат, който дръзне да стъпи на негова територия.

– Сега вече това дело се превръща в същински кошмар.

– Великолепно. Просто великолепно.

Щорите бяха спуснати и в стаята цареше полумрак. Даян дремеше, сгушена на леглото до Рики. След като цяла сутрин бе бръщолевил неясно, с което разбуди надеждите им, подир пладне той отново се бе свил в предишната поза – с колене плътно до брадичката и палец в устата. Наложил се пак да му сложат системите. Грийнуей категорично я уверяваше, че детето не страда. Но след като дълги часове го бе прегръщала, тя твърдо смяташе противното. Беше изтошена.

Марк седеше на походното легло, опрял гръб на стената под прозореца, и ги гледаше. Той също бе изтощен, но не можеше да заспи. В претоварения му мозък вихрено прелитаха спомени за отминалите събития и момчето се мъчеше да ги обмисли. Какво да предприеме тепърва? Можеше ли да вярва на Реджи? Беше гледал безброй предавания и филми, от които излизаше, че половината адвокати са свестни, а другите се оказват коварни змии. Кога трябваше да разкрие истината пред Даян и доктор Грийнуей? Щеше ли да помогне на Рики, ако им кажеше всичко? Тия въпроси не му даваха покой. Момчето седеше, слушаше тихите гласове на дежурните сестри в коридора и се питаше доколко да разкрие истината.

Електронният часовник край леглото показваше два и половина. Марк направо не можеше да повярва, че цялата гадна история е станала за по-малко от двайсет и четири часа. Почеса се по коленете и реши да разкаже на Грийнуей всичко, което бе видял и чул Рики. Загледа се в русите кичури, стърчащи изпод завивката, и му поолекна. Щеше да се отърве веднъж завинаги, да престане с лъжите и така щеше да помогне на Рики. Никой не бе чул какво му каза Роуми в колата и засега щеше да си трае по въпроса, както го посъветва адвокатката.

Но не за дълго. Товарът на тайната почваше да му натежава. Не беше като да си играе на криеница с другите хлапета из деретата и горичките около паркинга на Тъкър. Не беше и като да се измъква незабелязано посред нощ за дълга разходка под лунните лъчи. Роуми бе напал истински пистолет. Наоколо бродеха истински агенти на ФБР с истински значки – съвсем като във филмите по телевизията. Беше си наел истинска адвокатка, която му залепи на корема истински диктофон, за да надхитри ФБР. Онзи човек беше професионален убиец, който според Роуми бил претрепал доста народ по поръчка на мафията, а такива хора

щяха да очистят някакво си единайсетгодишно хлапе, без да им мигне окото.

Просто нямаше начин да се справи сам с всичко това. В момента трябваше да е на училище, в своя пети клас, и да учи проклетата математика, която изведнъж му бе станала симпатична. Реши да поговори с Реджи. Тя можеше да му уреди среща с ФБР и тогава щеше да признае всички гадни подробности, с които го бе натоварил Роуми. А после ФБР щеше да го пази. Може би щяха да му осигурят охрана, докато вкарат убицеца в затвора, или пък просто щяха да го пъкнат на безопасно място зад решетките. Може би.

Внезапно си спомни един филм за някакъв тип, който бе накиснал мафията и си мислеше, че ФБР ще го пази, но вместо това трябваше да бяга под град от куршуми и гранати. ФБР не отговаряше на молбите му, защото беше объркал нещо в съда. Във филма поне двайсет пъти се намираще някой да каже: „Мафията не забравя.“ В края човекът искаше да потегли с колата си, тя обаче гръмна и той отхвъркна на половин километър с откъснати крака. Докато издъхваше, над него надвисна черен силует и изрече: „Мафията не забравя.“ Филмът беше слабицък, но сега Марк изведнъж разбра какво е искал да каже.

Пиеше му се нещо безалкохолно. Откри под леглото чантата на майка си и бавно я отвори. Вътре имаше три шишенца с хапчета. Имаше и два пакета цигари, които го съблазниха за миг, но той устоя на изкушението. Взе няколко монети по четвърт долар и излезе.

В чакалнята една сестра разговаряше тихо с някакъв старец. Марк си взе от автомата кутия спрейт и тръгна към асансьора. Грийнуей го бе помолил да не напуска, но вече нямаше сили да понася нито стаята, нито Грийнуей, пък и едва ли имаше вероятност Рики да се опомни скоро. Влезе в асансьора и натисна най-долното копче. Смяташе първо да мине през кафенето, а после да провери какво правят адвокатите.

Точно преди да се затворят вратите, един човек влезе в кабината и го изгледа някак втрещено.

– Ти ли си Марк Суей?

Въпросът започваше да му омръзва. След Роуми бе срещнал толкова много непознати, че щяха да му държат влага за месеци напред. А с този тип категорично не помнеше да е разговарял.

– Ами вие кой сте? – предпазливо запита Марк.

– Мьолер Шика от вестник „Мемфис Прес“, сигурно си го чел. Ти си Марк Суей, нали?

– Откъде знаете?

- Репортер съм. Това ми е работата – да знам. Как е брат ти?
  - Великолепно. Защо питате?
  - Подготвям статия за самоубийството и все стигам до теб. Ченгелата разправят, че знаеш много неща, но си траеш.
  - Кога ще излезе във вестника?
  - Не знам. Може би утре.
- Марк усети как краката му се подкосяват и извърна глава.
- Няма да отговарям на никакви въпроси.
  - Чудесно.

Внезапно вратата се отвори и в асансьора нахълта цяла тълпа. Марк изгуби репортера от поглед. След няколко секунди спряха на петия етаж и момчето се измъкна между двама доктори. После бързо изтича до стълбището и се качи на шестия.

Репортерът бе изчезнал. Марк седна на пустото стълбище и заплака.

Точно в три, както бе уговорено, Фолтриг, Мактюн и Труман влязоха в малката изящно обзаведена приемна на адвокатката Реджи Лав. Клинт ги покани да седнат и предложи чай или кафе, но тримата любезно отказаха. Фолтриг с достойнство уведоми секретаря, че има насреща си не друг, а самия федерален прокурор на Южна Луизиана, който, след като се е явил тук, няма никакво намерение да чака. И сгрещи.

Наложи му се да чака четирийсет и пет минути. Докато агентите прелистваха списанията, Фолтриг крачеше напред-назад, гледаше часовника си, беснееше, зъбеше се на Клинт, дори му подвикна два-три пъти, при което получаваше учтивата информация, че Реджи води телефонен разговор по важен въпрос. Сякаш той бе дошъл тук за развлечение. Идеше му да стане и да си замине. Но не можеше. Беше настанал един от редките моменти в живота му, когато трябваше да си наляга парцалите.

Най-сетне Клинт ги покани да влязат в малка заседателна зала, чиито стени бяха закрити от рафтове с дебели юридически книги. Предложи им да седнат и обеща, че Реджи ще дойде всеки момент.

- Закъснява вече с четирийсет и пет минути – възмути се Фолтриг.
- Това е твърде малко за Реджи, сър – усмихна се Клинт и излезе.

Фолтриг седна от единия край на масата, а агентите се настаниха от двете му страни. Зачакаха.

– Слушай, Рой – колебливо подхвърли Труман, – с тая мацка трябва да си отвариш очите на четири. Може да има скрит диктофон.

– Защо мислиш така?

– Ами... човек никога...

– Местните адвокати всичко записват на лента – услужливо се намеси Мактън. – Не знам как е в Ню Орлиънс, но за нас тук напоследък става просто непоносимо.

– Не е ли длъжна да ни каже, че записва? – запита Фолтриг без особена надежда.

– Не разчитай на това – отвърна Труман. – Просто внимавай какво говориш.

Вратата се отвори и Реджи пристигна с четирийсет и пет минути закъснение.

– Не ставайте – каза тя, докато Клинт затваряше вратата зад нея. После протегна ръка на Фолтриг, който тъкмо се надигаше от стола. – Приятно ми е, Реджи Лав. Вие сигурно сте Рой Фолтриг.

– Точно така. Радвам се да ви видя.

– Седнете, моля. – Реджи се усмихна на агентите и за миг тримата едновременно си спомниха записа на предишния разговор. – Извинявайте, че закъснях.

Тя седна на отсрещния край на масата. На три метра от нея агентите се свиваха като мокри кокошки.

– Няма проблеми – високо заяви Фолтриг, но тонът му говореше точно обратното.

От едно скрито под масата чекмедже Реджи измъкна голям касетофон и го сложи пред себе си.

– Ще имате ли нещо против, ако запиша нашата беседа? – запита тя, докато включваше микрофона. Явно бе, че беседата ще бъде записана независимо от тяхното мнение. – С удоволствие ще ви предоставя копие от касетата.

– Не възразявам – промърмори Фолтриг, колкото да си даде вид, че нещо зависи от него.

Мактън и Труман се взираха в касетофона. Колко мило от нейна страна, че се сети да попита! Тя им се усмихна, те отвърнаха с усмивки и пак се вторачиха в касетофона. Тая дама беше поразително тактична – почти колкото камък в прозореца. Сигурно държеше подръка проклетата касета.

Реджи натисна бутона за запис.

– Е, какво ви интересува?

– Къде е вашият клиент? – запита Фолтриг и се приведе напред, за да подчертае, че ще води разговора самостоятелно.

- В болницата. Лекарят иска момчето да стои при брат си.
- Кога ще можем да разговаряме с него?
- Не се знае дали изобщо ще можете да разговаряте.

Тя изгледа Фолтриг дръзко и самоуверено. Имаше прошарена, съвсем късо подстригана коса. Лицето ѝ беше румено, веждите гъсти и черни. Не носеше грим и кожата ѝ бе младежки свежа. Скулестото лице бе красиво, погледът – спокоен и уверен. Докато я изучаваше, Фолтриг си помисли, че е преживяла много страдания, но умее да го прикрива.

Мактън извади една папка и я прелисти. През последните два часа бяха събрали дебело досие за Реджи Лав, известна още под името Реджайна Л. Кардони. В канцеларията на Областния съд бяха изкопирали всички документи по развода. Към тях бяха присъединили сведения за имотите на майка ѝ заедно с договора за ипотека. Двама местни агенти опитваха да се доберат до регистрите на университета.

Фолтриг обичаше да се рови из кирливите ризи на хората. С когото и да си имаше работа, винаги държеше да узнае нещо мръсничко. Мактън зачете печалната съдебна история на развода, изпълнена с намеци за изневяра, алкохол, наркотици, психически отклонения, а накрая и опит за самоубийство. Четеше с интерес, но внимаваше да не прави впечатление. В никакъв случай не би желал да ядоса тази жена.

- Трябва да поговорим с клиента ви, мисис Лав.
- Наричай ме просто Реджи. Нали, Рой?
- Както кажеш. Положението е просто – ние смятаме, че той знае нещо.
- Какво например?

– Убедени сме, че малкият Марк е бил в колата с Джероум Клифърд преди самоубийството. Вероятно не само за няколко секунди. Клифърд очевидно е замислял да сложи край на живота си и имаме основание да вярваме, че е желал да сподели с някого тайната на мястото, където неговият клиент, мистър Мулдано, укрива трупа на сенатора Бойет.

- Защо смяташ, че е желал да го сподели?
- Дълго е за разправяне, но Клифърд на два пъти се опита да разговаря с моя помощник, като намекваше, че иска да се спазари по въпроса и да напусне играта. Човекът умираше от страх. Пиеше непрекъснато. Държеше се странно. С две думи – плъзгаше се към пропастта и искаше да проговори.

- А защо мислиш, че е разговарял с моя клиент?
- Добре де, просто се надявам. Длъжни сме да надникнем във всеки хрст. Мисля, че ме разбираш.

– Май усещам нотки на отчаяние.

– Какви ти нотки, то си е чист вик на отчаяние. Ще бъда откровен, Реджи. Знаем кой е убил сенатора, но право да си кажа, без труп никакъв процес няма да стане.

Той замълча и я изгледа дружелюбно. Макар да имаше безброй недостатъци, Рой бе врял и кипял из съдебните зали, тъй че отлично знаеше как и кога да се прави на откровен.

А тя бе вряла и кипяла из психиатричните клиники, тъй че отлично усещаше кога събеседникът се преструва.

– Не казвам, че няма да разговаряш с Марк Суей. Днес няма да стане, но утре може и да се уреди. Или вдругиден. Събитията се развиват стремително. Тялото на мистър Клифърд още не е изстинало. Дай малко да позабавим топката и да движим нещата едно по едно. Съгласен ли си?

– Съгласен.

– Хайде сега да ме убедиш, че Марк Суей е бил в колата на Джероум Клифърд преди самоубийството.

Това поне беше лесно. Фолтриг погледна в бележника си и почна да изрежда къде са открили отпечатьци от пръстите на момчето. Стопове, багажник, дръжка на дясната предна врата, табло, пистолет, бутилка „Джак Даниълс“. Известни съмнения за маркуча, но там още не е съвсем ясно. Екипът работи по въпроса. Сега Фолтриг отново се превръщаше в прокурор, който изгражда своето обвинение въз основа на безспорни доказателства.

Реджи бързаше да запише всичко. Знаеше, че Марк е бил в колата, но не бе подозирала, че е оставил толкова явни следи.

– Значи и върху бутилката от уиски? – запита тя.

Фолтриг прелисти страниците, търсейки подробности.

– Да, три ясни отпечатька. Няма никакво съмнение.

Марк бе споменал за пистолета, но не и за бутилката.

– Не ти ли се струва малко странно?

– В момента всичко е странно. Полицаите, които са разговаряли с него, не помнят да е миришел на алкохол, тъй че не вярвам да е пил. Сигурен съм, че момчето ще обясни всичко, ако... ако можем да поговорим.

– Ще го питам дали е съгласен.

– Значи не ти е казал за шишето?

– Не.

– А обясни ли защо е пипал пистолета?

– Нямам право да разгласявам какво ми е обяснил клиентът.

Фолтриг отчаяно се надяваше поне на някакъв дребен намек и постепенно го обзе гняв. Труман също чакаше напрегнато. Мактън престана да чете заключенията на съдебния психиатър.

– Значи не ти е казал всичко? – запита Фолтриг.

– Каза ми много неща. Може и да е пропуснал нещичко.

– Току-виж, това нещичко се оказало адски важно.

– Сега аз решавам кое е важно и кое не. Друго имате ли?

– Подай ѝ бележката – нареди Фолтриг на Труман, който измъкна листчето от папката и го протегна към Реджи.

Тя бавно прегледа текста, после го препрочете. Марк не бе споменал за бележка.

– Явно е писано с две различни химикалки – обясни Фолтриг. – Синята беше в колата – евтина химикалка „Бик“ с изхабен пълнител. Ако си позволим да правим предположения, излиза, че Клифърд е опитал да добави нещо, след като Марк е напуснал колата. По всяка вероятност думата „къде“ означава, че момчето вече не е при него. Несъмнено двамата са разговаряли, запознали са се и момчето е престояло в колата достатъчно време, за да опипа всичко.

– Има ли отпечатъци и върху това? – запита тя, сочейки бележката.

– Никакви. Проверихме внимателно. Хлапето не я е докосвало.

Реджи спокойно остави листчето до бележника си и преплете пръсти.

– Е, Рой, мисля, че остава да изясним най-важния въпрос. Как проверихте отпечатъците? Откъде намерихте отпечатъци на момчето, за да ги сравните с тия в колата?

Говореше със същата самоуверена и леко презрителна усмивка, която Труман и Мактън бяха видели преди по-малко от четири часа.

– Много просто. Снощи в болницата взехме една празна кутия от спрайт.

– Поискахте ли предварително разрешение от Марк Суей или майка му?

– Не.

– Значи сте нарушили личната неприкосновеност на единайсетгодишно дете.

– Нищо подобно. Търсехме веществени доказателства.

– Доказателства ли? За какво? Не бих казала, че става дума за престъпление. Престъплението е извършено в Ню Орлиънс и трупът е укрит също там. Просто не можете да го намерите. За какво друго

престъпление става дума? За самоубийство? За присъствие по време на самоубийство?

– Момчето присъствало ли е?

– Не мога да кажа дали е присъствало, защото цялата информация съм получила като адвокат. Разговорите ни са поверителни и ти отлично го знаеш, Рой. Какво друго сте взели от детето?

– Нищо.

Тя изсумтя недоверчиво.

– С какво разполагаш още?

– Не ти ли стига?

– Искам всичко да знам.

Фолтриг прелисти бележника и съобщи с мелодраматичен глас:

– Вече си видяла синините по окоото и челото му. Полицаяте казват, че когато са го спипали на поляната, устната му е била разкъравена. При аутопсията на Клифърд открихме върху кокалчетата на дясната ръка кръв, която не е от неговата група.

– Май се досещам. Била е на Марк.

– Вероятно. Същата кръвна група.

– Откъде знаеш кръвната му група?

Фолтриг захвърли бележника върху масата и разтри лицето си с длан. В защитата преуспяват ония адвокати, които водят битката далече от главната тема. Те вдигат аларма и хвърлят камъни по разни дребни пропуски с надеждата да отклонят вниманието на следствието и съда от явната вина на клиента си. Ако имат какво да крият, веднага се хващат за гражданските права и пищят, че се допуска полицейски произвол. Ето, сега например трябваше да уточнят дали Клифърд е казал нещо на Марк и ако да, какво точно. Проста работа. Но хлапето вече имаше адвокат и вместо това се налагаше да обясняват откъде са получили някои съществени сведения. Вярно, бяха взели отпечатъци от кутията, без да питат. И какво толкова? Просто добра полицейска работа. Но за един ловък адвокат подобно нещо изведнъж се превръща в грубо нарушаване на гражданските права. Сега тая проклетница сигурно щеше да ги заплаши със съд. А отгоре на всичко изскачаше и въпросът за кръвната група.

Да, биваше си я. Просто да не повярваш, че практикува само от четири години.

– Записано е в болничния картон на брат му.

– А как се добра до болничния картон?

– Има си начини.

Труман напрегнато зачака удара. Мактюн скри лице зад папката.

Вече бяха изпитали на собствен гръб какво значи нейният гняв. Тази жена ги бе накарала да се червят и да заекват като ученици, а сега идваше ред и на стария Рой да изтърпи безмълвно няколко удара. Положението беше почти забавно.

Но Реджи запази хладнокръвие. Тя бавно надигна мършавия си пръст с червен нокът и го насочи към Рой.

– Ако още веднъж припариш до клиента ми и се опиташ да получиш нещо от него без мое разрешение, ще те съдя заедно с цялото ФБР. Ще подам жалба до щатските власти на Луизиана и Тенеси, а после ще те изправа пред тукашния съд и ще помоля прокурора да те вкара на топло.

Думите прозвучаха равномерно и спокойно, но толкова делово, че всички в стаята, включително и Рой Фолтриг, разбраха веднага – тя щеше да изпълни закана си буквално.

Рой се усмихна и кимна.

– Добре. Съжалявам, ако сме се поувлекли. Но положението е напрегнато и трябва да поговорим с твоя клиент.

– Това ли е всичко, което знаеш за Марк?

Фолтриг и Труман едновременно разлистиха бележниците си.

– Да, мисля, че няма друго.

– А това какво е? – настоя Реджи, сочейки папката, в която се бе увлякъл Мактън.

Той тъкмо четеше за нейното неуспешно самоубийство с приспивателни хапчета и клетвените показания, че е лежала четири дни в безсъзнание. Очевидно бившият ѝ съпруг доктор Кардони (голяма гадина, както личеше от цялото дело) бе решил да не разчита само на парите и адвокатите си, а за по-сигурно бе хукнал да подава молби да му присъдят децата още преди да пристигне линейката. Според датите върху документите излизаше, че добрият доктор е писал жалби и искове, докато жена му е висяла между живота и смъртта.

Мактън запази хладнокръвие. Изглежда я невинно и каза:

– А, нищо, съвсем странични материали.

Не лъжеше – не смееше да я лъже. Тя пазеше касетата и ги бе предупредила да казват винаги истината.

– За моя клиент ли са?

– О, не.

Реджи погледна бележника си.

– Добре, да се срещнем утре – каза тя и това не бе предложение, а заповед.

– Знаеш, че нямаме никакво време, Реджи – умолително изрече Фолтриг.

– Е, аз пък не бързам. А сега май тежи моята дума, нали?

– Така изглежда.

– Трябва ми време, за да обмисля всичко и да поговоря с моя клиент.

Тъкмо това не желяеха, но беше болезнено ясно, че не могат да й се налагат. Фолтриг завинти с театрален жест капачката на писалката и прибора бележника в куфарчето си. Труман и Мактюн последваха примера му. В настаналата тишина шумоляха само хартии и папки.

– По кое време утре? – запита Фолтриг, докато яростно затръшваше куфарчето и се надигаше от стола.

– В десет сутринта. Тук.

– Ще присъства ли и Марк Суей?

– Не знам.

Тримата станаха и се изнизаха от кабинета.

Уоли Бокс се обаждаше до Ню Орлиънс поне по четири пъти на час. Фолтриг ръководеше четирийсет и седем държавни прокурори в тяхната праведна борба срещу престъпността и в защита на националните интереси, а Уоли имаше задачата да им предава заповеди от шефа в Мемфис. Освен Томас Финк по случая Мулдано работеха още трима прокурори и Бокс се чувстваше задължен на всеки петнайсет минути да ги безпокои с указания и подробности за развоя на събитията. По пладне вече цялата прокуратура знаеше за Марк Суей и неговото братче. Коридорите бръмчаха от клюки и догадки. Какво знаеше хлапето? Щеше ли да ги насочи към трупа? Първоначално само тримата обвинители даваха тия въпроси, и то шепнешком, но след пладне вече дори секретарките си разменяха в кафенето хипотези какво е имало в бележката и какво е казал Клифърд на хлапето, преди да налага дулото. Бяха зарязали всички останали дела и цялата прокуратура трепетно чакаше поредното обаждане на Уоли.

Фолтриг често си патеше от липса на дискретност. Неведнъж бе уволнявал хора по подозрение, че дрънкат прекалено. Беше прекарвал през детектора на лъжата мнозина свои подчинени – адвокати, юридически съветници, следователи и секретарки. Най-важната информация пазеше под ключ, защото се боеше от собствените си хора. Не пропускаше случай да ги тормози с поучения и заплахи.

Но Рой Фолтриг не беше от хората, които вдъхват дълбока привързаност. Повечето сътрудници не даваха пукната пара за него. И с право, защото той въртеше политически игри. Използваше съдебните дела за удовлетворяване на безмерните си лични амбиции. Гонеше славата и си приписваше всеки успех, а за провалите обвиняваше своите подчинени. Заради няколко мизерни реда във вестниците беше готов да поиска най-тежка присъда за някой държавен служител. Ровеше из кирливите ризи на своите противници и оповестяваше всичко открито пред журналистите. Всъщност той си беше типична политическа проститутка с единствен талант – да омайва съдебните заседатели с цитати от Светото писание. За областен прокурор бе назначен по времето на Рейган, оставаше му още една година и повечето съдии брояха всеки изминал ден. Съветваха го да потърси по-висок пост. Какъвто и да е.

Местните репортери започнаха да звънят още от осем сутринта.

Искаха прокуратурата да излезе с официално становище по самоубийството на Клифърд. Не получиха никакъв отговор. В два следобед Уилис Апчърч организира своето представление заедно с ухиления Мулдано и нови репортери се втурнаха към прокуратурата. Телефонните жици прегряваха от разговори между Мемфис и Ню Орлиънс.

Слуховете се носеха.

Двамата стояха пред зацапания прозорец в дъното на коридора и гледаха от деветия етаж претовареното движение из центъра на града. Даян нервно запали цигара и пусна гъсто облаче дим.

– Коя е тази адвокатка?

– Казва се Реджи Лав.

– Откъде я изрови?

Марк посочи към сградата „Стерик“, която се извисяваше на четири кръстовища от болницата.

– Кантората ѝ е хей там. Сутринта ходих да разговарям с нея.

– Защо, Марк?

– Страх ме е от ченгетата, мамо. Болницата гъмжи от полицаи и агенти. И репортери. Днес един ме стащи в асансьора. Мисля, че ни трябва правна закрила.

– Адвокатите не работят безплатно, Марк. Знаеш, че не можем да си го позволим.

– Аз вече ѝ платих – заяви той с гордостта на петролен магнат.

– Какво? Откъде имаш пари за адвокат?

– Тя искаше малък аванс и си го получи. Един долар от петарката, дето ми я даде тая сутрин за понички.

– Работи за един долар? Няма що, страхотна адвокатка.

– Бива си я. Досега се представя чудесно.

Слисаната Даян поклати глава. По време на развода деветгодишният Марк непрекъснато бе критикувал адвоката. Момчето редовно гледаше филмите за Пери Мейсън и не пропускаше нито една серия от „Законът на Лос Анджелис“. Не помнеше някога да му е надвивала в спор.

– Че какво е направила досега? – запита Даян с надежда, сякаш от месец бе живяла в мрачна пещера и за пръв път виждаше слънчев лъч.

– По обяд се среща с агентите от ФБР и хубавичко ги насоли. А после ги покани в кабинета си. Още не е дошла да ми каже какво са говорили там.

– Кога ще дойде в болницата?

– Около шест. Иска да се срещне с теб и с доктор Грийнуей. Ще ти хареса, мамо, честна дума.

Даян вдъхна дълбоко тютюневия дим.

– Но за какво ни е адвокатка, Марк? Изобщо не разбирам защо се меси. Не си сторил нищо лошо. Двамата с Рики сте видели колата, опитали сте се да помогнете на човека, но той все пак се застрелял. Просто сте гледали. За какво ви е адвокат?

– Ами... аз първо излъгах ченгетата и сега ме е страх. Боях се, че ще имаме неприятности, защото не сме попречили на човека. И то си е за страх, мамо.

Докато той обясняваше със старателно наведена глава, Даян го гледаше втренчено. Настана тишина.

– Всичко ли си ми казал? – запита тя бавно, като че предварително знаеше отговора.

Първия път бе излъгал във фургона, докато чакаха линейката и Харди се заслушваше наоколо. Снощи в стаята на Рики бе признал част от истината под кръстосания разпит на Грийнуей. Помнеше колко печално изслуша майка му обновената версия и как каза сетне: „Ти никога не си ме лъгал, Марк.“

Заедно бяха минали толкова прежеждия, а ето че сега се налагаше да танцува около истината, да избягва отговорите и да споделя с Реджи повече, отколкото с майка си. Гадна работа.

– Мамо, вчера всичко стана толкова бързо. Снощи съвсем се бях объркал, но днес обмислих нещата. Много мислих. Припомних си какво стана минута по минута и някои работи ми се проясниха.

– Например?

– Ами... нали знаеш какво му стана на Рики. Сигурно и аз съм се стреснал като него. Не чак толкова, сега обаче си спомням разни работи, дето трябваше да ги кажа снощи на доктора. Как мислиш, дали е логично?

Да, наистина беше логично. Даян изведнъж се разтревожи. Две деца виждат едно и също. По-малкото изпада в шок. Нормално е да се допусне, че и другото ще бъде засегнато. Тя приведе глава към момчето.

– Марк, добре ли си?

Марк разбра, че номерът е минал.

– Мисля, че да – отговори той начумерено, сякаш го мъчеше главоболие.

– Какво си спомни? – запита тя с мек глас.

Марк въздъхна и събра смелост.

– Такова, спомни си, че...

Раздаде се тихо покашляне и Грийнуей изневиделица застана до тях. Марк рязко врътна глава.

– Трябва да изляза за малко – виновно съобщи Грийнуей. – След час-два ще намина пак.

Даян само кимна. Марк реши да свърши веднъж завинаги.

– Слушайте, тъкмо казвах на мама, че почвам да си спомням нови неща.

– За самоубийството ли?

– Да, сър. Днес цял ден ми изплуват разни подробности. Може да са важни.

Грийнуей вдигна очи към Даян.

– Елате да поговорим.

Върнаха се в стаята, затвориха вратата и двамата внимателно изслушаха как Марк запълва пропуските в предишния си разказ. Макар че почти през цялото време говореше с наведена глава, момчето изпита облекчение. Справяше се отлично с ролята на страдалец, полагащ усилия да извлече подробности от потресената си памет. Често прекъсваше разказа и в дългите паузи се преструваше, че търси думи, за да опише онава, което всъщност помнеше чудесно. От време на време хвърляше поглед към Грийнуей, но докторът слушаше с каменно лице. Е, поне майка му не изглеждаше огорчена. В очите ѝ нямаше нищо освен тревога за сина ѝ.

Едва когато взе да разказва как Клифърд го е сграбчил, двамата проявиха първите признаци на смут. Марк вече не смееше да вдигне глава. Даян въздъхна при споменаването на пистолета. Грийнуей поклати глава, като чу за изстрела през стъклото. Марк очакваше всеки миг да се разкрешят, задето ги е лъгал снощи, но упорито продължаваше да разказва, като се правеше на объркан и напрегнат.

Описа до най-малка подробност всичко, което би могъл да види и чуе Рики. Пропусна единствено откровенията на Клифърд. А толкова ясно си спомняше тия смахнати приказки за страната Ла-ла-ландия, където отиват да видят вълшебника.

Когато разказът привърши, Даян седеше на походното легло и с едната ръка разтриваше челото си, а в другата стискаше хапче. Доктор Грийнуей се беше облегнал назад върху стола и попиваше всяка дума.

– Това ли е всичко, Марк?

– Не знам – измънка момчето, като че страдаше от зъбобол. – Засега друго не помня.

– Наистина ли си бил в колата? – запита Даян, без да отваря очи.

Марк посочи подпухналото си ляво око.

– Нали виждаш това. Онзи човек ме удари, когато се опитах да избягам от колата. После дълго не бях на себе си. Де да знам, може и да съм припаднал.

– Каза, че си се бил в училище.

По дяволите! Пак го спипваха в лъжа.

– Не помня какво съм ти казал, мамо, сигурно съм бил много шашнат.

Грийнуей зарови пръсти в брадата си.

– Значи Рики е видял как онзи човек те грабва в колата, а после е чул изстрела. Ама че работа!

– Аха. Сега си го спомням съвсем ясно. Извинявайте, че не казах по-рано, ама просто не помнех, съвсем бях изключил. Досущ като Рики.

Отново настана мълчание.

– Искрено казано, Марк, трудно ми е да повярвам, че снощи не си помнел нищичко от това, което чухме – обади се най-сетне Грийнуей.

– Ама стига сте ме тормозили! Я го гледайте Рики! Той видя какво стана и взе, че превъртя. Кога сме разговаряли снощи?

– Стига, Марк – меко се обади Даян.

– Разговаряхме, разбира се – отвърна Грийнуей и но челото му изникнаха поне още четири бръчки.

– Да де, сигурно сме говорили. Но почти не си спомням.

Грийнуей се навъси и погледна Даян. Марк отиде до банята да си налее чаша вода.

– Няма нищо – успокои го Даян. – Разказа ли вече на полицаите?

– Не. Нали ви обясних, че чак сега си спомням.

Даян бавно кимна и намери сили да се усмихне едва-едва. Очите ѝ бяха присвити и Марк отново наведе глава. Тя вярваше на разказа, но явно не бе успял да я заблуди с историята за внезапния изблик на спомени. Тепърва щяха да си поговорят.

Грийнуей също имаше известни съмнения, но лечението на пациента го вълнуваше повече, отколкото лъжата на Марк. Той приглади брадата си и заби съсредоточен поглед в стената. Всички мълчаха.

– Гладен съм – жално промърмори Марк.

Реджи пристигна с един час закъснение и побърза да се извини. Грийнуей вече бе напуснал болницата. С много мънкане и запъване

Марк ги представи една на друга. Реджи се усмихна сърдечно, подаде ръка на Даян и седна до нея. Отрупа я с цял куп въпроси за Рики. Изведнъж се бе превърнала в приятелка на семейството, искрено разтревожена и загрижена за безбройните неприятности. Как стоят нещата с работата? С училището? С парите? С дрехите?

Уморена и уязвима, Даян изпитваше истинско удоволствие да поговори с друга жена. Тя се отпусна и двете дълго бърбиха за всякакви дреболии, за Грийнуей, за Марк и неговите несвързани истории, а най-вече за ФБР – главната причина за идването на Реджи.

Адвокатката бе донесла торбичка със сандвичи и пържени картофи. Марк подреди всичко върху отрупаната маса край леглото на Рики, носле излезе да потърси нещо за пиене. Жените почти не му обърнаха внимание.

Успя да вземе от автомата в чакалнята две кутии „Доктор Пепърс“ и да се прибере без неприятни срещи с ченгета, репортери и наемни убийци. Когато влезе, двете бяха улисани в разговор за Мактън и Труман. Реджи представяше историята с разпита на Марк по такъв начин, че Даян вече за нищо на света не би се доверила на ФБР. За пръв път от вчера насам младата жена показваше признаци на оживление.

„Джак Нанс и съдружници“ беше невзрачна фирма, прикриваща под гръмкото име „специалисти в областта на охраната“ двама обикновени частни детективи. Рекламите ѝ бяха сред най-дребните в целия град. Фирмата не държеше да се занимава с типичните случаи на развод, когато единият съпруг кръшка, а другият иска компрометиращи снимки. Не притежаваше детектор на лъжата. Не издирваше отвлечени деца, ни го пък следеше крадливи чиновници.

Самият Джак Нанс беше бивш затворник с внушително полицейско досие, успял да се опази от неприятности цели десет години. Съдружникът му Кал Сисън също имаше някогашна присъда за една страховтна да лавера с фалшива строителна компания. С общи усилия двамата си докарваха прилични доходи, вършейки мръсната работа вместо някои заможни хора. Веднъж бяха строшили ръцете на някакъв хлапак, който зашлевил приятелката си – щерка на известен богаташ. За друг заможен клиент бяха сторили чудото да изкопчат двете му деца от сектата на Мун. При необходимост не се бояха да приложат насилие. От време на време се случваше да пребият по поръчка някой немарлив длъжник. Веднъж дори бяха подпалили любовното гнезденце, където съпругата

на един клиент криеше извънбрачната си връзка.

Подобен род детективска дейност се ползваше с популярност и двамата бяха известни в определени кръгове като чифт гадни, но твърде способни типове, готови срещу заплащане в брой да свършат всякаква мръсна работа, без да оставят следи. Услугите им неизменно завършваха с потресаващи резултати. Всеки нов клиент идваше по нечия препоръка.

Тази вечер Джак Нане седеше в разхвърляната си кантора, когато на вратата се почука. Секретарката вече си бе тръгнала. Кал Сисън дебнеше някакъв уличен пласъор, който бил приучил към наркотиците сина на богат клиент. Нане беше на около четирийсет години, дребен, но набит и поразително пъргав. Той стана, мина през чакалнята и откряна вратата. Отвън стоеше непознат човек.

– Търся Джак Нане – каза посетителят.

– Аз съм.

Непознатият му подаде ръка.

– Казвам се Пол Гронк. Може ли да вляза?

Нане отвори малко по-широко и му кимна да влезе. Застанаха пред бюрото на секретарката. Гронк хвърли поглед из неразтребеното помещение.

– Късно е – каза Нане. – Какво искате?

– Имам една спешна поръчка.

– Кой ви насочи към нас?

– Чух добри отзиви. Нали знаете, хубавото се разчува.

– Искам точното име.

– Добре де. Грейнджър се казва. Доколкото разбрах, помогнали сте му в една сложна сделка. Той спомена и за мистър Шварц, който също бил твърде доволен от вашите услуги.

Нане се позамисли и огледа внимателно посетителя. Гронк беше едър мъжага с масивен гръден кош. Наближаваше четирийсетте. Обличаше се безвкусно, но не го съзнаваше. Провлаченият говор веднага издаваше, че е от Ню Орлиънс.

– Преди да си мръдна и малкия пръст, взимам аванс от две хиляди долара в брой, без никаква гаранция – заяви Нане.

Гронк мълчаливо измъкна от джоба на самото си дебела пачка и отброи двайсет банкноти. Нане се поотпусна. От десет години насам не бе получавал аванс толкова бързо. Взе парите и кимна към канапето.

– Седнете. Слушам ви.

Гронк извади от вътрешния си джоб сгъната изрезка и я подаде на

Нане.

– Видяхте ли това в днешния вестник?

Нане хвърли бърз поглед на статията.

– Да, четох го. Какво общо имате вие?

– Идвам от Ню Орлиънс. С мистър Мулдано сме стари приятели и право да ви кажа, той много се разтревожи, като видя името си в тукашния вестник. Пишат, че имал връзки с мафията и тъй нататък. Напоследък във вестниците една вярна дума не може да срещне човек. Пресата ще погуби тая страна, от мене да го знаете.

– Клифърд е бил негов адвокат, нали?

– Аха. Бари вече си нае нов адвокат. Това обаче няма значение. Да ви кажа сега какво го тревожи. От сигурен източник е разбрал, че ония две момчета знаят нещо.

– Къде са момчетата?

– Едното лежи в болница, май било изпаднало в кома или нещо подобно. Призляло му, като видяло как се гръмнал Клифърд. А преди това брат му бил в колата и се боим, че може да знае нещо. Вече е наел адвокат и отказва да разговаря с хората от ФБР. Много подозрителна работа.

– Какво общо имам аз с всичко това?

– Търсим тукашен човек със стабилни връзки. Трябва да държим хлапето под око. Да знаем през цялото време къде се намира.

– Как му е името?

– Марк Суей. Предполагаме, че и той е в болницата заедно с майка си. Снощи бяха в стаята на по-малкото хлапе, Рики Суей. В Сейнт Питър, на деветия етаж. Стая 943. Искаме да откриете хлапето и да го наблюдавате непрестанно.

– Лесна работа.

– Може и да не е толкова лесна. Там дебнат ченгета от местната полиция, а сигурно и от ФБР. Събрали са се като мухи на мед.

– Хонорарът ми е сто долара на час, в брой.

– Знам.

Момичето се наричаше Амбър – заедно с Алексис това беше едно от най-популярните имена сред стриптийзборките и курвите от Френския квартал. То вдигна слушалката и побърза да пренесе телефона до тясната баня, където Бари Мулдано си миеше зъбите.

– Гронк се обажда.

Той взе телефона, спря водата и с наслада огледа голото тяло на

момичето, което отново се настаняваше под завивките. Пристъпи към стаята и отривисто изрече:

– Слушам.

Само след минута Бари остави телефона на нощното шкафче и припряно се разтърка с хавлията. После бързо навлече дрехите си. Амбър беше изчезнала нейде под завивките.

– В колко трябва да си на работа? – запита той, затайвайки вратовръзката си.

Главата ѝ изникна между възглавниците.

– В десет. А сега колко е?

– Наближава девет. Отивам да свърша нещо. Скоро ще се върна.

– Защо? Нали си получи каквото искаше?

– Може да искам още малко. Не забравяй, че аз плащам наема, душице.

– То пък един наем... Що не вземеш да ме измъкнеш от тая кочина? Намери ми някое хубаво местенце.

Той издърпа ръкавите на ризата малко по-надолу и за миг се полюбува на отражението си. Чудесно, направо идеално. После се усмихна на Амбър.

– На мен пък ми харесва тук.

– Кочина е. Ако беше истински сладур, щеше да ми намериш хубаво местенце.

– Добре де, добре. Довиждане, душице.

Той затръшна вратата. Стриитизьорки. Намираш им работа, после апартамент, после модни парцали, водиш ги по скъпи заведения, а пък те се нравят на много префинени и вечно се цупят за нещо. Скъпо му струваха, но не можеше да отвикне.

Прескачайки стъпалата с изящните мокасини от крокодилска кожа, той слезе на партера и отвори вратата към Дюейн Стрийт. Знаеше, че го следят, затова внимателно се огледа на всички страни, преди да завие към Бърбън Стрийт. Избираше най-сенчестите места, непрекъснато сменяше тротоарите и от време на време правеше по няколко крачки обратно. След като мина на зигзаг осем пресечки, той наближи Декатур Стрийт и изведнъж хлътна в „Стридите на Ранди“. Ако и сега не го бяха изтървали, значи си имаше работа със супермени.

Старомодното заведение беше семейна собственост и неприкосновена територия. В дългия сумрачен салон на претъпкания ресторант не се допускаха нито туристи, нито каквито и да било непознати. Бари пъргаво изкачи тясната стълба към втория етаж, където не приемаха без

резервация, а резервация получаваха само шепа избраници. Кимна на един сервитьор, ухили се на шишката бяч и влезе в най-непристъпното сепаре. Три от масите бяха празни, зад четвъртата седеше самотна фигура, приведена над куп документи под оскъдната светлина на истинска свещ. Бари пристъпи напред, спря и зачака покана. Човекът го забележа и кимна към отсрещния стол. Бари смирено седна.

Джони Сулари беше вуйчо на Бари и пълновластен шеф на фамилията. Притежаваше „Стридите на Ранди“ заедно с още стотина заведения. Както му бе станало навик, в момента той преглеждаше на свещ финансовите отчети и чакаше да донесат вечерята. Днес беше вторник, ден за делови въпроси. В петък Джони вечеряше тук с някоя хлапачка на име Амбър, Алексис или Сабрина, а в събота идваше със съпругата си.

Неканеният гост явно го бе раздразнил.

– Какво има? – рязко запита той.

Бари отлично разбираше, че в момента присъствието му тук е нежелателно. Приведе се напред и смутено съобщи:

– Преди малко Гронк се обади от Мемфис. Хлапето е наело адвокат и отказва да разговаря с ФБР.

– Знаеш ли, Бари, просто не мога да повярвам, че си толкова тъп.

– Вече обсъждахме това.

– Знам. И пак ще го обсъждаме. Ти си галфон и държа да знаеш какво мисля за теб.

– Добре де, галфон съм. Трябва обаче да направим нещо.

– Какво?

– Да пратим Боно и още някой, може би Пирини или Бивола, все едно, трябва ни двама души в Мемфис. Незабавно.

– Искаш да очистят хлапето?

– Може би. Ще видим. Първо трябва да разберем какво знае, нали така? Ако знае прекалено много, може и да го очистим.

– Срамувам се, че сме от една кръв, Бари. Знаеш ли, че си кръгъл глупак?

– Не споря. Но трябва да действаме незабавно.

Джони отново заби поглед в отчетите.

– Прати Боно и Пирини, но без глупости. Ясно? Ти си идиот, Бари, пълен кретен и не искам да нравят там каквото и да било, преди да съм казал. Разбра ли?

– Да, сър.

– А сега изчезвай.

Джони махна с ръка и Бари скочи като ужилен.

Във вторник привечер Джордж Орд и неговите сътрудници вече бяха успели да ограничат бурната дейност на Фолтриг, Бокс и Финк само в рамките на служебната библиотека. Там тримата си устройоха полеви лагер. Имаха на разположение два телефона. Орд им услужи със секретарка и прати един стажант да върши каквото му наредят. Останалите сътрудници получиха строга заповед да стоят настрана от библиотеката. Фолтриг държеше вратите затворени и беше разхвърлял всичките си досиета върху петметровата заседателна маса. Единствено Труман имаше разрешение да влиза по всяко време. Секретарката осигуряваше на почитаемия Рой постоянен запас от кафе и сандвичи.

Фолтриг имаше крайно оскъдни юридически познания и през последните петнайсет години бе успял да избегне досега със скучните правни томове. Още като студент бе намразил библиотеките. Според личната му теория всякакъв вид проучвания бяха работа за празноглави умници. А истинските юристи си имаха друго занимание – да стоят мъжки пред съдебните заседатели и да проповядват вечните истини.

Но ето че скуката го принуди да виси заедно с Бокс и Финк в библиотеката на Джордж Орд без никаква друга работа, освен да чака благоволенията на някоя си Реджи Лав. И той, великият юридически гений Рой Фолтриг, ненадейно се озова с дебел правен том в ръцете и още десетина натрупани върху масата до него. Типичният празноглав умник Финк, по чорапи, седеше на пода между рафтовете и ровеше из купища документи. Бокс, също тъй слабо обременен с юридически познания, киснеше в другия край на масата. От години не бе докосвал правна литература, но сега просто нямаше какво да прави. Беше облякъл единствения си чифт чисто бельо и от все сърце се надяваше до утре вечер да напуснат Мемфис.

Основна задача на днешното проучване беше да изяснят как биха изкопчили важните сведения от Марк Суей, ако момчето откаже да говори. По-точно казано – има ли начин да се получи информация от даден свидетел, ако показанията му са съществени за съдебен процес, а човекът предпочита да мълчи. Освен това Фолтриг се интересуваеше има ли обстоятелства, при които Реджи Лав е длъжна да разкрие какво знае Марк Суей. Адвокатската тайна се смяташе за свещена, но все пак Фолтриг държеше да проучи нещата до дъно.

Споровете дали Марк изобщо знае нещо бяха завършили преди часове с категорична победа на Фолтриг. Хлапето бе влизало в колата. Смахнатият Клифърд бе искал да проговори. Хлапето бе излъгало полицията. А сега си бе наело и адвокат, защото знаеше нещо и не смееше да го каже. Защо Марк Суей не искаше с няколко приказки да си спести сума ти неприятности? Защо? Чисто и просто защото се боеше от убицеца на Бойд Бойет.

Финк имаше известни съмнения, но споровете му бяха омръзнали. Познаваше шефа си като глуповат и безкрайно упорит човек – щом веднъж беше решил нещо, убежденията му оставаха непоклатими навеки. А и трябваше да признае, че в разсъжденията на Фолтриг имаше доста истина. Ходовете на Марк изглеждаха твърде странни за едно хлапе.

Разбира се, Бокс категорично подкрепяше началството и вярваше на всяка негова дума. Щом Рой казваше, че хлапето знае къде е трупът, значи това беше светата истина. При едно от безбройните си телефонни обаждания бе наредил на шестима асистенти в Ню Орлиънс да се захващат с успоредно проучване на въпроса.

Във вторник около десет вечерта на вратата се почука и влезе Лари Труман. Идваше от кабинета на Мактюн. По заповед на Фолтриг двамата движеха процедурата за включване на Марк Суей във Федералната програма за защита на свидетелите. Бяха провели десетина разговора с Вашингтон и дори два пъти се обърнаха пряко към директора на ФБР Ф. Дентън Войлс. Ако утре сутрин Фолтриг не получише от момчето желаните отговори, щеше да има в запас твърде съблазнително предложение.

Фолтриг смяташе, че сделката ще е лесна. Хлапето нямаше какво да губи. Щяха да предложат на майка му добра работа в град, който сама си избере. Там щеше да печели много повече от жалките шест долара на час във фабриката за лампи. Семейството щеше да живее в истинска къща с основи, а не в някакъв си фургон. Освен това щяха да получат безлихвен заем, може би и нова кола.

Марк се надигна в полумрака, седна на тънкия дюшек и хвърли поглед към майка си, която лежеше до Рики. Вече бе намразил не само стаята, но и цялата болница. Проклетото походно легло му съсипваше гръбнака. За беда се оказа, че хубавицата Карен не е в дежурната стая. Из коридорите нямаше жива душа. Никой не чакаше пред асансьора.

В чакалнята някакъв самотен мъж прелистваше списанията, без да обръща внимание на сериала по телевизията. Седеше тъкмо върху

дивана, където се канеше да полегне Марк. Момчето пушна две монети в автомата и измъкна кутия спрайт. После седна на едно от креслата и се заяпа в телевизора. Мъжът беше на около четирийсет години. Изглеждаше уморен и разтревожен. След десетина минути сериалът свърши. Изведнъж на екрана се появи Джил Тийл, загледан спокойно в останките от обгоряла кола, и взе да обяснява как защитава човешките права в безмилостна борба със застрахователните компании. Джил Тийл – в него е истината.

Джак Нане затвори списанието и взе ново. За пръв път погледна Марк и се усмихна.

– Здравсти – дружелюбно подхвърли той, после наведе глава.

Марк кимна. В момента най-малко му трябваше разговор с непознат. Той отпи глътка спрайт и премълча с надеждата, че ще го оставят на мира.

– Какво правиш тук? – запита човекът.

– Гледам телевизия – едва чуто отвърна Марк. Онзи престана да се усмихва и зачете списанието.

Започнаха новините в полунощ. Разказваха за някакъв страшен тайфун в Пакистан. Екранът показваше трупове на хора и животни, изхвърлени по морския бряг като прогнили дънери. Човек просто не можеше да откъсне очи от зловещите кадри.

– Ужасно, нали? – подхвърли Джак Нане, без да откъсва очи от екрана, където военен хеликоптер висеше над куп обезобразени тела.

– Разкошно е – възрази Марк, готов да отбие всякакви опити за сближаване. Кой знае, той тип като нищо можеше да се окаже поредният алчен адвокат, дебнеш да спипа безпомощна плячка.

– Вярно, голям разкош – съгласи се мъжът, клатейки печално глава пред гледката на хорските страдания. – Сигурно има за какво да благодарим на Господа. Но малко е трудничко да бъдеш благодарен, когато си в болница, нали ме разбираш.

Лицето му изведнъж отново се изкриви от болка и той тъжно погледна Марк.

– Какво има? – неволно запита момчето.

– Синът ми. Много е зле.

Мъжът захвърли списанието на масичката и разтърка очи.

– Какво се е случило? – отново запита Марк. Почваше да му дожалява за човечеца.

– Катастрофа. Пиян шофьор. Момчето изхвъркна от колата.

– Къде е сега?

– На първия етаж, в интензивното. Просто не издържах и се магнах. Долу е същинска лудница, отвсякъде само плач и писъци.

– Ой, горкият.

– Само на осем години е – глухо проговори човекът и като че се разплака.

– И брат ми е на осем. Лежи тук наблизо, зад ъгъла.

– Какво му е? – запита човекът, без да поглежда Марк.

– Изпадна в шок.

– От какво?

– Дълго е за разправяне. И още по-дълго ще става. Но ще му мине.

Дано и вашето момче да се оправи.

Джак Нане погледна часовника си и рязко стана.

– Дано. Трябва да видя как е. Всичко хубаво... как ти е името?

– Марк Суей.

– Всичко хубаво, Марк. Трябва да бягам.

Той се отправи към асансьора и изчезна.

Марк зае неговото място на дивана и след броени минути заспа.

В сряда „Мемфис Прес“ отпечата на първа страница снимки от миналогодишния албум на училището. По онова време Марк учеше в четвърти клас, а Рики беше първолак. Двете снимки заемаха долния десен край на вестникарската страница и под кротките усмихнати лица бяха отпечатани имената. Марк Суей. Рики Суей. Отляво имаше статия за самоубийството на Джероум Клифърд и последвалите загадъчни събития с участието на двете момчета. Мьолер Шика беше скърпил фактите тъй умело, че всичко изглеждаше безкрайно подозрително. Замесено е ФБР; Рики изпада в шок; Марк се обажда на полицията, не казва обаче името си; разпитват го, но засега мълчи; семейството вече е наело адвокат (жена), някоя си Реджи Лав; отпечатъци от Марк са открити из цялата кола, включително и на пистолета. От статията лъхаше внушението, че тоя Марк трябва да е изпечен престъпник.

Около шест часа сутринта Карен му донесе вестника в празната стая срещу стаята на Рики. Седнал на леглото, Марк гледеше детски филмчета и се мъчеше да дремне. Грийнуей настояваше засега при Рики да остане само Даян. Преди час малчуганът бе отворил очи и бе поискал да иде до тоалетната. Сега пак лежеше и бръщолевеше нещо неясно за кошмари и сладолед.

– Станал си знаменитост – каза Карен, докато му подаваше вестника и слагаше на масата чаша портокалов сок.

– Какво има? – запита Марк и изведнъж зърна на първа страница собствената си физиономия. – По дяволите!

– Нищо особено, пишат за теб. Ако имаш малко свободно време, ще те помоля за автограф.

Много смешно, няма що. Когато Карен излезе, Марк внимателно прочете статията. Реджи вече му бе казала за отпечатъците и бележката. Споменаването на пистолета също не го изненада, но съвсем беше забравил, че е пипал и шишето.

В цялата тая работа имаше нещо нечестно. Ами че той си беше още дете, никому нищо лошо не правеше, а ето че снимката му излиза на първа страница и отвсякъде го сочат с пръст. Кой им дава право на вестникарите да издирват вехти албуми и да печатат каквото им хрумне? Не може ли човек да си има и личен живот в края на краищата?

Той захвърли вестника на пода и отиде до прозореца. Навън беше

дъждовно утро и центърът на Мемфис бавно се разбуждаше. Гледайки от тази празна стая към грамадите на високите здания, момчето се почувства безкрайно самотно. След час петстотин хиляди души щяха да се събудят и да четат за Марк и Рики Суей, докато си пият кафето. Мрачните здания скоро щяха да се изпълнят с делови хора, струпани около бюрата или кафе машините и всички те щяха да си разменят клюки и най-фантастични предположения за онова, което е станало между него и мъртвия адвокат. Навсякъде отпечатыци! Как е влязло хлапето в колата? Как е излязло? Щяха да четат статията и да вярват на всяка нейна дума, като че Мьолер Шика беше някакъв ясновидец.

Не беше честно едно дете да вижда снимката си на първа страница, а да няма родители, зад които да се скрие. В подобна каша всяко дете се нуждае от бащина закрила и майчина ласка. Трябваше някой да го опази от ченгетата, ФБР, журналистите и – пази Боже! – мафията. Та той беше само на единайсет години и ту лъжеше, ту казваше истината, ту пак лъжеше просто защото не знаеше как да постъпи. Истината понякога убива – веднъж бе чул това по телевизията и винаги си го спомняше, хрумнеше ли му да излъже някоя важна клечка. Как сега да се измъкне от кашата?

Той вдигна вестника и излезе в коридора. На отсрещната врата Грийнуей бе закачил бележка със забрана да влиза който и да било, включително и сестрите. След толкова часове седене и прегръщане Даян страдаше от болки в гърба и Грийнуей ѝ бе предписал още някакви хапчета.

На минаване край дежурната стая Марк влезе да върне вестника на Карен.

– Добре написано, а? – подхвърли тя с усмивка.

Романтичното увлечение изведнъж се разсея. Карен си оставаше все тъй хубава, но сега се правеше на недостъпна, а Марк просто нямаше сили да я ухапва.

– Отивам за понички – каза той. – Искаш ли да ти донеса?

– Не, благодаря.

Марк отиде до асансьорите и натисна бутона за повикване. След малко средната врата се отвори и той влезе в кабината.

В същата секунда Джек Нане извърна глава сред сенките на чакалната и прошепна нещо в радиотелефона си.

Асансьорът беше празен. Едва минаваше шест и до началото на смяната оставаше половин час. На осмия етаж кабината спря. Вратата се отвори и вътре пристъпи мъж с бяла престилка, джинси, кецове и

бейзболна шапка. Марк не го погледна в лицето. Вече му беше втръснало от срещи с непознати.

Още щом вратата се затвори, човекът сграбчи Марк и го заклеши в ъгъла. После склочи пръсти около гърлото на момчето. Отпусна се на коляно и измъкна нещо от джоба си. Марк зърна само на сантиметри от себе си изкривеното, страшно лице. Човекът дишаше тежко.

– Слушай ме, Марк Суей – изръмжа той.

Нещо изщрака в дясната му ръка и на сцената изведнъж се появи автоматичен нож. Нож с дълго лъскаво острие.

– Не знам какво ти е казал Джероум Клифърд – натъртено изрече мъжът, докато асансьорът пълзеше надолу. – Но ако споменеш само думица комуто и да било, включително и на адвокатката си, ще те убия. После ще убия майка ти и братчето ти. Разбра ли? Вече видях фургона, където живеете. Ясно? Видях и училището на Уилоу Роуд. – Непознатият дишаше право в лицето на Марк и дъхът му миришеше на кафе със сметана. Изведнъж той се ухили зловещо. – Разбра ли ме?

Кабината спря на шестия етаж и човекът мигновено се озова до вратата, а ножът изчезна някъде край бедрото му. Макар и парализиран от страх, Марк смътно се надяваше някой да влезе в проклетия асансьор. Иначе нещата явно нямаше да свършат дотук. Чакаха десет секунди, но никой не влезе. Вратата се затвори и асансьорът пак запълзя надолу.

Непознатият отново се нахвърли върху Марк, въртейки ножа на сантиметри от очите му. Притисна го в ъгъла с тежкия си лакът и изведнъж замахна надолу. Лъскавото острие срязва с лекота една от гайките на панталона. После още една. Мъжът вече бе казал каквото имаше за казване и сега просто оставяше нещичко за спомен.

– Ще те изкормя, разбра ли? – запита той и го пусна.

Момчето кимна. На гърлото му бе заседнала грамадна буца, очите му изведнъж се наляха със сълзи. Пак кимна: да, да, да.

– Ще те убия. Вярваш ли ми?

Марк се взираше в ножа и кимаше усърдно.

– А ако кажеш на някого за мен, ще те намеря и вдън земя. Разбра ли?

Марк кимаше все по-бързо. Непознатият прибра ножа и измъкна изпод престилката сгъната цветна снимка. После я разгъна пред очите на Марк.

– Виждал ли си това? – запита той, вече усмихнат.

Семейната снимка беше направена, когато Марк учеше във втори

клас. От години висеше в хола над телевизора. Момчето я огледа с разширени очи.

– Позна ли я? – излая мъжът.

Марк кимна. Друга такава нямаше в целия свят.

На петия етаж асансьорът сиря и мъжът отново отскочи до вратата. В последния момент влязоха две сестри и Марк най-сетне си отдъхна. Остана свит в ъгъла, като диреше опора в страничното перило и се молеше да стане чудо. Просто не би понесъл още една поява на автоматичния нож, който всеки път идваше все по-близо.

На третия етаж още трима души отделиха Марк от мъжа с ножа. Вратата вече се затваряше, когато нападателят изведнъж пъргаво се изплъзна навън.

– Добре ли си?

Едната сестра го гледаше озадачено. Кабината трепна и пое надолу. Сестрата докосна челото му и усети обилната пот. Очите на момчето бяха влажни.

– Виждаш ми се пребледнял – каза тя.

– Нищо ми няма – глухо промърмори Марк, продължавайки да се подпира на перилото.

Още една сестра наведе глава към него. Двете го оглеждаха, без да крият тревогата си.

– Сигурен ли си?

Марк кимна и в това време вратата се отвори към втория етаж. Той се провря между хората и хукна по тесния коридор, лъкатушейки пъргаво между носилки и инвалидни колички. Изтърканите му маратонки скърцаха по измития линолеум, докато тичаше отчаяно към вратата с надпис ИЗХОД. Мина през нея и се озова на стълбището. Хвана се за парапета и побягна нагоре, прескачайки през две стъпала. На шестия етаж го прорязаха болки в бедрата, но той хукна още по-силно. На осмия се размина с някакъв доктор, но пак не спря. С лудешка бързина тичаше все нагоре и нагоре, докато най-сетне стълбището свърши на петнайсетия етаж. Там рухна на площадката под пожарния маркуч и остана да седи в полумрака, загледан към малкото боядисано прозорче, през което се цедяха оскъдни слънчеви лъчи.

Както се бяха споразумели с Реджи, Клинт отвори кантората точно в осем и след като запали лампите, се зае да вари кафе. Беше сряда, ден за кафе марка „Южен орех“. Клинт прерови безбройните пакети кафе в

хладилника, откри южния орех и сипа в кафеварката точно четири мерни лъжички. Ако сбъркаше дори съвсем леко, Реджи веднага щеше да усети. При първата глътка кафе тя беше същински дегустатор – отпиваше бавно, премляскваше с устни като заек и даваше височайшата си оценка. Клинт сипа точната доза вода, натисна бутона и зачака първите черни капки да потекат в каната. Ароматът беше вълшебен.

Клинт обичаше кафе почти колкото шефката си и постепенно традиционните свещенодействия около кафеварката се бяха превърнали в част от тяхната работа. Всяка сутрин изпиваха на спокойствие по чашка, докато обсъждаха предстоящите задачи и преглеждаха пощата. Преди единайсет години се бяха срещнали в лечебница за наркомани – по онова време тя беше на четирийсет и една, а той на седемнайсет. Заедно бяха започнали да учат право, но по-късно Клинт изхвъркна от университета след една гадна афера с кокаин. С наркотиците беше скъсал от пет години, а Реджи от шест. Двамата неведнъж се бяха подкрепяли в трудни моменти.

Той подреди пощата и внимателно я сложи върху чистото бюро. Мина в кухничката да си налее чаша кафе и зачете с жив интерес статията на първа страница за техния нов клиент. Както винаги, Шика се бе докопал до факти. И също както винаги между фактите подхвърляше солидна доза нечисти намеци. На снимките двете момчета си приличаха, само че Рики имаше малко по-светла коса. Хлапето се усмихваше широко, разкривайки няколко дупки между зъбите.

Клинт сложи вестника на видно място върху бюрото на Реджи.

Когато нямаха насрочено дело, Реджи рядко се мяркаше в кантората преди девет. Не беше от ранните птици, обикновено влизаше в ритъм около четири следобед и предпочиташе да работи до късно.

Неин адвокатски дълг бе да защитава измъчени и изоставени деца и тя вършеше това с много умение и жар. Съдилищата за малолетни редовно я търсеха да поеме защитата на хлапета, които сами не разбираха, че се нуждаят от юрист. А най-страстно се бореше за невръстните клиенти, които още не можеха да говорят, за да ѝ благодарят. Бе обвинявала бащи за побой на дъщерите им, чичовци за изнасилване на племенници, майки за жестоко отношение към кърмачета. Бе обвинявала родители, че приучват децата си към наркотици. Напоследък държеше под правна опека повече от двайсет момчета и момичета. Често се появяваше и като служебен защитник на малолетни правонарушители. Когато

някое дете се нуждаеше от психиатрично лечение, Реджи търсеше помощта на благотворителни организации. Тя смяташе парите за нещо полезно, но далеч не най-важното в живота. Някога бе имала купища пари, които не ѝ бяха донесли нищо, освен страдание.

След като седна зад бюрото, Реджи отпи от кафето, обяви го за прилично и се зае да обсъжда с Клинт предстоящата работа. Тези утринни разговори също се бяха превърнали в традиция, нарушавана само при крайна необходимост.

Докато посягаше към вестника, звънецът издрънча – някой бе влязъл в приемната. Клинт изскочи от кабинета и откри Марк Суей, запъхтан и мокър от ръмящия дъжд.

– Добро утро, Марк. Здравата си се наквасил.

– Трябва да говоря с Реджи – замаяно изрече момчето. По челото му лепнеха влажни кичури, а от връхчето на носа му капеше вода.

– Разбира се.

Клинт изтича до тоалетната и след миг се върна със суха кърпа. Внимателно избърса лицето на Марк, после каза:

– Ела.

Реджи чакаше права сред кабинета. Клинт излезе и ги остави насаме.

– Какво има? – запита тя.

– Мисля, че трябва да поговорим.

Тя мълчаливо му кимна към креслото и седна отсреща на канапето. Очите на момчето бяха зачервени от умора. То седеше и тъпо се взираше във вазата с цветя върху масичката.

– Какво е станало, Марк?

– Тая сутрин Рики се посъвзе.

– Великолепно. По кое време?

– Преди час-два.

– Изглеждаш ми уморен. Ще пиеш ли едно горещо какао?

– Не. Видя ли вече днешния вестник?

– Да, видях го. Плаши ли те нещо?

– Разбира се, че ме плаши.

На вратата се почука и Клинт все пак влезе с обещаното горещо какао. Марк му благодари и стисна чашата с две ръце. Беше премръзнал и топлинката малко го облекчи. Клинт отново изчезна в приемната.

– Кога трябва да се срещнем с ония от ФБР? – запита момчето.

– След час. Защо?

Марк пийна малко какао и си опари езика.

– Май не ми се ще да разговарям с тях.
– Добре. Знаеш, че не си длъжен. Вече ти обясних.
– Знам. Може ли да те питам още нещо?
– Разбира се, Марк. Изглеждаш ми нещо стреснат.
– Много ми се събра тая сутрин. – Той отпи съвсем малка глътка, после още една. – Какво ще стане, ако изобщо не кажа никому онова, което знам?

– Вече го каза на мен.
– Да, обаче ти ще мълчиш. Пък и не съм ти казал всичко, нали така?

– Точно така.
– Казах ти, че знам къде е трупът, обаче не казах...
– Разбирам те, Марк. Не знам къде е скрит. Не е едно и също, отлично го разбирам.

– Искаш ли да знаеш?
– А ти искаш ли да ми кажеш?
– Не особено. Поне засега.
Тя почувства облекчение при думите му, но умело прикри чувствата си.

– Добре, щом е така, не искам да знам.
– Е, какво ще ме правят, ако изобщо не кажа?
Реджи бе обмисляла този въпрос дълги часове и все още не разполагаше с отговор. Но при срещата с Фолтриг бе видяла на какво е способен и твърдо вярваше, че той ще използва всички законни средства, за да изтръгне сведения от нейния клиент. Колкото и да ѝ се искаше, не можеше да му препоръча пътя на лъжата.

А лъжата би оправила всичко. Само една дребна лъжа, и Марк Суей щеше да живее спокойно до края на дните си, независимо от изхода на събитията в Ню Орлиънс. Какво го интересуваша Мулдано, Фолтриг и покойният Бойд Бойет? Та той си беше невръстно хлапе, още неопетнено от престъпления и тежки грехове.

– Мисля, че ще положат всички усилия да те принудят да говориш.
– Как точно?
– Още не съм наясно. Такива неща стават много рядко, но доколкото знам, могат да изискат съдебно нареждане да свидетелстваш за онова, което знаеш. Двамата с Клинт тъкмо проучваме въпроса.

– Знам каквото ми каза Клифърд, не знам обаче дали е вярно.
– Но смяташ, че е вярно, нали, Марк?
– Май че да. Чудя се какво да правя. – Момчето мънкаше едва чуто

и не смееше да я погледне. – Могат ли да ме накарат насила?

Реджи внимателно подбра думите си, преди да отговори.

– Възможно е. Нали разбираш, много неща могат да се случат. С две думи: да, някой ден съдията може да поиска от теб показания.

– И ако откажа да говоря?

– Уместен въпрос, Марк. Тук вече стъпваме на несигурна почва. Ако възрастен човек не изпълни съдебно нареждане, това се нарича неуважение към съда и човекът рискува да попадне зад решетките. Не знам как ще постъпят с дете. Досега не съм чувала за подобен случай.

– Ами ако опитат с детектор на лъжата?

– Какво искаш да кажеш?

– Да речем, че ме замъкнат в съда и съдията нареди да пропее, а пък аз им разправам всичко, само че без най-важната част. Сигурно ще решат, че ги лъжа. И тогава? Могат ли да ме вържат на стола и да задават въпроси? Гледах как го правят в един филм.

– Видял си да разпитват дете с детектора на лъжата?

– Не. Беше едно ченге, дето го спипаха да лъже. Все едно де, могат ли да постъпят така и с мен?

– Не ми се вярва. Никога не съм чувала за подобно нещо и ако се опитат, ще вдигна страхотен шум.

– Но все пак е възможно.

– Не съм сигурна. Съмнявам се. – Мъчителните въпроси я обсипваха като изстрели и трябваше да внимава. Клиентите често чуваха онова, което им се искаше да чуят, а на останалото просто не обръщаха внимание. – Но трябва да те предупредя, Марк, ако излъжеш пред съда, можеш да си имаш големи неприятности.

Момчето се позамисли за миг.

– Ако кажа истината, ще си имам още по-големи неприятности.

– Защо?

Отговорът се бавеше. От време на време Марк отпиваше глътка какао, но явно нямаше никакво желание да отговори на въпроса. Настаналата тишина не го смущаваше. Бе впил поглед в масата, но умът му се рееше нейде далече от тук.

– Марк, снощи ми каза, че си готов да изложиш пред ФБР цялата история. Сега очевидно си променил решението. Защо? Какво се е случило?

Без да каже нито дума, момчето лекичко остави чашата върху масата и закри очите си с юмруци. После главата му клюмна пред гърдите и то се разплака.

Вратата се отвори и в приемната дотича усмихната, деловита дама от куриерската служба с дебела картонена кутия. Без да губи време, тя връчи пратката на Клинт и му посочи къде да се подпише. После благодарно, пожела му приятен ден и изчезна.

Клинт бе очаквал посещението. Пратката идваше от „Преглед на печата“ – изумителна малка фирма във Вашингтон, която се занимаваше само с преглеждане на двеста ежедневника от цялата страна. Всяка новина биваше изрязана, прекопирана, въведена в компютъра и в срок от двацет и четири часа предоставена на всеки клиент с малко повече излишни нари. Редки нямаше излишни пари, но се нуждаеше от спешна информация за събитията около Бойд Бойет. Вчера, веднага след срещата с Марк, Клинт бе подал поръчка за проучване, ограничено само до вестниците от Ню Орлиънс и Вашингтон.

Той извади съдържанието на кутията – спретната купчинка ксерокопия на вестникарски материали, заглавия и снимки, подредени строго според датите на излизане, копирани направо от вестниците и съвършено ясни.

Бойет беше стар демократ от Ню Орлиънс, изслужил няколко мандата на невзрачна държавна службица, докато един ден сенаторът Довен – допотопна реликва от времето преди Гражданската война – скоропостижно предал Богу дух на почетната възраст деветдесет и една години. Незабавно след печалното събитие Бойет мобилизирал всичките си връзки и както се полага според славните политически традиции в Луизиана, дискретно разхвърлял тук-там по някоя пачка долари. Скоро губернаторът го назначил да довърши мандата на Довен. Доводите в негова полза били прости и ясни: щом човек е имал достатъчно ум, за да натрупа парички, значи ще бъде достоен сенатор на Съединените щати.

Така Бойет влязъл в най-отбрания клуб на света и след време наистина се оказал твърде способен. На няколко пъти едва се отървал от съдебно разследване и явно си направил необходимите изводи. С големи усилия преодолел две изборителни кампании, докато накрая постигнал положението на повечето южняшки сенатори – хората просто престанали да му обръщат внимание. От този момент нататък Бойет постепенно омекнал и от разпенен привърженик на сегрегацията се превърнал в сравнително либерален и разсъдлив държавник. Не успял да намери общ език с трима поредни губернатори на Луизиана и поради това влязъл в конфликт с петролните и химическите компании, които съсипвали

екологията на щата.

Скоро Бойд Бойет станал свиреп защитник на околната среда – нещо нечувано сред политиците от Юга.

Повел истинска война срещу нефтената и газовата промишленост, а индустриалците се заклели да му видят сметката. Организирай митинги в малките крайречни градчета, съсипани от нефтения бум, с което само си създавал нови неприятели из високите здания в Ню Орлиънс. Но сенатор Бойет вече бил прегърнал каузата на окаяната екология в своя любим щат и страстно проучвал нейното състояние.

Преди шест години някой подхвърлил в деловите среди идеята да изградят бунище за отровни отпадъци край Лафурш, на около осемдесет километра от Ню Орлиънс. Отначало местните власти категорично я отхвърлили. Ала както става обикновено с идеите, породени в богатите индустриални кръгове, планът не изчезнал напълно, а се завърнал след година с ново име, нови консултанти, нови обещания за работни места и нов обществен защитник. Местните власти отново били против, но този път само с няколко гласа разлика. Минала още година, тук-там затлъстял нечий портфейл, проектът бил поразкрасен и изведнъж пак изникнал на дневен ред. Сред местните жители избухнала масова истерия. Плъзнали всевъзможни слухове, особено упорита била мълвата, че зад плановете стои мафията и няма да спре, докато не ги превърне в действителност. Естествено, зад цялата работа стояли милиони.

Вестниците в Ню Орлиънс доста убедително доказвали връзките на мафията с бунището за отровни химикали. Замесени били десетина големи компании, а от тях нишките водели право към няколко всеизвестни и безспорни лидери на престъпния свят.

Ролите били разпределени, картите раздадени и предстояло подписване на проекта, когато сенаторът Бойд Бойет изведнъж връхлетял с цяла армия федерални служители. Заплашвал да предизвика разследване в десетки държавни служби. Не пропускал седмица без пресконференция. Държал речи из цяла Луизиана. Привържениците на отровното бунище се изпокрили под дърво и камък. Компаниите не смеели да отворят уста. Бойет ги бил заклешил натясно и това му доставяло огромно удоволствие.

Вечерта преди изчезването си сенаторът заминал за Хума и посетил гневен митинг на местните граждани в претъпкания гимнастически салон на гимназията. Митингът свършил късно и той потеглил сам, както винаги, към дома си в околностите на Ню Орлиънс. Дотам имало около час път. Бойет отдавна не понасял празното дърдорене на разни

блюдолизци, затова предпочитал при възможност да избягва компанията на своите сътрудници. В момента изучавал четвърти чужд език – руски – и използвал уединението в кадилака си за прослушване на касети с упражнения.

По пладне на следващия ден станало ясно, че сенаторът е изчезнал. Многословни заглавия в местните вестници описвали едва ли не цялата история. По-съдържаните заглавия на „Вашингтон Поуст“ наемквали за престъпление. Дните минавали, а не се появявало нищо ново. Труп нямало. Стоици вежди снимки на сенатора излизали по вестниците. Сензацията вече издишала, когато внезапно към изчезването се прилепило името на Бари Мулдано, и мигом всички се втурнали да ровят из кирливите ризи на мафията. Злокобната физиономия на младия Бари окупира първите страници. Вестниците набързо прекроили предишните си статии за връзките на бунището с мафията. Бари Ножа бил известен главорез със солидно полицейско досие. Коментарите нямали край.

Скоро в събитията величествено навлязъл и Рой Фолтриг, който заявил пред камерите, че срещу Бари Мулдано ще бъде заведено дело за убийството на сенатора Бойд Бойет. Неговата снимка също заела първите страници в Ню Орлиънс и Вашингтон, а доколкото си спомняше Клинт, беше излязла и в Мемфис. Голям шум, обаче без труп. Но това не плашело мистър Фолтриг. Той гръмогласно заклеявал организираната престъпност. Предсказвал гарантирана победа. Подхвърлял грижливо подготвените си реплики с инстинктивната ловкост на стар театрален ветеран и в най-подходящия момент крещял, вдигал заканително пръст или размахвал призовки. Отказвал да коментира липсата на труп, но наемквал, че знае нещо, което не е за разгласяване, и поради това не се съмнява, че тленните останки на сенатора скоро ще бъдат открити.

Много снимки и писания се появили, когато Бари Мулдано бил арестуван, или по-скоро сам се явил във ФБР. Той прекарал в затвора три дни, докато адвокатите уредят пускането му под гаранция, и не след дълго вестниците го показали да си излиза също тъй спокойно, както бе влязъл. Бил облечен в черен костюм и се усмихвал на фотографите. Твърдял, че е невинен. Според него цялата работа била плод на нечие лично отмъщение.

Появили се и фотоси на булдозери, заснети отдалече – доказателство за усилията на ФБР да изрови трупа от мочурливите терени около Ню Орлиънс. После пак снимки на Фолтриг пред тълпи от журналисти. И пак подробности за богатата история на организираната престъпност в града. Колкото по-дълго траело издирването, толкова по-сучни

ставали новините.

Губернаторът демократ избрал заместник за оставащите осемнайсет месеца от мандата на Бойет. Вестниците започнали да обсъждат кой от многото политици ще има най-добър шанс да попадне в Сената след година и половина. Според слуховете Фолтриг бил един от двамата кандидати на Републиканската партия.

Марк седеше на дивана до Реджи и бършеше очи. Мразеше да плаче, но просто не бе имал сили да се удържи. Тя го прегръщаше и лекичко го потупваше по рамото.

– Не си длъжен да казваш нито дума – спокойно повтори Реджи.

– Не искам, наистина не искам. Може би по-късно, ако се наложи, ама не сега. Бива ли?

– Добре, Марк.

На вратата се почука.

– Влез – изрече Реджи толкова тихо, че гласът ѝ навярно едва се чу от другата страна.

Клинт влезе с куп ксерокопия в ръка, поглеждайки в движение часовника си.

– Извинявай, че ви прекъсвам, приближава обаче десет и мистър Фолтриг ще се появи всеки момент. – Той остави документите на масичката пред Реджи. – Искаше да ги прегледаш преди срещата.

– Предай на мистър Фолтриг, че няма какво да обсъждаме – каза тя.

Клинт я изгледа озадачено, после врътна очи към Марк. Момчето се притискаше плътно до нея, като че търсеше закрила.

– Няма ли да го приемеш?

– Няма – потвърди Реджи и кимна на Марк. – Предай му, че срещата се отменя, защото нямаме какво да кажем.

Клинт пак погледна часовника си и смутено отстъпи към вратата.

– Дадено – каза той с усмивка, сякаш едва сега оценяваше с какво удоволствие би казал на Фолтриг да се разкара. После хлътна в приемната и затвори вратата.

– Добре ли си, Марк? – запита Реджи.

– Не особено.

Тя се приведе напред и взе да прелиства копията от вестникарските изрезки. Марк седеше като замаян – изтощен, безсилен и все още изтърпан от страх, че е разказал всичко на адвокатката. Междувременно Реджи преглеждаше заглавията, изчиташе набързо по някой ред и

отделяше снимките настрани. Когато бе прехвърлила около една трета от купчината, тя изведнъж спря и се облегна назад. После протегна към Марк голяма снимка на усмихнатия Бари Мулдано.

– Това ли е човекът?

Марк огледа изрезката, без да я докосва.

– Не. Кой е този?

– Бари Мулдано.

– Не, друг беше. Ама той сигурно има доста приятели.

Тя остави снимката върху другите и потупа Марк по коляното.

– Какво ще правиш сега? – запита момчето.

– Ще се обадя на няколко места. Ще поговоря с директора на болницата да осигури охрана около стаята на Рики.

– Не бива да му казваш за онзи тип, Реджи. Те ще ни убият. Никому не бива да казваме.

– Няма да кажа. Ще обясня, че сме получили анонимни заплахи. При криминални дела такива неща се случват редовно. Повече няма да разпитват и ще изпратят няколко пазачи около стаята.

– И на мама не искам да казвам. Тя толкова се тревожи за Рики и гълта хапчета, за да издържи. Още една неприятност в момента сигурно ще я довърши.

– Прав си.

Хлапето бе поразително жилаво – израсло на улиците и помъдряло преждевременно. Реджи неволно се възхити на смелостта му.

– Как мислиш, дали мама и Рики са в безопасност?

– Разбира се. Ония хора са професионалисти, Марк. Те няма да вършат глупости. Засега ще кротуват и ще изчакват. Може би само се правят на страшни.

Но гласът ѝ звучеше несигурно.

– Не се правят. Видях ножа с очите си, Реджи. Дошли са в Мемфис с една цел – да ме побъркат от страх. И успяха. Няма да проговоря.

15

Фолтриг изрева само веднъж, после избълва куп закани, изхвъркна от приемната и затръшна вратата. Макар и разочаровани, Мактюн и Труман се засрамираха от неговото държане. Докато излизаха, Мактюн хвърли поглед към Клинт, сякаш искаше да се извини за поведението на онзи надут пуяк. Няколко секунди Клинт продължи да се наслаждава на сцената, после стана и влезе в кабинета на Реджи.

Марк беше придърпал един стол до прозореца и гледаше отвисоко как дъждът мокри улиците и тротоарите. Реджи разговаряше по телефона с директора на болницата – молеше да осигурят охрана на деветия етаж. Тя прикри микрофона с длан и Клинт прошепна, че гостите са си тръгнали. После отиде да донесе още какао за Марк, който седеше като вкаменен.

След няколко минути позвъни Джордж Орд и Клинт се обади на Реджи по вътрешната линия. Досега тя не бе срещала лично мемфиския областен прокурор, но вестта не я изненада. Остави го да изчака точно една минута, след това вдигна слушалката.

– Ало.

– Мисис Лав, обажда се...

– Наричай ме Реджи, ако нямаш нищо против. Просто Реджи. А аз ще ти казвам Джордж, нали така?

Реджи беше на „ти“ с всички, дори и с най-високомерните съдии.

– Добре, Реджи. Обажда се Джордж Орд. Преди малко Рой Фолтриг пристигна в кабинета ми и...

– Какво съвпадение. Току-що напусна моя.

– Да, точно затова се обаждам. Не е успял да поговори с теб и твоя клиент.

– Предай му искрените ми извинения. Моят клиент няма какво да каже.

Говорейки, тя гледаше тила на Марк. Момчето навярно слушаше, но не му личеше. Беше застинало неподвижно на стола край прозореца.

– Реджи, смятам, че би било разумно поне ти да се срещнеш отново с мистър Фолтриг.

– Нямам желание да общувам с Рой. Моят клиент също.

Тя си представи как Орд говори важно-важно, а Фолтриг обикаля из кабинета и размахва ръце.

- Е, сигурно си наясно, че няма да свършим дотук.
- До го смятам ли за заплаха, Джордж?
- По-скоро за обещание.
- Чудесно. Предай на Рой и неговите момчета, че ако някой се опита да се свърже с моя клиент или роднините му, ще им подпали задниците. Нали ще бъдеш така добър, Джордж?
- Ще предам съобщението.

Разговорът го развесели – в края на краищата делото не беше негово – но Орд не си позволи да се размее. Той остави слушалката, усмихна се под мустак и каза:

– Тя заявява, че не желае да разговаря, хлапето също не иска, а ако някой опита да се свърже с него или роднините му, ще ви подпали задниците, точно така се изрази.

Фолтриг хапеше устни и кимаше при всяка дума, сякаш тъкмо това бе чакал, за да покаже, че е ненадминат в грубата игра. Беше си възвърнал душевното равновесие и вече подготвяше план Б. Когато изслуша всичко, той отново закричи из стаята, унесен в размисли. Мактюн и Труман стояха край вратата като охрана. Отегчена охрана.

– Искам хлапето да бъде под наблюдение – излая най-сетне Фолтриг към Мактюн. – Ние се прибираме в Ню Орлиънс, а от вас искам да го следите денонощно. Държа да знам какво прави и което е по-важно, държа да го опазите от хората на Мулдано.

Мактюн не приемаше заповеди от прокурори, а отгоре на всичко вече не можеше да понесе Рой Фолтриг. Струваше му се безкрайно глупаво да прати трима-четирима преуморени агенти по дирите на някакво единайсетгодишно хлапе. Но нямаше смисъл да влиза в спор. Фолтриг имаше пряка връзка с директора на ФБР във Вашингтон, а мистър Войлс също държеше на всяка цена да открият трупа.

- Добре – кимна той. – Ще се погрижим.
- Пол Гронк вече е нейде наоколо – изрече Фолтриг с такъв тон, сякаш току-що бе узнал пикантна клюка.

Всъщност още преди единайсет часа бяха узнали с кой полет и в колко часа пристига. Но на излизане от аерогарата Гронк бе успял да им се изплъзне. Тази сутрин бяха обсъждали въпроса цели два часа заедно с Орд, Фолтриг и десетина агенти. В момента най-малко осем души от ФБР обикаляха из Мемфис да дирят укритието на Гронк.

- Ще го намерим – каза Мактюн. – И ще държим хлапето под око.

Хайде, тръгвайте за Ню Орлиънс.

– Ще поръчам да подготвят буса – тържествено заяви Труман, като че ставаше дума за президентския самолет.

Фолтриг спря пред бюрото на Орд.

– Заминаваме си, Джордж. Извинявай, ако сме те притеснили. След два-три дни сигурно пак ще се върна.

Колко радостна вест, помисли Орд. Изправи се и протегна ръка.

– Винаги си добре дошъл – каза той. – Обаждай се, ако можем да помогнем с нещо.

– Утре сутрин първата ми работа е да поговоря със съдията Ламонд. Ще те държа в течение.

Орд още веднъж му протегна ръка. Фолтриг я стисна и се отправи към вратата.

– Да внимавате с оня измет – посъветва той в движение Мактюн. – Не вярвам да са толкова тъпи, че да посегнат на хлапето, но знае ли човек...

Мактюн отвори вратата и му направи път. Орд ги последва.

– Мулдано е надушил нещо – продължи да говори Фолтриг, изливайки в приемната, където чакаха Уоли Бокс и Томас Финк. – Засега само се мотаят наоколо. Ще ги държиш обаче под око, нали, Джордж? Тия типове са много опасни. Освен това следете хлапето и адвокатката. Хиляди благодарности. Утре ще се обадя. Къде е колата, Уоли?

След като цял час зяпа надолу към тротоара, пиейки горещо какао и слушайки телефонните разговори на своята адвокатка, Марк реши, че е готов за действие. Реджи се бе обадила на Даян, че Марк е в нейния кабинет и помага да подреждат документацията. От своя страна Даян съобщи, че Рики бил много добре и в момента отново спял. Преди малко бил излапал поне две кила сладолед, докато доктор Грийнуей го отрупвал с въпроси.

Около единайсет Марк се приближи до бюрото на Клинт и взе да проучва секретарската апаратура. Реджи имаше дълъг разговор с една клиентка, която на всяка цена трябваше да се разведе. Щяха да обсъждат предстоящата тактика поне час. Клинт тракаше на машината някакво дълго писмо и през пет минути вдигаше телефона.

– Как си станал секретар? – запита Марк, безкрайно отегчен от срещата си с реалното адвокатско всекидневие.

Клинт извърна глава и се усмихна.

– Случайно.

– Като дете искаше ли да станеш секретар?

- Не. Исках да строя плувни басейни.
- И какво стана?
- Не знам. Забърках се с наркотици, едва не ме изхвърлиха от гимназията, после учих в колеж, записах право в университета...
- Трябва ли да си учил право, за да станеш секретар на адвокат?
- Не. Изритаха ме от университета и Реджи ме взе на работа. Тук обикновено е доста забавно.
- Как се запозна с Реджи?
- Това е дълга история. Сприятелихме се в университета, но се познаваме отпреди. Тя сигурно ще ти разкаже, като те заведе при мама Лайф.
- При коя?
- Мама Лайф. Не ти ли е разправяла за мама Лайф?
- Не.
- Това е майката на Реджи. Двете живеят заедно и тя страшно обича да гощава хлапетата, с които се занимаваме. Готви им равиоли, лазаня със спанак и всякакви италиански вкусотиини. Всички са във възторг. Затова я прекръстиха мама Лайф.
- След два дни на понички и зелено плодово желе споменаването за солидни домашни ястия звучеше ужасно съблазнително.
- Как мислиш, дали ще ме запознае скоро с мама Лайф?
- Не знам. Реджи често кани клиентите си на гости, особено по-малките.
- Няма ли си деца?
- Има две, но са големи и живеят далече.
- А къде живее мама Лайф?
- Наблизо, в една стара къща. Всъщност там е отраснала Реджи.
- Телефонът иззвъня. Клинт прие някакво съобщение и пак затрака на машината. Марк го гледаше с интерес.
- Как се научи да пишеш толкова бързо?
- Клинт спря да пише, бавно се завъртя и погледна Марк. После се усмихна.
- В гимназията. Имахме една учителка, същински ефрейтор. Мразехме я, в крайна сметка обаче излезе за добро. Ти можеш ли да пишеш на машина?
- Малко. В училище вече от три години се занимаваме с компютри.
- Клинт кимна към монитора до пишещата машина.
- Тук имаме страхотен компютър.
- Марк погледна, но не се впечатли. Всички имаха компютри.

– И как стана секретар?

– Съвсем случайно. Като завърши право, Реджи не искаше да работи по чужди заповеди, затова нае тая кантора. Беше преди четири години. Трябваше й секретар и аз предложих да опитам. Не си ли виждал мъж секретар?

– Не. Не знаех, че и мъжете могат да станат секретари. Ами с парите как си?

Клинт се изкиска.

– Добре. Ако има за Реджи, има и за мене. Ние сме нещо като съдружници.

– А тя много ли печели?

– Не особено. И не гони печалбата. Преди години била омъжена за доктор, имали голяма къща и куп пари. После всичко отишло по дяволите и тя смята, че са виновни парите. Сигурно ще ти разкаже. Стане ли дума за нея, много е откровена.

– Значи е адвокат, пък не гони парите?

– Странно, нали?

– Ами да. Знаеш ли, по телевизията съм гледал много адвокати и те все говорят за нари. Или за секс.

Телефонът пак извънтя. Този път се обаждаше съдия и Клинт стана много любезен. След като побъбри около пет минути, той остави слушалката и пак се зае да пише. Тъкмо бе набрал скорост, когато Марк запита:

– Коя е онази жена вътре?

Тракането престана, Клинт замаяно огледа клавишите и бавно се завъртя. Столът му изскърца. Все пак той се усмихна.

– При Реджи ли?

– Аха.

– Норма Траш.

– Неприятности ли има?

– Между нас казано, цял куп. В момента води ужасно дело за развод. Съпругът й е голяма гадина.

Момчето се запита доколко е осведомен Клинт за доверениците на Реджи.

– Бие ли я?

– Мисля, че не – колебливо отговори секретарят.

– Деца имат ли?

– Две. Но не бива да разговарям за това. Нали знаеш, поверителна информация.

– Знам, знам. Но сигурно си в течение на цялата работа, нали? Като пишеш всичко на машина...

– Обикновено знам какво става. Така си е. Но Реджи не ми казва всичко. Например не знам какво си й казал. Сигурно е много сериозно, тя обаче го държи в тайна. Четох вестниците. Видях хората от ФБР и мистър Фолтриг, но не знам подробностите.

Точно това искаше да чуе Марк.

– Познаваш ли Робърт Хъкстругу? Викат му Хък.

– Май беше адвокат, нали?

– Аха. Преди две години се занимаваше с развода на майка ми. Тъпак и половина.

– Значи не ти хареса?

– Мразех го. За него бяхме измет. Ходехме в кантората му и висяхме отвън по два часа. После ни приемаше за десетина минути и казваше, че страшно бързал, чакали го в съда, щото бил важна клечка. Все разправях на мама да си вземе друг адвокат, ама тогава тя беше съвсем оклюмала и не слушаше.

– Стигна ли се до съд?

– Аха. Бившият ми баща искаше да вземе едното дете, всъщност не му пукаше кое точно, но все пак предпочиташе Рики, щото знаеше колко го мразя. Нае си адвокат и два дни обливаха мама с помия в съда, а пък тя им отвръщаше със същото. Всеки се мъчеше да докаже, че другият е пълен некадърник. Хък се държа като кръгъл глупак, но другият адвокат беше още по-калпав. На съдията направо му призляваше от тях и накрая рече, че няма да разделя децата. Помолих го да дам свидетелски показания. На втория ден той поразмисли, докато обядваше, и реши, че ще му е интересно да ме чуе. Вече бях питал Хък за това, ама той се направи на много умен и рече, че още съм бил млад и зелен.

– И даде ли показания?

– Да, три часа им приказвах.

– Как мина?

– Много добре, истина ти казвам. Разправих им за побоищата, синините и шевовете. Обясних колко го мразя. Съдията щеше да се разплаче.

– Сигурно това е решило въпроса.

– Аха. Баща ми искаше право на свиждане, обаче аз обясних на съдията, че щом приключи делото, не искам тоя човек да ми се мярка пред очите. И че Рики трепери от него. Съдията забрани всякакви свиждания и даже го предупреди да не припарва към нас.

– Виждал ли си го след делото?

– Не. Но някой ден и това ще стане. Като пораснем с Рики, ще го спипаме някъде и ще го смажем от бой. Синина за синина. Шев за шев. Все за това си говорим.

Клинт отдавна бе престанал да се отегчава от разговора. Сега попи-ваше всяка дума. Хлапето споделяше толкова небрежно плановете да пребие баща си.

– Може да ви вкарат в затвора.

– А него вкараха ли го, като ни биеше? Вкараха ли го, като съблече мама и я изхвърли на улицата цялата в кръв? Ама аз тогава го фраснах с бухалката за бейзбол.

– Какво си направил?

– Една вечер той се наливаше у дома и личеше, че скоро ще го хванат дяволите. Винаги го усещахме. После излезе за бира. Аз изтичах отсреща и помолих Майкъл Мое да ми услужи с алуминиевата бухалка за бейзбол. Скрих я под леглото и помня как се молех да го блъсне някоя кола, че да не се прибере. Ама той се прибра. Мама се спотайваше в спалнята и го чакаше да заспи на масата, както му беше навикът. Ние с Рики седяхме в нашата стая и се чудехме кога ще почне данданията.

Телефонът иззвъня. Клинт отговори набързо и пак се завъртя към момчето.

– След около час почнаха резове и писъци. Целият фургон се тресе-ше. Ние залостихме вратата. Рики се скри под леглото и се разциври. После мама взе да ме вика на помощ. Бях само на седем години, а мама искаше да я спасявам. Онзи я правеше на кайма – хвърляше я, риташе я, късаше й дрехите, викаше, че била курва и пачавра. А пък аз още не знаех какви са тия думи. Тръгнах към кухнята. Едва вървах от страх. Той ме видя и метна една бирена кутия. Мама се опита да избяга навън, онзи обаче я спипа и й съдра гашичките. Божичко, как я млатеше. Устната й беше цепната и навсякъде пръскаше кръв. После той я изрита от фургона гола-голеничка, измъкна я на улицата, а пък там всички съседи се бяха събрали да зяпат. Изхили се и я остави да лежи. Беше страшно.

Приведен напред, Клинт не пропускаше нито дума. Марк говореше глухо и бавно, сякаш не изпитваше никакви чувства.

– Когато онзи се върна, фургонът беше отворен и аз го дебнех. Бях домъкнал един кухненски стол зад вратата и само дето не му отнесох главата с бухалката. Фраснах го право по носа. Плачех и примирах от страх, ама додето съм жив, няма да забравя как изхрущя, като го улучих в лицето. Той се свлече на канапето и аз го ударих по корема. Мъчех се

да уцеля топките, щото бях чувал, че там най боли. Нали ме разбираш. Въртях бухалката като луд. Още веднъж го ударих по ухото и това беше.

– Какво стана после? – нетърпеливо запита Клинт.

– Онзи стана, просна ме с един шамар, изпсува и взе да ме ритва. Толкова бях изплашен, че няхах сили да се боря. Лицето му беше станало на кървава каша. Целият вонеше ужасно. Ръмжеше, удряше и ми късаше дрехите. Като стигна до бельото, аз се разригах като смахнат, но той смъкна всичко и ме изхвърли. Без нито една дрешка. Сигурно искаше да ме отмъкне на улицата при мама, ала в това време тя се добра до вратата и падна върху мен.

Говореше тъй спокойно, сякаш бе повтарял разказа стотици пъти и го помнеше наизуст. Никакви чувства – само голите факти, изложени в къси, насечени изречения. Погледът му отскачаше ту към бюрото, ту към вратата.

– А после? – задъхано запита Клинт.

– Един от съседите беше повикал ченгетата. Нали знаеш, в тия фургоони всичко се чува и на хората им беше писнало. Кавгите и побоищата вече брой няхаха. Помня как видях сините лампи и онзи веднага хлътна във фургона. Ние с мама хукнахме да се облечем. Ама някой от съседите вече беше видял, че съм гол. Опитахме се да измием кръвта, преди да влязат ченгетата. Баща ми беше поизтрезнял и взе да се пише пръв приятел на полицията. Ние чакахме в кухнята. Носът му беше станал колкото футболна топка и ченгетата май повече се тревожеха за него. Той наричаше единия Франки и му говореше на „ти“, като че се знаеха от сто години. Патрулната двойка набързо ни раздели по стаите. Франки отведе баща ми в спалнята да полегне. Другият седна при мама в кухнята. Все така правят. Аз отидох в нашата стая да измъкна Рики изпод леглото. После мама ми разправи как онзи все се умилквал пред ченгетата и обяснявал, че нямало нищо особено, просто малка семейна свада, и то най-вече по моя вина, щото без никаква причина съм го бил нападнал с бухалката. Ченгетата както винаги записаха, че имало незначителен семеен скандал. С това се размина. Откараха го в болницата. На другата сутрин си дойде с гипсова маска и дълго не я сваля.

– Стори ли ти нещо?

– След оная история той сиря да пие за доста време. Извини се и обеща, че повече няма да върши такива работи. Понякога беше свестен човек, стига да не пиеше. После обаче стана още по-зле. Пак побоища и прочие. Накрая мама подаде молба за развод.

– И той се опита да получи родителски права...

– Аха. Пред съдията лъжеше най-нагло. Не очакваше да дам показания, затова отрече почти всичко, а пък за другото заяви, че мама лъжела. Беше страшно наперен и спокоен, а нашият тъп адвокат не знаеше как да го засече. Ама като разправих за бухалката и как ми смъкна дрехите, съдията се просълзи. После направо побесня и ревна, че трябвало да го тикне в панделата за измама на съда. Точно тъй, рекох, там му е мястото.

Марк замълча за миг. Последните изречения ставаха все по-бавни и личеше, че момчето губи желание да разказва. Клинт продължаваше да слуша като хипнотизиран.

– Разбира се, после Хък взе да се фука, че бил извоювал блестяща победа. Заплаши да даде мама под съд, ако не му плати. Беше я оскубал здравата и продължаваше да звъни по два пъти седмично за остатъка от хонорара, та накрая ѝ се наложи да обяви неплатежоспособност. После остана и без работа.

– Значи си преживял първо развод, после фалит.

– Аха. За фалита пак си имахме работа с некадърник.

– Но Реджи ти харесва, нали?

– Да, Реджи е адски печена.

– Радвам се да го чуя.

Телефонът извънтя и Клинт вдигна слушалката. От Съда за малолетни искаха сведения за някакъв клиент и разговорът се проточи. Марк отиде да си сипе какао. Мина през заседателната зала, където стените бяха отрупани с красиви дебели книги. Откри кухничката близо до тоалетната.

В хладилника имаше спрайт и той отвори една бутилка. Знаеше, че е шашнал Клинт. Беше пропуснал доста подробности, но в разказа нямаше нито капка измислица. Донякъде се гордееше, че е защитил майка си и че стане ли дума за това, хората винаги го слушат със зяпнали уста.

После жилавото улично хлапе с бейзболната бухалка изведнъж си спомни за ножа в асансьора и за сгънатата снимка на бедното, осиротяло семейство. Спомни си, че майка му е в болницата, самотна и беззащитна. Отново го обзе непоносим ужас.

Опита да отвори пакетче солети, но ръцете му трепереха и целофанът не се поддаваше. Тръпките ставаха все по-силни и Марк напразно се мъчеше да ги прогони. Момчето безсилно се сви на пода и разля бутилката.

Лекият дъждец бе спрял тъкмо когато секретарки и чиновници се гтурнаха на групички по мокрия тротоар в търсене на обяд. Небето беше сиво. Зад всяка минаваща кола се вдигаха със свистене облачета пръски и дим. Реджи и нейният клиент завиха по Мадисън Авеню. Тя носеше куфарчето си в лявата ръка, а с дясната водеше момчето през навалищата. Чакаха я цял куп задачи, затова крачеше бързо.

Джак Нане ги забеляза от белия микробус форд, паркиран точно срещу сградата „Стерик“, и вдигна телефона. Когато двамата изчезнаха зад ъгъла на Мадисън Авеню, той остана да чака със слушалка на ухото. След няколко минути неговият партньор Кейл Сисън съобщи, че ги е засякъл да отиват право към болницата. Пет минути по-късно дойде съобщението, че са влезли вътре.

Нане заключи микробуса и тичешком пресече улицата. Влезе в сградата, изкачи се на втория етаж и леко побутна вратата с табелка РЕДЖИ ЛАВ – АДВОКАТ. За негова най-голяма радост кантората се оказа отключена. Бяха минали точно единайсет минути след пладне. По това време адвокатите масово удряха ключа на канторите си и хукваха да обядват. Нане отвори вратата и пристъпи навътре, но изведнъж над главата му издайнически се раздрънча някакъв гаден звънец. По дяволите! Беше се надявал да завари кантората заключена – много го биваше да разбива ключалки – и преспокойно да разрови документацията. Работата изглеждаше лесна. Тия дребни риби рядко се сещаха за алармени системи. Виж, с едрите фирми не беше така, но в извънработните часове Нане можеше да проникне в която и да било от хилядите адвокатски кантори и да вземе каквото си поиска. Вече го бе правил поне десетина пъти. Тънните адвокати не държаха в канторите си само две неща: пари и алармени инсталации. Просто заключваха вратите и мислеха, че всичко е наред.

Млад мъж изникна от дъното на приемната и запита:

– Мога ли да ви бъда полезен?

– Да – кимна Нане без усмивка. Постара се да изглежда делови и изнервен от тежък ден. – Аз съм от Ню Орлиънс, от вестник „Таймс Пикаюн“, нали го знаете. Търся Реджи Лав.

Клинт спря на три метра от него.

– В момента я няма.

– Кога ще се върне?

– Не знам. Имате ли някакъв документ?

Нанс вече крачеше към вратата.

– Да не би да питате за нещо като ония картички, дето адвокатите ги раздават под път и над път? Не, драги, не нося визитки. Аз съм журналист.

– Добре. Как ви е името?

– Арни Карпентър. Кажете й, че пак ще се обадя.

Нанс отвори вратата и изчезна под звуците на звънеца. Засега бе ударил на камък, но вече познаваше Клинт и разположението на приемната. Следващото посещение щеше да трае малко по-дълго.

Изкачването с асансьора мина без произшествия. Реджи го държеше за ръката и при други обстоятелства това би раздразнило Марк, но в момента изпитваше само облекчение от нейния допир. Докато кабината пълзеше нагоре, той упорито се вираше в пода. Не смееше да вдигне глава – боеше се от среща с още някой непознат. Мълчеше, гледаше надолу и стискаше ръката на Реджи.

Излязоха на деветия етаж и едва бяха направили няколко крачки, когато откъм чакалния дотичаха трима души.

– Мисис Лав, мисис Лав! – развика се единият.

Отначало Реджи се стресна, но после хвана Марк още по-здраво и продължи напред. Единият досадник размахваше микрофон, другият бележник, а третият камера. Онзи с бележника каза:

– Мисис Лав, само няколко кратки въпроса.

Тя ускори крачка към дежурната стая.

– Без коментар.

– Вярно ли е, че вашият клиент отказва съдействие на ФБР и полицията?

– Без коментар – повтори Реджи, гледайки право напред. Журналистите подтичваха след нея като хрътки. Тя бързо се приведе към Марк и прошенна: – Не ги гледай и не казвай нито дума.

– Вярно ли е, че тази сутрин областният прокурор от Ню Орлиънс посетил кантората ви?

– Без коментар.

Лекари, сестри, пациенти – всички се отдръпваха към стените, докато Реджи и нейният знаменит клиент препускаха по коридора, следвани от хищната глутница.

– Разговарял ли е клиентът ви с Джероум Клифърд преди самоубийството?

Тя впи пръсти в ръката на Марк и го повлече напред.

– Без коментар.

Когато приближиха края на коридора, онзи с камерата внезапно изтича напред, приклепна и отстъпвайки заднишком, успя да ги хване в кадър, преди да се просне по задник. Сестрите се разсмяха. От дежурната стая излезе униформен пазач и размаха ръце срещу досадниците. Вече си бе имал работа с тях.

Докато Реджи и Марк завиваха зад ъгъла, единият подвикна:

– Вярно ли е, че вашият клиент знае къде е трупът на Бойет?

Стъпката ѝ за миг стана неуверена. Реджи нервно вдигна рамене, попрегърби се, но веднага преодоля изненадата и изчезна зад ъгъла заедно с клиента си.

На сгъваеми столове до вратата на Рики седяха двама пазачи с внушителни размери. Първото, което забеляза Марк, бяха пистолетите край бедрата им. Единият държеше вестник, но побърза да го отпусне надолу, когато ги видя да се приближават. Другият стана и пристъпи насреща.

– Мога ли да ви бъда полезен?

– Да. Аз съм семейният адвокат, а това е Марк Суей, брат на пациента. – Реджи говореше с делови шепот, сякаш искаше да изтъкне, че има пълното право да бъде тук, но се съмнява дали и те са на същото мнение, затова да приключват по-бързо с въпросите и да я оставят да си гледа работата. – Доктор Грийнуей ни чака – добави тя и почука на вратата.

Марк стоеше зад нея и гледаше пистолета. Беше досущ като онзи, с който се гръмна горкият Роуми. Пазачът се върна на стола, а колегата му наведе глава към вестника. Грийнуей отвори вратата и излезе, следван от разплаканата Даян. Тя прегърна Марк и го потупа по рамото.

– Спи – тихо съобщи Грийнуей. – Вече се чувства много по-добре, но е още твърде слаб.

– Питаше за теб – прошепна Даян на Марк.

Той се вгледа в просълзените ѝ очи.

– Какво ти е, мамо?

– Нищо. После ще говорим.

– Какво е станало?

Даян погледна Грийнуей, после Реджи и пак се обърна към Марк.

– Няма нищо – повтори тя.

– Тая сутрин уволниха майка ти, Марк – каза Грийнуей и се озърна към Реджи. – Ония хора пратиха куриер с писмо, че е уволнена. Представяш ли си? Оставил го тук, при сестрите, и една от тях го донесе преди час.

– Дай да го видя – каза Реджи.

Даян извади писмото от джоба си. Реджи го разгъна и зачете внимателно. Даян отново прегърна момчето.

– Няма нищо, Марк. Ще се справим както винаги. Ще си намеря друга работа.

Марк прехапа устни, за да не се разплаче.

– Може ли да го задържа? – запита Реджи, прибирайки писмото в куфарчето си.

Даян кимна. Грийнуей погледна часовника си, като че нямаше представа кое време е.

– Отивам да хапна набързо един сандвич и ще се върна след двадесет минути. Искам да поговоря час-два насаме с Рики и Марк.

Реджи също направи сверка с часовника си.

– Аз ще се върна около четири. – Тя огледа и тримата. – На етажа се навъртат репортери и препоръчвам да не им обръщате никакво внимание.

– Ами да, казвайте само: „Без коментар, без коментар“ – услужливо добави Марк. – Много е забавно.

Даян явно не намираше нищо забавно.

– Какво искат?

– Всичко. Чели са статията. Носят се слухове. Надушват сензация и са готови на всичко, за да стигнат до нови сведения. На идване видях телевизионна кола и подозирам, че екипът се спотайва наоколо. Според мен най-разумно ще е двамата с Марк да си стоите тук.

– Добре – каза Даян.

– Къде има телефон? – запита Реджи.

Грийнуей кимна към дежурната стая.

– Ела. Ще ти покажа.

– Значи ще се видим в четири? – обърна се Реджи към Марк и Даян. – Помнете, никому нито думица. И не се отдалечавайте от стаята.

Грийнуей я поведе по коридора. Охраната гледеше сънливо. Марк и майка му влязоха в затъмнената стая и седнаха на леглото. Момчето забеляза на масата изсъхнала поничка и я изгълта на четири хапки.

Реджи набра номера на кантората и отсреща се обади Клинт.

– Помниш ли миналогодишното дело на Пени Патула? – тихо запита тя, като се оглеждаше за репортерите, същински хрътки. – Бяхме подали жалба за полово дискриминация, нарушаване на трудовите права, произвол и тъй нататък. Май не пропуснахме нищо. В Районния съд. Да, точно така. Намери папката. Смени името на Даян Суей. Ответник ще бъде фабриката „Арк-Лон“. Искам непременно да посочиш президента на компанията. Името му е Честър Танфил. Да, ще съдим и него за неправомерно уволнение, нарушаване на трудовото законодателство, сексуален тормоз, вмъкни нещичко за женското равноправие и поискай един-два милиона обезщетение. Гледай да свършиш час по-скоро. Пригответи призовки и чек за съдебната такса. После бягай в съда да попълниш каквото трябва. След половин час идвам да взема призовката, тъй че побързай. Ще я занеса лично на мистър Танфил.

Реджи остави слушалката и благодари на най-близката сестра. Навън журналистите се мотаеха около автомата за безалкохолни напитки, но тя успя да се шмугне през вратата към стълбището, преди да я забележат.

Фабриката за крушки „Арк-Лон“ представляваше групичка от няколко свързани метални постройки в мизерната индустриална зона до аерогарата. Предната страда беше измазана с олющена оранжева боя, а пристройките се разпростираха във всички посоки, освен към улицата. По-новите не се различаваха по форма, само оранжевото имаше различни оттенъци. Отзад край рампата чакаха камиони. Гъста телена мрежа опазваше рула алуминиева и стоманена ламарина.

Реджи спря колата отпред, на паркинга за посетители. Взе куфарчето и отвори вратата на приемната. Някаква едрогърдеста жена с черна коса и дълга цигара продължи да говори по телефона, без да й обръща внимание. Реджи нетърпеливо застана пред нея. Приемната беше прашна, мръсна и изпълнена със синкав цигарен дим. По стените висяха пожълтели снимки на ловджийски кучета. Половината луминесцентни лампи не работеха.

– С какво мога да ви услужа? – запита секретарката, когато приключи разговора.

– Трябва да се срещна с Честър Танфил.

– В момента е на съвещание.

– Знам. Той е много зает човек, обаче му нося нещичко.

Секретарката затвори телефона.

– Разбирам. Какво по-точно?

– Не е ваша работа. Трябва да видя Честър Танфил. Спешно.

Пред секретарката имаше табелка с името ѝ – Луиз Шено. Нахалството на посетителката я накара да кипне.

– Слабо ме интересува колко е спешно, драга госпожо. Не може току-тъй да нахълтвате и да искате среща с президента на фирмата.

– Въпросната фирма е банда кръвопийци и преди малко заведох срещу нея дело за два милиона долара. Съдя милия Честър за още два милиона. Намерете го и предайте, че чакам незабавно да си домъкне тук скапания задник.

Луиз скочи на крака и отстъпи от бюрото.

– Да не би да сте адвокат?

Реджи измъкна от куфарчето жалбата и призовките. Прелисти ги, без да поглежда Луиз, и каза:

– Да, адвокат съм. И трябва да връча тия неща на Честър. Сега го намерете. Ако не е тук до пет минути, ще поправа иска на пет милиона.

Луиз изхвъркна през вратата. Реджи изчака малко и я последва. Мина през зала, разделена на тесни канцеларии. Отвсякъде струеше цигарен дим. Протритата пътека приличаше по-скоро на парцал. Реджи зърна заобления задник на Луиз да хлътва в една врата отдясно и се отправя натам.

Честър Танфил тъкмо скачаше иззад бюрото си, когато Реджи влетя в кабинета. Луиз се вкамени.

– Свободна сте – пренебрежително подхвърли Реджи и отправи свиреп поглед към Честър. – Да се представя, Реджи Лав, дипломиран адвокат.

– Честър Танфил – изрече той, без да протяга ръка. И по-добре, защото тя нямаше да се ръкува с него. – Малко сте грубичка, мис Лав.

– Наричай ме Реджи, нали нямаш нищо против, Честър? Кажи на Луиз да си върви.

Той кимна и Луиз припряно изскочи навън.

– Какво искаш? – троснато запита Танфил.

Беше жилест и мършав, около петдесетгодишен, с луничаво лице и подпухнали очи, скрити зад очила с тънка стоманена рамка. Пияница, помисли си Реджи. Над яката на евтиния костюм вратът му започваше да се налива с кръв.

Реджи хвърли жалбата и призовките върху бюрото.

– Заведох дело срещу теб.

Той се усмихна пренебрежително сякаш за да покаже колко малко го плашат разни адвокатски номера.

– За какво?

– Защиатавам правата на Даян Суей. Тази сутрин си я уволнил, а делото вече е в ход. Бързо действате, нали?

Честър присви очи и отново погледна жалбата.

– Шегуваш се.

– Ако мислиш, че се шегувам, значи си глупак. Всичко е написано черно на бяло, Честър. Неправомерно уволнение, сексуален тормоз и тъй нататък. Два милиона обезщетение. Редовно си имам работа с подобни случаи. Трябва обаче да призная, че по-хубав от сегашния не ми се е паднал. Горката жена е от два дни в болница с детето си. Лекарят казва, че не бива да се отделя от леглото. Между другото, той се е обадил тук да обясни положението, но не, вие от дума не разбирате и решавате непременно да я уволните за самоотлъчка. Отсега си представям как ще разкажа всичко пред съда.

Понякога Честър не можеше да открие адвоката си с дни, а една нищо и никаква Даян Суей беше завела дело по всички правила за броени часове след уволнението. Той бавно вдигна документите, прегледа първата страница и констатира с дълбока обида:

– Тук е вписано моето име.

– Ти си я уволнил, Честър. Но не се тревожи, като те осъдят, можеш да обявиш неплатежоспособност.

Честър придърпа стола и боязливо седна.

– Заповядай – кимна той към креслото отсреща.

– Не, благодаря. С кой адвокат работиш?

– Тъж... такова... с Финдли и Бейкър. Ама чакай сега. Дай да помисля малко. – Той прелисти жалбата. – И сексуален тормоз ли има?

– Да, напоследък тая тема е много модерна. Доколкото разбрах, един от надзирателите е задявал моята клиентка. Все намекуват да свършат оная работа в тоалетната през обедната почивка. Подхвърлял неприлични закачки. Говорел нецензурно. Всичко ще излезе пред съда. Кого да търся, Финдли или Бейкър?

– Чакай малко. – Честър отново прелисти жалбата и я остави. Реджи стоеше до бюрото и го изпепеляваше с поглед. Той се хвана за главата. – Не ми трябват такива истории.

– И моята клиентка не ги е искала.

– А какво иска?

– Малко човешко достойнство. В тая фабрика всички сте

кръвопийци. Смучете потта на самотни отрудени майки, които едва могат да изхранят децата си с жалките ви заплати. Те не смеят да се оплачат.

Честър уморено разтърка очи.

– Дай да не правим митинги. Просто не ми трябва такива истории. Може... може да си имам неприятности по-нагоре.

– Не ме е грижа за теб и твоите неприятности, Честър. Още днес лично ще отнеса копие от жалбата в „Мемфис Прес“ и съм сигурна, че утре всичко ще гръмне. За семейство Суей напоследък изписват кофи мастило.

– Какво иска тя? – повтори Честър.

– Ти май се опитваш да се пазариш?

– Може би. Едва ли ще спечелиш делото, мисис Лав, но не ми трябва излишни главоболия.

– Гарантирам, че няма да се размине само с главоболия. Жената печели по деветстотин долара месечно, от които получава чисти шестстотин и петдесет. Това са единайсет хиляди на година, а по делото ти гарантирам поне пет пъти повече разходи. Ще получа достъп до личните досиета на персонала. Ще открия оплакванията на други жени. Ще се разровя из счетоводните книги. Ще изискам от съда проучване на цялата ти документация. И ако открия дори най-дребната нередност, ще уведомя Комисията за равни трудови права, Националния комитет по труда, данъчните власти, пенсионните фондове и всички други засегнати инстанции. Нощем няма да можеш да мигнеш, Честър. Хиляди пъти ще съжаляваш, че си уволнил моята клиентка.

Той стовари длани върху бюрото.

– Какво иска, мътните да я вземат?

Реджи вдигна куфарчето и тръгна към вратата.

– Иска си работата. Не би било зле да ѝ вдигнеш малко заплатата, да речем, от шест на девет долара за час, стига да ги прежалиш. А и да не ги прежалиш, направи го. Прехвърли я в друг цех, за да не среща гадния надзирател.

Честър слушаше внимателно. Май щеше да се размине сравнително леко.

– Тя ще остане в болницата няколко седмици. Има си разходи, тъй че очаквам заплатата да върви без прекъсване. И по-точно, Честър, очаквам да ѝ носите чека в болницата, също както си направихте майтапа да занесете писмото тая сутрин. Искам всеки петък чекът да е там. Ясно ли е?

Той бавно кимна.

– В срок от трийсет дни трябва да се явиш пред съда. Ако се държиш прилично и вършиш каквото ти казах, точно в последния ден ще оттегля жалбата. Имаш честната ми дума. Можеш и да не безпокоиш адвокатите си. Разбрахме ли се?

– Разбрахме се.

Реджи отвори вратата.

– А, и вземи да пратиш малко цветя. Стая 943. Не е зле да сложиш и картичка. Всъщност пращай цветя всяка седмица. Нали, Честър?

Той кимна отново.

Реджи затръшна вратата и напусна невзрачната канцелария на шефа на „Арк-Лон“.

Марк и Рики седяха на крайчето на походното легло и вирнали глави, се взираха в напрегнатото брадато лице на доктор Грийнуей, увиснало само на две педи от тях. Рики беше облечен с една от пижамите на Марк и се гушеше в одеяло. Както винаги беше трепереше от студ и беше изплашен и объркан от това първо напускане на леглото, макар да ставаше дума за две-три крачки. Би искал майка му да е тук, но докторът меко бе настоял да говори с момчетата насаме. Вече от дванайсет часа насам Грийнуей се мъчеше да спечели доверието на Рики. В момента седеше по-близо до големия брат, който явно скучаеше от самото начало на разговора.

Щорите бяха спуснати и в стаята цареше полумрак, разсейвай само от нощната лампа край вратата на банята. Грийнуей подпря лакти на коленете си и се приведе.

– А сега, Рики, ще ми се да поговорим за онзи ден, когато двамата с Марк отидохте в гората да пушите. Съгласен ли си?

Рики се изплаши. Откъде знаеше Грийнуей, че са пушили? Марк го побутна с рамо и прошепна:

– Няма нищо, Рики. Аз вече им казах. Мама няма да се кара.

– Спомняш ли си как отидохте да пушите? – запита Грийнуей.

Рики бавно кимна.

– Да, сър.

– Хайде тогава да ми разкажеш каквото си спомняш за разходката с Марк и за цигарите.

Рики се омота още по-плътно с одеялото и притисна краищата към корема си. Зъбите му тракаха.

– Много ми е студено – едва избъбри той.

– Рики, температурата в тази стая е над двайсет и пет градуса. Помъчи се да си представиш, че ти е топло.

Рики опита, но не успя. Марк лекичко го прегърна през рамото и това като че помогна малко.

– Помниш ли как запали цигара?

– Аха. Май че помня.

Марк бързо погледна Грийнуей, после Рики.

– Добре. Помниш ли как видяхте голямата черна кола да се задава през тревата?

Изведнъж Рики спря да трепери и заби поглед надолу.

– Да – измънка той и това щеше да бъде последната му дума за предстоящите двайсет и четири часа.

– Какво направи голямата черна кола, като я видяхте?

Още споменаването за цигарите го бе изплашило, но споменът за черната кола носеше такъв ужас, че Рики просто не издържа. Прегъна се на две и отпусна глава върху коленете на Марк. После се разхълца със здраво стиснати очи, но без сълзи. Марк го галеше по косата и повтаряше:

– Няма нищо, Рики. Няма нищо. Трябва да поговорим за това.

Грийнуей не се предаде. Той прехвърли крак върху крак и се почеса по брадата. Очакваше нещо подобно и бе предупредил Марк и Даян, че разговорът ще бъде безплоден. Но трябваше да го проведе на всяка цена.

– Рики, чуй ме – изрече той с детинско гласче. – Рики, всичко е наред. Само искам да поговорим. Няма нищо страшно, Рики.

Но Рики бе изчерпал програмата за деня. Той се сгуши под одеялото и Марк разбра, че скоро ще дойде ред на палеца. Грийнуей му кимна, като че беше напълно доволен. След това стана, внимателно вдигна Рики и го пренесе на леглото.

Уоли Бокс спря камионетката сред гъстото движение на Камп Стрийт и без да обръща внимание на клаксоните и заканителните жестове, изчака шефът му заедно с Финк и хората от ФБР да изскочат на тротоара пред Областния съд. Фолтриг оглави групата и тържествено се изкачи по широкото стълбище. Във файето неколцина скучаещи журналисти го познаха и започнаха да задават въпроси, но той се направи на много зает и ги ощастливи само с няколко снизходителни усмивки.

Когато влезе в прокуратурата, всички служители скочиха на крака. За областния прокурор на Южна Луизиана в сградата бяха отделени множество кабинети, свързани с коридори, широки зали за бюрата на чиновническия състав и по-малки помещения, където ниски стъклени прегради създаваха поне илюзия за уединение на юристите и другите сътрудници. Под командването на почитаемия Рой работеха общо четирийсет и седем прокурори. Още трийсет и осем клетки души се ровеха из прашните документи и с цялото си внимание разработваха безсмислени подробности, за да задоволят височайшия клиент на Рой – Съединените американски щати.

Естествено, Рой разполагаше с най-големия кабинет, украсен с мивна дъбова ламперия и с меки кожени мебели. Докато повечето юристи си позволяваха да отрупат само една стена със снимки, награди и дипломи за почетно членство в ротариански клубове, Рой беше облепил цели три стени с фотографии и пожълтели удостоверения за участие в стотина теоретични конференции. Той метна сакото си върху винената тапицерия на канапето и се запъти право към библиотеката, където го чакаха за съвещание.

По време на петчасовото пътуване от Мемфис до Ню Орлиънс той се обади шест пъти по телефона и изпрати три факса. Сега шестима помощници го чакаха около десетметровата заседателна маса, отрупана с бележници и разтворени правни томове. Всички бяха по ризи с навити ръкави.

Той поздравя групата и седна на почетното място. Сътрудниците му бяха получили резюме за постигнатото от ФБР в Мемфис – бележката, отпечатъците, pistolета и тъй нататък. Фолтриг и Финк нямаха да им съобщят нищо ново, освен че Гронк е в Мемфис, а това не засягаше дейността на групата.

– Докъде стигна, Боби? – драматично запитва Фолтриг, сякаш бъдещето на цялата американска правна система зависеше от Боби и неговите проучвания. Въпросният Боби беше старши-асистент – ветеран с трийсет и две години стаж, който ненавиждаше съдебните зали, но обичаше библиотеките. В моменти на криза, когато бяха нужни бързи решения, всички търсеха неговата помощ.

Той приглади гъстата си прошарена коса и намести черните рамки на очилата си. Оставаха му шест месеца до пенсия, после завинаги щеше да се отърве от Рой Фолтриг и всякакви други досадници. Беше виждал десетки като него да идват и след някоя година да изчезват безследно.

– Мисля, че поизчистихме въпроса – каза той и почти всички се усмихнаха. Боби винаги започваше с тия думи. За него правните проучвания представляваха разчистване на купищата безсмислици, които неизбежно се натрупват дори в най-простите дела, и наблюдаване на съществено, което тукатси ще бъде схванато от съдиите и съдебните заседатели. Захванеше ли се Боби с нещо, то неминуемо биваше изчистено. – Имаме две насоки за действие. И двете не изглеждат особено привлекателни, но могат да свършат работа. Първо, предлагам да се обърнем към Съда за малолетни в Мемфис. Щатските закони в Тенеси разрешават подаване на съдебна молба при явно правонарушение от страна на дадено дете. Нарушенията биват от най-различни категории и в молбата трябва да се посочи, че детето има престъпни наклонности или се нуждае от опека. На заседание съдията изслушва представените доказателства и взема решение как да се постъпи с детето. Това се отнася и до изоставени или подложени на системен тормоз деца. Същата процедура, същият съд.

– Кой има право да попълни молбата? – запитва Фолтриг.

– Е, изискванията са много неопределени и смятам това за голям пропуск в законодателството. Но е казано черно на бяло, че молбата може да се попълни, цитирам, „от всяка заинтересована страна“. Край на цитата.

– Влизаме ли в тази категория?

– Може би. Зависи какво ще изтъкнем в молбата. И тук опираме до най-коварния момент – трябва да посочим, че детето върши или е вършило нещо нередно, нарушило е закона по един или друг начин. А единственото нарушение, което поне отчасти можем да свържем с поведението на това хлапе, е отказът да помогне на правосъдието. Налага се да посочим неща, в които не сме сигурни – например, че хлапето знае

къде е трупът. По този начин поемаме известен риск.

– Хлапето знае къде е трупът – изтърси Фолтриг.

Финк заби поглед в записките си и се направи на разсеян, но останалите шестима неволно повториха чутото. Знаеше ли Фолтриг нещо повече от тях? В настаналата тишина сътрудниците бавно осмисляха категоричното заявление на областния прокурор.

– Всичко ли си ни казал? – запита Боби, като се озърна към своята малка армия.

– Да – отвърна Фолтриг. – Сигурен съм обаче, че хлапето знае. Подсказва ми го седмото чувство.

Типично за Фолтриг – да се опира на стотното си чувство и да очаква от своите подчинени безрезервно доверие. Боби кимна и продължи:

– Призовката от Съда за малолетни се връчва на майката и заседанието се провежда в седемдневен срок. Детето трябва да има адвокат, но доколкото разбирам, в това отношение всичко е наред. Ако желае, има право да присъства и да даде свидетелски показания. – Боби записа нещо в бележника си. – Откровено казано, това е най-бързият начин да му развържем устата.

– А ако откаже да даде показания?

– Много точен въпрос – изрече Боби като професор, който насърчава зелен първокурсник. – Всичко зависи изцяло от съдията. Ако подготвим почвата и го убедим, че хлапето знае нещо, той има властта да му нареди да говори. Откаже ли, хлапето оскърбява съда.

– Добре, оскърбило го е. Какво ще стане после?

– Трудно е да се каже. Момчето е само на единайсет години, но в краен случай съдията може да го затвори в детско поправително заведение, докато реши да коригира грешката си.

– С други думи, докато проговори.

Не ще и дума, Фолтриг схващаше бързо, ако имаше кой да му поднесе фактите на тепсия.

– Правилно. Забележи, това е най-драстичното от възможните решения на съдията. Тепърва ще трябва да търсим дали досега е имало случай единайсетгодишно дете да бъде лишено от свобода за оскърбление на съда. Още не сме проверили всичките петдесет щата, но отхвърлихме по-голямата част от тях.

– Няма да се стигне дотам – спокойно предрече Фолтриг. – Ако попълним молба като заинтересована страна, връчим призовка на майка му и замъкнем дребосъка на съд заедно с адвокатката, мисля, че от

страх ще издрънка всичко, което знае. А ти как смяташ, Томас?

– Да, мисля, че ще мине гладко. Но ако не успеем? Какви са рисковете?

– Незначителни – обясни Боби. – Всички заседания на Съда за малолетни се провеждат при затворени врати. Можем дори да помолим да държат молбата под ключ. Ако я отхвърлят като несъстоятелна или нещо подобно, никой няма да узнае. Ако се стигне до заседание и А: хлапето проговори, но не знае нищо или Б: съдията откаже да упражни натиск, пак не губим нищо. Остава третият случай: хлапето проговаря от страх или под заплахата, тогава получаваме желаното. Стига наистина да знае нещо за Бойет.

– Знае – повтори Фолтриг.

– Планът нямаше да е толкова привлекателен, ако заседанията се провеждаха пред публика. В случай на провал би изглеждало, че сме загубили надежда и се ловим за сламката. Според мен успехът на делото в Ню Орлиънс ще бъде сериозно застрашен, ако в Мемфис се издъним и това се разчуе.

Вратата се отвори и влезе Уоли Бокс, който току-що бе прибрал буса в гаража. Явно раздразнен, че са започнали без него, той отиде да седне до Фолтриг.

– Сигурен ли си, че ще бъде при затворени врати? – запита Финк.

– Така пише в закона. Не знам как е в Мемфис, но по принцип се изисква пълна дискретност. Предвидени са дори наказания за нарушаване на съдебната тайна.

– Трябва ни тамошен съветник, някой от службата на Орд – сподели Фолтриг с Финк, сякаш въпросът не подлежеше на обсъждане. После се обърна към групата. – Звучи ми добре. В момента хлапето и адвокатката сигурно си мислят, че всичко е свършило. Призовката ще им дойде изневиделица. Ще разберат, че не се шегуваме. И че ги чака съд. Ще обясним на адвокатката, че няма да се успокоим, додето не изкопчим истината от хлапето. Харесва ми. Страничните рискове са незначителни. Заседанието ще бъде на петстотин километра оттук и няма да присъстват разни тъпаци с камери. Ако се провалим, не е болка за умирање. Никой няма да разбере. Това ми харесва най-много – че ще минем без камери и микрофони.

Той помълча и се замисли дълбоко като пълководец, който разглежда картата и избира накъде да прати танковете си.

За всички присъстващи освен Бокс и Фолтриг тия приказки бяха безкрайно забавни. Невероятно, но факт – почитаемият Рой обмисляше

как да се отърве от камерите. Разбира се, той не осъзнаваше парадокса. Отново прехапа устни и кимна. Да, да, това беше най-добрият подход. Щяха да успеят.

Боби се изкашля.

– Има още една линия, която не ми харесва твърде, но си струва да я спомена. Донякъде напомня изстрел в тъмното. Ако допуснем, че хлапето знае...

– Знае.

– Благодаря. И ако допуснем още, че е споделило с адвокатката си, има възможност да започнем срещу нея федерално разследване заради възпрепятстване на правосъдието. Не е нужно да ти казвам колко трудно се преодолява адвокатската тайна – това е буквално невъзможно. Разследването ще се използва, за да я сплашим и да я тласнем към споразумение. Не знам дали ще стане. Както казах, цялата работа е като да стреляш в тъмното.

Фолтриг се позамисли, но умът му все още смилаше първия план и просто не бе в състояние да схване нещо ново.

– Трудничко ще стигнем до присъда – обади се Финк.

– Точно така – съгласи се Боби. – Няма и да гоним присъдата. Ще водим разследването тук, далече от Мемфис, и мисля, че това ще я стресне. Купища зловредни писания във вестниците. Много съжаляваме, но не можем да им запушим устата. Ще ѝ се наложи да наеме адвокат. Можем да влачим процедурата с месеци, сам знаеш как става. Можем дори да я осъдим и да запазим всичко в тайна. Привикваш я насаме и казваш, че ако се спазарите, ще анулираш присъдата. Не е задължително, просто предлагам идея.

– Харесва ми – заяви Фолтриг, с което не изненада никого. Идеята намирисваше на длъжностен шантаж, а подобни стратегии винаги го привличаха. – Освен това ще можем да прекратим разследването, когато си поискаме.

О, да! Специалитетът на Рой Фолтриг. Започваш разследване, свикваш пресконференции, обсипваш противника с кал и заплахи, после сключваш споразумение с него и година по-късно тайничко прекратяваш разследването. През изминалите седем години го бе вършил поне стотина пъти. Случвало му се бе и да преглъща собствените си специалитети, когато противникът или неговият адвокат отказваше да се пазари и настояваше всичко да излезе пред съда. При такива обстоятелства областният прокурор винаги се оказваше зает с важни дела и пробутваше папката на някой млад асистент, който да се подложи под ритника.

После Фолтриг задължително струпваше цялата вина върху сътрудника си. Веднъж дори бе уволнил един нещастник, който загуби дело, предизвикано от поредния специалист.

– Добре, това е план Б и засега ще остане резервен – спокойно изрече той. – Според план А още утре сутринта подаваме молба до Съда за малолетни. Колко време ще трябва, за да я подготвите?

– Най-много час – отвърна един широкоплещест сътрудник, който носеше гръмкото име Търстън Аломар Мозинго, но всички го знаеха под прозвището Танка. – Към закона е приложен образец от молбата. Само вписваме обвиненията и попълваме празните места.

– Имай грижата. – Фолтриг се завъртя към Финк. – Томас, ти ще движиш плана. Обади се на Орд и го помоли за съдействие. Довечера вземи самолета за Мемфис. Искам още рано сутринта да поговориш със съдията и незабавно да подадеш молбата. Обясни му колко е спешно.

Сред шумолене на хартии работната група се зае да разчиства масата. Заседанието бе приключило. Финк трескаво записваше, а Бокс хукна да търси нов бележник. Фолтриг бълваше инструкции като цар Соломон пред писарите:

– Поискай от съдията да ускори заседанието. Обясни под какво напрежение работим. Помоли за пълна дискретност, включително засекретяване на молбата и всички други документи около нея. Наблегни на това, сам знаеш. Ако ти потрябвам, ще бъда до телефона.

Боби закопчаваше ръкавите на ризата си.

– Слушай, Рой, трябваше да споменем и още нещо.

– Какво?

– Играта с хлапето загрубява. Да не забравяме какви опасности го дебнат. Мулдано е готов на всичко. Журналистите душат навсякъде. Изтече ли мъничко информация, мафията ще очисти хлапето, преди да е проговорило. Цялото дело виси на косъм.

Рой се усмихна самоуверено.

– Знам, Боби. Мулдано вече е пратил в Мемфис свои хора. Тамошните агенти на ФБР ги следят и държат момчето под наблюдение. Не вярвам Мулдано да е толкова глупав, че да предприеме нещо, но няма да рискуваме. – Рой се изправи и озари асистентите с блага усмивка. – Спорна работа, момчета. Много съм ви задължен.

Мънкайки благодарности, те се низнаха от библиотеката.

Мемфиският хотел „Радисън“ се намиреше в центъра – на две

пресечки от сградата „Стерик“ и на пет от болницата Сейнт Питър. В апартамента на четвъртия етаж Пол Гронк отегчено играеше джин-руми с Марк Боно, един от наемниците на Мулдано. Изподрасканото листче със сметките лежеше под масата. Отначало залагаха по долар на игра, но вече не се интересуваха от резултата. Гронк беше разгърден и обувките му се търкаляха на леглото. Под тавана се стелеха облаци гъст тютюнев дим. Пиеха минерална вода, защото още нямаше пет, но вълшебният час приближаваше и веднага след това щяха да си поръчат нещо по-силно. Гронк погледна часовника си. После се извърна за миг към високите сгради отвъд Юниън Авеню и хвърли карта на масата.

Още от детските си години Гронк дружеше с Мулдано и бе участвал като довереник в много от тъмните му сделки. Притежаваше няколко бара и магазин за сувенирни тениски във Френския квартал. Навремето бе потрошил доста кокали – както самостоятелно, така и в съдружие с Ножа. Не знаеше къде е заровен Бойет и нямаше намерение да пита, но ако се постараше, Бари сигурно щеше да му каже. Наистина бяха големи приятели.

Гронк беше пристигнал в Мемфис по молба на Ножа. А сега умираше от скука, седнал по чорапи в този скапан хотел без никаква работа, освен да играе карти, да пие гола водица, да дъвче сандвичи, да пуши и да чака какво ще направи някакво си единайсетгодишно хлапе.

От другата страна на събраните легла имаше отворена врата към съседната стая. Гледката там беше същата – две легла и облаци синкав дим около отдушниците на тавана. Джак Нане стоеше до прозореца и гледаше как потоци автомобили се отлитат от центъра. Очакваха всеки миг Кал Сисън да се обади от болницата с последни известия за Марк Суей. На леглото се търкаляше отворено куфарче – от скука Нане цял следобед си бе играл с подслушвателните уредби.

Джак Нане се канеше да монтира микрофон в стая 943. Вече бе видял кабинета на адвокатката – без специални ключалки, без камери и сигнални уредби. Типична адвокатска небрежност. Можеха да монтират микрофона с лекота. При посещението си в кабинета на доктора Кал Сисън бе открил почти същото. Приемна и дежурна сестра в нея. Канапета и кресла за чакащите пациенти. После коридор и два кабинета. Никаква електронна охрана. Онзи нафукан клиент, който обичаше да го наричат Ножа, бе дал съгласието си да подслушат телефоните на доктора и адвокатката. Искаше и да вземат копия от някои документи. Лесна работа. Освен това да монтират микрофон в стаята на Рики. Също не беше трудно, но оставаше въпросът как да приемат сигналите след това. Нане

работеше по въпроса.

Що се отнася до него, задачата беше най-елементарно следене. Клиентът плащаше в брой по най-високата тарифа. Щом искаше да следят детето, нямаше никакви пречки. Ако искаше да подслушват, това също щеше да бъде безпроблемно – поне докато си получаваха парите.

Но Нане бе чел вестниците. И бе чул какво си шушукат в съседната стая. Не ставаше дума само за следене. Нито пък за някой строшен крак. Тия типове се канеха да убиват и Гронк вече бе предложил да повикат подкрепления от Ню Орлиънс.

Кал Сисън беше готов да офейка. Наскоро го бяха освободили под гаранция и при ново нарушение не му мърдаха десетина години зад решетките. А съучастие в заговор за убийство би означавало за него доживотна присъда. Нане едва го бе убедил да изтрае още ден.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се Сисън. Адвокатката току-що била пристигнала в болницата. Сега се намирала в стая 943 заедно с Марк и майка му.

Нане остави телефона отворен и мина в съседната стая.

– Кой беше? – запита Гронк, без да изпуска цигарата от устата си.

– Кал. Хлапето е още в болницата заедно с майка си и адвокатката.

– А докторът?

Нане отиде до шкафчето и си наля чаша вода.

– Излязъл преди час.

– Навъртат ли се агенти?

– Аха. Същите двама висят около болницата. Сигурно имат задача като нашата. Болницата е сложила двама души за охрана пред вратата на стаята и още един обикаля наблизо.

– Мислиш ли, че хлапето им е казало как го спипах тая сутрин? – запита Гронк за стотен път.

– Трябва да е казало на някого. Инак защо изведнъж ще прашат охрана?

– Да, охраната обаче е от болницата. Ако беше казало на ония от ФБР, сега нямаше да киснат долу, а в коридора, нали?

– Сигурно.

Цял ден повтаряха едно и също. На кого е казало хлапето? Какво означава внезапната поява на охраната? И тъй нататък, и тъй нататък. Гронк не мирясваше.

Въпреки нахаканите си пози на уличен бяч, той изглеждаше търпелив човек. Нане предполагаше, че това е професионална черта. Убийците трябва да бъдат хладнокръвни и търпеливи.

Напуснаха болницата със спортната мазда на Реджи. Марк за пръв път се возеше в спортна кола. Седалките бяха от скъпа кожа, но подът беше мръсен. Макар и не съвсем нова, колата изглеждаше страхотно. Имаше автоматични скорости и Реджи караше като ветеран от автомобилните състезания. Каза, че обичала бързината, което за пореден път й спечели уважението на Марк. С бясна скорост оставиха зад гърба си претоварените улици в центъра и поеха на изток. Свечеряваше се. От радиото едва доловимо долиташе лека мелодия.

Когато тръгнаха, Рики беше буден. Гледаше детско филмче по телевизията, но почти не приказваше. Подносът с храна лежеше на масата недокоснат. От два дни насам Марк не бе виждал майка си да хапва и зальк. Мъчно му беше да я гледа как седи на леглото, без да откъсва очи от Рики, и се съсипва от тревога. Като чу от Реджи за работата и повишението, тя първо се усмихна едва-едва, а после заплака.

На Марк вече му бе писнало от плача, студения грах и тясната сумрачна стая. Въпреки чувството за вина беше страшно доволен да седи в тази спортна кола, която го водеше (поне така се надяваше) към чиния гореща сваятна храна и резен топъл хляб. По някаква незнайна причина споменаването на Клинт за равиоли и лазаня със спанак бе породило в съзнанието му натрапчиви видения за вкусни сочни ястия. Освен това можеше да има кейк и курабийки. Ако мама Лайф решише обаче да го гощава със зелено плодово желе, щеше да й го нахлупи на главата.

Докато момчето се унасяше в мечти, Реджи мислеше за съвсем друго – че я следят. От време на време тя вдигаше очи към огледалото и пак се втренчваше в пътя. Караше с превишена скорост, провираше се между колите и често сменяше платната, но това изобщо не разтревожи Марк.

– Мислиш ли, че мама и Рики са в безопасност? – запита той, гледайки колата отпред.

– Да. Не се безпокой за тях. От болницата ми обещаха да не свалят охраната.

Днес Реджи бе обяснила на новия си приятел Джордж Орд колко се тревожи за сигурността на семейство Суей. Макар че Орд се опита да изкопчи нещо повече, тя не уточни за какво става дума. Само намекна, че семейството привлича нежелано внимание. Носят се клюки и

слухове, пуснати най-често от зле осведомените журналисти. Орд се обади на Мактюн, после отново й позвъни и каза, че ФБР ще изпрати свои хора около стаята. Тя му благодари.

За Орд и Мактюн случката беше забавна. ФБР вече бе пратило свои хора в болницата. А сега имаха и покана.

На едно кръстовище Реджи рязко отби вдясно и гумите изскърцаха по асфалта. Марк се изкиска и тя също се разсмя, като че го бе направила на шега, но стомахът ѝ се свиваше. Озоваха се на тясна уличка, оградена от стари къщи и клонести дъбове.

– Това е моят квартал – каза Реджи.

Кварталът определено беше много по-приличен от паркинга за фургони. Завиха в още по-тясна уличка, където къщите се смаляваха, но все пак имаха по два-три етажа, а наоколо се зеленееха грижливо поддържани морави и живи плетове.

– Защо си водиш клиентите у дома? – запита Марк.

– Не знам. Най-често си имам работа с деца, които живеят в ужасни условия. Сигурно ми става жал. Привързвам се към тях.

– И за мене ли ти е жал?

– Мъничко. Но ти си късметлия, Марк, голям късметлия. Имаш си добра майка, която много те обича.

– Да, сигурно. Колко е часът?

– Наближава шест. Защо?

Марк помълча и мислено преброи часовете.

– Преди четирийсет и девет часа Джероум Клифърд се застреля. Сега съжалявам, че не избягахме, като видяхме колата.

– А защо не избягахте?

– Не знам. Щом разбрах какво става, взех да си мисля, че трябва да сторя нещо. Не можех да офейкам, и толкоз. Той щеше да умре и сърце не ми даваше да го оставя. Нещо все ме дърпаше към колата. Рики плачеше и молеше да престана, но просто не можех. За всичко съм виновен аз.

– Може би, но нещата не могат да се променят, Марк. Станалото станало.

Тя вдигна очи към огледалото и не видя нищо подозрително.

– Мислиш ли, че ще се оправим? Нали разбираш, и тримата – Рики, мама и аз. Дали ще е пак както преди, когато всичко свърши?

Тя намали скоростта и зави по тясна алея, оградена от буйни, неподрязвани храсти.

– Рики ще оздравее. Може би малко по-бавно, но ще оздравее.

Децата са жилаво племе, Марк. Всеки ден се убеждавам в това.

– Ами аз?

– Всичко ще се оправи, Марк. Вярвай ми и не се безпокой.

Маздата спря пред просторна двуетажна къща с веранда. Под прозорците растяха декоративни храсти и цветя. Единият край на верандата беше обрасъл с бръшлян.

– Тук ли живееш? – прошепна поразен Марк.

– Нашите са я купили преди петдесет и три години, а след година съм се появила и аз. Тук израснах. Татко почина, когато бях на петнайсет, но мама Лайф, Бог да я благослови, още се крепи.

– И ти ли ѝ викаш мама Лайф?

– Всички я наричат така. Като живак е. Скоро ще направи осемдесет, а е по-здрава от мен. – Тя посочи гаража зад къщата. – Виждаш ли трите прозореца над гаража? Там живеея.

Също като къщата, гаражът отдавна се нуждаеше от няколко кофи боя. Двете сгради изглеждаха стари и уютни, но цветните лехи бяха буренясали, а между плочките на алеята растеше трева.

Влязоха през страничната врата и ароматът от кухнята веднага зашемети Марк. Изведнъж го обзе чувството, че след миг ще умре от глад. Дребна старица с вързана на опашка прошарена коса и тъмни очи дотича да прегърне Реджи.

– Мамо, запознай се с Марк Суей – каза Реджи.

Мама Лайф беше висока точно колкото Марк. Тя прегърна момчето и леко го щипна по бузата. Марк стоеше като вдървен и се чудеше какво да каже на тази странна осемдесетгодишна жена.

– Много ми е приятно, Марк – изрече старицата на педя от лицето му. Имаше мощен глас, също като Реджи. Хвана момчето за ръка и го поведе към кухненската маса. – Сядай тук, сега ще ти донеса нещо за пиене.

Реджи се ухили и му намигна, сякаш искаше да каже: „Няма къде да се дяваш, затова кротувай.“ После закачи чадъра си зад вратата и остави куфарчето на пода.

По трите стени на малката кухничка висяха безброй шкафчета и лавички. Над газовата печка се вдигаше пара. Точно в средата на кухнята имаше дървена маса с четири стола, а по гредата над нея висяха тенджери и тигани. Уютната, топла обстановка пораждаше вълчи глад.

Марк седна на най-близкия стол и загледа как мама Лайф припряно грабва чаша от шкафа, отваря хладилника, пълни чашата с лед и налива чай от каната. Междувременно Реджи изрита обувките си в ъгъла и

отиде да разбърква нещо на печката. През цялото време двете с мама Лайф не спираха да обсъждат как е минал денят и кой се е обадил.

Едра котка се приближи до стола на Марк и внимателно огледа посетителя.

– Казва се Аксла – обясни мама Лайф, докато слагаше чашата с леден чай върху чиста салфетка. – Вече е на седемнайсет години и позволява да я гаят.

Марк взе чашата и престана да обръща внимание на Аксла. Не си падаше по котките.

– Как е братчето ти? – запитва мама Лайф.

– Вече е много по-добре – отговори Марк и изведнъж се запитва дали Реджи споделя всичко с майка си. Но тревогата отмина веднага. Щом Клинт знаеше толкова малко, навярно мама Лайф съвсем не беше в течение на нещата. Отпи от чая, но разбра, че тя чака по-подробен отговор и добави: – Днес проговори.

– Чудесно! – възкликна мама Лайф с широка усмивка и го тупна по рамото.

Реджи си наля чай от друга кана и добави захар и лимон. После седна срещу Марк и Аксла скочи в скута ѝ. Тя отпи от чая, погали котката и бавно започна да сваля бижутата си. Беше уморена.

– Гладен ли си? – запитва мама Лайф, която отново сновеше из кухнята, надничаше във фурната, разбъркваше тенджерата и затваряше шкафчетата.

– Да, уважаема госпожо.

– Толкова е приятно да срещнеш възпитан младеж – каза тя и спря за секунда, за да му се усмихне. – Хлапетата на Реджи обикновено са невъзпитани. От години не съм чувала в тая къща някой да рече „да, госпожо“.

И се втурна към мивката. Реджи намигна на Марк.

– Мамо, Марк от три дни е на болнична кухня и чака да разбере какво готвиш.

– Изненада – отвърна мама Лайф и отвори фурната, от която лъхна възшебен аромат на месо, сирене и домати. – Но вярвам, че ще ти хареса, Марк.

Марк изобщо не се съмняваше. Реджи отново му намигна и изви глава, за да сваля малките си диамантени обици. Сега в купчинката бижута пред нея освен обиците имаше шест гривни, два пръстена, огърлица и часовник. Аксла внимателно наблюдаваше жестовете на стопанката си. Мама Лайф се бе развихрила да кълца нещо с грамаден нож. Като

свърши, дотича и сложи пред Марк панерче с горещ, пухкав хляб.

– Пека хляб всяка сряда – обясни тя, пак го потупа по рамото и се втурна към печката.

Марк стръвнво захапа най-дебелата филия. Никога не бе ял толкова мек и топъл хляб. Хапките се топяха в устата, оставяйки вкус на масло и чесън.

– Мама Лайф е чистокръвна италианка – каза Реджи и погали Аксла. – Родителите ѝ са пристигнали от Италия през хиляда деветстотин и втора. Аз съм италианка само наполовина.

– А кой е бил мистър Лав? – запита Марк, ближейки мазните си пръсти.

– Обикновен младеж от Мемфис. Когато се оженили, тя била на шестнайсет години.

– На седемнайсет – поправи я мама Лайф, без да се обръща.

След миг върху масата се появиха чинии и прибори. Бижутата пречеха, затова Реджи ги събра и свали Аксла на пода.

– Кога ще ядем, мамо? – запита тя.

– След минутка.

– Ще изтичам да се преоблека – каза Реджи.

Аксла скочи в скута на Марк и потърка глава под брадичката му.

– Много ми е мъчно за братчето ти – каза мама Лайф, като хвърли бърз поглед към вратата, за да се увери, че Реджи е излязла.

Марк преглътна зальк хляб и избърса уста със салфетката.

– Ще се оправи. Имаме добри доктори.

– И най-добрия адвокат на света – добави мама Лайф строго, без усмивка. После зачака потвърждение.

– Че как иначе – бавно изрече Марк.

Тя кимна със задоволство и се отправи към мивката.

– Какво толкова сте видели двамата?

Марк отпи от чая и се загледа в прошарената ѝ коса. Тази вечер май нямаше да се отърве от въпроси. Налагаше се да ги пресече от корен.

– Реджи ми каза да не говоря за това – отвърна той и захапа нова филия.

– А, Реджи все така разправя. Но тук можеш да разговаряш спокойно. Всичките ѝ деца споделят с мен.

През последните четирийсет и девет часа Марк бе узнал доста неща за техниката на разпита. Важното беше да не оставяш противника на мира. Като се изтърка един въпрос, веднага измисляш нов.

– Тя често ли води децата тук?

Мама Лайф свали тенджерата от печката и се позамисли.

– Горедолу по две на месец. Иска да се хранят както трябва, затова ги води при мама Лайф. Понякога остават да пренощуват. Едно момиченце стоя цял месец. Толкова беше окаяно. Казваше се Андреа. Съдът го отдели от родителите, защото бяха от някаква секта поклонници на Сатаната, вършеха жертвоприношения с животинска кръв и други такива гадости. Толкова беше тъжно, горкото. Спеше горе, в старата стая на Реджи, а когато дойде време да си тръгва, заплака. Сърцето ми се късаше. След този случай казах на Реджи: „Край, вече никакви деца.“ Но Реджи върши каквото си реши. Знаеш ли, много те е харесала.

– Какво стана с Андреа?

– Върнаха я при родителите. Всеки ден се моля за нея. Ти ходиш ли на църква?

– Понякога.

– Католик ли си?

– Не. Аз малко... такава... не съм сигурен точно каква ни е църквата. Но не е католическа. Май беше баптистка. Ходим там от време на време.

Мама Лайф го изслуша с дълбока тревога, ужасно озадачена от факта, че момчето на знае към каква църква принадлежи.

– Май ще трябва да те заведе в нашата църква „Сейнт Люк“. Много е красива. Нали знаеш, католиците умеят да строят храмове.

Марк кимна, но нямаше представа какво да отговори. След миг тя забрави за църквите и отново се озова при печката, откряна вратата на фурната и се загледа навътре с внимание, на което би завидял даже доктор Грийнуей. Промърмори си нещо неразбрано, но личеше, че е доволна.

– Бягай да си измиеш ръцете, Марк, банята е в края на коридора. Днешните деца все забравят да се измият. Хайде, бързичко.

Марк натъпка в устата си последното парче хляб и заедно с Аксла се отправи към банята. Когато се върна, Реджи вече седеше на масата и преглеждаше куп писма. Мама Лайф отвори фурната и извади дълбок глинен съд, покрит със станиол.

– Лазаня – съобщи Реджи и в гласа й звучеше съдържано нетърпение.

Докато режеше ястието с лопатка на едри квадрати, мама Лайф се впусна в кратко описание на неговата история. Над порциите се вдигаха пара.

– Рецептата се предава в нашия род от векове – каза старицата и се

вгледа в Марк, сякаш искрено вярваше, че историята на лазанята може да го интересува. В момента момчето искаше само да я види час по-скоро върху чинията си. – Донесли сме я от старата родина. Още на десет години се научих да я готвя за татко. – Реджи намигна на Марк и печално вдигна очи към тавана. – Има четири слоя, всеки с различен вид сирене.

Мама Лайф сръчно прехвърли върху чиниите идеално изрязани квадрати лазаня. Четирите различни вида сирене изтичаха отстрани и се смесваха с гъстия сос на плънката.

Ненадейно телефонът на кухненския тезгях иззвъня и Реджи скочи от масата.

– Ако искаш, започвай, Марк – каза мама Лайф и с величествен жест сложи пред момчето пълна чиния. После кимна към Реджи, която им бе обърнала гръб. – Нейните разговори край нямат.

Реджи слушаше напрегнато и отговаряше с тих глас. Очевидно не им се полагаше да чуят за какво става дума.

Марк отдели с вилицата огромно парче лазаня, духна колкото да прогони парата и предпазливо го поднесе към устата си. Задъвка бавно, като се наслаждаваше на гъстия сос с вкус на месо, сирене и кой знае още какво. Дори спанакът беше божествен.

Мама Лайф го гледаше напрегнато. Беше си наляла чаша вино, но ръката ѝ висеше във въздуха, докато чакаше оценката на своята прастара тайна рецепта.

– Супер е – заяви Марк и отново посегна с вилицата. – Направо страхотно.

Беше опитвал лазаня само веднъж, преди около година, когато майка му донесе за вечеря пакетирани полуфабрикати, които трябваше да се притопли в микровълновата фурна. От замразените храни „Суонсън“ или нещо подобно. Доколкото си спомняше, онази нещастна лазаня вонеше на гума и нямаше нищо общо със сегашното вълшебство.

– Значи ти харесва – констатира мама Лайф и отпи от виното.

Марк кимна с препълнена уста. Това я зарадва и тя също посегна към лазанята. Реджи приключи разговора и се върна на масата.

– Ще трябва да бягам в центъра. Преди малко пак са спипали Рос Скот да краде по магазините. Сега е в участъка и плаче за майка си, обаче не могат да я намерят.

Вилицата на Марк застина във въздуха.

– Много ли ще се забавиш?

– Два-три часа. Нахрани се и разгледай къщата с мама Лайф. По

някое време ще дойда да те откарам в болницата.

Тя потупа Марк по рамото и изтича навън.

Мама Лайф мълча, докато чу колата на Реджи да се отдалечава.

После отново запита:

– Какво толкова сте видели двамата?

Марк лапна парче лазаня, съдвка го внимателно и бавно отпи глътка чай. Мама Лайф чакаше.

– Нищо особено. Как го правиш това чудо? Страхотно е.

– Ами, рецептата е старинна...

Тя пийна малко вино и посвети десет минути на соса. После се захвана с четирите вида сирене.

Марк не чуваше нито дума.

Докато мама Лайф разчистваше масата и зареждаше чиниите в миалната машина, Марк допи плодовия коктейл и лапна последната лъжичка сладолед. Отново благодари, за десети път заяви, че е било страшно вкусно, и се надигна с издут до пръсване корем. Беше останал на масата цял час. Във фургона обикновено претупваха вечерята за десетина минути. Най-често ядяха притоплени полуфабрикати на пластмасови подноси върху масичката пред телевизора. След работа Даян нямаше сили да готви.

Мама Лайф огледа с възхищение празната чаша от сладоледа и го прати да я изчака в хола, докато свърши с разчистването. Телевизорът беше цветен, но без дистанционно управление. Нямаше кабелна телевизия. Над канапето висеше голяма семейна снимка. Марк я забеляза и пристъпи към нея. Беше стара, пожълтяла фотография на семейство Лав в масивна резбована рамка. Мистър и мисис Лав седяха на диванче в някакво фотостудио, а до тях стояха две момчета със закопчани догоре бели ризи. Мама Лайф имаше черна коса и вълшебна усмивка. Вдървен и строг, мистър Лав стърчеше с една глава над нея. Момчетата също се бяха вдървили и явно нямаша никакво желание да стоят пред фотографа със стегнати яки и вратовръзки. Реджи седеше между родителите си, в центъра на портрета. Дяволитата ѝ усмивка издаваше, че е любимка на цялото семейство и ужасно се забавлява. Беше горе-долу на възрастта на Марк – десет-единайсетгодишна. Хубавото момичешко личице прикова цялото му внимание и той неволно затаи дъх. Тя сякаш беше готова всеки миг да прихне насреща. Пакостница, личеше от пръв поглед.

– Красиви деца, нали? – обади се мама Лайф, докато сядаше зад него.

– Кога е било? – запита Марк, без да откъсва очи от снимката.

– Преди четирийсет години – бавно отвърна тя с лека печал. – Толкова млади и щастливи бяхме тогава.

Мама Лайф се изправи и застана до него. Раменете им се докоснаха.

– Къде са момчетата сега?

– Джоуи, този отлясно, е най-големият. Беше летец-изпитател и загина при катастрофа през шейсет и четвърта. Той е герой.

– Моите съболезнования – прошепна Марк.

– Левият, Бени, е с една година по-малък. Сега е морски биолог във Ванкувър. Все забравя да навести майка си. Преди две години дойде за Коледа и пак изчезна. Остана си стар ерген, но мисля, че около него всичко е наред. Така и не дочаках внуци от Бени. Само Реджи има деца.

Тя взе от ъгловата масичка голяма метална рамка. Подаде я на Марк. В рамката имаше две абитуриентски снимки – с традиционните тоги и плоски шапчици. Момичето изглеждаше красиво. Момчето беше с дълга, сплъстена коса, едва набола брада и тъмни очи, в които блестеше свирепа ненавист.

– Това са децата на Реджи – обясни мама Лайф без следа от нежност и гордост. – За момчето не сме чували нищо, откакто попадна в затвора. Продавал наркотици. Добро момче беше, но баща му го съсипа. Момичето е в Калифорния, мъчела се там да стане артистка или певица, поне така разправя, обаче също се е забъркала с наркотици, та не се обажда много често. И тя беше сладко дете. Скоро ще станат десет години, откакто не съм я виждала. Представяш ли си? Единствената ми внучка. Толкова е печално.

От поредната чаша вино мама Лайф бе станала словоохотлива. Сега щеше да разказва надълго и нашироко за своето семейство, а сетне щеше да дойде ред и на неговото. Чак след това имаше риск отново да се върнат на въпроса какво толкова са видели двамата с Рики.

– Защо не си я виждала от десет години? – запита Марк, колкото да поддържа разговора. Знаеше, че въпросът е тъп и разясненията по него могат да траят с часове. Стомахът го болеше от богатата гощавка и му се искаше само едно – да се просне някъде на спокойствие.

– Реджайна, искам да кажа Реджи, загуби връзка с нея, когато момичето навърши тринайсет. Разводът беше кошмарен, онзи търчеше по жени и имаше любовници из целия град, даже го спипаха в болницата с една сестричка, разводът обаче беше ужасен кошмар и накрая Реджи просто не издържа. Когато се женеха, Джо, бившият ѝ съпруг, беше добро момче, но забогатя, стана известен доктор и се промени, знаеш ги

тия работи. Парите му завъртяха главата. – Тя помълча и отпи глътка вино. – Ужасно, просто ужасно. И все пак ми липсват. Нямам си други внучета.

Не приличаха на добри деца, особено момчето. Гадняр и половина.

– Какво стана с него? – запита Марк след кратко мълчание.

– Ами... – Тя въздъхна, сякаш не гореше от желание да разказва, но нямаше как да избегне темата. – Когато баща му го взе, той беше на шестнайсет, вече разхайтен и глезен, нали разбираш, с вечната работа в клиниката баща му все нямаше време за децата, а пък на момчето си му трябва мъжка ръка, нали така? Та Джеф, така му е името, още отрано навири глава. После баща му с парите и адвокатите си пропъди Реджайна и като взе децата, остави Джеф сам да се оправя. С татковите пари, естествено. На училище трябваше с топ да го карат, а шест месеца след като завърши, го спипаха с пълен джоб наркотици. – Мама Лайф рязко млъкна. Марк се боеше, че ще заплаче, но тя само отпи от чашата. – За последен път го прегърнах, когато завърши гимназия. Като стана белята, видях снимката му във вестниците, но нито веднъж не се е обадил. Десет години, Марк. Знам, че тъй ще си умра, без да ги видя вече.

Тя бързо разтърка очи и на Марк му се прииска да потъне вдън земя. Мама Лайф го хвана за ръката.

– Ела да поседнем на верандата.

Той я последва през тесния вестибюл. Излязоха на верандата отпред и седнаха на люлката. Навън беше тъмно и прохладно. Мълчаливо се люлееха напред-назад. От време на време мама Лайф надигаше чашата.

Най-сетне тя се реши да продължи печалната повест.

– Разбираш ли, Марк, щом се докопа до децата, Джо просто ги съсипа. Отрупваше ги с пари. Мъкнеше се из къщата с разни никаквици. Все се перчеше пред децата колко е богат. Купи им коли. Аманда забременя в гимназията, а той ѝ уреди аборт.

– Защо си е сменила името Реджи? – кротко запита Марк с надеждата, че така ще сложат край на цялата история.

– Тя прекара няколко години по болници. След развода, Бог да ми я поживи, беше много зле, Марк. Очите си изплаквах всяка вечер от тревоги по нея. Когато не беше на лечение, живееше при мен. Години ѝ трябваха, но накрая излезе от ямата. Много лечение. Много пари. Много обич. И един ден реши, че кошмарът е свършил, значи трябва да събере останките и да изгради нов живот. Затова си смени името. Отиде в съда и уреди всичко по правилата. Обзаведе си стаята над гаража. Даде ми

тия снимки, защото не иска да ги гледа. После отиде да учи право. Превърна се в нов човек, с нов характер и ново име.

– Озлобена ли е?

– Не си го позволява. Загуби децата си, от това никоя майка не оздравява напълно. Но се мъчи да не мисли за тях. Баща им ги обработи толкова яко, че не се и сещат за нея. Виж, него го мрази от дън душа, но според мен това си е в реда на нещата.

– Тя е много добър адвокат – подхвърли Марк небрежно, сякаш лично бе назначавал и уволнявал куп адвокати.

Мама Лайф се премести малко по-близо до него – всъщност прекалено близо. Потупа Марк по коляното и това адски го раздразни, но момчето реши да си трае. Добрата старица не искаше да му досажда, просто животът я бе лишил от синове и внуци.

Нямаше луна. Ветрецът тихичко шумолеше в листата на огромните черни дъбове край улицата. Люлката беше застлана със сгънато дебело одеяло. Марк не бързаше да се прибира в болницата и реши, че все пак на верандата е приятно. Усмихна се на мама Лайф, но тя бе зареяла очи из мрака, унесена в невесели мисли. По някое време навярно пак щеше да се сети за самоубийството на Клифърд, а Марк не държеше да разговарят за това.

– Защо Реджи работи с толкова много деца?

Тя пак го потупа по коляното.

– Защото на някои деца им трябва адвокат, макар че обикновено не го знаят. А повечето адвокати са прекалено заети да трупат пари и не се интересуват от децата. Тя иска да им помогне. Винаги ще се обвинява, че е загубила своите деца, затова помага на чуждите. С малките си клиенти е безкрайно грижовна.

– Не й платих много.

– Не се безпокой, Марк. Всеки месец Реджи поема поне по две безплатни дела. На латински ги наричат „про боно“, това означава, че адвокатът работи без хонорар. Ако не беше харесала твоя случай, просто нямаше да го поеме.

Марк знаеше какво означава „про боно“. В телевизионните филми половината адвокати работеха по случаи, за които не получаваха пукната пара. Останалите спяха с хубави жени и вечеряха в скъпи ресторанти.

– Реджи има душа, Марк, има съвест – говореше мама Лайф, продължавайки лекичко да го потупва по коляното. Чашата вече беше празна, но думите й звучаха ясно и разсъдливо. – Тя ще работи без хонорар, ако върва в клиента. А някои от горките й клиенти могат да ти скъсат

сърцето от жал. Колко съм плакала за бедните дечица...

– Сигурно много се гордееш с нея.

– Така си е. Преди няколко години Реджи едва не умря по време на развода, Марк. Без малко да я загубя. После едва не се разорих, докато я изправя на крака. Виж я обаче сега.

– Дали някога пак ще се омъжи?

– Може би. Навъртаха се двама-трима, но не излезе нищо сериозно. За нея романтиката стои на втори план. Работата преди всичко. Както тази вечер. Вече е осем часът, а тя виси в участъка и разговаря с някакъв малък пакостник, дето са го спипали да краде по магазините. Чудя се какво ли ще пишат утре във вестниците.

Марк смутено се размърда. Във вестниците щеше да има спортни вести, некролози и другите обичайни глупости, но явно в момента не му се полагаше да говори.

– Кой знае... – промърмори той.

– Хареса ли ти да се видиш във вестника?

– Никак.

– Откъде са взели снимките?

– От училищния албум.

Разговорът секна. Бавно се люшкаха напред-назад и веригите скърцаха над главите им.

– Страшно ли беше, като намерихте оня човек, дето току-що се бил застрелял?

– Много страшно, ала докторът заръча да не приказвам за това, щото ме изнервяло. Нали знаеш какво стана с брат ми. По-добре да си мълча.

Тя го потупа малко по-силно.

– Разбира се. Разбира се.

Марк натисна с пети и люшкането се засили. Стомахът му още тежеше и изведнъж го налегна дрямка. Мама Лайф тихичко тананикаше. Вягърът се засили и Марк потрепера.

Реджи ги завари да се люлеят лекичко на тъмната веранда. Мама Лайф пиеше черно кафе и галеше Марк по рамото. Увито в одеяло, момчето се бе сгушило с глава в скута ѝ.

– Кога заспа? – прошепна Реджи.

– Преди около час. Стана му студено, после задрема. Мило дете.

– И аз тъй мисля. Ще се обадя в болницата да питам майка му дали може да преспи тук.

– Яде до пръсване, горкото. Утре сутрин ще му приготвя хубава

закуска.

Най-напред идеята хрумна на Труман. Беше чудесна, щеше да свърши работа и това означаваше, че Фолтриг незабавно ще я обяви за своя. С почитаемия Рой в живота нямаше изненади: успехите и заслугите неминуемо биваха присвоявани от него. А когато работите тръгнаха зле, Труман и неговите хора опираха пешкира заедно с подчинените на Фолтриг, печата, съдиите, подкупните адвокати и всички останали освен великото правно светило.

Но Труман неведнъж бе залъгвал с кротки ласкателства разни самолюбиви властници и знаеше как да се справи с този идиот.

Идеята му хрумна късно вечерта в един претъпкан рибен ресторант, докато човъркаше късчетата маруля в салатата със скариди. Той позвъни в кабинета на Фолтриг, но не получи отговор. Тогава набра номера на библиотеката и откри Уоли Бокс. Беше девет и половина и Уоли обясни, че двамата с шефа са затънали до гуша в правни проблеми – същински неуморни мравки на юридическата наука, които намират наслада единствено в тежкия труд. Както се казва, не оставяй днешната работа за утре. Труман заръча да изчакат още десет минути.

Той излезе от шумния ресторант и бързо закрачи през навалицата по Канал Стрийт. В Ню Орлиънс септември беше просто поредният месец на горещото, лепкаво лято. Като отмина две пресечки, Труман свали сакото си и ускори крачка. След още две мократа риза полепна по гърба и гърдите му.

Докато подтичваше по Канал Стрийт през ленивите тълпи от туристи с камери и шарени тениски, той за хиляден път се зачуди какво кара хората да идват в този град и да прахосват спечелените си с пот долари за блудкави забавления и пресолени ястия с още по-солени цени. Типичният турист се разхождаше по Канал Стрийт с черни чорапи и бели мокасина, тежеше поне двайсет килограма над нормата и след като се върнеше у дома, се скъсваше да се хвали пред приятелите си с невероятни приключения и вълшебната южна кухня.

В бързината Труман се сблъска с възпълна жена, вдигнала пред лицето си черна кинокамера. Беше застанала на бордюра и снимаше вехтите пътни знаци, изложени във витрината на магазинче за евтини сувенири. Що за човек би седнал да гледа на видео някакво си скапано дюкянче във Френския квартал? Не, днешните американци вече не си правеха

труд да изкарат почивката си като хора. Прехвърляха грижата за това върху камерите на „Сони“, а сетне благополучно забравяха всичко за още една година.

Труман твърдо реши да подаде молба за преместване. Вече не можеше да понася туристите, гъмжилото от коли, влагата, престъпленията и най-вече Рой Фолтриг.

Фолтриг не се боеше от тежък труд. Смяташе го за нещо естествено. Още като студент бе осъзнал, че не е гений и за да успее, трябва да работи извънредно. След учене до припадък бе успял да завърши с последствен успех. Но междувременно бе станал председател на студентското дружество и удостоверението за този подвиг още висеше в масивна рамка нейде по стените на кабинета. Кариерата му в политическата менажерия започна от мига, когато колегите студенти го избраха на поста, за който мнозина изобщо не бяха чували и не даваха пукната пара. Младият Рой не се радваше на особена популярност сред работодателите и едва в последния момент извади късмет – предложила му да стане помощник на градския прокурор в Ню Орлиънс. Петнайсет хиляди долара годишна заплата през седемдесет и пета. За две години той претупа повече дела от всички други прокурори в града, взети заедно. Работеше упорито. Влагаше дълги безсънни часове дори и в най-безнадеждното дело, защото знаеше, че пътят му води нагоре. Беше знаменитост, но просто още никой не го забелязваше.

Отначало от скука и самота той взе да се включва в политическите игри на местните републиканци и постепенно усвои правилата. Срещна хора с много пари, а те му уредиха работа в голяма адвокатска фирма. Рой вложи неимоверно количество труд и стана съдружник. Ожени се без любов, но пък за сметка на това жена му беше от висшите кръгове, а и като семеен човек щеше да се радва на повече престиж. Продължаваше да крачи нагоре. Имаше стратегически план.

И до днес живееше с тази жена, но вече спяха в отделни стаи. Двете деца бяха на десет и дванайсет години. Прекрасен семеен портрет.

Предпочиташе да прекарва свободното си време в службата и жена му нямаше нищо против, защото отдавна не го понасяше, но беше искрено влюбена в заплата му.

Тази вечер по масата в заседателната зала отново се трупаха бележници и юридическа литература. Уоли беше свалил сакото и вратовръзката си. На пода се търкаляха пластмасови чашки от кафе. И двамата

бяха уморени.

Законът беше пределно ясен: обществен дълг на всеки гражданин е да дава показания, с които би подпомогнал борбата срещу престъпността. Свидетелят няма право да се отклони от показания поради страх от насилие срещу него или близките му. Всичко това беше записано черно на бяло, увековечено от стотици съдии в стотици процеси. Никакви изключения. Никакви извинения. Никакви вратички за изплашени малчугани. Рой и Уоли бяха изчели документите по десетки дела. Много от тях бяха снимали и сега копията лежах на масата с подчертани тук-там редове. Хлапето трябваше да проговори. Но ако не успееш със Съда за малолетни, Фолтриг щеше да призове Марк Суей пред разширен съдебен състав в Ню Орлиънс. Това вече окончателно щеше да шашне опърничавия дребосък и да му развърже езика.

Труман влезе в библиотеката и подхвърли:

– Много до късно работите, момчета.

Уоли Бокс избута стола назад и се разкърши. Беше грохнал от умора.

– Да, сума ти нещо имаме да прегледаме – гордо заяви той, сочейки купищата книги и записки.

– Сядай – каза Фолтриг и кимна към един свободен стол. – След малко ще свършим.

Той също се разкърши и взе да пука ставите на пръстите си. Обичаше репутацията си на неуморен труженик – висш държавен служител, който не се бои от черната работа; семеен мъж, който поставя дълга над съпругата и децата си. За него професията означаваше всичко. Имаше за клиент Съединените американски щати.

Труман вече от седем години слушаше тия глупости за осемнайсет-часов работен ден. Това беше любимото занимание на Фолтриг – да говори за себе си, за дългите часове в прокуратурата и за проклетото тяло, което го принуждава да спи. Всички адвокати се хвалеха с безсънието си като с медал за храброст. Същински железни мъже, работещи по двамайт и четири часа в денонощието.

– Хрумна ми нещо – каза Труман, докато сядаше край масата. – Нали беше споменал, че утре ще има заседание на Съда за малолетни в Мемфис.

– Подготвяме молба за заседание – поправи го Рой. – Нямам представа кога ще стане. Но ще настояваме да бъде час по-скоро.

– Да, добре. Какво ще речеш, ако ти кажа, че след като си тръгнах оттук днес, срещнах К. О. Луис, първия заместник на Войлс?

– А, знаем се с К. О. – прекъсна го Фолтриг.

Труман очакваше репликата. Дори нарочно бе позабавил речта си, за да позволи на Фолтриг да вметне колко е близък с К. О. – не мистър Луис, а просто К. О.

– Още по-добре. Той е пристигнал на съвещание в Ню Орлиънс. Като се видяхме, взе да разпитва за случая Бойет и за историята с Джероум Клифърд и хлапето. Казах му каквото знам. Той рече да позвъним, ако може да помогне с нещо. Мистър Войлс искал всеки ден да му се докладва за резултатите.

– Знам.

– Добре. Тогава се позамислих малко. От Сейнт Луис до Мемфис е един час полет, нали така? Ами ако мистър Луис цъфне при съдията рано сутринта, след като сме подали молбата? И ако го попритисне в приятелски разговор? Ами че той е вторият човек във ФБР. Като му каже какво знае хлапето според нас, съдията ще му повярва.

Фолтриг кимаше одобрително и като видя това, Уоли усърдно разтърска глава. Труман продължи:

– Има и още нещо. Както знаем, Гронк се спотайва в Мемфис и би било разумно да предположим, че не е отишъл там, за да посети гроба на Елвис. Нали така? Пратил го е Мулдано. Та, рекох си, какво ще стане, ако допуснем, че момчето е застрашено и мистър Луис обясни на съдията колко полезно би било да го вземем под опека. За негово добро, нали разбираш.

– Харесва ми – тихо изрече Фолтриг. Уоли се оказа на същото мнение.

– Хлапето няма да издържи на натиска. Първо го взимаме под опека по разпореждане на Съда за малолетни като някакъв дребен престъпник. Това ще го изплаши до смърт. И адвокатката може да се стресне. После съдията сигурно ще нареди на хлапето да проговори. Не вярвам да устои. Ако премълчи, ще го обвинят в оскърбление на съда. Ти как мислиш?

– Да, оскърблението е гарантирано, но нямаме представа как ще постъпи съдията.

– Прав си. Затова мистър Луис ще разкаже на съдията за Гронк и неговите връзки с мафията, а после ще добави, че според нас този човек е дошъл в Мемфис, за да убие детето. При всяко положение хлапакът ще бъде задържан и изолиран от оная кучка, адвокатката.

Фолтриг бе почервенял от възбуда. Той бързо надраска нещо в бележника си. Уоли стана и умислено закрачи напред-назад, сякаш по

волята на събитията трябваше да вземе съдбоносно решение.

Тук, зад стените на библиотеката, Труман спокойно можеше да плюе по адвокатката. Но не бе забравил за касетата. И предпочиташе да си остане в Ню Орлиънс, колкото се може по-надалече от нея. Охотно преотстъпваше на Мактюн удоволствието да си блъска главата с Реджи.

– Можеш ли да се свържеш с К. О.? – запита Фолтриг.

– Предполагам.

Труман измъкна от джоба си омачкано листче и взе да набира номера. Фолтриг придърпа Уоли в най-далечния ъгъл.

– Страхотна идея – заяви Уоли. – Сигурен съм, че онзи от Съда за малолетни ще се окаже някакъв местен смотльо и ще стори точно каквото му нареди К. О. Ти как мислиш?

Труман бе успял да се свърже с мистър Луис. Фолтриг го гледеше, без да прекъсва разговора с Уоли.

– Може и да не излезе точно така, но все едно, важното е час по-скоро да привикаме хлапето в съда. Мисля, че това ще го прекърши. Ако откаже да говори, изолираме го под наш контрол, без връзки с адвокатката. Харесва ми.

Докато траеше телефонният разговор, двамата продължиха да си шушукат. Най-сетне Труман им кимна с широка усмивка, победоносно вдигна палец и остави слушалката.

– Ще го направи – гордо съобщи той. – Утре хваща първия самолет за Мемфис и отива да се срещне с Финк. После повикват Джордж Орд и в пълен състав атакуват съдията. – Крайно доволен от себе си, Труман тръгна към тях. – Представете си картинката: пристига съдията на работа рано-рано и заварва от едната страна областния прокурор, от другата К. О. Луис, а по средата Финк. Хлапето ще пропее за нула време.

Фолтриг се ухили зловещо. Обичаше тия мигове, когато зъбчатките на държавната власт набират скорост, за да смачкат някой нищо неподозиращ човечец. Проста работа – само едно обаждане, и вторият човек на ФБР бе влязъл в играта.

– Може и да стане – промърмори той. – Да, може и да стане.

В ъгъла на малкия апартамент над гаража Реджи прелистваше дебел том под светлината на нощната лампа. Минаваше полунощ, но тя още не можеше да заспи, затова се бе омотала с одеяло и отпивайки от време на време по глътка чай, четеше книгата „Свидетели по принуда“,

която ѝ бе намерил Клинт. Всъщност за правно издание книгата изглеждаше сравнително тънка. Но законът беше категоричен: всеки свидетел е длъжен да подпомага властите при разкриване на престъпление. Свидетелят няма право да се откаже от показания под предлог, че се смята за заплашен. Повечето цитирани примери бяха свързани с организираната престъпност. Очевидно мафията открай време гледаше с лошо око на хората, които изпяват всичко пред полицията, и често заплашваше съпругите и децата им. А Върховният съд многократно бе заявявал, че съпругите и децата могат да вървят по дяволите. Свидетелят беше длъжен да дава показания. В близко бъдеще Марк щеше да бъде принуден да говори. Фолтриг можеше да го призове пред съда в Ню Орлиънс. Разбира се, Реджи щеше да присъства. Ако момчето откажеше показания, щяха да го привикат пред федералния съдия, който несъмнено щеше да поиска от него отговори. Откажеше ли и тогава, гневът на съда щеше да се стовари върху него с цялата си сила. Никой съдия не обича да му противоречат, но федералните съдии стават особено гадни, когато свидетелят започне да си прави оглушки.

Системата е предвидила места за непослушните единайсетгодишни момчета. В момента поне двайсетина клиенти на Реджи бяха пръснати из разни държавни заведения в Тенеси. Най-големият беше на шестнайсет години. Всички бяха зад дебели стени с въоръжена охрана. Преди време тия заведения се наричаха изправителни домове. Сега ги бяха прекръстили на „трудова възпитателни центрове“.

Когато съдията му заповядаше да говори, Марк непременно щеше да се обърне към нея. Точно затова не я хващаше сън. Ако посъветваше момчето да разкрие къде е скрит трупът на сенатора, щеше да го подложи на смъртен риск. Освен това майка му и Рики също щяха да бъдат изложени на опасност. А семейството не можеше да се пресели веднага. Рики навярно трябваше да остане в болница още няколко седмици. Дори и да ги включеха в програмата за защита на свидетели, всякакви действия трябваше да се отложат до оздравяването на малчугана. Даян щеше да бъде лесна мишена за Мулдано и неговите хора.

Имаше прост изход: най-почтено, морално и етично би било да посъветва момчето да проговори. Но ако пострадаше от това? Нали щяха да я сочат с пръст. Или ако се случеше нещо с Даян и Рики? Тя, адвокатката, щеше да бъде виновна.

Трудни клиенти са децата. С тях вече не си само адвокат. При възрастните просто сваляш картите на масата, обясняваш плюсовете и минусите на всеки вариант. Съветваш ги за едно-друго. Предсказваш, но

предпазливо. После заявяваш, че е дошло време за избор, и напускаш стаята. Когато се връщаш, изслушваш решението и пристъпваш към действие. С децата не е така. Те не разбират юридическите съвети. Искат някой да ги прегърне и да решава вместо тях. Изплашени са и търсят приятели.

Неведнъж бе държала малки ръчички в съдебната зала. Неведнъж бе бърсала сълзи.

Тя си представи сцената: огромната пуста зала на федералния съд в Ню Орлиънс с двама пазачи пред заключените врати; Марк стои на свидетелското място; на своя територия Фолтриг е възвърнал цялото си величие и наперено крачи напред-назад пред оскъдната публика – неколцина сътрудници и може би двама-трима агенти на ФБР; съдията е застинал неподвижно в черната си тога. Опитва се да бъде деликатен и навярно ненавижда Фолтриг, защото е принуден да общува с него всеки ден. Ето, съдията пита Марк дали наистина тази сутрин е отказал да отговори на няколко въпроса пред съдиите в съседната зала. Марк вдига глава към негова светлост и кимва. Какъв беше първият въпрос, обръща се съдията към Фолтриг, който подскача нетърпеливо и се перчи с бележник в ръка, сякаш залата гъмжи от журналисти. Попитах го, ваша светлост, дали преди самоубийството Джероум Клифърд е казал нещо относно трупа на сенатора Бойд Бойет. И той отказа да отговори, ваша светлост. После го попитах дали Джероум Клифърд му е казал къде точно е заровено тялото. Той отказа да отговори и на този въпрос, ваша светлост. Съдията навежда глава и се втренчва в Марк. Не се усмихва. Марк гледа към адвокатката си. Е, Марк, защо не отговори на тия въпроси? Защото не искам, отвръща Марк и това е почти забавно. Но никой не се усмихва. Добре, казва съдията, сега ти нареждам да отговориш на въпросите пред съда, разбираш ли, Марк? Нареждам ти да се върнеш в другата зала и да отговориш на всички въпроси, които ти зададе мистър Фолтриг, разбра ли ме? Марк мълчи и не помръдва. Гледа с доверие своята адвокатка, от която го делят десетина метра. Най-сетне пита: Ами ако не отговоря? Съдията кипва. Нямах избор, момче. Трябва да отговориш, защото ти заповядвам. Слисаният Марк повтаря: Ами ако не отговоря? Е, тогава ще го сметна за оскърбление на съда и сигурно ще те пратя в затвора, докато изпълниш каквото съм ти наредил, изръмжава съдията. Може да е задълго.

Аксла се погали в крака на стола и Реджи трепна. Видението бе изчезнало. Тя затвори книгата, стана и отиде до прозореца. Най-разумното беше Марк просто да излъже. Да ги праметне здравата. В критичния

момент да обясни, че покойният Джероум Клифърд не му е казал нищо за Бойд Бойет. Бил смахнат, къркан, друган и всъщност почти не говорел. Кой би могъл да спори?

Марк беше изпечен лъжец.

Марк се събуди под няколко одеяла в непознато легло с мек дюшек. През процепа под вратата се процеждаше мътна светлина откъм коридора. Зърна вехтите си маратонки под стола до вратата, но иначе беше съвсем облечен. Отметна завивките и леглото изскърца. Той се вгледа в тавана и смътно си припомни как Реджи и мама Лайф го доведоха в тази стая. После си спомни как го налегна дрямка на люлката отвън.

Бавно се завъртя и седна на ръба. Спомни си как го крепяха, докато се качваше по стълбата. Постепенно нещата се проясняваха. Той пристъпи към стола и наниза връзките на маратонките. Дъските на пода тихо поскърцаха, докато отиваше да отвори вратата. Пантите изпукаха. В коридора беше тихо. Имаше още три врати, но и трите бяха затворени. Марк се добра на пръсти до стълбата и бавно слезе надолу.

Забеляза, че в кухнята свети, и ускори крачка. Стенният часовник показваше два и двацет. Изведнъж Марк се сети, че Реджи не живее в къщата; беше в стаята над гаража. Мама Лайф сигурно спеше дълбоко, значи нямаше от кого да се крие. Мина през вестибюла, отключи външната врата и пипнешком се настани на люлката. Нощта беше прохладна и над моравата цареше непрогледен мрак.

За момент го обзе яд, че се е оставил да го приспят в тази къща. Сега би трябвало да е в болницата, при майка си на онова скапано легло, и да чака кога най-сетне ще се съвземе Рики, та да се приберат заедно у дома. Реджи навярно бе позвънила на Даян да не се тревожи. Майка му сигурно дори беше доволна, че Марк може да се наспи и да хапне нормална храна. Такива са майките.

Според сметките му излизаше, че е пропуснал два учебни дни. Днес трябваше да е четвъртък. Вчера в асансора го бе нападнал човекът с ножа. Човекът със семейната снимка. А предния ден, вторник, Марк бе наел Реджи. Имаше чувството, че е минал цял месец. Още ден по-рано, в понеделник, беше се събудил като всяко нормално дете и беше тръгнал на училище, без да подозира какво го очаква. В Мемфис сигурно имаше милион деца и той още се чудеше защо съдбата бе пратила тъкмо него при Джероум Клифърд само няколко секунди преди да е налпал пистолета.

Заради пушенето. Това беше отговорът. Пушенето е вредно за вашето здраве. Ами да, и още как. Господ го наказваше, задето пуши и си съсипва организма. По дяволите! Кой знае какво щеше да го сполети, ако беше пийнал някоя бира.

Неясен мъжки силует прекоси улицата и спря за момент пред къщата на мама Лайф. Оранжевото сияние на цигара припламна пред лицето на човека, после той бавно изчезна в мрака. Малко е късничко за вечерна разходка, помисли си Марк.

След минута човекът се върна. Същият човек. Същата ленива походка. Същото спиране за миг между дърветата, за да огледа къщата. Марк затаи дъх. Седеше на тъмно и знаеше, че не се вижда от улицата. Но онзи човек отвън не беше обикновен минувач.

Точно в четири часа през нощта бял микробус форд със свалени номера навлезе в паркинга на Тъкър и зави по източната улица. Фургоните наоколо бяха мрачни и безмълвни. По улиците не се мяркаше жива душа. Малкото селище спеше кротко и това щеше да трае поне още два часа, до първите утринни лъчи.

Пред номер 17 микробусът спря. Двигателят заглъхна и фаровете изгаснаха. Никой не го бе забелязал. След минута от лявата врата излезе мъж с униформа. Униформата напомняше полицейска – панталони и риза с армейска кройка, черен колан, черен кобур на бедрото и черни ботуши. Липсваше само фуражка. Добра имитация, особено за четири сутринта, когато никой не гледа. В ръцете си човекът държеше правоъгълен предмет колкото две кутии за обувки. Озърна се, после насочи цялото си внимание към съседния фургон. Отвътре не долиташе нито звук. Изглежда, че нямаха и куче. Човекът се усмихна и тръгна с небрежна походка към номер 17.

Ако случайно съседите го забележеха, щеше просто да почука и да се престори на куриер, търсец мисис Суей. Но не му се наложи да разиграва комедия. Съседите спяха дълбоко. Човекът бързо подпря кутията на вратата, качи се в микробуса и подкара обратно. Бе дошъл незабелязан и щеше да изчезне безследно, оставяйки своето малко предупреждение.

Точно трийсет минути по-късно кутията избухна. Експлозията беше тиха, грижливо отмерена. Земята не се разтърси и дъсчената тераска отпред почти не пострада. Силата на взрива изкърти вратата и

пламъците нахлуха във фургона. Стаите се изпълниха с ярки огнени езици и облаци черен дим. Подът и стените пламнаха като подпалки.

Когато съседът Руфъс Бибс успя да телефонира на пожарната, фургонът вече гореше като барут и нищо не можеше да го спаси. Руфъс остави слушалката и хукна да търси градинския маркуч. Паникьосани, жена му и децата търчаха насам-натам, опитвайки да се облекат в движение. Сред гълчава от писъци и тревожни викове по уличката дотърчаха съседи, облечени във всевъзможни пижами и халати. Десетки от тях се струпаха да гледат пламъците, докато други трескаво размотаваха маркучи и поливаха околните фургоци. Пожарът и тълпата се разрастваха едновременно. Във фургона на Бибс стъклата започваха да се пукат от горещината. Пожарът заплашваше да се прехвърли в съседните жилища. Писъците се засилваха, заглушавайки пукота на стъкла. Внезапно в далечината се раздаде вой на сирени и от мрака връхлетяха мигащи червени лампи.

Тълпата стори път на пожарникарите, които деловито разпъваха маркучи и поливаха всичко наоколо. Другите фургоци бяха спасени, но от жилището на семейство Суей останаха само развалини. Покривът и почти целият под бяха изчезнали. Задната стена стърчеше самотно с оцелял по чудо прозорец.

Докато пожарникарите гасяха останките, наоколо се струпа още народ. Бъбривият Уолтър Дибъл от Саут.

Стрийт взе да коментира колко евтини били тия фургоци, защото им слагали алуминиеви проводници и разни други боклуци.

– Дявол да го вземе, живеем си в същински запалителни бомби – заяви той с глас на уличен проповедник, – трябва час по-скоро да осъдим онзи негодник Тъкър и да настояваме за безопасни жилища.

После добави, че се канел да поговори със своя адвокат по въпроса. Лично той си бил монтирал във фургона осем детектора за дим и топлина заради евтините алуминиеви проводници и се канел в най-скоро време да поговори със своя адвокат.

Край фургона на Бибс малка група съседи се събра да благодарят на Бога, че пожарът не е обхванал целия квартал.

Горката Даян. Какво ли я чакаше още?

20

След като закусиха с канелени кифлички и мляко с какао, двамата потеглиха към болницата. Беше седем и половина, прекалено рано за Реджи, но Даян бе казала, че ще ги чака. Рики се чувствал много по-добре.

– Как мислиш, какво ще се случи днес? – запита Марк.

Кой знае защо, въпросът я развесели.

– Горкичкият! – каза тя, когато престана да се киска. – Много ти се струпа тази седмица.

– Аха. Мразя училището, но сега и за него ми е домъчняло. Снощи сънувах невероятен сън.

– Какво ти се случи в него?

– Нищо. Сънувах, че всичко пак е нормално и съм изкарал цял ден, без да ме сполети каквото и да било. Беше чудесно.

– Е, Марк, боя се, че имам лоши новини.

– Знаех си. Какво е станало?

– Преди малко ми се обади Клинт. Пак си на първа страница. Заедно с мен, изглежда, че ни е снимал някой от ония досадници вчера, докато излизахме от асансьора.

– Страхотно.

– В „Мемфис Прес“ има един журналист по прякор Мьолер Шика. Наричат го още Къртицата. Мьолер Къртицата. Занимава се с криминалната хроника и го смятат за нещо като жива легенда. Много се е запалил по твоя случай.

– Вчерашната статия беше от него.

– Точно така. Той има много познати в полицията. Според него ченгетата смятат, че мистър Клифърд ти е разказал всичко, преди да се самоубие, а ти не искаш да им помогнеш.

– Доста точно казано, не мислиш ли?

Тя хвърли поглед към огледалото.

– Така си е. Направо страх ме хвана.

– Откъде е узнал всичко това?

– Ченгетата разговарят с него на четири очи, разбира се, а и той не ги оставя на мира, додето не скърпи общата картина. Ако нещо не пасва, Шика запълва дупките с волни съчинения. Според Клинт статията се позовава на осведомени източници от градското полицейско управление и набляга на въпроса какво точно знаеш. Основният извод е, че щом си

ме наел, трябва да криеш нещо.

– Дай да спрем някъде за вестник.

– Ще си купим в болницата. След малко пристигаме.

– Дали пак ще ни чакат журналисти?

– Вероятно. Казах на Клинт да потърси някой страничен вход и да ни чака на паркинга.

– Писна ми от тия истории. Направо ми писна. Сега всичките ми приятели са на училище, забавляват се като нормални деца, бият се с момичетата през междучасията, правят номера на учителите, нали разбираш, всичко както си му е редът. А аз? Бродя из града с адвокатката си, чета във вестниците какво съм правил, гледам си снимката на първа страница, крия се от журналисти и убийци с ножове. Все едно, че съм попаднал във филм. Скапан филм. Писна ми вече. Не знам дали ще издържа. Много ми стана.

Реджи се озърташе едновременно към него и към огледалото, без да изпуска от поглед колите отсреща. Марк бе стиснал челюсти. Гледаше право напред, но сякаш не виждаше нищо.

– Съжалявам, Марк.

– Да де, и аз съжалявам. Хубав сън беше, ама не е верен, а?

– Днес може да е тежък ден.

– Голяма изненада, няма що! Знаеш ли, че снощи наблюдавах къщата?

– Моля?

– Да, снощи някой дебнеше около къщата. Към два и половина бях излязъл на верандата и видях един тип да върви по тротоара. Съвсем небрежно, нали разбираш, пушеше си и гледаше къщата.

– Може да е бил съсед.

– Как не! В два и половина през нощта.

– Може да е излязъл на разходка.

– Тогавя защо мина отпред три пъти за петнайсет минути?

Реджи пак се озърна към него и веднага натисна спирачките, за да не блъсне предната кола.

– Вярваш ли ми, Марк? – запита тя.

Момчето я изглежда така, сякаш въпросът го бе изненадал.

– Разбира се, че ти вярвам, Реджи.

Тя се усмихна и го потупа по рамото.

– Щом е тъй, дръж се за мен.

Едно от предимствата на архитектурни изроди като Сейнт Питър е наличието на множество странични врати и коридори, за които знаят само шепа хора. Струпваният година след година хаос от пристройки и допълнителни крила създава безброй закътани проходи и ниши, открити понякога единствено от някой заблуден нощен пазач.

Когато пристигнаха, Клинт вече бе обикалял из болницата половин час без никакъв успех. На три пъти дори се бе загубил. Чакаше ги на паркинга, изпотен и гузен.

– Вървете след мен – уверено каза Марк.

Тримата тичешком пресякоха улицата и влязоха пред една врата с надпис „Авариен изход“. Провряха се през забързаната тълпа по коридора и слязоха надолу с раздрънкан асансьор.

– Дано да знаеш къде отиваме – подхвърли тичешком Реджи, опитвайки да прикрие съмненията си с шега. Зад нея Клинт продължаваше да се поти.

– Няма проблеми – отвърна Марк и отвори една голяма врата.

– Ами че това е кухнята, Марк! – възкликна Реджи, като се озърташе наоколо.

– Хич да не ти пука. Преструвай се, че имаме работа тук.

Марк натисна бутона на един служебен асансьор и вратата се отвори незабавно. Щом влязоха, момчето натисна вътрешния бутон и кабината полетя към десетия етаж.

– Главната сграда има осемнайсет етажа, но този асансьор спира само на десетия – обясни Марк. – На деветия не спира, запомнете го.

Говореше с глас на скучаещ екскурзовод, гледайки светещите цифри над вратата.

– Какво ще правим на десетия? – запита Клинт, като се мъчеше да си поеме дъх.

– Чакай, сега ще видиш.

Вратата се отвори и тримата излязоха в огромен склад с безброй рафтове, отрупани с кърпи и чаршафи. Без да губи време, Марк се стрелна напред. Отвори една тежка метална врата и ги изведе в коридор с болнични стаи от двете страни. Посочи наляво, после пак изпревари спътниците си и спря пред аварийен изход с червено-жълти предупреждения, че при отварянето се включва сирена. Като го видяха да дърпа лоста, Реджи и Клинт изстинаха.

Но не се случи нищо.

– Алармата не работи – небрежно поясни Марк и пъргаво изтича по стъпалата към деветия етаж. Там отвори нова врата и тримата изведнъж

се озоваха в безлюден и тих коридор, покрит с дебела пътека. Момчето посочи напред. Минаха край редица болнични стаи, завиха надясно и зърнаха отсреща асансьорите, около които наистина дебнеха журналисти.

– Добро утро, Марк – подвикна хубавицата Карен, докато минаваха край дежурната стая. Но не му се усмихна.

– Здравсти, Карен – отвърна той, без да забавя крачка.

Даян седеше на съгваем стол в коридора, а до нея тромаво бе прилекнал някакъв полицаи. Плачеше – явно от доста време. Двамата болнични пазачи стояха на десетина крачки от тях. Щом видя полицаия и сълзите, Марк се втурна към майка си. Тя разпери ръце и двамата се вкопчиха един в друг.

– Какво става, мамо? – запита момчето, но вместо отговор Даян се разплака още по-силно.

– Марк, тази нощ фургонът ви е изгорял – каза полицаият. – Само преди няколко часа.

Марк го изгледа смаяно, после отново прегърна майка си. Тя бършеше сълзите и опитваше да се овладее.

– Сериозно ли е? – запита Марк.

– Много – печално отвърна полицаият и се изправи, държейки фуражката си с две ръце. – Нищо не е оцеляло.

– Каква е причината? – запита Реджи.

– Още не се знае. Пожарният инспектор ще огледа мястото тази сутрин. Може да е късо съединение.

– Трябва да разговарям с инспектора – категорично заяви Реджи и полицаият я огледа по-внимателно.

– Коя сте вие?

– Реджи Лав, адвокат на семейството.

– А, да. Видях ви в днешния вестник.

Тя му подаде визитна картичка.

– Моля, предайте на инспектора да ми позвъни.

– Непременно, госпожо. – Полицаият внимателно намести фуражката на главата си и сведе тъжен поглед към Даян. – Мисис Суей, искрено ви съчувствам.

– Благодаря – каза тя, бършейки очи.

Полицаият кимна на Реджи и Клинт, отстъпи заднишком и побърза да се отдалечи. Една медицинска сестра застана наблизко за всеки случай.

Даян си бе намерила слушатели. Тя стана, спря да плаче и дори

събра сили да се усмихне на адвокатката.

– Да те запозная с Клинт Ван Хузър – каза Реджи. – Работи при мен.

Даян се усмихна и на Клинт.

– Съчувствам ви – каза той.

– Благодаря – прошепна Даян.

Докато продължаваше да бърше сълзите си, настана неловко мълчание. После тя прегърна през рамо замаяния Марк.

– Добре ли се държа? – запита Даян.

– Беше великолепен – отвърна Реджи. – Излапа колкото за цял полк.

– Чудесно. Благодаря ти, че го взе.

– А как е Рики?

– Спа спокойно. Доктор Грийнуей намина тази сутрин. Рики беше буден и поговориха. Изглежда много по-добре.

– Знае ли за пожара? – намеси се Марк.

– Не. И няма да му казваме, разбра ли?

– Добре, мамо. А сега може ли да влезем и да си поговорим само двамата?

Даян се усмихна на Реджи и Клинт, после въведе Марк в стаята. Вратата се затвори и малкото семейство Суей остана насаме с цялото си оскъдно имущество.

Почитаемият Хари Рузвелт стоеше начело на Окръжния съд за малолетни вече от двайсет и две години и въпреки потискащия характер на повечето дела успяваше да ръководи това мрачно заведение с много такт и достойнство. Той беше първият чернокож съдия но младежките въпроси в Тенеси и когато в началото на седемдесетте години губернаторът подписа заповедта за назначение, пред него се разкри блестящо бъдеще, изпълнено с примамливи надежди за още по-високи съдебни постове.

Високите постове още го чакаха, но Хари Рузвелт и до днес си оставаше в порутеното здание, известно с баналното име Съд за малолетни. В Мемфис не липсваха далеч по-приятни съдилища. Например Областният съд – една от най-новите сгради на главната улица, обзаведена с елегантни и внушителни зали. Федералните служители винаги получаваха най-доброто – разкошни килими, скъпи кожени кресла, масивни дъбови бюра, чудесно осветление, отделен климатик за всяка

стая, армия от добре заплатени чиновници и сътрудници. Само на няколко пресечки по-нататък Окръжният съд бръмчеше като кошер от хиляди адвокати, които бродеха по мраморните коридори и си вършеха работата в отлично поддържани съдебни зали. Сградата беше по-стара, но затова пък красива, с фрески по стените и няколко статуи във фоайето. Хари неведнъж бе получавал предложения да работи там, но винаги отказваше. Наблизо беше и Районният съд – лабиринт от новички, свръх-модерни съдебни зали с ярко луминесцентно осветление и меки кресла. Хари можеше да седи на някое от тях, но бе отхвърлил и това предложение.

Оставаше си тук, в Съда за малолетни – някогашна гимназия в предградията, разполагаща с малко места за паркиране, още по-малко служители и може би повече дела от всяка друго съдилище на този свят. Съдът за малолетни беше завареното дете на съдебната система. Повечето юристи избягваха да си имат вземане-даване с него. Студентите по право мечтаеха за плюшени кресла, кабинети във високи сгради и клиенти с дебели портфейли. И през ум не им минаваше да свържат бъдещите си планове с гъмжащите от хлебарки коридори на Съда за малолетни.

Хари бе отхвърлил четири предложения за прехвърляне в съдилища, където парното работеше и през зимата. Търсеха го, защото беше умен и чернокож, а той отказваше, защото беше беден и чернокож. Плащаха му шейсет хиляди годишно – по-малко, отколкото на който и да било друг съдия в града. С тия пари трябваше да издържа жена и четирима подрастващи синове, а отгоре на всичко да си осигурява прилично жилище. Но като малък бе гладувал и още го помнеше. Винаги щеше да се смята за бедно негръче.

И точно по тази причина някогашният многообещаващ студент Хари Рузвелт си бе останал обикновен съдия по делата на малолетни престъпници. За него това беше най-важната работа в света. Разполагаше с пълна съдебна власт над съдбата на престъпни, пакостливи, наркотизирани или изтормозени деца. От него зависеше да определи бащинството на извънбрачни деца и да наложи своето виждане за бъдещата им издръжка и възпитание, а в един окръг, където половината деца се раждат от самотни майки, това отнемаше по-голямата част от работното му време. Пак той решаваше въпроса за родителските права и при необходимост изпращаше децата в сиропиталища. Работата му никак не бе лека.

Самият Хари тежеше около сто и петдесет килограма и всеки ден се обличаше по един и същ начин – черен костюм, бяла памучна риза и

черна вратовръзка, която връзваше собственоръчно и твърде калпаво. Никой не знаеше дали има само един черен костюм или петдесет. Никога не се променяше. Но иначе Хари беше внушителна фигура, особено на съдийското място, когато отправяше над очилата свиреп поглед към някой непрокопан баща, отказващ да плаща издръжка за детето си. Независимо дали бяха черни или бели, непрокопаните бащи трепереха от името на съдията Рузвелт. Той ги издирваше под дърво и камък, за да ги тикне в затвора. Откриваше къде работят и слагаше запор върху заплатите им. А ако някой се опиташе да закача подсъдимите му, наричани просто хлапетата на Хари, скоро сам се озоваваше с белезници между двама яки полицаи.

Хари Рузвелт беше живата легенда на Мемфис. Окръжните власти бяха сметнали за уместно да му пратят на помощ още двама съдии, но въпреки това той продължаваше да работи като каторжник. Обикновено пристигаше преди седем и сам си вареше кафе. Започваше заседанията точно в девет и тежко на онзи адвокат, който дръзнеше да закъснее. През изминалите години Хари бе пращал в ареста неколцина от най-нахалните.

В осем и половина тази сутрин секретарката му донесе пощата и съобщи, че отвън чакат няколко души, които държали на всяка цена да говорят с него.

– Нещо друго? – запита той, дъвчейки последната хапка ябълков щрудел.

– Може би си струва да приемете господата.

– Тъй ли? Че кои са те?

– Единият е Джордж Орд, нашият славен областен прокурор.

– Преподавал съм му в университета.

– Точно така. И той го каза, дори на два пъти. Освен това е дошъл заместник областният прокурор на Ню Орлиънс, някой си Томас Финк. И мистър К. О. Луис, заместник директор на ФБР. Придружават го двама агенти.

Хари откъсна очи от делото, което четеше, и се позамисли.

– Я виж ти, доста височайша компания. Какво искат?

– Не казаха.

– Добре, покани ги.

След няколко секунди Орд, Финк, Луис и Мактюн влязоха в тесния, претъпкан кабинет и се представиха на негова светлост. За да осигурят място на всички, Хари и секретарката разчистиха столовете от купищата папки. Разговорът започна с общи приказки и шеги, но след няколко

минути Хари погледна часовника си и каза:

– Господа, за днес съм планирал седемнайсет дела. С какво мога да ви бъда полезен?

Орд се изкашля и започна пръв:

– Ами... сигурно сте чели вестниците вчера и днес, по-специално материалите на първа страница за едно момче на име Марк Суей.

– Много интересно.

– Мистър Финк води съдебното дирене срещу човека, обвинен в убийството на сенатора Бойд Бойет, и процесът ще започне в Ню Орлиънс след няколко седмици.

– Четох в пресата.

– Всички ние сме почти сигурни, че Марк Суей знае повече, отколкото казва. Вече на няколко пъти момчето излъга тукашната полиция. Смятаме, че преди самоубийството е разговаряло дълго с Джероум Клифърд. Твърдо знаем, че е било в колата. Опитавме се да поговорим с него, но то не проявява никакво желание да ни помогне. Наело е адвокатка и тя го насърчава.

– Реджи Лав е редовна посетителка на моя съд. Много способна юристка. Понякога прекалява с грижите за клиентите си, но не виждам в това нищо лошо.

– Да, сър. Ние обаче подозираме, че момчето укрива изключително важна информация.

– По-точно?

– Смятаме, че знае къде е укрит трупът на сенатора.

– И какво ви насочва към тази мисъл?

– Историята е дълга, ваша светлост. Ще ми трябва време, за да обясня.

Хари разсеяно опипа вратовръзката си и прикова Орд на място с прословутия си навъсен поглед. Обмисляше положението.

– Значи искате да призова хлапето пред съда и да го разпитам.

– В общи линии, да. Мистър Финк носи молба да вземете мерки спрямо престъпното поведение на детето.

Последните думи не се понравиха на Хари. Лъскавото му чело изведнъж се сбръчка.

– Доста сериозно обвинение. Какво престъпление е извършило?

– Възпрепятстване на правосъдието. Отказва да даде показания.

– Имате ли законни основания?

Финк вече бе скочил на крака и протягаше през бюрото няколко листа, които измъкна от папката си. Хари ги взе и зачете бавно. В

кабинета настана тишина. К. О. Луис още не бе взел думата и се чувстваше засегнат. В края на краищата той беше вторият човек във ФБР, а този съдия сякаш изобщо не му обръщаше внимание.

Хари прехвърли страницата и погледна часовника си.

– Слушам ви – подхвърли той към Финк.

– Смятаме, ваша светлост, че със своето мълчание Марк Суей възпрепятства разследването.

– Кое разследване? По убийството или по самоубийството?

Въпросът беше смазващо точен и Финк разбра, че Хари Рузвелт ще се окаже костелив орех. Разследваха убийство, а не самоубийство. Нямаше закон против самоубийците, а още по-малко против свидетелите на самоубийство.

– Ваша светлост, според нас самоубийството е пряко свързано с убийството на Бойет и хлапето трябва непременно да ни окаже съдействие.

– Ами ако не знае нищо?

– Не можем да бъдем уверени, преди да сме го разпитали. В момента то възпрепятства разследването, а както знаете, всеки гражданин е длъжен да оказва съдействие на съдебните власти.

– Знам много добре. Просто ми се струва малко прекалено да обявявате едно дете за закононарушител без никакви доказателства.

– И доказателства ще има, ваша светлост, стига да доведем хлапето на закрито заседание и да му зададем няколко въпроса под клетва.

Хари захвърли справката върху куп папки, свали очилата си и замислено захапа едната дръжка. Орд се приведе и заговори, наблягайки на всяка дума:

– Вижте сега, ако можем да задържим детето под стража и да организираме спешно заседание, нещата сигурно ще се изяснят. Ако то заяви под клетва, че не знае нищо за Бойд Бойет, тогава оттегляме обвинението за недоносителство, хлапето се прибира и въпросът е приключен. Проста работа. Щом няма доказателства за престъпно деяние, значи не са необходими съдебни санкции. Но ако знае къде е скрит трупът, имаме право да знаем и ние. Смятаме, че на заседанието хлапето ще проговори.

– Има два начина да му развържем езика, ваша светлост – добави Финк. – Можем да внесем молба за разпит във вашия съд и да изчакаме заседанието, или да го призовем пред съда в Ню Орлиънс. Първият вариант ни се струва по-бърз и по-добър във всички отношения, особено за момчето.

– Не искам никакви призовки за Ню Орлиънс – строго заяви Хари.
– Чухте ли?

Всички закимаха усърдно, макар да знаеха, че Федералният съд може да призове Марк Суей, когато си пожелае, независимо от мнението на някакъв дребен съдия. Хари се държеше както винаги – бързаше да протегне закриляща десница над всяко хлапе, което се докоснеше до неговата съдебна власт.

– Бих предпочел да го уредим в моя съд – промърмори той, като че разсъждаваше на глас.

– Съгласни сме, ваша светлост – каза Финк. Никой не възрази.

Хари погледна дневното си разписание. Както обикновено, то бе запълнено с повече човешки страдания, отколкото могат да се разгледат за един кратък ден.

– Според мен тия обвинения се градят на доста паянтова основа. Но не мога да ви попреча. Предлагам да разгледаме въпроса колкото се може по-скоро. Ако детето знае нещо, а подозирам, че е така, искам да изплюе камъчето и да се свърши веднъж завинаги. Бързо.

Точно това искаха и посетителите.

– Дайте да свършим тая работа днес, по време на обедната почивка. Къде е момчето в момента?

– В болницата – отговори Орд. – Брат му е там и не се знае кога ще го изпишат. Майката не бива да напуска стаята. Марк е останал без контрол и скита където си иска. Снощи спа у адвокатката.

– Да, типично за Реджи – промърмори Хари, без да крие симпатията си. – Не виждам смисъл да задържаме детето под стража.

Но за Финк и Фолтриг задържането бе най-важната част от целия план. Те искаха хлапето да бъде прибрано с полицейска кола и затворено в истинска килия, за да проговори от страх.

– Ако ми разрешите, ваша светлост – намеси се най-после К. О., – смятаме задържането за наложително.

– Тъй ли? Слушам ви.

Мактюн подаде на съдията Рувелт голяма гланцова снимка. Луис се зае с обясненията.

– Човекът на снимката е Пол Гронк. Главорез от Ню Орлиънс и съдружник на Бари Мулдано. От вторник вечерта е в Мемфис. Заснехме го, преди да се качи на самолета. След час беше в Мемфис, но за съжаление нашите хора го изгърваха на излизане от аерогарата. – Мактюн замълча за момент и извади две по-малки снимки. – Този с тъмните очила е Марк Боно, наемен убиец от Ню Орлиънс, свързан с местната

мафия. Другият, с костюма, е Гари Пирини, също наемник на мафията, работещ за рода Сулари. Снощи Боно и Пирини пристигнаха в Мемфис. Едва ли са дошли само за да похапнат ребърца на скара. – Той помълча, за да подсили ефекта от думите си. – Детето е в голяма опасност, ваша светлост. Семейството живее във фургон на един паркинг в северен Мемфис. Мястото се нарича „Движими имоти Тъкър“.

– Много добре го знам това място – каза Хари, разтривайки уморено очи.

– Преди около четири часа фургонът е изгорял напълно. Причините за пожара изглеждат подозрителни. Смятаме, че е било опит за сплашване. От понеделник вечер хлапето броди без надзор. Няма баща, а майката не може да се откъсне от по-малкия си син. Много тъжно положение... и много опасно.

– И затова го държите под око.

– Да, сър. Адвокатката помоли управата на болницата да осигури охрана пред стаята на брат му.

– Обади се и на мен – добави Орд. – Много е разтревожена за детето и ме помоли да поискам от ФБР съдействие за охрана в болницата.

– Нямахме нищо против да помогнем – намеси се Мактюн. – През последните две денонощия държим поне по двама агенти близо до стаята. Ония типове са убийци, ваша светлост, и изпълняват заповедите на Мулдано. А хлапето се разхожда спокойно, без да подозира заплахата.

Хари слушаше внимателно. Разбираше, че в момента се разиграва добре подготвен натиск върху съда. Обикновено не се доверяваше на полицията и тайните служби, но този път случаят беше изключение.

– Законът несъмнено предвижда възможността детето да бъде взето йод стража след внасяне на молбата – заяви той, без да се обръща специално към някой от посетителите. – А какво ще стане, ако при разпита не узнаете онова, което търсите, ако всъщност се окаже, че не става дума за недонositелство?

Отговори Луис.

– Мислили сме и за това, ваша светлост. В никакъв случай не бихме нарушили тайната на едно закрито съдебно заседание. Но имаме начини да доведем до знанието на ония главорези, че момчето не знае нищо. Ако Марк Суей престане да мълчи и се окаже, че не знае нищо съществено, въпросът е приключен и хората на Мулдано ще престанат да се интересуват от него. Защо да го заплашват, след като не знае нищо?

– Разумно – съгласи се Хари. – Но какво ще правите, ако момчето ви каже онова, което търсите? От този момент нататък то ще бъде

белязано, не мислите ли? Ако ония типове наистина са толкова опасни, малчуганът може да си има сериозни неприятности.

– Уреждаме необходимите формалности, за да го включим в програмата за защита на свидетели. Разбира се, заедно с майката и братчето.

– Обсъдихте ли това с адвокатката?

– Не, сър – отговори Финк. – При последното посещение в нейния кабинет тя отказа да разговаря с нас. Не е много сговорчива.

– Дайте да видя молбата.

Финк незабавно измъкна листовете и му ги подаде. Хари бавно си сложи очилата и зачете. Когато свърши, върна молбата на Финк.

– Не ми се нрави тая работа, господа. Намирисва зле. Сигурно милион дела са минали през ръцете ми, но още не съм чувал да обвиняват малолетно хлапе, че възпрепятства правосъдието. Имам лоши предчувствия.

– Положението ни е безнадеждно, ваша светлост – искрено призна Луис. – Трябва да разберем какво знае момчето, а се боим за живота му. Играем с открити карти. Не крием нищо и в никакъв случай не се опитваме да ви подведем.

– Надявам се.

Хари ги изгледа свирепо. После надраска нещо върху късче хартия. Посетителите чакаха и следяха всяко негово движение. Той погледна часовника си.

– Ще подпиша заповедта за задържане. Искам детето да бъде отведено право в крилото за малолетни и да му се осигури единична килия. Може би ще се изплаши до смърт, затова настоявам да пипате с кадифени ръкавици. След малко ще се свържа лично с адвокатката му.

Гостите се надигнаха едновременно и благодариха. Хари им посочи вратата и те мълчаливо побързаха да се изнижат навън.

Карен почука лекичко и влезе в тъмната стая с кошничка плодове. На картичката бяха написани пожелания за бързо оздравяване от енорисите в баптистката църква на Литъл Крийк. Ябълките, бананите и гроздето бяха увити в зелен целофан и изглеждаха прекрасно, поставени до огромния и доста скъп букет от пъстри цветя, който им бяха изпратили загрижените приятели от фабриката за крушки.

Щорите бяха спуснати, а телевизорът угасен и никой от тримата не помръдна, преди Карен да напусне стаята. Рики бе сменил позата си и сега лежеше по гръб, с крака върху възглавницата и глава върху сгънатите одеяла. Беше буден, но през последния час се взираше в тавана, без да помръдне, без да продума и дума. Това беше нещо ново. Марк и Даян седяха един до друг на походното легло и шепнешком си говореха за дрехи, играчки и чинии. Имаха застраховка срещу пожар, но Даян не знаеше какво покрива тя.

Снишаваха гласове – трябваше да минат дни, ако не и седмици, преди Рики да узнае за пожара.

В някакъв момент сутринта, около час, след като Реджи и Клинт си отидоха, шокът от новината попремина и Марк започна да размишлява. Лесно беше да се размишлява в тази затъмнена стая, защото тук нямаше какво друго да се прави. Телевизорът се пускаше само при условие, че Рики пожелаеше. Щорите не се вдигаха, ако имаше вероятност брат му да поспи. Вратата бе вечно затворена.

Няколко часа, преди Карен да влезе, Марк седеше на един стол пред телевизора и гризеше поизсърнала шоколадова бисквита, когато изведнъж му хрумна, че може би пожарът не е избухнал случайно. Преди това човекът с ножа се бе промъкнал във фургона и бе взел снимката. Целта му е била да размаха ножа и снимката, за да накара малкия Марк Суей да млъкне завинаги. И беше успял, дума да няма. Ами ако пожарът беше още едно предупреждение от разбойника с автоматичния нож? Колко му е да драснеш клечката на един фургон? Към четири призори из паркинга не се мярка жива душа. Марк знаеше това от собствен опит.

Тази мисъл заседна като буца в гърлото му и устата му внезапно пресъхна. Даян не забеляза състоянието му. Тя пиеше кафе и галеше Рики.

Марк се бори известно време с това хрумване, после отскочи до

стаята на сестрите, където Карен му показа сутрешния вестник.

След като посвети два часа на тази ужасна мисъл, Марк бе напълно убеден, че пожарът е бил нарочен.

– Какво покрива застраховката? – попита той.

– Трябва да се обадя на агента. Ако не ме лъже паметта, има две застрахователни полици. Едната е за фургона и е платена от мистър Такър, защото той е негова собственост, а другата, за обзавеждането, сме платили ние. Мисля, че така беше.

Това страшно притесни Марк. Много ужасни спомени имаше от развода и се сети, че майка му не успя да свидетелства убедително за финансовите дела на семейството. Нищо не ѝ беше ясно. Бившият му баща бе плащал сметките и данъците и пазеше всички квитанции. През последните две години телефонът им бе прекъсван на два пъти, защото Даян бе забравила да го плати. Или поне тя така твърдеше. Ала той подозираше, че просто не е имала пари.

– Но какво точно влиза в застраховката? – попита той.

– Мисля, че мебелите, дрехите и кухненските съдове. Обикновено това покрива.

Някой почука, но не посмя да отвори. Изчакаха и последва ново почукване. Марк откряхна вратата и видя две непознати лица, които надничаха през пролуката.

– Кажете – рече той, целият на тръни, защото сестрите и охраната не допускаха никого да проникне чак дотук. Отвори малко по-широко.

– Търсим Даян Суей – каза застаналият отпред. Изрече го доста гръмогласно и Даян се запъти към вратата.

– Кои сте вие? – попита Марк и излезе в коридора.

Двамата мъже от охраната бяха застанали отъясно, един до друг, а отляво се мъдреха три сестри, като и петимата изглеждаха вкаменени, сякаш бяха свидетели на ужасяващо събитие. Марк срещна погледа на Карен и мигом усети, че нещо не е наред.

– Казвам се Насар, частен детектив от Мемфис. А това е детектив Кликман.

Насар беше с костюм и вратовръзка, а Кликман по черен анцуг с нови-новенички найкове. И двамата бяха млади, може би по на трийсет и няколко, и Марк веднага се сети за стария полицейски сериал „Старски и Хъч“, който сега пак въртяха по телевизията. Даян отвори вратата и застана зад сина си.

– Вие ли сте Даян Суей? – попита Насар.

– Да, аз – тутакси отвърна тя.

Насар извади някакви листове от джоба на самото си и през главата на Марк ги подаде на майка му.

– От Съда за малолетни са, мисис Суей. Призовка за днес по обяд.

Ръцете ѝ се разтрепериха неудържимо и листовете заподскачаха между пръстите, докато тя отчаяно се мъчеше да проумее за какво става дума.

– Може ли да видя значките ви? – попита Марк доста хладнокръвно при създалите се обстоятелства. Те и двамата се разтършуваха, извадиха значките си и ги подадоха на Марк, който ги разгледа внимателно и се ухили на Насар.

– Страхотни маратонки – обърна се той към Кликман.

Насар се опита да се усмихне.

– Мисис Суей, призовката изисква да задържим Марк още сега.

За една-две секунди се възцари тягостно мълчание, докато думата „задържим“ успя да достигне съзнанието на Даян.

– Какво! – кресна тя на Насар и изпусна листовете. Викът отекна из коридора. В гласа ѝ звучеше повече гняв, отколкото уплаха.

– Пише го отгоре, на първата страница – каза Насар, докато вдигаше призовката. – Разпореждане на съдията.

– Каквооо? – отново изкрещя тя и гласът ѝ изплющя във въздуха като камшик. – Не можете да ми вземете детето! – Лицето на Даян беше почервеняло, а тялото ѝ, което едва ли тежеше петдесет килограма, се беше свило наежено.

Страхотно, помисли си Марк. Още едно возене в патрулна кола. В този момент майка му извика: „Вървете по дяволите!“ и Марк се опита да я успокои.

– Не кряскай, мамо. Рики ще чуе.

– Само през трупа ми! – озъби се тя в лицето на Насар. Кликман отстъпи крачка назад, сякаш да покаже, че на колегата му трябва да се оправя с тази бясна жена.

Насар си знаеше работата. Беше арестувал хиляди.

– Вижте какво, мисис Суей, разбирам как се чувствате. Но аз изпълнявам разпоредби.

– Чии разпоредби?

– Недей да викаш бе, мамо – замоли се Марк.

– Заповедта е подписана от съдията Хари Рузвелт преди около час. Ние просто си вършим работата, мисис Суей. На Марк няма да му се случи нищо лошо. Ще го охраняваме.

– Той какво е извършил? Само ми кажете какво е извършил. – Даян

се обърна към сестрите. – Може ли някой тук да ми помогне? – помоли се жално тя. – Карен, няма ли да направите нещо? Повикайте доктор Грийнуей. Защо само стоите и гледате?

Но Карен и другите сестри наистина само стояха и гледаха. Ченгелата ги бяха предупредили да не се месят.

Насар направи опит да се усмихне.

– Ако прочетете тези листове, ще разберете, че в Съда за малолетни е внесена молба за съдебен разпит на Марк, който се обвинява, че отказва да съдейства на полицията и ФБР. И съдията Рузвелт иска да проведе заседание днес по обяд. Няма нищо страшно.

– Нямамо, представете си! Негодник мръсен. Идваш ми тук с твоите пикливи листчета, отвеждаш ми сина и разправяш, че нямамо страшно.

– Не така високо, мамо – обади се Марк. Не я беше чувал да изрича такива думи от времето на развода.

Насар престана да насилва усмивката си и опъна крайчетата на мустаците си. Незнайно защо, Кликман гледаше свирепо Марк, сякаш бе някой сериен убиец, когото издирваха от години. Настъпи дълго мълчание. Даян стискаше раменцата му с две ръце.

– Няма да ви го дам.

Най-сетне Кликман проговори:

– Вижте какво, мисис Суей, нямаме избор. Трябва да го отведем.

– Вървете по дяволите! – озъби се тя. – За да го вземете, първо с мен трябва да се разправите.

Кликман беше недодялан глупак и за миг изпъчи гърди, сякаш приемаше предизвикателството. После се отпусна и се усмихна.

– Добре бе, мамо, ще ида. Обади се на Реджи и й кажи да дойде в ареста. Тя сигурно до обяд ще успее да осъди тия палячовци и утре те ще са уволнени.

Ченгелата се ухилиха един на друг. Отракано хлапе.

В следващия момент Насар направи фатална грешка, като се протегна да хване Марк за ръката. Даян се хвърли насреща му, същинска кобра. Шляпя! Зашлеви го по лявата буза и изписка:

– Няма да го докосваш!

Насар притисна длан към бузата си, а Кликман мигом сграбчи Даян за лакътя. Тя понечи да замахне отново, но той внезапно я завъртя настрани, при което тя се спъна в Марк и двамата се стовариха на пода.

– Гад мръсна! – продължи да вика Даян. – Само да си го пипнал!

Насар се надвеси над тях и Даян го ритна в бедрото. Но тъй като беше боса, ударът не бе покосяващ. Кликман протегна ръка да вдигне

Марк, който се мъчеше да стане, а Даян риташе, виеше и се мятеше. Сестрите се спуснаха към нея, последвани от охраната, и накрая тя се изправи на крака.

Кликман издърпа Марк настрани. Пазачите хванаха Даян за ръцете. Тя се извиваше и крещеше. Насар разтъркваше бузата си. Сестрите се мъчеха да разтървават, да умиряват и утешават.

Вратата се отвори и на прага се показа Рики, стиснал в ръце плюшено зайче. Той изгледа смаяно Марк, когото Кликман стискаше за китките. После се взря в майка си, чийто китки стискаха мъжете от охраната. Всички замръзнаха и се вторачиха в Рики. Личицето му бе бяло като платно. Косата му стърчеше на всички посоки. Беше зяпнал, но дума не продумваше.

После от устата му се изтръгна глухият жален стон, който само Марк бе чувал. Даян се изскубна и вдигна момченцето на ръце. Сестрите я последваха в стаята и го положиха на леглото. Поглаждаха го по ръцете и крачката, но стенанията не спираха. После палецът се пхна в устата му и той затвори очи. Даян легна до него и тихичко подхвана „Мечо Пух“, като галеше ръката му.

– Да вървим, момче – каза Кликман.

– Ще ми слагате ли белезници?

– Не, ние не те арестуваме.

– Ами тогава какво, по дяволите, ме правите?

– Внимавай с езика, дете!

– Що не се застреляш бе, физкултурник скапан?

Кликман замръзна на място и убийствено изгледа Марк.

– Мери си приказките, детенце! – предупреди го Насар.

– Виж си физиономията, пуяк важен. Мисля, че посинява. Мама добре те цапардоса, ха-ха. Дано ти е поразкъртила зъбите.

Кликман се преви надве, подпря длани на коленете си и се взря в Марк от упор.

– Тръгваш ли като хората, или ще те влачим?

Марк изсумтя и го загледа кръвнишки.

– Мислиш, че ме е шубе от вас ли, а? Нека да ти кажа нещо, гън такъв, имам си адвокат, който ще ме освободи за десет минути. Толкова ми е печен адвокатът, че тоя следобед вече ще си търсите друга служба.

– Ще умра от страх. Хайде сега да тръгваме.

Поеха по коридора – ченгетата от двете страни на Марк.

– Къде отиваме?

– В Центъра за задържане на малолетни.

– Това нещо като затвор ли е?

– Може и да стане, ако не внимаваш какви ги плещиш.

– Вие блъснахте мама на земята, нали така? Заради тая работа ще ви остави без служба.

– Отстъпвам ѝ я доброволно – каза Кликман. – Защо ми е тая калпавя служба, където трябва да се разправям с калпазани като теб?

– Да, ама и друга не можеш да си намериш. В днешно време много не се търсят тъпанари.

Минаха покрай скупчени на едно място санитарни сестри и Марк внезапно се превърна в звезда. В център на внимание. Беше невинна душа, която отвеждаха към гилотината. Той се поизпъчи. Завиха покрай гъла и тогава се сети за журналистите.

И те не го забравяха. Когато стигнаха до асансьорите, проблесна светкавица на фотоапарат и двама от киснещите там репортери се залепиха за Кликман с моливи и бележници в ръце. Зачакаха асансьора.

– Вие полицаи ли сте? – попита единият, забил поглед в блестящите найкове.

– Не отговарям на никакви въпроси.

– Хей, Марк, къде те водят? – попита другият изотзад. Пак блесна светкавица.

– В ареста – изрече той високо, без да се обръща.

– Млъквай, момче – скара му се Насар. Кликман постави тежка ръка на рамото му. Фотографът беше до тях, край вратата на асансьора. Насар разпери длан да закрие обектива му и изръмжа:

– Изчезвайте.

– Арестуван ли си, Марк? – провикна се единият репортер.

– Не – отсече Кликман точно когато вратата се отвори.

Насар натика Марк вътре, а Кликман запречи входа, докато вратата започна да се затваря.

Останаха сами в асансьора.

– Голяма глупост изтърси, момче. Пълна шуротия – заклати глава Кликман.

– Ами тогава ме арестувайте.

– Пълна шуротия.

– Незаконно ли е да се разговаря с пресата?

– Просто си дръж езика зад зъбите, разбрано?

– Що не ме ступаш бе, гъон?

– Много ми се ще.

– Да, ама не ти стиска, нали? Понеже съм малко дете, а ти си

голямо тъпанарско ченге и само да ме барнеш, ще те изфъшкат от работа, ще те съдят и тъй нататък. Ти вече събори мама на земята, кретен такъв, и просто не знаеш какво ти се пише.

– Майка ти ме зашлеви – обади се Насар.

– Браво на нея. Вие, палячовци, нямате представа какво е преживяла. Цъфвате там да ме отведете и уж нищо и никаква работа, и понеже сте ченгета и носите тия хартийки, според вас мама трябва да ви се зарадва, да ме целуне и да ме пусне с вас. С два сифона. С два огромни тъпи морона.

Асансьорът спря, отвори се и вътре влязоха двама лекари. Те спряха да разговарят и се вторачиха в Марк. Вратата се затвори зад тях и продължиха надолу.

– Можете ли да си представите, че тия палячовци ме арестуваха? – запита той лекарите.

Те свъсено изгледаха Насар и Кликман.

– По нареждане на Съда за малолетни – обясни Насар. Защо не вземеше да онемее това хулиганче?

Марк кимна към Кликман:

– Тоя тук с тузарските найкове преди малко събори мама на земята. Представяте ли си?

И двамата лекари огледаха маратонките.

– Хайде млъквай, Марк – рече Кликман.

– Как е майка ти? – попита единият лекар.

– Бомба и половина. Брат ми лежи в психото. Фургонът ни изгоря до шушка преди няколко часа. А после и тия главорези изникнаха да ме арестуват пред очите й. Тоя найковец я скрита на земята. Какво да й има? Бомба е.

Лекарите забиха поглед в ченгетата. Насар се вторачи в обувките си, а Кликман затвори очи. Асансьорът спря и вътре нахлу солидна групичка. Кликман стоеше близо до Марк.

Когато настана тишина и пак потеглиха надолу, Марк извиси глас:

– Адвокатът ми ще ви осъди, рапони, това ясно ли ви е? Утре по това време ще сте безработни – Осем чифта очи се забиха в ъгъла, а после се вдигнаха нагоре към сгърченото лице на агент Кликман. Безмълвие.

– Млъкни вече, Марк.

– А ако не млъкна? Ще ми се случи каквото на мама, а? Ще ме повалиш долу, ще ме риташ. Знаеш ли, че си просто едно тъпанарско ченге, Кликман? Едно разплуто ченге с пищов. Що не вземеш да поотслабнеш малко?

По челото на Кликман потекоха струйки пот. Усети пронизващите погледи на непознатите. Асансьорът се движеше едва-едва. Идеше му да удуши Марк.

Насар бе притиснат в другия заден ъгъл и сега ушите му пищяха от плесницата. Не виждаше Марк Суей, но добре го чуваше.

– Как е майка ти? – попита застаналата до Марк сестра, която се бе надвесила загрижено над него.

– Чудно, днес има страхотен ден. Е, още по-добре щеше да е, ако тия ченгета я оставят на мира. Те ме водят в ареста, разбрахте ли?

– За какво?

– Знам ли? Казва ли ти някой? Бях си потънал в своите грижи, мъчех се да утеша мама, че тая сутрин ни изгоря фургонът и ни отиде всичко, дето го имахме, когато те се пръкнаха, и ето ме сега на път за ареста.

– На колко си години?

– Само на единайсет. Но това не е важно за тия значи. Те и четиригодишно детенце ще арестуват.

Насар изпъшка тихо. Кликман стискаше очи.

– Колко ужасно! – възмути се сестрата.

– Да ги бяхте видели, когато ни събориха с мама на пода. Преди няколко минути в крилото на психиатрията. Довечера пак ще съм в новините. Следете вестниците. Утре тия палячовци ще изхвъркнат от работа. После ще има дело.

Спряха на приземния етаж и асансьорът се опразни.

Той държеше да се вози на задната седалка, като истински престъпник. Колата беше крайслер с обикновен номер, но Марк позна коя е сред другите автомобили на паркинга от стотина метра разстояние. Насар и Кликман се бояха да разговарят с него. Седяха отпред и дума не обелваха, надявайки се, че и той ще мълчи. Но нямаха тоз късмет.

– Забравихте да ми прочетете какви права имам – обърна се той към Насар, който караше с бясна скорост.

Никакъв отклик от предните седалки.

– Хей, галфони, забравихте да ми прочетете правата.

Никакъв отговор. Насар подкара още по-бързо.

– Знаете ли *как* да ми прочетете правата?

Никакъв отговор.

– Ей, гьон. Да, ти с найковете. Знаеш ли да четеш, та да си чуя

правата?

Кликман се задушаваше от гняв, но бе твърдо решил да не му обръща внимание. Странно защо, по устните на Насар плъзна крива усмивка, която едва се забелязваше под мустаците му. Той спря на червен светофар, погледна в двете посоки и пак зафуча напред.

– Виж какво, тъпако. Аз и сам си знам правата, ясно? Имам право да не говоря. Това известно ли ви е? А ако кажа нещо, вие, палячовци, можете да го използвате срещу мен в съда. Чат ли сте, рапони? Ама чакай бе, и да кажа нещо, кухите ви катуни няма да го запомнят. После има и едно друго нещичко – правото ми на адвокат. Можеш ли да ми го припомниш, тикво? Ей, тикво! Как точно беше това за адвоката? Гледал съм го милион пъти по телевизията.

Тиквата Кликман откряна прозореца, защото се задушаваше. Насар погледна маратонките му и едва не се разсмя. Престъпникът се бе разположил на задната седалка с кръстосани крака.

– Бедната тиква. Дори и правата ми не може да прочете. Тая кола смърди бе, куфалник. Защо не я проветрявате? Май вони на цигари.

– Чух, че си обичал цигарения дим – обади се Кликман най-сетне и се почувства малко по-добре. Насар се изкиска в подкрепа на приятеля си. Достатъчно дълго търпяха гадостите на тоя пикльо.

Марк съзря един претъпкан паркинг в съседство с висока сграда. Насар влезе в него и спря на самата алея.

Забързано го поведоха към входа и оттам по дълъг коридор. Най-сетне бе млъкнал. Беше на тяхна територия. Навсякъде имаше ченгета. Табели упътваха към помещенията за временно задържани, към ареста, към стаята за свиждания и към приемната. Сума ти табели и стаи. Спряха пред едно бюро с цяла редица монитори зад него и Насар подписа някакви книжа. Марк огледа обстановката. На Кликман почти му дожаля за него. Момчето сякаш се бе смалило още повече.

Пак тръгнаха. Асансьорът ги качи на петия етаж и там спряха пред друго бюро. Една стрелка на стената сочеше към крилото за малолетни и Марк прецени, че приближават.

Спря ги униформена лелка, която държеше бележник, а табелката на ревера ѝ обявяваше, че се казва Дорийн. Тя прегледа някакви списъци, после надникна в бележника си.

– Тук пише, че съдията Рузвелт иска за Марк Суей самостоятелна килия – каза тя.

– Все ми е едно къде ще го настаниш – рече Насар. – Само го вземай.

Тя се мръщеше и гледаше в бележника си.

– Естествено, съдията Рузвелт иска самостоятелни стаи за всички малолетни. Смята, че това е „Хилтън“.

– А не е ли?

Тя се направи, че не чува, и посочи на Насар някакъв лист, на който да се подпише. Той надраска бързо името си и каза:

– Целият е твой. Бог да ти е на помощ.

Кликман и Насар си тръгнаха без нито дума на раздяла.

– Изпразни си джобовете, Марк – нареди жената, докато му подаваше голяма метална кутия.

Той измъкна един долар, няколко дребни монети и пакетче дъвки. Тя преброи парите и записа нещо на картонче, което затъкна в отвора на металната кутия. От ъгъла над бюрото две камери улавяха Марк и той можеше да се види на десетина екрана по стените. Друга жена в униформа подпечатваше документи.

– Това ли е арестът? – попита Марк, като стрелкаше поглед във всички посоки.

– Наричаме го Център за задържане на малолетни – каза лелката.

– Каква е разликата?

Това, изглежда, я раздразни.

– Виж какво, Марк, всякакви многознайковци имаме тук, разбра ли? По-лесно ще се погодим, ако си държиш устата затворена. – Изрече това предупреждение, надвесена към лицето му. Лъхна го на евтени цигари и черно кафе.

– Извинявайте – каза той и очите му се насълзиха. Внезапно осъзна, че ще го заключат сам-самичък, далеч от майка му, далеч от Реджи.

– Върви след мен – каза Дорийн, горда от себе си, че е успяла да възстанови известен авторитет в отношенията. Тя се стрелна напред и връзката ключове на кръста ѝ се залюшка и раздрънча. Отвори тежка дървена врата и двамата тръгнаха по коридор със сиви метални врати, които се нижеха на равно разстояние от двете страни. До всяка тясна врата имаше табела с номер. Дорийн спря пред №16 и я отключи.

– Влизай – рече тя.

Марк бавно прекрачи прага. Стаята беше четири метра широка и шест дълга. Беше ярко осветена, с чист килим. Отдясно имаше две легла едно над друго. Дорийн потупа по горното.

– Заеми което пожелаеш – рече тя с отработен тон на домакиня. – Стените са бетонни, а стъклата са нечупливи, тъй че без експерименти. – Прозорчетата бяха две – едното на вратата, а другото над тоалетната,

но никое не беше достатъчно широко, за да си провреш дори главата през него. – Клозетът е ей там, от неръждаема стомана. Вече не използвате нищо керамично. Навремето едно хлапе счупи порцеланова тоалетна чиния и си преряза вените е парче от нея. Но това беше още в старата сграда. Тая е много по-хубава, нали?

„Страхотна е“ – понечи да каже Марк, но нещо се вкисна. Седна на долното легло и подпря лакти на коленете си. Килимът беше бледозелен, с подобен десен на този, който дълго бе разглеждал в болницата.

– Добре ли си, Марк? – попита Дорийн без капчица съчувствие. Изпълняваше си служебните задължения.

– Мога ли да позвъня на мама?

– Още не. След около час ще ти се разреши да позвъниш на някой и друг номер.

– Ами тогава можете ли вие да ѝ се обадите и да ѝ кажете, че съм добре? Тя се поболя от притеснение.

Дорийн се усмихна и гримът около очите ѝ се напука по очерталите се бръчки. Погали го по главата.

– Не мога, Марк. Има си правилник. Но тя знае, че си добре. Боже Господи, след няколко часа ще бъдеш в съда.

– Колко остават децата тук?

– Не за дълго, най-много по няколко седмици, но това е място за временен престой, докато мине съдебната процедура, а после или ги връщат вкъщи, или ги пращат в поправителен дом. – Тя подрънкваше с ключовете си. – Знаеш ли, трябва да вървя вече. Вратата се заключва автоматично при затваряне и ако някой се опита да я отвори без моето ключе, алармата ще писне и става много неприятно. Тъй че без експерименти, нали, Марк?

– Да, госпожо.

– Искаш ли да ти донеса нещо?

– Телефон.

– След малко, разбрахме се вече.

Дорийн затвори вратата след себе си. Ключалката щракна силно, после настъпи тишина.

Той дълго се взира в бравата. Това не приличаше на затвор. Нямаше решетки на прозорците. Леглата и подът бяха чисти. Стените от бетон бяха боядисани в приятен жълт цвят. Къде по-ужасни места беше виждал по филмите.

Толкова неприятности си имаше на главата. Подновените стенания на Рики, пожара, Даян, която малко по малко сдаваше багажа, ченгетата

и репортерите, залепени за него. Не знаеше за кое по-напред да се притеснява.

Просна се на горното легло и се загледа в тавана. Къде се беше дянала Реджи?

Параклисът беше студен и влажен. Представляваше кръгла постройка, залепена като злокачествен израстък към огромната зала, където се враждаха урните. Навън валеше и два снимачни екипа от Ню Орлиънс се гушеха край телевизионните коли, скрити под чадъри.

Тълпата беше внушителна, особено за човек без семейство. Тленните му останки бяха положени в изящна порцеланова урна, кацнала на махагонова масичка. Невидими тонколони печално редяха погребални мелодии някъде отгоре, докато адвокати и съдии, както и неколцина клиенти пристъпваха неуверено в параклиса и сядаха в задната част. Бари Ножа тръгна наперено по пътеката заедно с двама гангстери, които го следваха неотлъчно. Беше облечен както подобава за случая – черен двуреден костюм с черна риза и черна вратовръзка. И черни обувки от гущерова кожа. Опашчицата му беше грижливо сресана. Пристигна късно и сега се наслаждаваше на втренчените погледи на присъстващите. В края на краищата беше стар познат на Джероум Клифърд.

Четири реда по-назад заедно с Уоли Бокс седеше почитаемият Рой Фолтриг, който свъсено се вираше в опашчицата. Адвокатите и съдиите гледаха Мулдано, после отправяха очи към Фолтриг и пак към Мулдано. Интересно беше да ги види човек на едно и също място.

Музиката затихна и някакъв свещеник с по-либерални религиозни принципи се качи на малък амвон зад урната. Подхвана дълго прощално слово за Уолтър Джероум Клифърд, в което упомена всичко освен имената на домашните любимци от детството му. Това не беше неочаквано, защото, след като свършеше, едва ли имаше да се добави кой знае колко.

Службата беше кратка, точно както бе пожелал Роуми в бележката си. Адвокатите и съдиите поглеждаха часовниците си. Отгоре пак се разнесе жално песнопение и свещеникът разпусна опечалените.

Прощаването с Роуми трая петнайсетина минути. Нямаше сълзи. Дори секретарката му запази самообладание. Дъщеря му не присъстваше. Тъжна работа. Беше живял четирийсет и четири години и никои не проля сълза на погребението му.

Фолтриг остана на мястото си и начумерено стрелна Мулдано, когато онзи мина наперено по пътеката и излезе навън. Фолтриг изчака параклисът да се изпразни и едва тогава се отправи към изхода, последван

от Уоли. Камерите бяха там, а той тъкмо това искаше.

Малко по-рано Уоли беше подхвърлил на пресата пикантната новина, че знаменитият Рой Фолтриг ще присъства на службата, а също, че има вероятност да се появи и Бари Мулдано, по прякор Ножа. Нито Уоли, нито Рой имаха представа дали Мулдано ще присъства, но това беше неофициална информация, тъй че кой го беше грижа дали е вярна. Важното бе, че имаше резултат.

Един репортер помоли Фолтриг да му отдели няколко минути и той постъпи както винаги. Погледна часовника си, направи се на ужасно притеснен, че му досаждат, и изпрати Уоли да докара микробуса. После изрече онова, което неизменно казваше:

– Добре, но да е по-кратко. След петнайсет минути трябва да съм в съда.

Той не беше стъпвал в съда от три седмици. Обикновено ходеше там веднъж месечно, но ако го слуша човек, излизаше, че едва ли не спи в съдебната зала, където се бори с престъпните типове и защитава интересите на американските данъкоплатци, бичувайки злото с тежките си обвинения.

Сви се под чадъра си и загледа миникамерата. Репортерът размаха микрофон пред лицето му.

– Джероум Клифърд ви беше противник. Защо дойдохте на прощалната му служба?

Фолтриг мигом се нажали.

– Джероум беше чудесен адвокат и мой добър приятел. Много пъти сме се изправяли в съда един срещу друг, но се уважавахме.

Какъв човек! Великодушен дори към мъртвите си съперници. Той мразеше Джероум Клифърд и Джероум Клифърд също го мразеше, но камерата улавяше само покрусата на скърбящ приятел.

– Мистър Мулдано е наел нов адвокат и е внесъл молба за отлагане на делото. Каква е вашата реакция?

– Както знаете, съдията Ламонд е насрочил заседание за разглеждане на тази молба утре сутринта в десет. Решението ще е негово. Съединените щати ще бъдат готови за процеса, когато и да го насрочи.

– Надявате ли се да откриете трупа на сенатора Бойет преди процеса?

– Да, мисля, че сме на път да го открием.

– Вярно ли е, че сте били в Мемфис буквално часове след самоубийството на мистър Клифърд?

– Да. – Той повдигна рамене, сякаш това не беше кой знае какъв

подвиг.

– Във мемфиските вестници пише, че детето, което е било с мистър Клифърд, когато се е застрелял, може би знае нещо за случая Бойет. Има ли основания да им се вярва?

Той се усмихна стеснително, друга запазена марка в поведението му. Когато отговорът беше положителен, но не можеше да го изрече, ала искаше, тъй или иначе, хората да го узнаят, Рой Фолтриг просто се усмихваше на репортерите и казваше: „Не мога да коментирам по въпроса.“

– Не мога да коментирам по въпроса – каза и сега той и се озърна, сякаш времето е много напреднало и натовареният му с процеси график го зове.

– Знае ли момчето къде е трупът?

– Не коментирам – отсече той с раздражение. Дъждът се усили и запръска по чорапите и обувките му. – Трябва да вървя.

След час, прекаран в ареста, Марк бе готов да избяга. Огледа внимателно и двата прозореца. Този над клозета беше с някаква мрежа, но това нямаше значение. Бедата бе там, че каквото и да излезеше през него, включително и момче, щеше да пада право надолу поне петнайсетина метра и се да размаже на бетонната настилка, опасана с метална ограда и бодлива тел. Да не говорим, че и двата прозореца бяха дебели и твърде тесни, за да можеш да се измъкнеш, установи той.

Принуждаваха го да бяга, когато го извеждат нанякъде, може би да вземе един-двама заложници. Беше гледал няколко страхотни филма за затворници бегълци. Любимият му беше „Бягство от Албатрос“ с Клинт Ийстуд. Все щеше да измисли нещо.

Дорийн почука на вратата, раздрънка ключовете си и влезе. Държеше указател и черен телефон, който включи в контакт на стената.

– Твой е за десет минути. И никакви междуградски.

После изчезна, вратата щракна силно зад нея и остана само тежкия ѝ евтин парфюм, от който чак му залютя на очите.

Мари намери номератора на болницата и поиска стая 943, но му казаха, че не свързват с тази стая. Рики спи, помисли си той. Сигурно е зле. Откри номера на Реджи и чу гласа на Клинт от телефонния секретар. Звънна в кабинета на Грийнуей, но му казаха, че лекарят е на визитация. Марк обясни точно кой е и секретарката предположи, че сигурно преглежда Рики. Пак набра Реджи. Същият запис. Остави спешно

съобщение: „Измъкни ме от ареста, Реджи!“. Позвъни и в дома ѝ и изслуша още един запис.

Втрънчи се в телефона. Оставаха му още шест-седем минути, които трябваше да оползотвори някак. Запрелиства указателя и намери списъка на полицейските управления в Мемфис. Откри номера на Северния район и го набра.

– Агент Кликман – каза той.

– Един момент – чу се глас от другия край.

Изчака няколко секунди и друг глас попита:

– Кого търсите?

Той се изкашля и се помъчи гласът му да звучи по-плътно и отривисто.

– Агент Кликман.

– На дежурство е.

– Кога ще се върне?

– Към обяд.

– Благодаря.

Марк затвори слушалката и се запита дали линиите не се подслушват. Вероятно не. В крайна сметка тези телефони се използваша от пресъпници и хора като него, за да се обаждат на адвокатите си и да обсъждат важни работи. Редно беше да могат да си споделят нещо.

Запомни телефона и адреса на полицейското и после се прехвърли на „Ресторанти“. Набра един номер и чу дружелюбен глас:

– Пици „Домино“. Какво ще поръчате?

Той прочисти гърлото си и заговори с дебел глас:

– Бих искал да поръчам четири големи, комбинирани.

– Това ли е всичко?

– Да. Трябват ми на обяд.

– Името ви?

– Поръчвам ги за агент Кликман от Северно управление.

– Къде да се доставят?

– Северно управление, Алън Роуд, трийсет и шест, трийсет и три.

Просто потърсете Кликман.

– И друг път сме носили там. Телефон?

– Три петици, осем, девет, осем девет.

Последва пауза, докато сметачната машина направи сметката.

– Ще струват четирийсет и осем долара и десет цента.

– Чудесно. Не ми трябват до обяд.

Марк затвори с разтуптяно сърце. Но вече го беше направил

веднъж и щеше пак да опита. Откри номерата на веригата „Пица Хът“, която имаше седемнайсет заведения в Мемфис, и започна да дава поръчки. В три пицарии казаха, че са много отдалечени от центъра. Веднага прекъсна разговора. Едно момиче прояви подозрение, струвал й се много малък. И на нея също затвори телефона. Но в повечето случаи се окажа едно и също – обаждаш се, даваш поръчка, казваш адрес и телефон и оставяш другото на частната инициатива.

Когато след двацет минути Дорийн почука на вратата, той поръчваше на Кликман китайска храна от ресторанта на Уонг. Мигом затвори и се запъти към леглата. Тя му отне телефона с голямо задоволство, сякаш прибираще играчките на непослушни малчугани. Но не беше достатъчно бърза. За полиция Кликман бяха поръчани четирийсетина дебели, големи пици делукс и десетина китайски обяда, които трябваше да се доставят по пладне, с обща цена около петстотин долара.

За да си поизбистри главата, Гронк пиеше четвърти портокалов сок от сутринта и току-що глътна още едно прахче против главоболие. Стоеше по чорапи край прозореца на хотелската си стая, с отпуснат колан и разкопчана риза, и притеснено слушаше тревожните новини, които му докладваше Джак Нане.

– Станало е преди няма и половин час – каза Нане, седнал на тоалетната масичка. Взираше се в стената и гледаше да не се дразни от този тъпанар до прозореца, обърнат с гръб към него.

– Защо? – избоботи Гронк.

– Трябва да е нареждане на Съда за малолетни. Отведоха го направо в ареста. Искам да кажа, че не могат току-тъй да приберат едно момче или когото и да било и да го пратят в ареста. Трябва да е регистрирано нещо в Съда. Кал отиде там, сега проверява. Може би скоро ще разберем какво е, нямам представа. Мисля, че архивите на тоя съд се заключват.

– По дяволите, трябва да се намери достъп до тях, ясно?

Нане кипна, но прехапа език. Мразеше Гронк и малката му банда главорези. Макар да се нуждаеше от стоте долара на час, вече му беше дотегнало да кисне в тази мръсна, задимена стая и да му подвикват като на лакей. Имаше си други клиенти. А и Кал беше един невротик...

– Мъчим се – каза той.

– Помъчете се малко повече – каза Гронк с лице към прозореца. – Сега трябва да се обадя на Бари и да му съобщя, че са отвели хлапето и

няма как да се докопаме до него. Заключили са го някъде, може би с охрана пред вратата. – Той допи портокаловия сок и хвърли кутията по посока на кошчето. Не улучи и тенекията дрънна в стената. Свирепо изглежда Нане. – Бари ще иска да знае има ли начин да откънем хлапето. Ти какво предлагаш?

– Предлагам да оставите хлапето на мира. Тук не е Ню Орлиънс и това не ви е някой малък смотльо, та набързо да го очистите и всичко да тръгне по мед и масло. На това хлапе му сече пипето, и то много. Под наблюдение е. Ако направите някоя глупост, ще ви погнат стотина феберейци. Няма да ви дадат дъх да си поемете и после двамата с мистър Мулдано ще изгните в затвора. Тук, не в Ню Орлиънс.

– Да, да. – Гронк размаха ръце в знак на отвращение и пак се обърна към прозореца. – От вас, момчета, искам да го наблюдавате непрестанно. Ако го преместят някъде, държа незабавно да науча. Ако го отведат в съда, трябва да знам. Измъдри нещо, Нане. Това е твоят град. Знаеш кое как е тук. Поне така се предполага. Плащат ти се хубави пари.

– Да, сър – каза високо Нане и напусна стаята.

23

Всеки вторник в продължение на два часа Реджи изчезваше в кабинета на д-р Елиът Левин, стария й психиатър. Левин държеше ръката й вече десет години. Той беше археологът, който събра парчетата на нейния разнебитен живот и й помогна да ги слепи. Нищо не можеше да наруши техните сеанси.

Клинт крачеше нервно в чакалнята на Левин. Даян се бе обаждала вече два пъти. Беше му прочела призовката и молбата по телефона. Той се обади на съдията Рузвелт и в Центъра за малолетни престъпници, както и в кабинета на Левин и сега нетърпеливо чакаше да стане единнайсет часа. Секретарката на Левин се мъчеше да не му обръща внимание.

Когато сеансът привърши, Реджи се усмихваше. Леко целуна доктора по бузата и хванати за ръце, двамата влязоха в приемната с плюшените кресла, където чакаше Клинт. Усмивката й изчезна.

– Какво има? – попита Реджи, сигурна, че се е случило нещо ужасно.

– Трябва да вървим – каза Клинт, хвана я за ръката и я изведе навън. Тя кимна за сбогом на Левин, който ги наблюдаваше заинтригувано и притеснено.

На тротоара до малкия паркинг Клинт каза:

– Прибрали са Марк Суй. Задържан е.

– Какво? От кого?

– От полицията. Тази сутрин е внесена молба за арестуване на Марк, когото обвиняват в отказ да сътрудничи на правосъдието, и Рузвелт е издал разпореждане да бъде задържан като закононарушител. – Клинт сочеше напред. – Хайде да се качим в колата ти. Аз ще карам.

– Кой е внесъл молбата?

– Фолтриг. Даян се обади от болницата, откъдето са го прибрали. Тя направо се сбила с полицаите и Рики пак е получил стрес. Разговарях с нея и я уверих, че ще отидеш да прибереш Марк обратно.

Затръшнаха вратите на колата й и изхвърчаха от паркинга.

– Рузвелт е насрочил заседание в дванайсет на обяд – обясни Клинт.

– На обяд! Сигурно се шегуваш. Само след петдесет и шест

минути!

– Значи спешно заседание. Говорих с него преди час, но не пожела да коментира молбата. Всъщност имаше да каже твърде малко. Къде отиваме?

За миг тя се замисли над въпроса.

– Той е в ареста и аз не мога да го извадя оттам. Дай да идем в Съда за малолетни. Искам да прочета обвиненията, както и да се срещна с Хари Рузвелт. Това е абсурдно – заседание, насрочено часове след внасяне на молбата. По закон трябва да минат от три до седем дни, не от три до седем часа.

– Правилникът не предвижда ли изключения по спешност?

– Да, но само в много краен случай. Метнали са Хари с куп лъжи. Закононарушител! Какво е направило детето? Пълно безумие. Опитват се да го принудят да говори, Клинт, това е всичко.

– Значи не си очаквала такова нещо?

– Разбира се, че не. Не и тук, в Съда за малолетни. Мислех, че съдебните заседатели от Ню Орлиънс ще призват Марк, но защо Съдът за малолетни? Не е извършил никакво престъпление. Не заслужава да бъде арестуван.

– Е, успяха.

Джейсън Мактън вдигна ципа на панталоните си и натисна ръчката на казанчето три пъти, докато най-сетне в допотопния писоар потече вода. Порцеланът беше зацапан от кафяви ивици, а подът беше мокър и той благодари на Бога, че кабинетът му е в сградата на ФБР, където всичко беше лъснато и изрядно. По-скоро щеше да асфалтира улици, отколкото да работи в Съда за малолетни.

Но все едно дали му харесваше, или не, сега беше тук и си губеше времето с делото Бойет, защото така бе пожелал К. О. Луис. Той пък получаваше нареждания от мистър Ф. Дентън Войлс, който вече четирийсет и две години беше директор на ФБР. И през цялата му служба нямаше друго убийство на конгресмен, още по-малко пък на сенатор. Фактът, че покойният Бойд Бойет бе скрит толкова умело, беше истинско оскърбление за него. Мистър Войлс беше доста разстроен – не от самото убийство, а от неспособността на ФБР да разреши случая докрай.

Мактън имаше силно предчувствие, че Реджи Лав ще пристигне съвсем скоро, тъй като бяха отмъкнали нейния клиент под носа ѝ, и си представяше как ще фучи, като се срещнат. Може би щеше да разбере,

че тази съдебна стратегия е замислена в Ню Орлиънс, а не в Мемфис и най-малкото пък в неговия кабинет. Сигурно щеше да разбере, че той, Мактюн, е просто един скромен служител на ФБР, който получава заповеди отгоре и прави каквото му наредят адвокатите. А може би щеше да успее да избегне срещата, преди всички те да влязат в съдебната зала.

Може би, но не. Когато Мактюн отвори вратата на тоалетната и излезе в коридора, внезапно се изправи лице в лице с Реджи Лав. Клинт беше на една крачка зад нея. Тя съзря Мактюн моментално и след секунди той се оказа притиснат до стената. Беше възбудена.

– Здравейте, мисис Лав – каза той с престорено безгрижна усмивка.

– Реджи ми казват, Мактюн.

– Здравей, Реджи.

– Кой е тук с теб? – попита тя със свиреп поглед.

– Моля?

– Твоята шайка, твоята малка банда, групичката правителствени конспиратори. Кой от тях е тук?

Това не беше тайна. Можеше да го обсъжда с нея.

– Джордж Орд, Томас Финк от Ню Орлиънс, К. О. Луис.

– Кой е К. О. Луис?

– Заместник директорът на ФБР. От Вашингтон.

– Какво търси тук? – Въпросът ѝ беше кратък и рязък и насочен като стрела към очите на Мактюн. Той се бе залепил за стената и не смее да помръдне, но храбро се преструваше, че нехае. Ако Финк или Орд, или, не дай си Боже, К. О. Луис случайно се озовяха в коридора и го видеха да си шушука така с нея, носле нямаше оправяне.

– Ами аз... ъъ...

– Не ме принуждавай да изваждам касетата, Мактюн – каза тя, при което, тъй или иначе, спомена проклетия запис. – Просто ми кажи истината.

Клинт стоеше зад нея, държеше куфарчето ѝ и наблюдаваше движението по коридора. Той изглеждаше малко изненадан от тази среща и бързината, с която тя се развиваше. Мактюн сви рамене, сякаш беше забравил за записа. Е, тя му го напомни и какво от това, по дяволите?

– Мисля, че са се обадили на мистър Луис от кабинета на Фолтриг и са го помолили да дойде тук. Това е всичко.

– Всичко ли? Нямахте ли тази сутрин кратко съвещание със съдията Рузвелт?

– Да, имахме.

– Но не си направи труда да ми позвъниш, нали?

– Съдията каза, че той ще ти се обади.

– Ясно. Имаш ли намерение да даваш показания по време на заседанието? – При този въпрос тя отстъпи крачка назад и Мактън задиша по-спокойно.

– Ще дам, ако ме призват за свидетел.

Тя заби пръст във въздуха, на сантиметри от лицето му. Нокътят ѝ беше дълъг, грижливо изпилен и лакиран в червено и Мактън го загледа боязливо.

– Ще се придържаш към фактите, ясно? Една лъжа, ако ще и дребна, една самоволна натегаческа глупост пред съдията или някое необмислено подмятане, което наврежда на клиента ми, и ще ти прережа гърлото, Мактън. Разбра ли ме?

Озъртайки се нагоре-надолу по коридора, той продължи да се усмихва, сякаш бяха добри приятели, които са се счепкали леко.

– Разбрах – каза той ухилено.

Реджи се обърна и тръгна, съпроводена от Клинт. Мактън се вмъкна обратно в тоалетната, макар да беше сигурен, че тя няма да се поколебае да нахълта и там, ако се сети нещо.

– За какво беше всичко това? – попита Клинт.

– Просто за да сме сигурни, че няма да лъже.

Промъкваха се през тълпата от ищци и ответници – мъже, съдени за бащинство, бащи, неплащащи издръжка, деца, задържани за хулиганство – и техните адвокати, скупчени на групички по коридора.

– Какво беше това за касетата?

– Не съм ли ти казала?

– Не.

– Ще ти я пусна по-късно. Страхотно забавление!

Тя отвори вратата с табелката ХАРИ РУЗВЕЛТ, съдия и се озоваха в тясна, претъпкана стая с четири бюра по средата и рафтове е досиета, опасали стените. Реджи се запъти право към първото бюро отляво, където една тъмнокожа хубавица печаташе нещо на машина. На табелката отстрани пишеше МАРША РИГЪЛ. Тя спря да пише, усмихна се и каза:

– Здравей, Реджи.

– Здравсти, Марша. Къде е негова светлост?

На рождените си дни Марша получаваше цветя от кантората на Реджи Лав, а за Коледа – шоколадови бонбони. Тя беше дясната ръка на Хари Рузвелт, един толкова претоварен човек, че нямаше време да запомня уговорки, ангажименти, срещи и годишнини. Но Марша винаги помнеше. Реджи ѝ беше адвокатка на развода преди две години. Мама

Лайф я бе гощавала с лазаня.

– На дело е. Трябва да излезе след няколко минути. Вие сте за два-найсет на обяд, нали знаеш?

– Така чувам.

– Той цяла сутрин ти звъни.

– Е, не ме е намерил. Ще изчакам в кабинета му.

– Разбира се. Искаш ли сандвич? Тъкмо ще поръчвам обяд за него.

– Не, благодаря. – Реджи взе куфарчето си и помоли Клинт да изчака в коридора и да се оглежда за Марк. Беше дванайсет без двайсет и той щеше да пристигне скоро.

Марша ѝ подаде копие от молбата и Реджи влезе в съдийския кабинет, сякаш беше неин. Затвори вратата след себе си.

Хари и Айрини Рузвелт също бяха гощавани от мама Лайф. Едва ли някой друг адвокат от Мемфис прекарваше толкова време в Съда за малолетни, колкото Реджи Лав, и през изминалите четири години отношенията им на взаимно уважение между адвокат и съдия бяха прераснали в приятелство. Горедолу единствената придобивка на Реджи от развода ѝ с Джо Кардони бяха целогодишните карти за щатските турнири по баскетбол. Тройката – Хари, Айрини и Реджи – бяха изгледали много мачове в зала „Пирамида“, понякога с тях идваше Елиът Левин или друг приятел на Реджи. След баскетбола обикновено следваше солен кейк в „Кафе Еспресо“ или в зависимост от настроението на Хари – късна вечеря в „Гризанти“. Хари вечно беше гладен, вечно мислеше за следващото ядене. Айрини му се караше за теглото и той започваше да яде още повече. И Реджи го подкачаше от време на време за това и всеки път, когато заговореше за килограми и калории, той веднага питаше за мама Лайф, за нейните спагети, сирена и плодови коктейли.

И съдиите са хора. Нуждаят се от приятели. Затова той можеше да яде и да пие с Реджи Лав или който и да е друг адвокат, но същевременно да запази безпристрастна съдийската си преценка.

Реджи се удивляваше на старателно постигнатия хаос в този кабинет. Подът беше застлан с овехтял светъл килим, почти целият затрупан със спретнати купчинки досиета и сборници със съдийски решения, всичките високи две педи. Две стени бяха покрити с увиснали етажерки, но книгите не се виждаха от тефтери и пликове, и още купчини досиета и записки, които заплашително стърчаха във въздуха. Навред бяха навърляни червени и кафяви папки. Три стари дървени стола стояха

измъчено пред бюрото. В момента единият беше свободен, но несъмнено до края на деня щеше да послужи като лавица за някоя тлъста купчина книга. Реджи седна на този стол и заоглежда бюрото.

Макар че сигурно беше от дърво, от него се виждаха само страничните дъски. Отгоре може да бе покрито с кожа или гетинакс, но това нямаше как да се разбере. Самият Хари не си спомняше как изглежда плътът на бюрото му. Сред най-високите пластове книга бяха спретнатите купчинки съдебни документи, внесени и подредени от Марша в редичка с височина една педя. Две педи за пода, една педя за бюрото. Под редичката, в долния пласт, имаше голям разграфен по дати календар за 1986 г., който навремето Хари бе използвал, за да си драска и рисува, докато адвокатите го отегчаваха със своите безкрайни обяснения. Под календара беше царството на безпорядъка. Дори Марша се боеше да бърка по-надолу.

Тя беше прикрепила на облегалката на стола му десетина бележници върху жълти самозалепващи се листчета. Явно това бяха най-спешните сутрешни проблеми.

Въпреки хаоса в кабинета му Хари Рузвелт беше най-организираният съдия, когото Реджи бе срещала в четиригодишната си кариера. Не му се налагаше да губи време за изучаване на закона, засягащ малолетните, тъй като бе написал по-голямата част от него. Беше известен с лаконичността си, тъй че разпоредбите и съдебните му решения бяха твърде кратки според юридическите стандарти. Не понасяше многословните досиета, изписани от адвокатите, и беше рязък с тези, които се любуваха на собственото си красноречие. Разпределяше разумно времето си, а за останалото се грижеше Марша. Кабинетът и бюрото му бяха прословути в мемфиските юридически среди и Реджи подозираше, че това го забавлява. Тя му се възхищаваше, не само заради мъдростта и почтеността, но и заради неговата преданост към тази работа. Отдавна можеше да се изкачи на по-високо стъпало в съдебната власт, където да има лъскаво бюро, много секретарки, пристави и помощници, чист килим и изрядна климатична инсталация.

Реджи прелисти молбата-обвинение. Беше съчинена от Фолтриг и Финк, с подписите им отдолу. Нищо конкретно, само дълги и широки голословни твърдения, че непълнолетният Марк Суей възпрепятства федералното разследване, като отказва да сътрудничи на ФБР и областната прокуратура на Южна Луизиана. Презрението ѝ към Фолтриг ставаше все по-силно и по-силно.

Но можеше да бъде и по-зле. Името на Фолтриг можеше да стои

под призовка от разширен състав съдебни заседатели в Ню Орлиънс, които изискват Марк Суей да се яви там като свидетел. Щеше да бъде напълно законно и редно Фолтриг да действа така и тя бе малко изненадана, че е избрал Мемфис за свой трибунал. Ню Орлиънс щеше да е следващата арена, ако тук удареше на камък.

Вратата се отвори и една масивна фигура в черна тога нахълта тежко, а мигом след нея дотича Марша със списъка, в който отмяташе неотложните ангажименти. Той слушаше, без да я поглежда, като през това време разкопча тогата си и я хвърли на стола, отрупан с папки.

– Добър ден, Реджи – каза той с усмивка и я потупа по рамото, когато мина покрай нея. После отпрати Марша, която излезе и затвори вратата. Той отлепи жълтите листчета от стола, без да ги чете, и се тръсна на него.

– Как е мама Лайф? – попита съдията.

– Добре е. А ти?

– Чудесно. Не се учудвам, че си тук.

– Не е било нужно да подписваш заповед за задържане. Щях и сама да го доведа тук, Хари, знаеш го. Снощи той заспа в люлката на мама Лайф. В сигурни ръце е.

Хари се усмихна и потърка очи. Малцина адвокати го наричаха Хари в този кабинет. Но от нейните уста му беше приятно да чува малкото си име.

– Реджи, Реджи. Ти никога не искаш да приемеш, че и твоите клиенти трябва да бъдат задържани като другите.

– Не е вярно.

– Смяташ, че всичко е наред, щом можеш да ги заведеш у дома и да ги нагостиш.

– Това помага.

– Да, разбира се. Но според мистър Орд и ФБР може би опасности грозят малкия Марк Суей.

– Какво ти казаха?

– Ще чуеш на заседанието.

– Трябва да са били много убедителни, Хари. Уведомявате ме един час преди да започне заседанието. Това сигурно е рекорд.

– Мислех, че така ще ти хареса. Можем да го отложим за утре, ако предпочиташ. Нямам нищо против да накарам мистър Орд да почака.

– Не и когато Марк е в ареста. Пусни го под мое попечителство и ще го отложим за утре. Трябва ми време да помисля.

– Боя се да го пусна, докато не чуя показанията му.

– Защо?

– Според ФБР в града има някакви много опасни типове, които може би искат Марк да млъкне завинаги. Познаваш ли някой си Гронк и приятелчетата му Боно и Пирини? Някога да си чувала за тях?

– Не.

– Нито пък аз до тази сутрин. Изглежда, че тези господа са пристигнали в нашия прекрасен град от Ню Орлиънс и са близки съратници на мистър Бари Мулдано, или Ножа, както мисля, че е известен из оня край.

Слава Богу, че организираната престъпност още не е заляла Мемфис. Страх ме е, Реджи, сериозно ме е страх. Тия хора не си играят.

– И мен ме е страх.

– Досега заплашвали ли са го?

– Да. Станало е вчера в болницата. След като ми го каза, не се е отделил от мен.

– Значи сега ти си неговата охрана.

– Не, не съм. Но мисля, че кодексът не те упълномощава да разпореждаш задържане на деца, които може да са в опасност.

– Реджи, скъпа, нали аз съм писал кодекса. Мога за издам заповед за задържане на всяко дете, за което се твърди, че е закононарушител.

Вярно, той беше писал кодекса. А апелативните съдилища отдавна се бяха отказали да оспорват решенията на Хари Рузвелт.

– И какви са греховете на Марк според Фолтриг и Финк?

Хари измъкна две салфетки от едно чекмедже и издуха носа си. Отново й се усмихна.

– Той не може да млъчи, Реджи. Ако знае нещо, трябва да им го каже. Наясно си с това.

– Значи, предполагаш, че знае нещо.

– Нищо не предполагам. В молбата се правят известни декларации, които донякъде се основават на факти и донякъде на догадки. Също както във всички молби. Не мислиш ли така? Никога не знаем истината, преди да сме изслушали лицето.

– Доколко вярваш на глупостите на Мьолер Къртицата?

– На нищо не вярвам, Реджи, докато не ми се каже под клетва в моята съдебна зала. Тогава вече вярвам до десет процента.

Настъпи дълго мълчание, през което съдията преценяваше дали да зададе въпроса, или не.

– И тъй, Реджи, какво знае детето?

– Ясно ти е, че това е поверителна информация, Хари.

Той се усмихна.

– С една дума, знае повече, отколкото трябва.

– Би могло да се каже.

– Ако сведенията са решаващи за следствието, Реджи, той трябва да проговори.

– А ако откаже?

– Не зная. Ще се занимаем с това, ако стане. Сече ли му пипето на детето?

– Страхотно. Разбито семейство, без баща, майката е работничка, израснало е на улицата. Обичайният случай. В пети клас е и вчера говорих с учителката му – по всичко има отличен, с изключение на математиката. Освен че от улицата е научил много, умът му е като бръснач.

– Някакви предишни провинения?

– Никакви. Той е прекрасно дете. Направо знаменито.

– Повечето ти клиенти са знаменити, Реджи.

– Този е по-специален. Той не е тук по своя вина.

– Надявам се, че адвокатката му ще го посъветва по всички въпроси. На заседанието може да стане много напечено.

– Повечето ми клиенти са добре осведомени какво да правят.

– Дума да няма.

Почука се леко и на вратата се появи Марша.

– Клиентът ти е тук, Реджи. В една от стаите за свидетели, в номер три.

– Благодаря ти. – Тя се изправи и се запъти към вратата. – Ще се видим след няколко минути, Хари.

– Да. И ме чуй: не прощavam на деца, които не ми се подчиняват.

– Зная.

Той седеше на един стол, наклонен назад, към стената, със скръстени на гърдите ръце и недоумяващ поглед. От три часа се отнасяха с него като със затворник и вече свикваше. Чувстваше се в безопасност. Не го бяха били нито ченгета, нито съкилийници.

Стаята беше без прозорци, малка и сумрачна. Реджи влезе и придрпа един съгваем стол до неговия. Беше идвала много пъти в тази стая при подобни обстоятелства. Той й се усмихна с явно облекчение.

– Е, как е пандизът? – попита го.

– Още не са ми дали една хапка да хапна. Можем ли да ги съдим?

– Вероятно. Как е Дорийн, лелката с ключовете?

– Голяма гаднярка. Откъде я познаваш?

– Ходила съм там много пъти, Марк. Това ми е работата. Мъжът ѝ излежава трийсетгодишна присъда за обир на банка.

– Хубаво. Ще я питам за него, ако пак я видя. Ще се връщам ли там, Реджи? Искам да знам какво става, разбираш ли?

– Ами много е просто. Съдията Хари Рузвелт ще ни изслуша след няколко минути на заседание в неговата зала. Може да продължи и няколко часа. Областният прокурор и ФБР твърдят, че знаеш важни сведения и според мен можем да очакваме, че ще помолят съдията да те накара да проговориш.

– А той може ли да ме накара?

Реджи говореше много бавно и предпазливо. Марк беше единайсетгодишно дете, умно и отракано, но тя бе срещала мнозина като него и знаеше, че в този момент той е просто едно уплашено момченце. Можеше да се вслуша в думите ѝ, но можеше и да не се вслуша. Или пък да чуе само каквото искаше да чуе, тъй че тя трябваше да внимава.

– Никой не може да те накара.

– Добре.

– Но съдията може да те върна в онази стаичка, ако не проговориш.

– Обратно в ареста?

– Точно така.

– Не разбирам защо. Не съм направил нищо лошо, дявол да го вземе, а съм прибран на топло. Направо не го схващам.

– Много е просто. Ако, наблюдавам на *ако*, съдията Рузвелт ти нареди да отговориш на определени въпроси и *ако* ти откажеш, тогава той може да те задържи заради неуважение към съда, задето не му се подчиняваш. Е, досега не съм виждала единайсетгодишно момче, задържано за неуважение на съда, но ако си голям човек и откажеш да отговаряш, отиваш в ареста по този параграф.

– Ама аз съм дете.

– Да, но мисля, че едва ли ще те освободи, ако откажеш да отговориш на въпросите. Виж какво, Марк, законът е много ясен в тази си част. Носител на информация, важна за разследване на криминално престъпление, не може да я задържа, защото се чувства застрашен.

С други думи, не можеш да мълчиш, защото се страхуваш да не се случи нещо на семейството ти и на самия теб.

– Много тъп закон.

– И аз всъщност не съм съгласна с него, но това не е важно. Законът си е закон и той не прави изключения, дори за деца.

– Значи ще ме хвърлят в затвора за неуважение към съда?

– Много е възможно.

– Можем ли да съдим Рузвелт или пък да направим нещо друго, че да се измъкна?

– Не. Не можем да съдим съдия. Пък и Хари Рузвелт е много добър и честен човек.

– Умирам от нетърпение да го зърна.

– Няма да чакаш дълго.

Марк се замисли. Столът му равномерно се накланяше към стената.

– Колко ще ме държат в ареста?

– Ако приемем, разбира се, че те пратят там, вероятно докато се подчиниш на съдийските разпореждания. Докато проговориш.

– Добре, ами ако реша да не проговоря? Тогава колко ще стоя затворен? Месец? Година? Десет години?

– Не мога да отговоря на този въпрос, Марк. Никой не знае.

– И съдията ли не знае?

– Не. Ако те праща в ареста за неуважение към съда, съмнявам се, че има представа колко ще те държи там.

Отново настъпи продължително мълчание. Беше прекарал три часа в стаичката на Дорийн и не му се стори толкова ужасно. Беше гледал филми за затвори, в които се биеха и вилнееха банди и се използваша самоделни оръжия, за да се убиват доносниците. Охраната тормозеше затворниците. Те пък се претрепваха един друг. Холивуд в най-добрата си форма. Но това място не беше толкова страшно.

А и като погледнеше другата възможност... Без нищичко, което да нарече дом, семейство Суей сега живееше в стая 943 на благотворителната болница Сейнт Питър. Но мисълта за Рики и майка му, мъчещи се сам-сами, без него, бе непоносима.

– Говори ли с мама? – попита той.

– Още не. Ще ѝ се обадя след заседанието.

– Притеснявам се за Рики.

– Искаш ли майка ти да дойде в съдебната зала? Тя би трябвало да присъства.

– Не. Малко ли неща са ѝ на главата? Ние с теб можем да оправим тази каша.

Реджи сложи ръка на коляното му. Идеше ѝ да заплаче. Някой почука на вратата и тя се провикна:

– Само минутка.

– Съдията е готов – чу се глас отвън.

Марк си пое дълбоко дъх и се втренчи в ръката ѝ върху коляното си.

– Мога ли да се позова на Петата поправка, и толкоз?

– Не. Няма да мине номерът, Марк. Вече мислих за това. Въпросите няма да те принудят да свидетелстваш срещу себе си. Те са с цел извличане на информацията, която би могъл да имаш.

– Не ми стана ясно.

– Разбирам те. Слушай ме внимателно, Марк. Ще се опитам да ти обясня. Те искат да знаят какво ти е казал Джероум Клифърд, преди да умре. Ще ти зададат някои много конкретни въпроси за събитията точно преди самоубийството. Ще те питат какво ти е казал Клифърд за сенатора Бойет, ако въобще ти е казал нещо. Това, което им кажеш, в никакъв случай няма да те свърже с убийството на сенатора. Разбираш ли? Ти нямаш нищо общо с него. И със самоубийството на Джероум Клифърд нямаш нищо общо. Не си нарушил никакви закони, окей? Не си заподозрян в никакво престъпление или злосторничество. Тъй че не можеш да се браниш с Петата поправка. – Тя замълча и го погледна в очите. – Разбираш ли?

– Не. След като не съм направил нищо лошо, защо ме прибраха ченгетата, защо ме отведоха в ареста? Защо стоя тук и чакам някакво заседание?

– Тук си, защото смятат, че знаеш нещо ценно, а и защото, както вече казах, всеки човек е задължен да подпомага служителите на закона по време на разследването.

– Пак ти казвам, че този закон е глупав.

– Може би. Но днес не можем да го променим.

Той наклони стола напред и седна на четирите му крака.

– Трябва да разбере едно нещо, Реджи. Защо да не мога да им кажа, че нищо не знам. Защо да не мога да им кажа, че аз и старият Роуми сме си говорили за самоубийствата и отиването в рая или в ада. Ей такива работи, знаеш.

– Да говориш лъжи?

– Да. Ще видиш, че ще мине. Никой не знае истината освен Роуми, аз и ти. Нали така? А Роуми, мир на праха му, вече не говори.

– Не можеш да лъжеш в съда, Марк. – Каза го с цялата искреност, на която бе способна. Загуби часове от съня си, за да формулира отговора на този неизбежен въпрос. Толкова много ѝ се искаше да изрече „Да! Точно така! Излъжи, Марк, излъжи!“

Заболя я коремът, ръцете ѝ едва не затрепераха, но тя устоя твърдо.

– Не мога да ти позволя да лъжеш в съда. Ще говориш под клетва, тъй че трябва да кажеш истината.

– Значи съм сгрешил, като съм те наел, нали?

– Мисля, че не.

– Сгрешил съм. Караш ме да казвам истината, а в тоя случай тя може да ме убие. Ако те нямаше тук, щях да вляза намахано и да ги излъжа, без да ми мигне окото. Тогава и аз, и мама, и Рики щяхме да сме в безопасност.

– Можеш да се откажеш от мен, ако искаш. Съдът ще ти назначи друг адвокат.

Марк стана, отиде в най-тъмния ъгъл на стаята и заплака. Тя видя как главата му клюмна и раменете му увиснаха. Той закри очи с опакото на дясната си ръка и захлипа силно.

Макар че много пъти беше виждала уплашени и страдащи деца, тази гледка бе непоносима. Не можа да издържи и също заплака.

24

Двама полицаи го съпроводиха до съдебната зала през странична врата, а не през главния коридор, където се мотаеха любопитните, но Мьолер Шика очакваше тази дребна маневра и вече наблюдаваше всичко от няколко педи разстояние, скрит зад разтворен вестник.

Реджи последва клиента си и полицаите. Клинт чакаше отвън. Наближаваше дванайсет и четвърт и лудницата в Съда за малолетни беше поутихнала за малко по обяд.

Такава съдебна зала Марк не бе виждал по телевизията. Толкова беше малка! Нямахме скамейки или столове за публиката. Съдията седеше между две знамена, зад бюро, качено на подиум, и столът му направо опираше в стената. В средата на стаята имаше две маси и на едната вече се бяха настанили мъже с черни костюми, обърнати с лице към съдията. От дясната страна на Хари Рузвелт имаше малка масичка, на която възрастна жена прелистваше куп книжа и когато Марк влезе, изглеждаше много отегчена. Точно пред съдията седеше прелестно момиче, готово да стенографира и снабдено със съответния касетофон. Носеше къса пола и краката ѝ привличаха значително внимание. Едва ли има повече от шестнайсет години, помисли си той, докато вървеше след Реджи към тяхната маса. Един полицай с револвер на хълбока беше последният актьор от пиесата.

Марк зае мястото си, като много добре съзнаваше, че всички са се вторачили в него. Двамата полицаи напуснаха стаята и когато вратата се затвори след тях, съдията отново вдигна досието и започна да го прелиства. Бяха чакали момчето и адвокатката му, а сега пък беше време всички да почакаат Хари Рузвелт. Правилата на съдебния етикет трябваше да се спазват.

Реджи извади бележник от куфарчето си и започна да пише нещо. В едната си ръка стискаше книжна салфетка и бършеше очите си с нея. Марк бе забил поглед в масата и макар че клепачите му още бяха мокри, бе решил да не циври повече и да се покаже твърд в това изпитание. Хора го гледаха в края на краищата.

Финк и Орд зяпаха краката на съдебната стенографка. Поличката стигаше до средата на бедрата ѝ. Беше тясна и с всяка минута сякаш се плъзгаше нагоре с някой и друг милиметър. Подпората, която придържаше записващото устройство, бе здраво прикрепена между коленете ѝ.

В уютната заличка на Хари момичето седеше на три-четири метра от тях, а сега най-малко им трябваше нещо, което да ги разсейва. Но те продължаваха да зяпат. Ето! Повдигна се с още половин пръст.

Бакстър Л. Маклемор, млад юрист, завършил наскоро, седеше приетно на една и съща маса с мистър Финк и мистър Орд. Той беше стажант при главния прокурор на окръга и на него се бе паднала честта на този ден да се яви като представител на обвинението в Съда за малолетни. Това в никакъв случай не беше бляскавата страна на прокурорската професия, но да седиш до Джордж Орд беше доста вълнуващо. Не знаеше нищо за делото Суей – просто няколко минути, преди да влязат в залата мистър Орд му обясни, че мистър Финк ще задава въпросите към призованата страна. Със съгласието на съда, разбира се. От Бакстър се очакваше да седи тук, да създава добро впечатление и да си мълчи.

– Заключение ли е вратата? – попита съдията най-сетне, поглеждайки бегло към съдебния разпоредител.

– Да, сър.

– Много добре. Прегледах отново молбата и съм готов да започваме. За протокола отбелязвам, че детето присъства заедно със защитника си и че майката на детето, под чиято опека е то, тази сутрин е получила копие от молбата и призовката. Но майката на детето не присъства в залата и това ме тревожи. – Хари млъкна за малко и като че ли зачете нещо в досието.

Финк реши, че моментът е подходящ да се намеси, и бавно се надигна, закопчавайки сакото си.

– Ваша светлост, ако мога да се представя, за да се отрази в протокола, аз съм Томас Финк, заместник-прокурор на Южна Луизиана.

Погледът на Хари бавно изостави досието и се спря върху Финк, който стоеше вдървено и съвсем официално, бърчеше умно чело, но не спираше да върти горното копче на сакото си. Финк продължи:

– Като представител на прокуратурата, ако ми разрешите, бих искал да направя коментар по повдигнатия въпрос за присъствието на родителката.

Хари не каза нищо, просто го загледа недоумяващо. Реджи не можа да сдържи усмивката си. Тя намигна на Бакстър Маклемор.

Хари се наведе напред и се подпря на лакти, изглежда, заинтригуван от премъдрите слова, които се лееха от устата на този бляскав юридически ум.

Финк бе намерил слушатели.

– Ваша светлост, според нашата позиция, тоест според позицията

на прокуратурата, въпросното дело е от толкова належашо естество, че заседанието трябва да се проведе незабавно. Детето е представяно от защитник, доста компетентен защитник, бих добавил аз, и никое от неговите законни права няма да бъде ошетенено от отсъствието на родителката. Доколкото разбираме, присъствието ѝ край леглото на по-малкия син е належашо и не се знае кога ще ѝ е възможно да се яви в съда. Ние просто смятаме, ваша светлост, че е важно начаса да пристъпим към това заседание.

– Нима?

– Да, сър. Това е нашата позиция.

– Вашата позиция, мистър Финк – каза Хари много бавно и високо, насочил пръст към него, – е този стол там. Моля, седнете и ме слушайте внимателно, защото това няма да го повтарям. И ако трябва пак да го кажа, то ще е, докато ви слагат белезници, за да ви отведат да пренощувате в уютния ни арест.

Финк се срина на стола си със зяпнала уста, невярващ на ушите си.

Хари свъси вежди над очилата си и го изгледа унищожително.

– Чуйте ме, мистър Финк. Това не ви е една от бляскавите съдебни зали в Ню Орлиънс и аз не съм някой от вашите федерални съдии. Това е моята лична зала и тук аз определям правилата, мистър Финк. Правило номер едно е, че в моята зала можете да говорите само ако преди това съм се обърнал към вас. Правило номер две е, че не бива да засипвате негова светлост със спонтанни изказвания, коментари и забележки. Правило номер три е, че негова светлост не обича да слуша дълго адвокатски гласове. Негова светлост ги слуша от двайсет години и негова светлост знае колко много адвокатите обичат да се любоват на собствените си думи. Правило номер четири е, че в моята зала не се става. Седите на тази маса и говорите колкото се може по-малко. Схващате ли тези правила, мистър Финк?

Гледайки стъписано Хари, Финк се опита да кимне. Ала Хари не беше свършил.

– Това е малка заличка, мистър Финк, направена по мой проект преди много години, специално за закрити заседания. Всички можем да се виждаме и чуваме добре, тъй че се старайте да държите устата си затворена, а задника залепнал за стола и тогава ще се погодим.

Финк кимна пак и стисна облегалките на стола, твърдо решил да не помръдне повече. Седнал зад него, ненавиждащият юристите Мактюн едва сдържаше усмивката си.

– Мистър Маклемор, доколкото разбирам, мистър Финк иска той да

представя просителите в това дело. Вие съгласен ли сте?

– Нямам нищо против, ваша светлост.

– Добре, съгласен. Но гледайте да си стои на мястото.

Марк бе ужасен. Бе очаквал да види мил и благ старец, излъчващ обич и състрадание. Нищо подобно. Той погледна към пламналия врат на мистър Финк, който дишаше шумно и тежко, и без малко да го съжали.

– Мисис Лав – каза съдията с внезапна топлота и съчувствие, – предполагам, че може да имате възражения от името на детето.

– Да, ваша светлост. – Тя се наклони напред и заговори отчетливо, с поглед към стенографката. – Имаме няколко възражения, които бихме желали да направим в настоящия момент, и държа те да се отразят в протокола.

– Разбира се – каза Хари с такъв тон, сякаш Реджи Лав можеше да получи всичко, което пожелаеше. Финк се смъкна още по-ниско на стола. Стана му още по-тъпо. Толкова за желанието да смаеш съда с изблик на красноречие.

Реджи погледна бележките си.

– Ваша светлост, моля протоколът от заседанието да бъде преписан на машина колкото се може по-бързо, за да се улесни евентуалното обжалване на защитата, ако се наложи такава.

– Разпоредено.

– Възразявам срещу това заседание на няколко основания. Първо, неправомерно уведомяване на детето, майка му и адвокатата му. Минали са само три часа от връчването на призовката на майката, а аз, която представям детето, макар и от три дни, не бях уведомена допреди час и петнайсет минути. Това е неправилно, нелепо и безотговорно от страна на съда.

– Кога бихте искали да се проведе заседанието, мисис Лав? – попита Хари.

– Днес е четвъртък – каза тя. – Какво ще кажете за следващия вторник или сряда?

– Чудесно. Да речем, вторник от девет. – Хари погледна към Финк, който все още не помръдваше и не смееше да реагира. – Разбира се, мисис Лав, дотогава детето ще остане задържано.

– Това дете не е за ареста, ваша светлост.

– Вече съм подписал заповед за задържане и няма да я отменя, докато изчакваме деня на заседанието. Нашият кодекс, мисис Лав, предвижда незабавна мярка за неотклонение спрямо заподозрените в

закононарушение и няма да правим изключение за вашия клиент. Освен това има и други съображения относно Марк Суей и съм сигурен, че скоро ще ги обсъдим.

– Тогава не мога да се съглася с отлагането, ако клиентът ми ще остане под арест.

– Добре – каза спокойно Хари. – Да се отрази в протокола, че съдът е предложил отлагане, което е отхвърлено от детето.

– И нека също така се отрази, че детето е отхвърлило отлагането на делото, защото не желае да остане в Центъра за малолетни престъпници повече от необходимото.

– Записва се – рече Хари с лека усмивка. – Моля да продължите, мисис Лав.

– Възражаваме срещу заседанието и защото майката на детето отсъства. Присъствието ѝ сега е невъзможно поради извънредни обстоятелства, а и не забравяйте, ваша светлост, че горката жена е била известена преди по-малко от три часа. Детето тук е на единайсет години и се нуждае от подкрепата на майка си. Както знаете, ваша светлост, нашите закони държат на присъствието на родителите по време на тези заседания и би било несправедливо да процедираме без майката на Марк.

– Кога ще може да се яви мисис Суей?

– Никой не знае, ваша светлост. Тя е буквално заточена в болничната стая при сина си, който е в стресово състояние след преживяна травма. Неговият лекар ѝ разрешава да излиза от стаята само за по няколко минути. Може и да минат седмици, преди да успее да се яви тук.

– Значи искате да отложите това заседание за неопределено време, така ли?

– Да, сър.

– Добре. Съгласих се. Разбира се, дотогава детето ще бъде задържано.

– Не му е мястото в ареста. То ще бъде на разположение всякога, когато съдът пожелае. Нищо няма да спечелите, ако го държите под ключ до заседанието.

– В случая има усложнения, мисис Лав, и аз не съм склонен да освободя това дете, преди да го разпитаме и да установим какво знае. Просто и ясно. Боя се да го пусна още сега. Ако го сторя и му се случи нещо, ще ми тежи до гроб. Разбирате ли ме, мисис Лав?

Разбираше го, макар че не би си признала.

– Опасявам се, че вземате това решение въз основа на недоказани факти.

– Може и така да е. Но аз имам право на лична преценка в тези неща и докато не чуя показанията, не съм склонен да го пусна.

– Това ще ни влезе в работа при едно обжалване – отсече тя, което не се понара на Хари.

– Нека протоколът отрази, че на детето е предложено отлагане, докато майката успее да се яви, и че детето е отхвърлило предложението.

Реджи побърза да реагира:

– А също така да отрази, че детето не е съгласно с отлагането, защото не желае да остане в Центъра за малолетни престъпници повече от необходимото.

– Записва се, мисис Лав. Моля, продължавайте.

– Детето приканва този съд да отхвърли внесената молба, съдържаща обвинение срещу него, въз основа на това, че твърденията са безпочвени и че всичко се прави с цел добиване до сведения, които то *би* могло да знае. Прокурорите Финк и Фолтриг използват заседанието като сондаж за своето безнадеждно криминално разследване. Тяхната молба, внесена под клетва, е истински миш-маш от „може би“-та и „ако“-та, без никакъв намек за обективната истина. Те са изпаднали в отчаяние, ваша светлост, и са дошли тук да стрелят в тъмното с надежда да улучат нещо. Молбата би трябвало да се отхвърли и всички да се приберем у дома си.

Хари изгледа намусено Финк и заяви:

– Склонен съм да се съглася с нея, мистър Финк. А вие?

Финк бе седял залепен на стола си и с облекчение бе наблюдавал как негова светлост помита първите две възражения на Реджи. Дишането му почти се бе регулирало, а аленият цвят на лицето му бе избледнял до розово, когато изведнъж съдията се съгласи с нея и заби поглед в него.

Финк се изхлузи на ръба на стола и без малко да скочи прав, но се опомни навреме.

– Ами ние... такова, въз... ваша светлост – запелтечи той, – готови сме да докажем нашите твърдения, въз... ако ни се даде възможност. Ние вярваме в... въз... каквото сме казали в молбата...

– Много се надявам, че е така – подметна подигравателно Хари.

– Да, сър, убедени сме, че това дете възпрепятства разследването. Да, сър, уверени сме, че можем да докажем твърденията си.

– А ако не успеете?

– Но... аз... въз... ние сме сигурни, че...

– Нали осъзнавате, мистър Финк, как мога да ви арестувам за

неуважение на съда, ако след изслушване на показанията открия, че играете игри. А доколкото познавам мисис Лав, сигурен съм, че ще ви го върне тъпкано.

– Първото нещо, което възнамеряваме да направим утре сутринта, е да заведем дело, ваша светлост – допълни услужливо Реджи. – И срещу двамата, срещу мистър Финк и Рой Фолтриг. Те злоупотребяват с този съд и закона за малолетни на щата Тенеси. В момента персоналът ми подготвя необходимите документи.

Персоналът ѝ седеше пред залата, похапваше шоколадова бисквита и смучеше диетична кола. Но вътре заплахата прозвуча страховито.

Финк погледна колегата си Джордж Орд, който седеше до него и правеше списък на следобедните си задачи, но там не фигурираха Марк Суей и Рой Фолтриг. Орд имаше на главата си двайсет и седем адвокати, работещи по хиляди дела, и просто пет пари не даваше за Бари Мулдано и трупа на Бойд Бойет. Това дело не беше под юрисдикцията на неговата съдебна област. Орд бе зает човек, твърде зает, за да си пилее ценното време, та да служи за пионка на Рой Фолтриг.

Но Финк не се огъваше лесно. Беше се сблъсквал с не едно и две трудни дела, чепати съдии и скептични заседатели. И сега се окопихи доста бързо.

– Ваша светлост, молбата много наподобява обвинение. Верността ѝ не може да бъде доказана, без да се изслушат страните, и ако процедираме така, можем да докажем твърденията си.

Хари се обърна към Реджи.

– Ще разгледам искането за освобождаване на момчето, заради което ще изслушам показанията на подалите молбата. Ако се окажат недостатъчни, ще удовлетвори искането, а после ще продължим на следващото заседание.

Реджи сви рамене, сякаш бе очаквала подобно развитие.

– Нещо друго, мисис Лав?

– Не и в момента.

– Повикайте първия си свидетел, мистър Финк – каза Хари. – И по-кратко. Само същината. Ако ми губите времето, ще взема нещата в свои ръце и ще ускоря процедурата.

– Да, сър. Сержант Мило Харди от мемфиската полиция е първият ни свидетел.

Марк не бе помръднал по време на тези предварителни словесни битки. Не беше сигурен дали Реджи е излязла победителка във всичките, или ги е загубила до една, но незнайно защо това не го

интересуваше. Имаше нещо нечестно в системата, която довеждаше едно малко момче в съда, заобиколено от адвокати, които се караха и обстрелваха един друг под надменния поглед на съдията, техния арбитър, и в това море от закони, параграфи, алинеи, съдебни искове и постановления детето трябваше да проумява какво става с него. Беше ужасно несправедливо.

Затова просто си седеше, забил поглед в една точка на пода близо до стола на стенографката. В очите му още напираха сълзи и той едва успяваше да ги съдържа.

Когато въведоха сержант Харди, залата се умълча. Негова светлост се облегна назад и свали очилата си.

– Искам показанията да влязат в протокола – каза той и пак изглежда свирепо Финк. – Това е личен и поверителен разпит. Провеждаме закрито заседание поради известни съображения. Забранявам да се изнася и една дума, изречена в тази зала днес, както и да се разискват въпроси относно самото заседание. Що се отнася до вас, мистър Финк, съзнавам, че трябва да докладвате на федералния прокурор в Ню Орлиънс. Мистър Фолтриг е просителят и има право да знае какво става тук. Като се видите и чуете, моля да му обясните, че съм много разочарован от отсъствието му. Той е подписал молбата и трябваше да е тук. Може да му обясните как сме процедурали, но само на него и на никой друг. И непременно му кажете да си държи затворена голямата уста, разбрахте ли, мистър Финк?

– Да, ваша светлост.

– Ще обясните ли на мистър Фолтриг, че ако дочуя за най-малко нарушение на поверителността на тези процедури, ще се постарая да го тикна в затвора за оскърбление на съда?

– Да, ваша светлост.

Изведнъж Хари заби поглед в Мактън и К. О. Луис. Те седяха зад Финк и Орд.

– Мистър Мактън, мистър Луис, вие можете да напуснете заседателната зала – заяви рязко той.

Те стиснаха страничните облегалки, готови да се надигнат. Финк ги погледна през рамо, после се обърна към съдията:

– Ваша светлост, не би ли било възможно тези господа да останат в...

– Казах им да напуснат, мистър Финк – извиси глас Хари. – Ако свидетелстват, ще ги извикаме по-късно. Ако ли не, каква работа имат тук? Могат да чакат в коридора при другите. Хайде, господа,

размърдайте се.

Мактюн буквално се затича към вратата без следа от наранена гордост, но К. О. Луис се вкисна. Закопча самото си и враждебно изгледа негова светлост, макар и за няколко секунди. Досега никоой не бе успявал да стресне Хари Рузвелт с погледа си и К. О. Луис нямаше намерение да опитва. Той тръгна наперено към вратата, която бе вече отворена от излетелия навън Мактюн.

След секунда влезе сержант Харди, който зае свидетелския стол. Беше в униформа. Намести обемистата си задница на тапицирания стол и зачака. Финк беше замръзнал неподвижно – боеше се да започне, без да го поканят.

Съдията Рузвелт допързала стола си на колелца до края на подиума и отблизо се втренчи в Харди. Нещо бе привлякло вниманието му, но Харди продължаваше да седи като разплута жаба, докато не забеляза, че съдията е на сантиметри от него.

– Защо носите тук оръжие? – попита Хари.

Харди вдигна стъписан поглед към него, после извъртя глава към десния си хълбок, сякаш pistolетът бе пълна изненада и за самия него. Гледаше го недоумяващо, като че ли тази проклетия сама се бе лепнала за тялото му.

– Ами аз...

– На смяна ли сте сега, или не, сержант Харди?

– Е, не съм.

– Тогава защо сте в униформа и защо, за Бога, внасяте pistolет в моята зала?

Марк се усмихна за пръв път от часове.

Съдебният распоредител, отговарящ за свидетелите, схвана намека и бързо се отправи към Харди, който свали кобура от колана си. Распоредителят го изнесе от залата, сякаш се страхуваше pistolетът да не гръмне сам.

– Давали ли сте показания друг път?

Харди се ухили като дете и рече:

– Да, сър, много пъти.

– А колко пъти с pistolет на кръста?

– Прощавайте, ваша светлост.

Хари се поотпусна и погледна към Финк. През последните двайсет години Томас Финк бе прекарал много часове в съдебните зали и страшно се гордееше с умението си да води заседания. Изявите му бяха внушителни. Имаше дар слово и мозъкът му сечеше бързо, когато стоеше

изправен на крака.

Но седнал на задните си части, Финк мислеше бавно. Да разпитваш свидетел както си седиш, бе доста необичаен метод за търсене на истината. Понечи да се изправи, но се опомни навреме и просто се пресегна да вземе бележника си. Личеше си, че е доста смутен.

– Бихте ли казали името си за протокола? – бързо изстреля въпроса си той.

– Сержант Мило Харди от Мемфиското полицейско управление.

– А какъв ви е адресът?

Хари вдигна ръка да възпре отговора на Харди.

– Мистър Финк, защо ви е нужно да знаете къде живее човекът?

Финк го погледна недоумяващо.

– Мисля, че това е рутинен въпрос, ваша светлост.

– Знаете ли колко мразя рутинните въпроси, мистър Финк?

– Започвам да научавам.

– Рутинните въпроси доникъде не водят, господине.

Само хаят безкрайни часове ценно време. Не искам да чувам повече такива. Ако обичате.

– Да, ваша светлост. Ще се постарая.

– Знам, че ще ви е трудно.

Финк загледа Харди и отчаяно се помъчи да измисли смайващо оригинален въпрос.

– Присъствахте ли на сцената на самоубийството миналия понеделник, сержант?

Хари отново вдигна ръка и Финк се отпусна на стола си.

– Мистър Финк, не зная как вие там, в Ню Орлиънс, вършите тия работи, но тук, в Мемфис, ние караме свидетелите да се закълнат, че ще говорят истината, преди да пристъпят към показанията. Наричаме го „полагане на клетва“. Звучи ли ви познато?

Финк разтри слепоочията си и каза:

– Да, сър. Би ли се заклел свидетелят? Възрастната служителка, седнала край съдийското бюро, внезапно се оживи. Тя скочи на крака и викна на Харди, който беше само на няколко крачки от нея:

– Вдигнете десницата си.

Харди така и стори и се закле да казва истината. Тя се върна на своето място и възобнови дрямката си.

– Сега вече можете да продължите, мистър Финк – каза Хари с ехидна усмивчица, предоволен, че е сварил Финк по бели гащи. Той отпусна гръб на масивната си облегалка и заслуша съсредоточено бързите

шаблонни въпроси и отговорите, които следваха.

В желанието си да бъде полезен Харди се показа твърде приказлив и спомена безброй дребни детайли. Описа мястото на самоубийството, положението на трупа, състоянието на колата.

Носел снимки, ако негова светлост пожелаел да ги види. Негова светлост отказа да ги разглежда. Нямаха нищо общо с това заседание. Харди извади касета, съдържаща обаждането на Марк в полицията, и предложи да я пусне, ако негова светлост иска да я чуе. Не, рече негова светлост.

Тогава Харди с огромно въодушевление обясни как е заловил малкия Марк в гората, близо до мястото на самоубийството, и предаде последвалите разговори в патрулната му кола, във фургона, по пътя за болницата и в кафенето. Обясни инстинктивното си усещане, че Марк не казва цялата истина. Историята на малчугана била съшита с бели конци и като го подхванал ловко и приложил някоя и друга хитрина, той, Харди, открил всевъзможни дупки в този разказ.

Лъжите били опашати. Момчето казало, че двамата с братчето му случайно се натъкнали на колата и трупа, без да са чули никакви изстрели. Просто две деца, отишли да си играят в гората, но не щеш ли, попаднали на този труп. Разбира се, в съчинената от Марк история нямало нищо вярно. Харди бързаше да направи добро впечатление.

После описа най-подробно как изглеждало лицето на Марк – подпухналото око, отеклата устна, петната от кръв. Момчето казало, че се сбило в училище. Още една малка опашата лъжа.

След половин час Хари започна да се върти на стола си и Финк схвана намека. Реджи нямаше свидетел за кръстосан разпит и когато Харди излезе, в залата не остана съмнение, че Марк е лъжец, който заблуждава полицията. Нещата вървяха на зле.

Когато негова светлост попита Реджи дали има въпроси към сержант Харди, тя просто каза:

– Нямах време да се подготвя за този свидетел.

Мактюн бе следващият повикан. Той се закле да казва истината и седна на свидетелското място. Реджи бавно бръкна в куфарчето си и извади една касета. Тя я повъртя небрежно в ръката си и когато Мактюн срещна погледа ѝ, лекичко потупа с нея по бележника си. Той стисна очи.

Реджи я сложи внимателно върху бележника си и започна да очертава ръбовете ѝ с писалката.

Финк беше експедитивен и конкретен и вече избягваше дори най-

безобидно рутинните въпроси. Да намира точните думи, бе ново преживяване за него, което все повече му допаднаше.

Мактюн се държа много делово и сухо. Обясни за отпечатъците, които бяха открили из цялото купе, върху пистолета, бутилката и задната броня. Говори за децата и ауспуха и показа на Хари угарките от „Вирджиния Слимс“, намерени под дървото. Показа му и предсмъртната бележка, оставена от Клифърд, и изрази мнението си за добавените с различно мастило думи. Показа на Хари химикалката „Бик“, открита в колата, и заяви, че мистър Клифърд несъмнено е използвал именно нея, за да надраска последните думи. Спря се на петното от кръв върху ръката на Клифърд. Не била от неговата кръвна група, а от тази на Марк Суей, който пък се оказал с разцепена устна и насинено око по същото то време.

– Смятате, че в някакъв момент мистър Клифърд е ударил детето, така ли? – попита Хари.

– Така смятам, ваша светлост.

Становищата, размислите и предположенията на Мактюн можеха да се оспорват, но Реджи си замълча. Беше присъствала на много разпити с Хари и знаеше, че той ще изслуша всичко и сам ще реши на какво да повярва. Възраженията нямаше да помогнат.

Хари попита как ФБР се е сдобило с отпечатъците на детето, за да ги сравни с намерените в колата. Мактюн си пое дъх и разказа за тенекиената кутийка от спрайт в болницата, но побърза да отбележи, че когато са я използвали, те не са разследвали детето като заподозряно лице, а просто като свидетел, тъй че не сметнали за нередно вземането на отпечатъци. Това никак не допадна на Хари, но той не каза нищо. Мактюн подчерта, че ако детето действително е било подведено под съдебна отговорност по онова време, нямало и през ум да им мине да крадат отпечатъци. Дума да не става.

– Къде ти! – рече Хари с толкова сарказъм, че Мактюн се изчерви.

Финк го разходи из събитията от вторник, деня след самоубийството, когато малкият Марк си бе наел защитник. Те отчаяно се мъчели да поговорят с него, после с адвокатката му, но ето докъде се стигнало.

Мактюн знаеше добре как трябва да се държи и не се отклоняваше от фактите. Напусна стаята почти на бегом и остави след себе си неоспоримото впечатление, че Марк е изпечен лъжец.

Хари хвърляше по едно око към Марк, докато Харди и Мактюн даваха показания. Детето седеше, без да реагира, безстрастно отправило поглед към някаква точка на пода. Беше се смъкнало ниско в стола и

почти не забелязваше Реджи. Очите му бяха влажни, но не плачеше. Имаше уморен и тъжен вид и само от време на време поглеждаше към свидетелите, когато изтъкваха лъжите му.

Хари неведнъж бе наблюдавал Реджи в подобни ситуации. Тя бе почти залепена за малките си клиенти и им шепнеше нещо, докато изслушваха показанията. Милваше ги, стискаше ръцете им, успокояваше ги и ако се наложеше, ги смърчаше леко. Обикновено не можеше да се ди мирна на стола и се опитваше да закриля клиентите си от суровата действителност на една съдебна система, където думата имаха възрастните. Но не и днес. По някой път тя поглеждаше към Марк, сякаш очакваше отклик, но той не ѝ обръщаше внимание.

– Повикайте следващия си свидетел – каза Хари на Финк, който се подпираше на лакти и внимаваше да не става. Той погледна безпомощно към Орд, после към негова светлост.

– Знаете ли, ваша светлост, може да ви се стори малко странно, но сега аз искам да дам показания.

Хари сне рязко очилата си и начумерено изгледа Финк.

– Объркали сте се нещо, мистър Финк. Вие сте тук, за да водите разпита, а не като свидетел.

– Зная, сър, но аз съм и един от подписалите молбата и макар да разбирам, че това не е съвсем редно, смятам, че показанията ми може да са важни.

– Томас Финк, прокурор, юрист, свидетел. Желаете ли да поемете и ролята на разпоредителя? Какво ще кажете за малко стенографска работа. Или може би искате да опитате как ви стои тогата ми? Това не е съдебна зала, мистър Финк, то си е просто театър. Защо не поемете всички роли, които си харесвате?

Финк зяпна слисано към съдийското място, но не посмя да срещне погледа на негова светлост.

– Нека да обясня, сър – рече плахо той.

– Няма какво да обяснявате, мистър Финк. Не съм сляп. Вие, хора, дойдохте при мен като на излет, никаква подготовка. Мистър Фолтриг трябваше да е тук, но го няма, а сега ви трябва. Мислехте, че можете да ми подхвърлите една молба, да докарате една важна клечка от ФБР, да ангажирате мистър Орд и изобщо така да ме смаете, че да ви пусна да си вършите каквото ви скимне. Мога ли да ви кажа нещо, мистър Финк?

Финк кимна.

– Не ме смаяхте. В гимназията, където се състезавахме да разиграваме процеси, съм виждал къде-къде по-добри изпълнения. Половината

от първокурсниците в Мемфиския правен факултет могат спокойно да ви изместят от стола, а останалата половина – мистър Фолтриг.

Финк не бе съгласен с това, но непонятно защо продължаваше да кима. Орд поотмести стола си настрани от Финк.

– Вие какво ще кажете, мисис Лав? – попита Хари.

– Ваша светлост, нашият процедурен правилник, както и кодексът по етика са съвсем категорични по въпроса. Един прокурор, който води разпита, не може да се явява като свидетел по същото дело. Просто и ясно. – Показа се отегчена и раздразнена, сякаш това би трябвало да е известно всекиму.

– Мистър Финк? Финк се окопоти бързо.

– Ваша светлост, искам под клетва да съобщя на съда някои факти относно действията на мистър Клифърд преди самоубийството. Извинявам се за своята молба, но при тези обстоятелства нямам друг избор.

На вратата се почука и разпоредителят отвори. Влезе Марша, която носеше дебел сандвич с печено месо и голяма пластмасова чаша чай с лед. Остави чинията пред негова светлост, той ѝ благодари и тя излезе.

Наближаваше един часа и внезапно всички огладняха. Печеното месо, гарнирани с хрян и туршия, както и задушените лучени кръгчета изпълниха заличката с апетитно ухание. Всички очи бяха приковани в огромния сандвич и когато Хари го вдигна да отхапе юнашки залък, срещна погледа на Марк, който следеше всяко негово движение. Хари остана с ръка във въздуха и забеляза, че Финк, Орд и Реджи, та дори и униформният разпоредител го зяпаха в безпомощно очакване.

Хари пусна сандвича върху чинията и я побутна настрани.

– Мистър Финк – рече той, пробождайки въздуха с показалец, – останете на мястото си. Заклевате ли се да говорите истината?

– Заклевам се.

– И най-добре. Сега сте под клетва. Имате пет минути да ми кажете какво ви човърка.

– Да, благодаря, ваша светлост.

– Моля.

– Вижте, ние с Джероум Клифърд бяхме състуденти и се знаехме от много години. Имали сме доста общи дела, винаги като опоненти, разбира се.

– Разбира се.

– След като подведоха под отговорност Мулдано, напрежението помежду ни нарасна и Джероум взе да се държи особено. Сега, като се сещам, смятам, че малко по малко започваше да превърта, но по онова

време не съм се замислял за това. Искам да кажа, че Джероум винаги си е бил особняк.

– Разбирам.

– Работех по делото всеки ден, много часове му отделях и по няколко пъти седмично се обаждах на Джероум. Имахме предварителни заседания и прочие, тъй че го срещах в съда от време на време. Изглеждаше ужасно. Беше много напълнял и пиеше непрестанно. Вечно закъсняваше за заседанията. Рядко се къпеше. Забравяше да ми позвъни, ако съм го търсил, което за Джероум бе необичайно. Около седмица преди да умре, се обади вкъщи една вечер, пиян до козирката, и цял час пелтечи. Беше съвсем откачил. После на другата сутрин звънна в кабинета ми рано-рано и се извини. Но не затвори веднага. Започна да ме подпитва за предната вечер, сякаш се боеше, че се е разприказвал много. Поне два пъти спомена за трупа на Бойет и вече бях сигурен, че Джероум знае къде се намира той.

Финк млъкна, за да се осъзнае чутото, но Хари чакаше нетърпеливо.

– После се обажда още няколко пъти и все въртеше и сучеше около трупа. А аз пък го подхлъзнах. Намекнах, че доста си е развързал езика, когато ми се е обадил пиян. Казах, че мислим да му предявим обвинение за възпрепятстване на правосъдието.

– Май това ви е от любимите обвинения – вметна сухо Хари.

– Тъй или иначе, Джероум пиеше здравата и се държеше чудато. Доверих му, че ФБР го следи непрестанно, което не беше съвсем вярно, но той се хвана на въдицата. Обзе го страшна параноя и започна да ми се обажда час по час. Като се напиеше, звънеше посред нощ. Искаше да говори за трупа, но се боеше да каже всичко. При едно от последните му обаждания предложих да сключим сделка. Ако ни каже къде е трупът, ще му помогнем да се измъкне сух, без съд и присъда. Беше ужасен от своя клиент и нито веднъж не отрече, че знае къде е трупът.

– Ваша светлост – намеси се Реджи, – това са само празни приказки, които обслужват определена цел. Няма как да се удостовери истинността на тези твърдения.

– Значи не ми вярвате – сопна й се Финк.

– Не, разбира се.

– Не съм убеден, че и аз ви вярвам, мистър Финк – додаде Хари. – Нито пък съм убеден, че нещо от казаното има отношение към това заседание.

– Мисълта ми е, ваша светлост, че Джероум Клифърд знаеше

местонахождението на трупа и приказваше за него. Плюс това започваше да откача.

– Според мен направо си е бил сериозно откачен, мистър Финк. Щом е налупал дулото, струва ми се, че е бил съвсем луд.

Финк стоеше със зяпнала уста и се чудеше дали да добави още нещо.

– Други свидетели имате ли, мистър Финк?

– Не, сър. Но най-сериозно смятаме, че поради необичайните обстоятелства около това дело детето трябва да даде показания.

Хари отново сне очилата си със замах и се наклони към Финк. Ако можеше да го стигне, вероятно щеше да го стисне за врата.

– Какво смятате?!

– Ами смятаме, че...

– Мистър Финк, преглеждали ли сте законите, третиращи малолетните на този щат?

– Да, ваша светлост.

– Чудесно. Ще ни кажете ли тогава кой параграф на кодекса позволява да се заставя дете да свидетелства?

– Аз просто заявявам молбата ни.

– Прекрасно. Кой параграф дава право на такава молба от страна на просителя?

Финк наведе глава и запрелиства своя бележник.

– Това е съд, мистър Финк! Няма сега да съчиняваме процедурните правила! Детето не може да бъде принудено да свидетелства нито според наказателния, нито според младежкия кодекс. Това сигурно го разбирате.

Финк продължи да рови в бележника си.

– Десет минути почивка – разпореди гръмко негова светлост. – Всички въвн от залата, да остане мисис Лав. Гриндър, отведете Марк в стаята за свидетели. – Хари изстрелваше тези заповеди прав.

Напласен при по-раншните опити да стане, Финк още се помайваше на стола, с което раздражни съдията.

– Казах въвн, мистър Финк – подвикна му грубо той и посочи изхода.

От бързане да сграбчат дръжката на вратата Финк и Орд се препънаха един в друг. Стенографката и възрастната госпожа напуснаха местата си. Униформеният служител изведе Марк навън. Когато вратата се затвори, Хари разкопча тогата си и я метна на една маса. Взе сандвича си и го сложи на масата пред Реджи.

– Да хапнем, а? – каза той и като разполови сандвича, постави пред нея едната част, увита в книжна салфетка. Побутна чинията с лучените кръгчета до бележника й. Тя си взе едно и загриза крайчето му.

– Ще позволиш ли на детето да свидетелства? – попита с пълна уста той.

– Не зная, Хари. Ти какво мислиш?

– Мисля, че Финк е кретен, това мисля.

Реджи отхапа мъничко от сандвича и обърса устните си.

– Ако го пуснеш – каза Хари, дъвчейки, – Финк ще му зададе някои много конкретни въпроси за случилото се в колата на Клифърд.

– Ясно ми е. Именно това ме притеснява.

– А Марк как ще отговори?

– Честно казано, не знам. Обяснила съм му всичко. Говорихме надълго и нашироко. Но нямам представа как ще реагира.

Хари изпъшка и се сети, че чаят му все още е на бюрото. Взе две картонени чаши от масата на Финк и раздели чая по равно.

– Явно, че знае нещо, Реджи. Защо иначе ще изфабрикува толкова лъжи?

– Той е дете, Хари. Бил е побъркан от страх. Много му е дошло. Видял е как Клифърд си пръсва черепа. Примрял е от уплаха. Виж братчето му. Ужасно е да присъстваш на такава сцена и според мен Марк още отначало е решил, че ще си навлече белята. Тъй че е започнал да лъже.

– Всъщност аз не го упреквам – каза Хари и си взе от лука. Реджи ххруска едно мариновано морковче.

– Какво умуваш? – попита тя.

Той изтри устата си със салфетка и продължи да размишлява. Сега това дете беше негово, едно от хлапетата на Хари, и отсега нататък всяко решение щеше да е за доброто на Марк Суей.

– Ако приемем, че детето знае нещо много важно за разследването в Ню Орлиънс, могат да се случат няколко неща. Първо, ако го сложиш на свидетелския стол и то каже каквото Финк иска, работата е приключена, що се отнася до моята юрисдикция. Излиза си момченцето оттук, но във го грози опасност. Второ, ако го сложиш на свидетелския стол и то откаже да отговаря на въпросите на Финк, ще съм принуден да го накарам да говори. Откаже ли пак, това ще се сметне за неуважение на съда. Не може да мълчи, ако знае важни факти. И в двата случая, ако днешното заседание приключи без задоволителни отговори от Марк, силно подозирам, че Фолтриг ще се задейства бързо. Ще му изпрати призовка от разширен състав съдебни заседатели и ето ви на път за Ню

Орлиънс. Откаже ли да говори и пред съдебните заседатели, тогава федералният съдия няма да му спести присъдата за неуважение на съда и се опасявам, че ще го прати в затвора.

Реджи кимна. Беше напълно съгласна с него.

– И тогава какво трябва да направим, Хари?

– Ако детето отиде в Ню Орлиънс, вече се изплъзва от контрола ми. По-добре да го задържа тук. На твоє място ще го отведе на свидетелския стол и ще го посъветвам да не отговаря на най-важните въпроси. Поне засега. Винаги може да го направи по-късно. Може утре или в друг ден. Съветвам го да устои на натиска на съдията и да не приказва много-много, поне засега. Ще се върне в Центъра, който е може би най-сигурното място в Ню Орлиънс. По този начин ще опазиш детето от тамошните гангстери, които ме плашат. Ще го държим, докато феберейците не уредят нещо по-добро. А и ти си осигуряваш време да видиш как ще действа Фолтриг в Ню Орлиънс.

– Значи мислиш, че Марк е в опасност?

– Да, но дори да не мислех, не бих рискувал. Ако сега се раздрънка, може да пострада. Не съм склонен да го пусна днес, каквото ще да било.

– Ами ако Марк откаже да говори и Фолтриг му прати призовка?

– Няма да го пусна да иде.

Реджи изгуби всякакъв апетит. Отпи от чая си и затвори очи.

– Толкова е нечестно спрямо детето, Хари. То заслужава да получи повече от тази съдебна система.

– Съгласен съм. Приемам предложения.

– Какво ще стане, ако не го пусна да свидетелства?

– Пак няма да го освободя, Реджи. Не и днес. Може би утре. Или вдругиден. Всичко се развива толкова скоростно, затова предлагам да изберем най-безопасния път и да видим какво ще стане в Ню Орлиънс.

– Ти не ми отговори на въпроса. Какво ще стане, ако не го пусна?

– Ами предвид на показанията, които изслушах, нямам друг избор, освен да го обявя за закононарушител и да го пратя обратно при Дорийн. Разбира се, утре или вдругиден мога да променя решението си.

– Той не е нарушил закона.

– Може би. Но ако знае нещо и отказва да го съобщи, значи възпрепятства правосъдието. – Последва дълго мълчание. – Какво всъщност знае той, Реджи? Ако ми кажеш, по-лесно бих му помогнал.

– Не мога да ти кажа, Хари. Адвокатска тайна.

– Права си – каза той с усмивка. – Но е повече от ясно, че знае много.

– Да, така ми се струва.

Той се наведе напред и хвана ръката ѝ.

– Чуй ме, мила. Нашето малко приятелче здраво е загазило. Дай да го измъкнем от това блато. Предлагам да планираме нещата само за един ден напред, да го пазим на сигурно място, а междувременно да обсъдим с ФБР тяхната защитна програма за свидетели. Ако е подходяща за детето и семейството му, тогава може да разкрие страшната истина и да бъде опазен.

– Ще поговоря с него.

25

Върнаха се в залата и заеха места под строгия поглед на полицая Гриндър. Финк се озърна боязливо – чудеше се дали да седне, или да стои прав, да говори или да се завре под масата. Орд зачопли палеца си. Бакстър Маклемор отдръпна стола си колкото се може по-надалеч от Финк.

Негова светлост допи чая си и зачака да се възцари спокойствие.

– Продължавайте с протокола – каза той на стенографката. – Мисис Лав, трябва да зная дали малкият Марк ще свидетелства.

Тя седеше на една крачка зад своя клиент и виждаше лицето му от страни. Очите му още бяха влажни.

– При тези обстоятелства – каза тя – той няма голям избор.

– Това „да“ ли е, или „не“?

– Разрешавам му да свидетелства, но няма да търпя мистър Финк да злоупотребява с разпита.

– Моля ви, ваша светлост – обади се Финк.

– Тихо, мистър Финк. Помните ли правило номер едно? Не се обаждайте, преди да съм се обърнал към вас.

Финк изгледа гневно Реджи.

– Евтини номера – отсече възмутено той.

– Престанете! – каза Хари.

Настъпи тишина. Негова светлост внезапно се разтопи от благодет и усмивки.

– Марк, искам да останеш на мястото си, до твоята адвокатка, а аз ще ти задам няколко въпроса.

Финк намигна на Орд. Най-сетне хлапето щеше да проговори. Може би настъпваше съдобният миг.

– Вдигни дясната си ръка, Марк – каза негова светлост и Марк бавно се подчини. И дясната, както и лявата му ръка трепереха.

Възрастната госпожа застана пред Марк и му помогна да се закълне, както му е редът. Той не стана прав, но лекичко се наклони към Реджи.

– А сега, Марк, ще ти задам няколко въпроса. Ако нещо от това, което питам, не ти е ясно, чувствай се в правото си да се обърнеш към мисис Лав. Разбра ли ме?

– Да, сър.

– Ще се опитам да се придържам към ясни и простички въпроси. Ако се нуждаеш от прекъсване, за да обсъдите нещо с твоята адвокатка, казвай ми, без да се притесняваш. Нали разбра?

– Да, сър.

Финк извъртя стола си към Марк и застана като гладно кученце, очакващо да му подхвърлят кокал. Орд престана да чопли кожичките на ноктите си и хвана писалката и бележника.

Хари прегледа набързо записките си, после се усмихна на свидетеля.

– А сега, Марк, искам да ми обясниш как точно ти и брат ти открихте в понеделник трупа на мистър Клифърд.

Марк стисна облегалките на стола си и се окашля. Не това очакваше. Не беше гледал филм, в който съдията задава въпросите.

– Двамата с брат ми се потулихме в гората зад фургоните, за да пушим цигари – започна Марк и бавно стигна до момента, когато Роуми бе надянал градинския маркуч на ауспуха и бе влязъл в колата.

– Какво направи ти тогава? – попита разтревожено негова светлост.

– Извадих го – рече Марк и разказа как е пролазил през буренаците, за да предотврати самоубийството на Роуми. Макар и преди да бе разказвал това – веднъж-дваж на майка си и доктор Грийнуей, а после веднъж-дваж на Реджи, – до този момент то не му се бе виждало забавно. Но сега забеляза как очите на съдията заискриха и той се позасмя тихичко. На полиция историята също му се стори весела, а стенографката, която не проявяваше интерес към нищо и никого, взе че се оживи. Дори старата госпожа го слушаше, усмихната за пръв път, откакто започна на заседанието.

Но веселото настроение изчезна, когато мистър Клифърд го сграбчи, зашлеви го здраво и го натъпка в колата. Марк пресъздаде тази част с безизразно лице, забил поглед в кафявите обувки на стенографката.

– Значи си бил в колата, преди мистър Клифърд да умре? – попита негова светлост предпазливо и вече много сериозно.

– Да, сър.

– И какво направи той, като те затвори в колата?

– Удари ми още няколко плесници, крещя ми, заплашва ме. – И Марк разказа всичко, което си спомняше за пистолета, бутилката с уиски и хапчетата.

В малката зала настана гробно мълчание; усмивките отдавна бяха изчезнали. Марк говореше бавно и отчетливо. Не поглеждаше към никого. Говореше като в транс.

– Той стреля ли с пистолета? – попита съдията Рузвелт.

– Да, сър – отвърна Марк и подробно им разказа за това. Когато свърши с този епизод, зачака следващия въпрос. Преди да го зададе, Хари се позамисли доста.

– Къде беше Рики?

– Скрит в храстите. Видях го как се промъква през буренаците и си помислих, че пак е извадил маркуча. Така и излезе, както разбрах покъсно. Мистър Клифърд продължаваше да повтаря, че усеща газовете, и все ме питаше усещам ли ги и аз. Казах „да“, май два пъти, но знаех, че Рики си е свършил работата.

– А той не подозираше за Рики, така ли? – Този въпрос беше между другото, не съвсем на място, но в момента Хари не можеше да измисли по-подходящ.

– Не, сър.

Отново последва мълчание.

– Значи си говорехте с мистър Клифърд, докато бяхте в колата.

Както всички в залата, и Марк знаеше какво ще последва, тъй че побърза да го предотврати.

– Да, сър. Той беше обезумял, само разправяше как ще идем при вълшебника в страната Ла-ла-ландия, изведнъж започваше да ми крещи, че плача, а после ми се извиняваше, че ме е ударил.

Настъпи тишина, докато Хари се увери, че Марк е свършил.

– Това ли е всичко, което ти каза?

Марк погледна към Реджи, която го наблюдаваше внимателно. Финк лекичко придърпа напред стола си. Стенографката беше замръзнала.

– Какво искате да кажете? – направи се на ударен той.

– Не каза ли нещо друго мистър Клифърд?

Марк се позамисли за миг и реши, че мрази Реджи. Можеше просто да каже „не“ и всичко да се свърши веднъж завинаги. Не, сър, мистър Клифърд не каза нищо друго. Бръщолеви като откачен още пет-шест минути, после заспа и аз хукнах презглава. Ако не познаваше Реджи и не беше изслушал нейната тирада за свидетелската клетва и истината, просто щеше да каже „не, сър“. И да си иде у дома или в болницата, или където очите му видят.

Но така ли щеше да стане? Един ден, докато беше в четвърти клас, ченгетата дойдоха в училище да им покажат разни хватки от работата на полицията. Та тогава бяха донесли един детектор на лъжата. Закачиха го за Джоуи Макдърмант, най-изпечения лъжец в класа, и те всички видяха

как стрелката скача нагоре като бясна всеки път, щом Джоуи отвореше уста. „Когато престъпниците лъжат, винаги ги хващаме“ – похвали се тогава ченгето.

След като ченгетата и феберейците гъмжаха наоколо, колко му беше да донесат един детектор? Откакто Роуми се гръмна, той беше лъгал толкова много, че вече му приляваше.

- Марк, попитах те дали мистър Клифърд е казал още нещо.
- Като например?
- Да е споменал, да речем, за сенатора Бойд Бойет?
- За кой?

По лицето на Хари пробегна блага усмивчица и мигом изчезна.

– Марк, не спомена ли мистър Клифърд за едно свое дело в Ню Орлиънс, в което е замесен някой си Бари Мулдано или покойният сенатор Бойд Бойет?

Някакво малко паяче лазеше край кафявите обувки на стенографката и Марк го гледа, докато то изчезна под трикраката поставка. Пак се сети за проклетия детектор. Реджи каза, че ще се бори да не му го слагат, но ако съдията наредеше, тогава какво?

Дългото мълчание преди отговора му беше красноречиво. Сърцето на Финк щеше да изхвъркне, а пулсът му се утрои. Аха, малкият дявол *наистина* знае!

– Мисля, че не искам да отговоря на този въпрос – каза Марк, забил поглед в пода. Чакаше паячето пак да се покаже.

Финк отправи към съдията очи, пълни с надежда.

– Погледни ме, Марк – каза Хари като благ дядо. – Искам да ми отговориш на въпроса. Спомена ли мистър Клифърд за Бари Мулдано или за Бойд Бойет?

– Мога ли да се позова на Петата поправка?

– Не.

– Защо не? Тя нали важи и за децата?

– Да, но не в този случай. Ти не си замесен в смъртта на сенатор Бойет. Не си замесен в никакво престъпление.

– Тогава защо ме пратихте в ареста?

– Пак ще те пратя, ако не ми отговориш.

– Аз все пак се позовавам на Петата поправка.

Кръстосаха погледи, съдия и свидетел, и свидетелят мигна пръв. Очите му се наляха със сълзи и той подсмъркна два пъти. Прехапа устна да не заплаче, но трудно се сдържаше. Хвана в юмруците си краищата на облегалките и ги стисна. Кокалчетата му побеляха. По бузите му

закачаха сълзи, но той продължи да се взира нагоре в черните очи на негова светлост Хари Рузвелт.

Сълзите на невинно момченце. Хари се наведе и извади книжна кърпичка от чекмеджето на бюрото си. И неговите очи се наляха.

– Искаш ли да поговориш насаме с адвокатката си? – попита той.

– Вече поговорихме – каза Марк с отпаднал глас и обърса очи в ръкава си.

Финк бе в прединфарктно състояние. Трябваше да каже толкова неща, имаше куп въпроси към този хлапак, безброй предложения към съда как да се справи с нещата. Знаеше дяволчето, знаеше! Да го накарат да проговори!

– Марк, не ми се ще да те насилвам, но трябва да ми отговориш. Откажеш ли, ще бъдеш обвинен в неуважение на съда. Това разбираш ли го?

– Да, сър. Реджи ми го обясни.

– А обясни ли ти, че в такъв случай мога да те върна обратно в Центъра за малолетни?

– Да, сър. Можете и затвор да го наречете, не се притеснявайте.

– Благодаря. Искаш ли да се върнеш в затвора?

– Не съвсем, но нямам къде другаде да ида. Гласът му бе възвърнал увереността си и сълзите бяха пресъхнали. Мисълта за затвора не беше толкова страшна сега, когато го бе видял отвътре. Щеше да издържи още няколко дни. Дори смяташе, че съдията пръв ще се огъне. Беше сигурен, че името му пак ще се появи във вестника съвсем скоро. Нали репортерите щяха да научат, че Хари Рузвелт го е опандизил, понеже си е мълчал. Луд щяха да направят те съдията, задето е затворил едно малко момче без никаква вина за нищо.

Реджи му каза, че можел да си промени решението, когато му догегнело в ареста.

– Спомена ли ти мистър Клифърд името Бари Мулдано?

– Позовавам се на Петата поправка.

– Спомена ли ти мистър Клифърд името Бойд Бойет?

– Позовавам се на Петата поправка.

– Каза ли нещо мистър Клифърд за убийството на Бойд Бойет?

– Позовавам се на Петата поправка.

– Каза ли нещо мистър Клифърд за сегашното местонахождение на трупа на Бойд Бойет?

– Позовавам се на Петата поправка.

Хари за десети път свали очилата си и разтри лице.

- Не можеш да се позовеш на нея, Марк.
- Току-що го направих.
- Нарещам ти да отговориш на тези въпроси.
- Ясно, сър. Съжалявам.

Хари взе една химикалка и започна да пише.

– Ваша светлост – обади се Марк. – Моите уважения към вас и това, което се стараете да направите. Но аз не мога да отговоря на въпросите ви, защото се страхувам, че ще се случи нещо на мен и моето семейство.

– Разбирам, Марк, но законът не позволява на гражданите да задържат информация, която може да е решаваща за разследването на криминално престъпление. Аз не се заяждам с теб, просто спазвам закона. Арестувам те за неуважение на съда. Не ти се сърдя, но ти ми връзваш ръцете. Разпореждам да се върнеш в Центъра за малолетни, където ще останеш, до ново нареждане.

– А то кога ще дойде?

– От теб зависи, Марк.

– Ами ако реша никога да не отговоря на въпросите ви?

– Не зная. Сега ще планираме нещата ден за ден. – Хари погледна в календара си, намери едно празно място и си записа нещо. – Ще се срещнем отново утре на обяд, ако това е удобно за всички.

Финк беше смазан. Изправи се и тъкмо отвори уста, когато Орд го хвана за ръката и го дръпна надолу. Финк заговори седнал:

– Ваша светлост, аз няма как да остана до утре. Както знаете, работя в Ню Орлиънс и...

– Ааа, ще дойдете и утре, мистър Финк. *И то* заедно с мистър Фолтриг. Вие си избрахте да внесете молбата в Мемфис, в моя съд и сега сте йод моя юрисдикция. Предлагам още щом излезете оттук, да се обадите на мистър Фолтриг и да му съобщите да дойде утре по обяд. Искам и двамата – Финк и Фолтриг, да сте тук утре точно в дванайсет. Ако не се явите, ще ви подведа под отговорност за неуважение на съда и утре двамата с шефа ви на свой ред ще влезете на топло.

Финк бе зяпнал, но от устата му не излезе нито дума. За пръв път се обади и Орд:

– Ваша светлост, доколкото знам, утре сутрин мистър Фолтриг има важно заседание. Мулдано е наел нов адвокат, който иска отсрочка на делото, и тамошният съдия е насрочил срещата за утре сутринта.

– Вярно ли е, мистър Финк?

– Да, сър.

– Тогава мистър Фолтриг да ми изпрати по факса съдийското разпореждане за утрешното заседание. Ще го извиня. Но докато Марк е задържан в ареста за неуважение на съда, възнамерявам през ден да го викам, за да разбере ще говори ли. Очаквам вие и двамата да сте тук по време на заседанията.

– Това ще е твърде трудно за нас, ваша светлост.

– Не чак толкова, колкото ще стане, ако не се явявате. Вие избрахте този съд, мистър Финк. Сега ще трябва да му се подчинявате.

Финк бе пристигнал на летището в Мемфис преди шест часа, без четка за зъби и друго бельо. А сега, изглежда, трябваше да наеме апартамент с две стаи – за себе си и за Фолтриг.

Полицаят се бе приближил безшумно до стената зад Марк и гледаше очаквателно негова светлост.

– Марк, сега те освобождавам от заседанието – каза Хари, докато попълваше някакъв формуляр – и ще се срещнем утре. Ако имаш някакви проблеми в Центъра, утре ми кажи и аз ще се погрижа да се уредят. Окей?

Марк кимна. Реджи стисна ръката му и каза:

– Ще се обадя на майка ти, а утре сутринта ще дойда при теб.

– Кажи на мама, че съм добре – прошепна на ухото ѝ той. После се изправи и излезе с Гриндър.

– Да влязат хората от ФБР – поръча съдията, преди Гриндър да затвори вратата.

– Ние свободни ли сме, ваша светлост? – попита Финк. По челото му лъщеше пот. Чудеше се как ще напусне тази зала, за да се обади на Фолтриг с ужасните новини.

– Закъде сте се забързали, мистър Финк?

– Ааа, заникъде, ваша светлост.

– Тогава се отпуснете. Искам да поговоря с вас, момчета, и с представителите на ФБР. Само за минутка.

Хари освободи стенографката и възрастната служителка. Мактън и Луис влязоха и седнаха зад юристите. Хари разкопча тогата си, но не я съблече. Избърса лицето си с книжна салфетка и допи последните капки чай. Всички го гледаха и мълчаха.

– Нямам намерение да задържам това дете в ареста – каза той, обърнал очи към Реджи. – Може би за няколко дни, но не по-дълго. Ясно ми е, че знае някакви важни факти и законът му повелява да ги разкрие.

Финк закима енергично.

– Той е уплашен и всички ние можем да разберем това. Вероятно ще го убедим да проговори, ако можем да му гарантираме безопасност – на него, както и на майката и братчето. Искам от вас, мистър Луис, да ни помогнете. Очаквам предложенията ви.

Луис имаше готов отговор.

– Ваша светлост, можем да предприемем стъпки да го включим в нашата защитна програма за свидетели.

– Чувал съм за нея, мистър Луис, но не съм запознат с детайлите.

– Много е просто. Преместваме семейството в друг град. Осигуряваме им нови документи за самоличност. Намираме добра работа за майката и им предоставяме хубаво жилище. Не фургон или апартамент, а къща. Погрижваме се момчетата да бъдат приети в добро училище. Отначало им се дава и известна сума. И ги държим под око.

– Звучи примамливо, мисис Лав – каза Хари.

Така беше. В момента семейство Суей нямаше дом. Даян работеше в една кождерна. Нямаха роднини в Мемфис.

– Точно сега не могат да се местят – каза тя. – Рики е на легло.

– Вече сме намерили една детска психиатрична болница в Портланд, където може да бъде прехвърлен веднага – обясни Луис. – Частна е, а не благотворителна като Сейнт Питър, и е сред най-добрите в страната. Готови са да го приемат, когато поискаме. И, разбира се, ще платим ние. Като го изпишат, ще преместим семейството в друг град.

– Колко време ще трябва, за да може цялото семейство да се включи в програмата? – попита Хари.

– По-малко от седмица – отвърна Луис. – Директорът Войлс отдава първостепенна важност на случая. Изготвянето на документите отнема няколко дни – нова шофьорска книжка, нови номера за социални осигуровки, свидетелства за раждане, кредитни карти и тъй нататък. Семейството трябва само да реши иска ли това да стане и майката да ни съобщи къде предпочита да отидат. Оттам нататък всичко е наша грижа.

– Как мислите, мисис Лав? – попита Хари. – Ще се съгласи ли мисис Суей?

– Ще поговоря с нея. В момента тя е много притеснена. Едното дете е в кома, другото – в ареста, а и снощи е изгоряла цялата им покъщнина. Идеята да избягат посред нощ може да не ѝ допадне много, поне засега.

– Но вие ще се опитате да я убедите, нали?

– Ще видя.

– Мислите ли, че ще ѝ е възможно да дойде утре в съда? Ще ми се

да поговоря с нея.

– Ще помоля лекаря.

– Добре. Закривам заседанието. Утре на обяд ще се видим.

Гриндър предаде Марк на двама полицаи в цивилни дрехи и те го изведоха на паркинга през един служебен изход. Щом заминаха, полицаят се качи по стълбите до втория етаж и се шмугна в някаква празна тоалетна. Всъщност там имаше един човек: Мьолер Шика.

Застанаха пред писоарите и се загледаха в драсканиците на стената.

– Сами ли сме? – попита Гриндър.

– Аха. Какво стана? – Шика беше отворил ципа на панталоните си и сложил ръце на кръста. – По-бързо.

– Хлапето не щя да говори и пак го върнаха в ареста. За неуважение на съда.

– То какво знае?

– Ако ме питаш мене, всичко. Стана от ясно по-ясно. Каза, че е било в колата при Клифърд, говорили за едно-друго, а когато Хари го натисна да разправи за ония от Ню Орлиънс, то се хвана за Петата поправка. Опасно човече.

– Но знае, а?

– И още как! Ама дума не обелва. Съдията пак го вика утре по пладне, да види дали не му е дошъл акълът след една нощ в ареста.

Шика вдигна ципа си и се дръпна от писоара. Извади сгъната сто-доларова банкнота от джоба си и я подаде на Гриндър.

– Не си го чул от мене – предупреди го полицаят.

– Хубава работа, нали си вярваме?

– Тъй де. – И наистина му вярваше. Мьолер Шика, или по-точно Къртицата, никога не разкриваше източниците си.

Мьолер беше разположил трима свои фотографии на различни места из Съда за малолетни. Знаеше установения ред по-добре и от самите полицаи и предположи, че ще прибегнат до служебния изход към задния двор, откъдето бързо да отведат хлапето. Те така и сториха и вече наблюдаваха своята с нищо незабележима кола, когато от един спрял نابлизомикробус изскочи дебелана в работен комбинезон и ги щракна с никона си. Ченгетата ѝ се разкрещяха и се опитаха да скрият детето зад себе си, но беше твърде късно. Повлякоха го тичешком към колата и го пхнаха на задната седалка.

Ама че ден, помисли си Марк. Още няма два следобед, а от сутринта какво ли не му се случи: изгоря фургонът, арестуваха го, настани се в новата си квартира – килията, свидетелства пред съдията, а ето че токущо пак го снимаха проклетите фотографии. То се знае защо – за статия на първа страница.

Когато изскърцаха гуми и колата полетя бясно, той се сгуши на задната седалка. Присви го стомахът, но не от глад, а от страх. Пак беше сам.

Фолтриг наблюдаваше потока от коли по Пойдрас Стрийт и чакаше обаждане от Мемфис. Омръзна му да кръстосва кабинета и да си поглежда часовника. Беше се помъчил да звъни на разни хора, после да диктува писма, но безуспешно. Умът му беше все в Мемфис, където си представяше чудна сценка: седи Марк Суей на свидетелския стол и разказва безценните тайни, които знае. Два часа бяха изминали от началото на заседанието и по някое време съдията сигурно щеше да обяви почивка, тъй че Финк да притича да му позвъни.

От своя страна Лари Труман също чакаше напрегнато обаждането, след което щяха да се хвърлят в акция с цялата група да търсят трупа. През последните осем месеца момчетата бяха направили мускули от копане. Но труп не бяха открили.

Днес обаче щеше да е различно. Обаждането се чакаше в кабинета на Рой, който щеше да дойде при Труман и двамата заедно да идат на мястото, където лежи покойният Бойд Бойет.

Фолтриг си говореше сам – не шептеше, нито пък мърмореше под носа си, ами направо на висок глас държеше реч, адресирана към масмедияте и съдържаща вълнуващото съобщение, че най-сетне са открили сенатора и, точно така, да, загинал е от шест огнестрелни рани в главата. Пистолетът е бил 22 калибър, същият като онзи, чийто притежател бяха установили след педантично разследване, а именно заподозрения Бари Мулдано.

Пресконференцията щеше да е един паметен момент.

Някой почука леко и вратата се отвори още преди Рой да се обърне. Беше Уоли Бокс, единственият човек, комуто се разрешаваше да влиза тук така свойски.

– Нещо да се е чуло вече? – попита Уоли, като застана на прозореца до своя шеф.

– Нито дума. Време беше Финк да се добере до телефон. Сто пъти му повторих.

После помълчаха, загледани в улицата.

– С какво се занимава сега разширеният състав? – попита Рой.

– Върши си обичайната работа. Подвежда разни лица под отговорност.

– Кой води заседанието?

– Хувър. Приключват със заловените при наркохайката в Гретна. Следобед трябва да са свършили.

– Утре ще се събират ли?

– Не. Тази седмица им дойде много. Вчера им обещахме, че ще прескочим утрешния ден. Какво имаш предвид?

Фолтриг се почеса по брадичката и запристъпя от крак на крак. Бе зареял поглед към колите, но не ги виждаше. Напрегнатото мислене бе твърде мъчително за него.

– Представи си такава ситуация: по една или друга причина хлапето отказва да говори и Финк удря на камък. Какво ще правим тогава? Предлагам да отидем при съдебните заседатели, които да издадат призовка за него и адвокатката, и да ги докараме. Хлапето ще се подплаши още докато е в Мемфис. А като дойде тук, от страх ще му се разтреперат гащите.

– Защо и адвокатката ще призоваваш?

– Да я стресна. Чисто и просто психически тормоз. И на двамата да им изкарам акъла. Вземаме призовките днес, държим ги запечатани до утре вечер, когато всичко затваря за уикенда, и тогава ги връчваме на хлапето и адвокатката му. Ще трябва да се явят пред нашите съдебни заседатели в понеделник сутрин в десет. Няма да имат възможност да идат в съда и да ги касират, защото ще е краят на работната седмица и всички съдии ще са си отишли. Те двамата така ще се уплашат, че няма да посмеят да не дойдат в понеделник сутрин. На наша територия, Уоли. Ей тук, в другия край на коридора, в нашата си сграда.

– Ами ако хлапето не знае нищо?

Рой раздражено поклати глава. През последните четирийсет и осем часа поне десет пъти бяха водили този разговор.

– Мисля, че нещата са ясни.

– Да речем... А може би хлапето точно сега проговаря.

– Вероятно.

По интеркома изписука гласът на секретарката, която обяви, че включва мистър Финк на първа линия. Фолтриг се спусна към бюрото и сграбчи слушалката.

– Да!

– Заседанието свърши, Рой – докладва Финк. В гласа му звучеше облекчение и умора.

Фолтриг натисна копчето на уредбата, пусна слушалката и се срути на стола си. Уоли кацна на ръба на бюрото.

– Уоли е при мен, Том. Кажни ни какво стана.

– Нищо особено. Върнаха хлапето в ареста. Не пожела да говори и съдията го задържа за неуважение на съда.

– Какво значи „не пожела да говори“?

– Просто не пожела. Съдията сам води разпита на свидетелите и хлапето призна, че е било в колата и е говорило с Клифърд. Но когато му зададе въпроси за Бойет и Мулдано, то се позова на Петата поправка.

– На Петата!

– Точно така. Запъна се и край. Затворът не бил толкова страшен в края на краищата, пък и нямало къде да отиде.

– Но той знае, нали, Том? Той малък тарикат знае.

– Две мнения няма. Клифърд всичко му е изпял. Фолтриг плесна с ръце.

– Така си и знаех! Така си и знаех! От три дни ви го набивам в главите, момчета. – Той скоочи на крака и стисна дланите си една в друга. – Знаех си аз.

Финк продължи:

– Съдията насрочи ново заседание за утре на обяд. Пак щял да разпита хлапето, да не би да му е дошъл друг акъл. Но не храня особени надежди.

– Искам те на заседанието, Том.

– Да, но съдията иска и теб. Обясних му, че ще изслушваш молбата за отсрочка, и той настоя да му изпратиш съдийското разпореждане по факса. Само тогава щял да те извини.

– Той да не е откачил!

– Не, не е. Каза, че смята доста често да го разпитва другата седмица и очаква ние, като просители, да сме тук и двамата.

– Значи не е наред.

Уоли ококори очи и поклати глава. Тия от местните съдилища понякога се правеха на пълни кретени.

– След разпита съдията ни остави да поговорим за защитната програма. Иска да включи в нея хлапето и семейството му. Смята, че може да го увещае да проговори, ако ние му гарантираме сигурността.

– Това ще отнеме седмици.

– И аз така смятам, но К. О. каза на съдията, че било въпрос на няколко дни. Честно казано, Рой, мисля, че хлапето дума няма да изтърве, докато не му гарантираме някаква сигурност. Момче с характер.

– Как се държа адвокатката му?

– Раздаваше го спокойно, не се обаждаше много, но тя и съдията са много гъсти. Останах с впечатление, че добре е подковала хлапето. Не е

глупачка.

Уоли трябваше да каже нещо, колкото да не е без хич.

– Том, аз съм, Уоли. Какво мислиш, че ще стане през уикенда?

– Откъде да знам? Както казах, мисля, че хлапето няма лесно да си промени решението и доколкото ми се струва, съдията не възнамерява да го освободи скоро. Хари Рузвелт знае за Гронк и момчетата на Мулдано и останах с впечатление, че иска хлапето да е под ключ най-вече заради собствената му безопасност. Утре е петък, тъй че изглежда, в събота и неделя хлапето ще си остане в ареста. И съм сигурен, че в понеделник пак ще си поприказваме за това след разпита.

– Връщаш ли се, Том? – попита Рой.

– Ще хвана самолета след няколко часа и утре пак ще летя обратно.

– Гласът на Финк вече звучеше съвсем уморено.

– Довечера те чакам тук, Том.

– Добре.

Финк затвори и Рой изключи уредбата.

– Подготви съдебните заседатели – изкомандва той Уоли, който скочи от бюрото и се запъти към вратата. – Кажете на Хувър да даде почивка. Това няма да им отнеме повече от минута. Донеси ми досието на Марк Суей. Уведоми секретарката, че призовките трябва да бъдат запечатани до връчването им в петък късно следобед.

Уоли тръгна да гони задачите. Фолтриг се върна до прозореца и започна да си мърмори:

– Знаех си аз. Просто си знаех.

Цивилният полицаи разписа листа на Дорийн и си тръгна заедно със своя колега.

– Върви след мен – каза тя с такъв тон, сякаш Марк отново се бе провинил и търпението ѝ се изчерпваше. Той я последва, гледайки я как полюлява хълбоци в прилепнал черен ластичен клин. Тънкият ѝ кръст бе пристегнат с широк лъскав колан, от който висяха всевъзможни халки с ключове и чифт белезници. Никакво оръжие. Ризата ѝ беше бяла, униформена, с нашивки но ръкавите и златно галонче около яката.

Коридорът беше пуст. Тя отвори вратата и го пусна да влезе пръв. Последва го и обиколи покрай стените като полицейско куче на аерогра, което души за наркотици.

– Малко се изненадах, като те видях пак тук – каза тя и надникна в тоалетната.

Не можеше да измисли отговор на това, пък и изобщо не беше настроен за разговори. Докато я наблюдаваше как се навежда и кляка да огледа всичко, Марк се сети за мъжа ѝ, дето излежаваше трийсетгодишна присъда за банков обир, та ако тя много държеше да си приказват, той можеше да подхване тази тема. Така щеше да ѝ запуши устата и да я прогони.

– Сигурно си разочаровал съдията – усмихна се тя, надничайки през прозореца.

– Май че да.

– Колко време ще стоиш тук?

– Не каза. Утре пак ме вика.

Тя приближи до леглата и взе да пригладва горното одеяло.

– Чета за теб и братчето ти. Ама че работа! Как е той, оправя ли се?

Марк застана до вратата с надежда, че тя ще се сети да си иде.

– Сигурно ще умре – каза печално той.

– Не думай!

– Да бе, пълен ужас. В кома е значи, смуче си пръста, стене, пъшка, хленчи. Гледа само с бялото на очите си. Не ще да яде.

– Съжалявам, че попитах. – Изрисуваните ѝ очи бяха ококорени и тя стоеше неподвижно, без да пипа нищо повече.

Ами да, бас лоя, че съжаляваш, помисли си Марк.

– Той има нужда от мен. Мама е там, но се е побъркала от притеснения и се тъпче с хапчета. Вечно е замаяна.

– Колко жалко.

– Много е ужасно. И на мене напоследък ми се вие свят. Кой знае, току-виж съм станал като брат ми.

– Да ти донеса ли нещо?

– Не. Просто трябва да полежа. – Той приближи до долното легло и се повали на него. Дорийн клекна отстрани, вече сериозно разтревожена.

– Не искаш ли нещичко, душице? Само ми кажи, а?

– Ами добре тогава. Една пица, ако може.

Тя се изправи и се позамисли. Марк стисна очи, сякаш примираше от болки.

– Ще видя какво мога да направя.

– Щото не съм обядвал, нали разбираш.

– Ей сегичка се връщам – каза тя и излезе. Вратата изсрака силно и Марк тутакси скочи от леглото.

Както обикновено, стаята бе тъмна: загасени лампи, затворена врата, спуснати щори. Единствената светлина трептеше от телевизора с изключен звук, високо на стената. Даян бе психически изтощена и физически отмаляла от осемте часа непрестанно лежане до Рики, от милване, прегръдки и гукане, от старания да се покаже силна в тази задушна и тъмна килийка.

Реджи се бе отбила преди два часа – двете приседнаха на ръба на походното легло и поговориха трийсетина минути. Тя ѝ разказа за разпита, увери я, че Марк не гладува и е в сигурни ръце, описа стаята му в Центъра, където бе ходила по-рано, каза ѝ, че там е по-безопасно, отколкото тук, разправи за съдията Рузвелт, ФБР и тяхната защитна програма за свидетели. Отначало при създалите се обстоятелства идеята ѝ се стори привлекателна. Просто ще се преселят в нов град, с нови имена, с нова работа за нея и прилично жилище. Можеха да се измъкнат от тази каша и да започнат отначало. Можеха да си изберат огромен град с големи училища, където момчетата да потънат в тълпите. Но колкото по-дълго лежеше, свита на кълбо, и се взираше в стената зад малката главица, толкова повече се разколебаваше. Всъщност това бе ужасяваща идея – бегълци завинаги, вечно нащрек при всяко почукване, вечни страхове при всяко закъснение, вечни лъжи за своето минало.

Този план бе за цял живот. Какво ще стане, започна да се пита тя, ако след време, след пет-десет години, да речем, някой, когото нито е виждала, нито е чувала, се изпусне пред зли уши и бързо им хванат следите? И когато Марк е, да речем, гимназист, някой го причака край футболното игрище и опре пистолет в тила му. Той няма да се казва Марк, разбира се, но все едно, ще намери смъртта си.

Даян се канеше да отхвърли идеята, без да се допитва до никого, когато Марк позвъни от ареста. Току-що изял огромна пица и се чувствал страхотно, мястото било приятно, храната по-хубава от болничната, с една дума – харесвало му. При толкова въодушевено бърборене на Даян ѝ стана ясно, че лъже. Все пак замислял бягството си и скоро щял да се измъкне. Поговориха за Рики, за фургона, за днешния и утрешния разпит. Марк каза, че се вслушвал в съветите на Реджи, и Даян се съгласи, че така е най-добре. Извини ѝ се, че го няма да помогне за Рики, и тя се просълзи от старанията му да се прави на голям мъж. Помоли я да му

прости за цялата бъркотия.

Разговорът им не трая дълго. Трудно ѝ беше да приказва с него. Не знаеше какво да го посъветва и се чувстваше ужасно, че единайсетгодишният ѝ син е в ареста, а тя не може да го измъкне оттам. Дори не може да го види. Нито да поговори със съдията. Не смееше да го посъветва дали да говори, или да мълчи, защото самата тя бе изгубила ума и думата. Нищичко не можеше да стори, освен да лежи на тясното легло, да се визира в стените и да се моли това да е само кошмарен сън.

Стана шест часа, време за местните новини. Гледаше немите гримаси на водещата новините и се надяваше да не се случи нищо. Но не след дълго то се случи. След като показаха как измъкват два трупа от някакво бунище, на екрана внезапно се появи черно-бяла снимка на Марк и ченгето, което Даян зашлеви сутринта. Тя усили звука.

Водещата разказа в най-общи линии за задържането на Марк, като внимаваше да не го нарича арестуване, после включи репортер, застанал пред Съда за малолетни. Той започна с няколко дежурни приказки около разпита, за който не знаел никакви подробности, и с притаен дъх съобщи, че детето Марк Суей е отведено обратно в Центъра за малолетни, а утре следва нов разпит в залата на съдията Рузвелт. Когато отново включиха студиото, водещата ги въведе в историята на малкия Марк и трагичното самоубийство на Джероум Клифърд. Пуснаха кратък репортаж от Ню Орлиънс: опечалените на излизане от параклиса, после двестри секунди от интервюто на Рой Фолтриг, застанал под чадъра. Отново включиха студиото и водещата започна да цитира материалите на Мьолер Шика. Никакви коментари от мемфиската полиция, ФБР, областната прокуратура или пък Съда за малолетни. Ледът изтъняваше под краката ѝ, докато тя се плъзгаше все по-навътре в огромното тъмно море от неаназовани източници, които ѝ бяха предоставили нищожни факти, но пък пространни размишления. Когато, слава Богу, свърши и се появи реклама, зрителите спокойно можеха да останат с впечатлението, че Марк Суей е застрелял не само Джероум Клифърд, но и самия Бойд Бойет.

Даян изключи телевизора и стаята притъмня още повече. Присви я стомахът. От десет часа не беше слагала залък в уста. Рики подскачаше насън и пъшкаше и това я влудяваше. Измъкна се от леглото, раздражена от него, ядосана на Грийнуей, че няма подобрение, погнусена от болницата, същински зандан, ужасена от системата, която позволява арестуването на деца, задето се държат като деца, и най-вече уплашена от тези дебнещи сенки, които заплашиха Марк, подпалиха фургона и явно не искаха да спрат дотук. Затвори след себе си вратата на банята и като

седна на ръба на ваната, запали цигара „Вирджиния Слимс“. Ръцете ѝ трепереха, мислите ѝ препускаха в мъгла. Мигрената започваше да лази откъм тила и до полунощ щеше да парализира цялата ѝ глава. Може би хапчетата щяха да помогнат.

Хвърли тънката угарка в тоалетната и пусна водата. После отиде при Рики. За да устои на това изпитание, се бе зарекла да мисли ден за ден, но дните, ей Богу, ставаха все по-ужасни. Нямаше да издържи дълго.

Бари Ножа беше избрал тази невзрачна и тясна кръчмичка, защото тук беше тихо и по-закътано; той я помнеше още от времето, когато беше просто един малък и наперен побойник, кръстосващ улиците на Ню Орлиънс. Не беше от постоянните му заведения, но тъй като бе в сърцето на Френския квартал, Бари можеше да паркира на някоя пресечка на Канал Стрийт и като се шмугнеше покрай туристите по Бърбън и Роял, феберейците нямаше как да го проследят.

Седна на малка масичка в дъното и докато чакаше Гронк, засмука водка с лимон и сода.

Щеше му се той самият да е в Мемфис, но тъй като беше освободен под парична гаранция, не можеше да спомне насам-натам. За да напусне шата, му трябваше разрешително, а той не беше толкова глупав, че да го поиска. Връзката с Гронк се затрудняваше. Гонеше го страшна параноя. От осем месеца насам на всяка крачка му се привиждаха ченгета. Всеки погледнал го непознат се превръщаше в агент на ФБР, който го дебне. Убеден бе, че телефоните му се подслушват. В колата и къщата му сигурно бяха монтирани микрофони. През повечето време мълчеше, защото го беше страх от невидимите подслушвателни устройства.

Бари допи коктейла и си поръча още един. Двоен. Гронк пристигна след двадесет минути и се намести с мъка на стола в ъгъла.

- Хубаво местенце – каза Гронк. – Как си?
- Добре. – Бари щракна с пръсти и келнерът приближи.
- Бира „Гролш“ – поръча си Гронк.
- Да не те е проследил някой? – попита Бари.
- Мисля, че не. Изминах на зигзаг половината Френски квартал.
- Какво става там горе?
- В Мемфис ли?
- Не, в Милуоки, глупако – каза Бари с усмивка. – Какво става с хлапето?

– В ареста е и не ще да говори. Прибраха го сутринта, разпитвали са го на обяд в Съда за малолетни, после пак го върнаха в ареста.

Барманът понесе тежка табла с мръсни халби към задръстената кухня и когато мина през летящата врата, се озова до двама агенти по джинси. Единият му показва значка, а другият пое таблата.

– За какъв дявол сте тук? – попита той и отстъпи към стената, без да откъсва поглед от значката, която бе на няколко пръста от върха на широкия му нос.

– От ФБР сме. Ще ни направиш ли услуга? – запита спокойно, но много делово специален агент Шърф. Барманът беше излежал две тежки присъди и няма и шест месеца, откакто се радваше на свободата си.

– Разбира се. Каквото поискате.

– Как се казваш? – попита Шърф.

– Ъъ, Доул. Линк Доул. – Толкова много имена бе използвал през годините, че вече ги бъркаше.

– Добре, Линк. Можеш ли да ни помогнеш? Готвачът разбъркваше тенджерата с ориз, захапал цигара. Погледна ги веднъж-дваж, но си имаше свои грижи.

– Двама мъже пият на масата в дъното, отдалечно, където таванът е по-нисък.

– Да, знам. Аз нямам нищо общо с тая работа, нали?

– Не, Линк. Само ни чуй. – Шърф извади от джоба си комплект солнички. – Сложи ги на поднос заедно с шишенце кетчуп. Иди на масата и уж между другото ги смени с техните, все едно ония са празни. Питай ги не искат ли нещо за ядене или още за пиене. Разбираш ли ме?

Линк кимна, но явно недоумяваше.

– Ъъ, какво има в тия?

– Сол и пипер – каза Шърф. – И едно микрофонче, което ще ни позволи да чуем какво си разправят. Те са престъпници, ясно ли ти е, Линк? Затова ги следим.

– Никак не ми се ще да се забърквам – каза Линк, съзнаващ, че и при най-малката заплаха ще си потроши краката от престараване.

– Недей да ме ядосваш – каза Шърф и разклати солничките.

– Добре де, дадено.

Един келнер ритна с крак летящата врата и мина покрай тях с купчина мръсни чинии. Линк взе солничките.

– И на никой да не казвате – рече той с разтреперан глас.

– Всичко е точно, Линк. Това си е нашата малка тайна. Кажете сега има ли някой празен килер тук? – попита Шърф, докато оглеждаше

задръстената кухня. Отговорът бе излишен. От петдесет години в тая дупка нямаше къде да се завъртиш.

Линк се позамисли, явно искаше да помогне на новите си познайници.

– Не, но точно над бара има малка стаичка, нещо като канцелария.

– Страхотен си, Линк. Иди да свършиш тая работа и ще монтираме едно уредче в канцеларията.

Линк пое внимателно солниците, сякаш щяха да избухнат в ръцете му, и се върна на бара.

Един келнер постави пред Гронк зелена бутилка бира и изчезна.

– Това копеленце знае нещо, нали? – попита Ножа.

– Разбира се. Иначе всичко това нямаше да го има. Защо ще наема адвокат? Защо така ще се запъва? – Гронк изгълта на един дъх половината бира. Беше ожаднял.

Приближи се Линк, понесъл табла с десетина комплекта солници, шишета кетчуп и горчица.

– Вие ще поръчвате ли за ядене, момчета? – попита той най-делово, докато разменяше солниците и шишенцата на масата им.

Бари му махна да изчезва. Гронк каза „Не“. И Линк се отдалечи. На има-няма десетина метра Шърф и още трима агенти се бяха скупчили около малко бюро и разтваряха тежки куфарчета. Един от тях взе слушалки и ги надяна на главата си. Усмихна се.

– Тоя хлапак ме плаши – каза Бари. – Издрънкал е и на адвокатката си, значи стават още двама, дето знаят.

– Да, но той мълчи, Бари. Помисли се. Добрахме се до него. Показах му снимката. Погрижихме се за фургона. Та той умира от страх.

– Знам ли... Няма ли начин пак да се доберем до него?

– Точно сега няма. Нали го прибраха ченгетата. Под ключ е.

– Ясно ти е, че си има начини. Съмнявам се, че охраната е строга, нали е затвор за хлапетии.

– Да, но и ченгетата се боят. Задръстили са болницата. Разхождат се по коридорите в бели престилки. Навсякъде сноват феберейци, преоблечени като доктори. Тия хора изпитват ужас от нас.

– Но те ще му развържат езика. Могат да го включат в програмата за укриване на мишки и да подхвърлят на майката една тлъста пачка. Ще вземат да им купят нов фургон, да речем, два пъти по-голям от първия. Ще ми се скъсат нервите, Пол.

– Не можем да го очистим, Бари.

– Защо не?

– Защото е дете. Защото сега всички в него са зяпнали. Защото тогава ченгетата ще ни погнат и ще ни одерат живи. Няма да стане.

– Какво ще кажеш да ликвидираме майката или брата?

Гронк отпи още една голяма глътка бира и раздражено поклати глава. Беше голям разбойник и знаеше как да побърква хората от страх, но за разлика от приятеля си не беше убиец. Това произволно търсене на жертви го плашеше. Замълча си.

– Или адвокатката, а? – попита Бари.

– Нея защо ще я трепеш?

– Може да мразя адвокатите. Може да изкарам акъла на хлапака и той да стане като брат си. Знам ли?

– Не е много умно да избиваш невинни хора. Той ще си наеме друг адвокат.

– И на него ще светим маслото. Помисли си, Пол, няма ли да е от полза да прочистим малко адвокатското племе? – засмя се Бари. После се надвеси напред и брадичката му бе на сантиметри от солницата. – Помисли си, Пол. Ако ликвидираме адвокатката, после кой нормален ще си сложи главата в торбата? Чат ли си?

– Започваш да превърташ, Бари. Не ти издържат нервите.

– Да, знам. Но нали е страхотна идея? Ако й видим сметката, хлапакът няма да смее и с майка си да говори. Как се казваше тя, Роли или Ралфи?

– Реджи. Реджи Лав.

– Какво е това шантаво име, то не е женско.

– Откъде да знам.

Бари пресуши чашата си и пак щракна с пръст да повика келнера.

– Какви ги приказва тя по телефона? – попита, отново снишил лице над солницата.

– Не знам. Снощи не успяхме.

Ножа изведнъж се разгневи. Злобните му очи засвяткаха.

– Ако всичко е наред, нашият човек ще се вмъкне довечера.

– Какво представлява кантората й?

– Малка е, но в голяма сграда. Трябва да стане лесно. Шърф при- тисна слушалката до ухото си. Двама от колегите му също. Единствени- ят шум в стайката бе лекото съскане на записващото устройство.

– Бива ли ги тия?

– Нане е печен и доста хладнокръвен. Но съдружникът му Кал Си- сън само знае да приказва на едро. Иначе се бои и от сянката си.

– Тая вечер да си свършат работата.

- Дадено.
Бари запали „Кемъл“ без филтър и издуха дима към тавана.
– Охраняват ли и адвокатката? – попита той, присвил очи.
– Мисля, че не.
– Къде живее?
– Има малко апартаментче зад къщата на майка си.
– Само нейно?
– Така ми се струва.
– Значи ще е лесна. Нахълтвате, измъквате я, открадвате едно-друго. Да прилича на неуспешен грабеж, при който нещата са загрубели. Как мислиш?
Гронк поклати глава и се загледа в едно русокосо момиче на бара.
– Как мислиш? – повтори Бари.
– Да, нищо работа.
– Ами тогава да се захващаме. Ти чуваш ли ме, Пол? Пол го чуваше, но отбягваше злите му очи.
– Не съм в настроение да убивам никого – каза той, все още загледан в блондинката.
– Добре тогава. Ще накарам Пирини.

Няколко години по-рано в съседната на Марк килия при епилептичен припадък бе починало дванайсетгодишно дете. Пресата разнищи Центъра, проточиха се тежки дела и макар тогава Дорийн да не беше на смяна, смъртта на детето я разтърси. Случаят се разследва дълго. Уволниха двама души. И въведеха нов правилник.

Дежурството на Дорийн свършваше в пет и на тръгване тя пак се отби при Марк. Беше го наглеждала цял следобед и тревогата ѝ растеше – с всеки изминал час състоянието му се влошаваше. Със собствените си очи Дорийн виждаше как се затваря в себе си и при всяко нейно влизане говори все по-малко. Накрая само се взираше в тавана и дума не отронваше. В пет часа Дорийн доведе и лекарка, която набързо прегледа Марк и заяви, че е физически здрав. Когато тя излезе, Дорийн разтри слепоочията му, сякаш бе някаква добра, грижовна баба, и му обеща да дойде рано-рано утре сутрин, петък. И изпрати още пица.

Марк ѝ каза, че ще гледа да се свести дотогава. Ще се помъчи да оживее тази нощ. Явно, че беше оставила указания, защото едва си бе тръгнала, и надзирателката от горния етаж, ниска дебелана на име Телда, тутакси почука на вратата му и се представи. Следващите четири

часа Телда непрестанно чукаше, влизаше и се блещеше насреща му, сякаш има пред себе си някой перко, на който ей сега силно ще му се разхлопа дъската.

Марк гледа телевизия докато започнаха новините в десет, после си изми зъбите и угаси лампите. Леглото беше съвсем удобно и той се сети за майка си, която трябваше да се мъчи на паянтово детско креватче в стаята на Рики.

Пицата беше поръчана от „Домино“ и не беше някой гьон, поръсен със сирене и размразен в микровълнова печка. Това си беше истинска цица, за която Дорийн сигурно бе платила от джоба си. Леглото беше топло, пицата – истинска, а вратата – заключена. Чувстваше се защитен не само от останалите обитатели на този затвор, от бандите и насилието, което сигурно върлуваше тук, но най-вече от човека с автоматичния нож. Той знаеше името му и носеше снимката му. Човекът, който бе опожарил фургона. Мислеше за него всеки час, всеки миг, откакто изхвъркна от асансьора вчера рано сутринта. И на верандата у мама Лайф все той му бе в ума, и днес в съда, докато слушаше Харди и Мактюн. Тревожеше се, че онзи сигурно още се притайва в болницата, а Даян нищичко не подозира.

Кал Сисън съвсем не мислеше, че е толкова безопасно и забавно да седи посред нощ в една кола, паркирана на Трета улица в центъра на Мемфис; все пак вратите бяха заключени, а под седалката бе пъхнат пистолет. Досегашните му присъди го лишаваха от правото да притежава огнестрелно оръжие, но това беше колата на Джак Нане. Беше спряна на две-три пресечки от сградата „Стерик“, зад някакъв пикап. А иначе във вида на колата нямаше нищо подозрително. Сега, в полунощ, движението бе замряло и рядко се мяркаха хора.

Но ето че двама униформени полицаи бавно приближиха по тротоара и спряха на метър от Кал. Взряха се в него. Той надникна в огледалото и видя още двама. Четири ченгета! Един от тях се тръсна върху багажника и колата се разтресе. Дали часовниковият механизъм на автоматата не показваше, че времето му за паркиране е изтекло? Не, беше платил за цял час, от който не бяха изминали и десет минути. Нане обеща, че ще свърши цялата работа за половин час.

Към застаналите на тротоара се присъединиха още две ченгета и Кал започна да се изпотпява. Притесняваше го пистолетът, защото беше на изпитателен срок, но един добър адвокат можеше да убеди властите,

че Кал няма нищо общо с оръжието; то просто не е негово, а той в момента служи за шофьор на Нане.

Една полицейска кола с обикновена регистрация спря зад неговата и от нея излязоха двама цивилни агенти. Станаха осмина!

Единият от цивилните ченгета, който беше по джинси и памучна фланелка, се наведе към прозорчето и показа на Кал значката си. На съседната седалка имаше радиостанция и преди трийсет секунди просто трябваше да натисне синьото копче, за да предупреди Нане. Но сега бе твърде късно. Ченгетата го обградиха изневиделица.

Бавно свали стъклото на прозореца си. Онзи се надвеси към него и лицата им се приближиха на сантиметри едно от друго.

– Добър вечер, Кал. Казвам се лейтенант Бърд от мемфиското полицейско.

Изгръпна от ужас, щом чу името си, но се опита да запази спокойствие.

– С какво мога да съм ви полезен, господин лейтенант?

– Къде е Джак?

Сърцето му слезе в петите, обля го пот.

– Кой Джак?

Кой Джак ли? Бърд погледна през рамо и се засмя на колегата си. Униформените ченгета бяха обградили колата.

– Джак Нане. Твоят добър приятел. Къде е той?

– Не съм го виждал.

– Ама че съвпадение! И аз не съм. Поне през последните петнайсет минути. Всъщност видях го на кръстовището на Втора и Юниън преди няма и половин час и той слизаше от тази кола. А ти продължи и ето ти изненада – засичаме се тук.

Кал започваше да се задушава.

– Не знам за какво говорите. Бърд отключи вратата и я отвори.

– Излизай, Кал – нареди той и Кал се подчини. Бърд затръшна вратата и с един замах го прилепи към нея. Заобиколиха го четирима. Останалите трима гледаха към сградата „Стерик“. Бърд доближи лице до неговото.

– Чуй ме, Кал. За съучастничество при взлом се дават седем години. Имаш три по-раншни присъди, тъй че ще те съдят като рецидивист и познай в такъв случай колко ще откараш?

Зъбите на нещастника тракаха, тялото му се тресеше. Поклати глава, сякаш нямаше представа и искаше Бърд да му каже.

– Трийсет години без право на обжалване.

Кал затвори очи и едва не се срина на земята. Дъх не можеше да си поеме.

– Виж сега какво – продължи ченгето. – Ние не се притесняваме много за Джек Нане. Като си инсталира микрофоните в кантората на мисис Лав, отпред ще го чакат наши момчета. Те имат грижата да го арестуват. Но ни се струва, че той не е от много приказливите. Разбираш ме, нали?

Кал тутакси кимна.

– Затова решихме, че може да се съ согласиш на една сделчица. Да ни помогнеш малко, а? Ясно ти е за какво говоря.

Кал продължаваше да кима, вече по-енергично.

– Помислихме си, че можеш да ни кажеш каквото ни интересува, а в замяна на тази услуга ние ще те пуснем.

Кал се втренич безпомощно в него. Долната му челюст увисна, сърцето заблъска в гърдите му. Бърд посочи към отсрещния тротоар.

– Виждаш ли оная пряка, Кал?

Кал погледна с надежда към пустата уличка.

– Да – побърза да отвърне той.

– Е, твоя си е. Казваш ми каквото искам да чуя, и си заминаваш по нея. Окей? Предлагам ти трийсет години свобода, Кал. Не бъди глупав.

– Окей.

– Кога се връща Гронк от Ню Орлиънс?

– Утре сутринта към десет.

– Къде е отседнал?

– В „Холидей Ин“.

– Номерът на стаята?

– Седем-осем-две.

– Къде са Боно и Пирини?

– Не зная.

– Хайде, Кал, не ни нрави на глупаци. Къде са те?

– В седем-осем-три и в седем-осем-четири.

– Кой друг от Ню Орлиънс е тук?

– Това са. Трима, доколкото знам.

– Да очакваме ли и други гости?

– Честна дума, нямам представа.

– Кроят ли някакви планове да нападнат момчето, семейството му или адвокатката?

– Говори се по принцип, но нищо конкретно. Там без мене обаче.

– Зная, Кал. Някакви планове да се подслушват и други телефони?

- Мисля, че не. Само на адвокатката.
- И дома й ли?
- Не съм чувал.
- Никакви други микрофони, така ли?
- Поне аз не знам.
- Някакви планове за убийства?
- Не.
- Лъжеш. Ще те прибера, Кал, и трийсет години не ти мърдат.
- Честна дума, заклевам се.

Внезапно Бърд го зашлеви по лявата буза, после го сграбчи за яката и я стегна около врата му. Устата на Кал зейна, очите му щяха да изхвъркнат.

– Кой подпали фургона? – изръмжа насреща му Бърд и го притисна към колата.

- Боно и Пирини – каза той без никакво колебание.
- Ти участваше ли?
- Заклевам се, че не.
- Някакви други планове за ножари?
- Не, доколкото знам.
- Тогава какво, по дяволите, търсят тук, Кал?
- Ами чакат, слушват се. Да са наблизно, ако нещо се наложи. Зависи какво ще направи хлапето.

Бърд го стисна още по-здраво и изсъска насреща му:

- Една само лъжа, и ще те скапя. Разбра ли ме?
- Не лъжа, заклевам се – рече с изтънял глас Кал. Бърд го пусна и кимна към пресечката.
- Заминавай и никакви издънки повече.

Стената от ченгета се разтвори и Кал слезе на платното. Упъти се с широка крачка към пресечката и скоро хукна през мрака.

Петък сутрин. Реджи отпиваше от силното черно кафе в сумрака, предшестваш зората. Чакаше я нов непредвидим ден като защитник на Марк Суей. Беше прохладна безоблачна сутрин, първата от многото подобни през септември, първият предвестник, че иде краят на горещото мемфиско лято. Тя се полюляваше върху плетения стол на задното балконче и се мъчеше да подреди в ума си изминалите пет часа от своя живот.

От полицията позвъниха към един и половина, казаха, че някой е проникнал в нейната кантора, и я помолиха да иде незабавно. Тя се обади на Клинт и двамата се появиха заедно пред петима-шестима чакащи ги полицаи. Бяха оставили Джек Нане първо да си свърши мръсната задача и чак като излязъл от сградата, тогава го спипали. Показаха на Реджи и Клинт трите микрофона и миниатюрните предаватели, залепени в слушалката. Нане си бил свършил работата майсторски, казаха те.

Размонтираха устройството пред очите ѝ и внимателно прибраха микрофоните като веществен материал. Обясниха ѝ как е влязъл Нане и на няколко пъти подчертаха, че е оставила кантората без алармена система. Отвърна им, че не държи на охранителните мерки. Вътре нямало нищо особено ценно.

Провери досиетата; явно не бяха докосвани. Досието на Марк бе оставено в куфарчето ѝ у дома; и докато спеше го държеше до себе си. Клинт огледа бюрото си и каза, че има вероятност Нане да е ровил из неговите папки. Но бюрото му не било толкова подредено, та лесно да установи това.

Обясниха ѝ, че знаели за акцията и причакали Нане, но не ѝ казаха откъде са научили. Пуснали го да проникне лесно в сградата – оставили отключени врати, охраната била отслабена и тъй нататък, – но го следели десетина мъже. Бил задържан в полицията, ала засега мълчал. Един агент я дръпна настрана и поверително снишил глас, ѝ обясни за връзката между Нане, Гронк, Боно и Пирини. Не били открили последните двама – напуснали хотелските си стаи. Гронк бил в Ню Орлиънс и те го държали под око.

Нане щял да изкара две-три години в затвора, а можело и повече. В един миг ѝ се прииска смъртно наказание.

Полицайте си отидоха. Към три двамата с Клинт бяха вече сами в

опразнената кантора, сами със стряскащата новина, че някой с много опитна ръка е понечил да им заложи капан. Тук беше влизал човекът, нает от убийци, да им помогне да разберат налагат ли се още убийства. Кантората я потисна и не след дълго те си тръгнаха. По пътя се отбиха в едно кафене.

И тъй, останала с трите часа сън, в очакване на нов съсипващ ден, тя пиеше кафето си и гледаше порумения небосклон на изток. Сети се за Марк – как бе дошъл в кантората ѝ в сряда, прогизнал от дъжда и онемял от страх. Тогава ѝ разказа как го е заплашил човекът с ножа, големият и грозен мъж, размахал тяхната семейна снимка. Тя бе потресена от разказа на дребничкото разтреперано дете. Беше страшно да слушаш всичко това, но все пак тогава ужасът бе преживян от друг. А сега острието се бе насочило към нея.

Тогава беше сряда, а сега – петък, и същите бандити бяха подгонили и нея. Нещата ставаха далеч по-опасни. Малкият ѝ клиент бе на сигурно място в ареста, а тя седеше тук, сама сред мрака, и мислеше за Боно и Пирини.

Макар че колата не се виждаше от къщата на мама Лайф, тя бе паркирана наблизко. Двама агенти от ФБР стояха на пост, за всеки случай. Реджи се бе съгласила.

Представи си хотелска стая със спуснати завеси, облаци цигарен дим и празни бирени шишета, нахвърляни по пода. Около масичка с касетофон се бяха скупчили размъкнати престъпни типове и слушаха гласа ѝ. Тя приказваше с клиенти, с доктор Левин, с мама Лайф, сякаш разговорът си е само между тях. Ония се отегчаваха и само от време на време някой се подсмиваше или пък скърцаше със зъби.

Марк не се обаждаше в кантората, тъй че подслушвателната им стратегия бе смешна. Тия типове явно смятаха, че той знае за Бойет, а също и че двамата с адвокатката му са толкова тъпи, та да обсъждат това по жиците.

Телефонът в кухнята иззвъня и Реджи скочи. Погледна часовника си – шест и двайсет. Сигурно пак неприятности, защото иначе кой щеше да я търси в този час. Влезе и вдигна на четвъртото позвъняване.

– Ало?

Беше Хари Рузвелт.

– Добро утро, Реджи. Извинявай, че те събуждам.

– Будна съм, Хари.

– Чете ли вестниците? Тя преглътна мъчително.

– Не. Какво има?

– Голяма статия на първа страница с две снимки на Марк – едната при излизането му от болницата „арестуван“, както пише, другата е при напускането на съда с полицаите от двете му страни. Авторът е Мьолер Шика, който е осведомен прекрасно за нашето заседание. Пише, че Марк е отказал да отговаря на въпросите ми за Бойд Бойет и че съм го пратил в ареста заради неуважение на съда. От всичко излиза, че съм едва ли не Хитлер.

– Но откъде знае какво е било?

– Цитира неназовани източници.

Тя започна да прехвърля в главата си присъстващите.

– Да не е бил Финк?

– Съмнявам се. Нищо не може да спечели от тази информация, а твърде много рискува. Във всеки случай, не е бил някой много умен.

– Точно затова ти казах Финк.

– Тук си права, но се съмнявам да е някой юрист. Решил съм да призова Мьолер да се яви в съда по обяд. Ще поискам да ми каже източника си. Ако ли не, пращам го в ареста.

– Прекрасна идея!

– Няма да отнеме много време. А след това ще продължим с Марк. Така добре ли е?

– Разбира се, Хари. Чуй, има нещо, което трябва да знаеш. Тази нощ имах неприятности.

– Целият съм слух – рече той.

Реджи му разказа набързо за микрофоните, а после специално наблегна на Боно и Пирини, които бяха на свобода.

– Боже господи! – възкликна Хари. – Тези хора са ненормални.

– И опасни.

– Страх ли те е?

– Разбира се, че ме е страх, Хари. Ужасно е да знаеш, че те следят на всяка крачка.

Последва дълго мълчание от другия край на линията.

– Реджи, при тези обстоятелства няма да освободя Марк, поне не днес. Дай да видим какво ще стане в събота и неделя. Там е на много по-сигурно място.

– Съгласна съм.

– Говори ли с майка му?

– Да. Не беше много въодушевена от идеята за защитна програма. Ще ѝ трябва време да премисли. Тя горката е с много изопнати нерви.

– Гледай да я убедиш. Ще може ли да дойде днес? Ще ми се да се

срещнем.

– Ще опитам.

– Хайде, до обяд.

Реджи си наля още кафе и се върна на бал кончето. Аксла спеше под люлеещия се стол. Първите утринни лъчи пропълзяха между дърветата. Седеше със свити колене, подпъхнала хавлиения халат под босите си крака, и стискаше топлата чаша между двете си длани. Вдъхваше аромата на кафето и си мислеше колко много мрази пресата. Значи цял свят щеше да научи за разпита. За каква поверителност ставаше дума? Сега малкият ѝ клиент бе много по-уязвим. Всекиму ставаше ясно, че таи нещо, което не бива да знае. Ако ли не, защо отказваше да говори, след като съдията му нареждаше?

С всеки изминал час играта ставаше по-опасна. А от нея, Реджи Лав, адвокатката, юридическата съветничка се очакваше да знае всички отговори и да дава безпогрешни напътствия. Марк щеше да я поглежда с онези уплашени сини очи и да пита какво да прави сега, после, след това. А тя откъде да знае, ей Богу!

Та те и нея подгониха...

Дорийн събуди Марк рано. Беше му приготвила кифлички с боровинково сладко. Самата тя гризеше една от тях и го гледаше загрижено. Марк седеше на един стол, хванал в ръка кифличка, която не докосваше, и само се взираше в пода с празен поглед. По едно време бавно вдигна кифличката към устата си, гризна съвсем мъничко, после я отпусна на коленете си. Дорийн наблюдаваше всяко негово движение.

– Добре ли си, душице? – попита го тя. Марк кимна бавно и изрече с глух дрезгав глас:

– Ох, добре съм.

Дорийн го потупа но коляното, погали го по рамото. Очите ѝ бяха присвити и тя изглеждаше много притеснена.

– Цял ден съм дежурна – каза тя, като се запъти към вратата. – Ще те наглеждам.

Марк все едно не я чу и само едва-едва лизна боровинковото сладко. Когато вратата се затвори и щракна, той тутакси налага цялата кифличка и посегна за друга.

Дорийн се върна след двацет минути.

– Ела с мене, Марк – рече тя. – Имаш свиждане. Щом бе чул подрънкването на ключовете, мигом се бе оклюмал. С този блуждаещ

поглед приличаше на отнесен в друг свят.

– Кой е тук? – попита той с вяло.

– Адвокатката ти.

Изправи се и затътри крака след Дорийн.

– Сигурен ли си, че се чувстваш добре? – попита тя, надвесила се над него. Той бавно кимна и двамата заслизаха по стълбите.

Реджи го чакаше в една приемна на по-долния етаж. Тя и Дорийн се поздравиха мило – бяха стари познати – и вратата се заключи. Седнаха от двете страни на ниска кръгла масичка.

– Приятели ли сме още? – попита тя с усмивка.

– Аха. Извинявай за вчера.

– Няма защо да се извиняваш, Марк. Разбирам те, повярвай ми. Добре ли спа?

– Да. Много по-добре, отколкото в болницата.

– Дорийн каза, че се притеснява за теб.

– Нищо ми няма.

– Добре. – Реджи извади вестник от куфарчето си и го сложи на масата. Той зачете бавно.

– Три дни поред заемаш първата страница – каза Реджи, опитвайки се да изтръгне усмивка от него.

– Мислех, че заседанието е закрито.

– Така се смяташе. Рано сутринта ми се обади съдията Рузвелт. Беше много ядосан от цялата тази история.

Възнамерява да призове журналиста и да му даде да се разбере.

– Вече е късно, Реджи. Статията е вече излязла. Всички я виждат. От ясно по-ясно е, че съм детето, което знае доста много.

– Прав си. – Тя мълча, докато Марк прочете статията още веднъж и разгледа снимките си.

– Говори ли с майка ти?

– Да. Вчера следобед към пет. Стори ми се много отпаднала.

– Така е. Видях я, преди ти да си се обадил. Не се отделя от леглото на Рики, защото вчера му дойде много.

– Аха. Заради тия тъпи ченгета. Дай да ги съдим.

– Ще го отложим за по-нататък. Сега трябва да обсъдим друго. След като си отиде вчера, съдията Рузвелт поговори с адвокатите и с ФБР. Иска да ви включат в защитната програма за свидетели, тебе, майка ти и Рики. Смята, че това е най-добрият начин да се опазите и аз съм склонна да се съглася с него.

– Каква е тя?

– ФБР ви премества на ново място, което ще се пази в тайна и ще е далеч отук. Сменяте си имената, училището и всичко. Майка ти започва нова работа, която е много по-добре заплатена, а не по шест долара на час. Като изкарате там няколко години, могат да ви преместят другаде, за всеки случай. Ще изпратят Рики в много по-добра болница и ще стои там, докато оздравее. И за всичко, то се знае, плаща правителството.

– Ще мога ли да си купя ново колело?

– Разбира се.

– Не бе, това на майтап. Веднъж гледах един такъв филм. За мафията. Един ги портеше на ФБР и ченгетата му помогнаха да изчезне. Направи си пластична операция. Намериха му нова съпруга и тъй нататък. Изпратиха го чак в Бразилия или нещо от тоя род.

– И какво стана?

– Цяла година го търсиха, но го спипаха. И него, и жена му пречукаха.

– Това е било като за филм. Ти наистина нямаш друг избор, Марк. Нищо по-сигурно.

– И, разбира се, трябва да им кажа всичко, преди да ми уредят тия прекрасни работи, нали така?

– Това е част от сделката.

– Мафията никога не забравя, Реджи.

– Прекалено много филми си гледал, Марк.

– Може би. Но случвало ли се е някой от тая програма все пак да бъде очистен?

Отговорът беше положителен, но тя не можеше да цитира случай.

– Не зная, но ще се срещнем с тях и ще ги попиташ каквото искаш.

– Ами ако не искам да се срещам? Ами ако искам да си стоя в малката килийка, докато стана на двайсет години и съдията Рузвелт най-накрая умре? Тогава ще мога ли да изляза от ареста?

– Добре значи. А какво ще стане с майка ти и Рики? С тях какво ще стане, като ги изпишат от болницата и няма къде да отидат?

– Могат да дойдат тук, при мен. Дорийн ще се грижи за нас.

Ах, хитрецът, винаги имаше отговор. Беше невероятен за своите единайсет години. Тя помълча малко и му се усмихна. Той я изгледа начумерено.

– Слушай, Марк, ти вярваш ли ми?

– Да, Реджи, вярвам ти. Ти си единственият човек на света, на който сега вярвам. Тъй че моля те, помогни ми.

– Не е толкова лесно, Марк.

– Зная.

– Единственото, което ме интересува, е да си в безопасност. Ти и твоето семейство. И съдията Рузвелт мисли така. Ще минат няколко дни, докато се уточнят подробностите от програмата. Вчера съдията нареди на ФБР да се заемат с това моментално и аз смятам, че няма по-добър изход.

– Говори ли за това с мама?

– Да. Иска още да го обсъждаме. Но смятам, че й допадна.

– Ами откъде знаеш, че всичко ще е наред, Реджи? Напълно ли е сигурно?

– Никога нищо не е напълно сигурно. Гаранции няма.

– Колко прекрасно! Може да ни открият, но може и не. Поне ще ни е вълнуващ животът, нали?

– Ти можеш ли да предложиш нещо по-добро?

– Разбира се, много е просто. Вземаме си застраховката за фургона. Намираме си друг и се преместваме в него. Аз дума не обелвам и си живеем мирно и щастливо. Все ми е едно дали ще открият трупа. Хич не ми пука.

– Много съжалявам, Марк, но това не може да стане.

– Защо не?

– Защото си нямал късмет. Научил си нещо много важно и докато не го кажеш, вечно ще си имаш неприятности.

– А като го кажа, може да ме очистят.

– Не мисля така, Марк.

Той кръстоса ръце пред гърдите си и затвори очи. На лявата си буза имаше синина, която едва-едва започваше да се разсейва. Беше петък. Клифърд го удари в понеделник и макар на него да му се струваше, че са минали седмици, синината му напомняше, че нещата се развиват много скоростно. Още си беше раните от схватката, горкият.

– Къде ще идем? – попита той кротко, без да отваря очи.

– Много надалеч. Мистър Луис от ФБР спомена за някаква детска психиатрична клиника в Портланд, която се смятала за една от най-добрите. Там ще настанят Рики и ще положат всякакви грижи.

– Може ли да ни проследят?

– ФБР ще ви пази. Втрещиха се един в друг.

– Защо така изведнъж взе да вярваш на ФБР?

– Защото няма друг, на който да вярвам.

– Колко време ще се урежда всичко това?

– Има два проблема. Първият е подготвянето на документите и формалностите. Мистър Луис каза, че ще им трябва една седмица. Вторият е Рики. Може би доктор Грийнуей няма да разреши да го местят поне няколко дни.

– Значи със сигурност ще съм в ареста още една седмица?

– Така изглежда. Много съжалявам.

– Няма що да съжаляваш, Реджи. Вече посвикнах. Мога и много дълго да изкарам, само и само да ме оставят на мира.

– Това няма да стане обаче.

– Трябва да поговоря с мама.

– Тя може би ще дойде днес на заседанието. Съдията Рузвелт я вика. Предполагам, че ще я срещне насаме с хората от ФБР, за да обсъдят програмата.

– Щом оставам в ареста, защо ще правим заседание?

– Обвинен ли си в неуважение на съда, съдията е длъжен да те привиква периодично, за да ти даде възможност да се пречистиш, тъй да се каже. С една дума, да направиш каквото той иска.

– Ама че гаднярски закон, Реджи. Много е тъп, нали?

– Понякога, да.

– Снощи ми хрумна нещо много шантаво, докато се мъчех да заспя. Помислих си... ами ако трупът не е там, където казва Клифърд. Ами ако Клифърд си е дрънкарел врели-некипели, щото е откачалник? Сещала ли си се за такава възможност, Реджи?

– Да, неведнъж.

– Представи си, че всичко това е един блъф, и толкова. Просто шегичка.

– Няма как да го разберем, Марк.

Той потърка очи и хлъзна назад стола си. Стана и нервно взе да кръстосва из стаята.

– Значи се грабваме и тръгваме. Каквото било, било. Лесно ти е на тебе, Реджи. Няма ти да се мятат кошмари. Ще си караш живота, все едно нищо е нямало. Ти и Клинт. И мама Лайф. Хубава канторка. Много клиенти. Ами ние? Ние какво да правим? Ще треперим от страх до края на живота си.

– Мисля, че няма.

– Но не си много сигурна, Реджи. Лесно е да седиш тук и да викаш, че всичко ще се оправи. Не ти си слагаш главата в торбата.

– Нямах друг изход, Марк.

– Как да нямам? Мога да лъжа.

Това беше едно най-обикновено заседание за отсрочка на дело, досадна и рутинна размяна на реплики между засегнатите страни, но когато подсъдимият беше Бари Мулдано, Ножа, а защитникът Уилис Апчърч, работата изглеждаше другояче. Като се притури и суетата на почитаемия Рой Фолтриг и умелите манипулации с пресата, осъществявани от Уоли Бокс, тази нищо и никаква съдебна процедура привлече толкова обществено внимание, колкото ако предстоеше екзекуция. Съдебната зала на негова светлост Джеймс Ламонд бе претърпкана от любопитни журналисти и разни завистливи адвокати, които си имаха по-важна работа, но предпочетоха да влязат тук. Тълпяха се в залата, разговаряха със сериозни физиономии и току поглеждаха към репортерите. Камерите и микрофоните привличаха съдиите както кръвта – акулите.

Зад преградата, отделяща зрители от актьори, стоеше Фолтриг, заобиколен от своите помощници, и намръщено шепнеше нещо, сякаш подготвяше нападение. Беше облечен в най-официалния си костюм – тъмен, с елече и бяла риза, копринена вратовръзка на сини и червени райета, идеална прическа и ослепително лъснати обувки. Гледаше към публиката, но, естествено, бе твърде зает, за да забелязва когото и да било. Насреща му стоеше Мулдано, обърнал гръб на граещите зяпачи, и се правеше, че никой не го интересува. Беше с черен костюм. Опашницата му беше пригладена и краят ѝ се извиваше при ръба на яката. Уилис Апчърч седеше край масата на защитата с лице към журналистите и оживено разговаряше с някакъв юрист. Ако някой можеше да надмине Фолтриг по тщеславие, то това бе Апчърч.

Мулдано още не знаеше, че осем часа по-рано в Мемфис е бил арестуван Джек Нане. Не знаеше, че Кал Сисън е изпял всичко. Боно и Пирини също не се бяха обаждали и Бари изпрати Гронк обратно в Мемфис, без да подозира за снощните събития.

Фолтриг потриваше ръце от задоволство. Въз основа на записа със солницата в понеделник щеше да предяви обвинения срещу Мулдано и Гронк. Лесно щеше да ги осъди. В кърпа му бяха вързани. Мулдано го чакаха пет години затвор за възпрепятстване на правосъдието.

Но Рой не се беше добрал до трупа. Обвиненията за възпрепятстване на правосъдието нямаше да му донесат славата, на която щеше да се радва при един тежък процес за убийство, в който да се покажат цветни снимки на разложения труп и докладът на експертите за траекторията на куршума. Един такъв процес щеше да трае седмици наред и Рой

щеше да е на екрана всяка божа вечер. Само като си го представеше!

Рано тази сутрин изпрати Финк в Мемфис с призовките за момчето и адвокатката от разширения състав съдебни заседатели. Това щеше да пооживи малко нещата. В понеделник следобед щеше да разпита момчето и с малко повече късмет, току-виж, намерил трупа още същата вечер. Тази мисъл го задържа в кабинета му до три сутринта. Сега сновеше между бюрото на съдебната секретарка и своя стол, като поглеждаше кръвнишки към Мулдано, но той се правеше, че не го забелязва.

Един униформен служител застана пред съдийската маса и гръмогласно нареди всички да седнат. Съдия на днешната сесия щял да бъде почитаемият Джеймс Ламонд. Ламонд се появи от служебния вход, съпроводен до мястото си от чиновник с куп тежки папки в ръце. Наскоро навършил петдесет, Ламонд се смяташе за невръстно дете сред федералните съдии. Бе типичен представител на армията съдии, назначени от Рейгън – много делови, с каменно лице, което подсказваше, че не търпи празните приказки. Беше федерален прокурор на южната част на Луизиана точно преди Фолтриг и мразеше своя наследник не по-малко, отколкото го мразеха всички останали. Шест месеца след поемане на поста Фолтриг бе започнал да размахва разни диаграми и графики, с които статистически да докаже колко по-ефективно работи сега прокуратурата, отколкото по време на предшественика му. Увеличил се е броят на обвинителните актове. Търговците на наркотици са зад решетките. Държавните чиновници имат страх от закона. Настанали са тежки дни за престъпниците и се води битка за защита на обикновения гражданин, защото той, Рой Фолтриг, е главният федерален прокурор на областта.

Беше глупав ход, защото обиди Ламонд и разгневи останалите прокурори и съдии. Никой не примираше от любов към него.

Ламонд огледа претъпканата зала. Всички седнаха.

– Много съм поласкан – започна той – от днешния интерес към нашата институция, но, честно казано, това е едно най-обикновено заседание за разглеждане на молба. – Той стрелна начумерено Фолтриг, който се бе обградил от шестима асистенти. Апчърч бе наел двама местни адвокати за помощници. – Съдът е готов да разгледа молбата за отсрочка на делото, внесена от обвиняемия Бари Мулдано. Съдът заявява, че процесът е насрочен за след три седмици, смятано от следващия понеделник. Мистър Апчърч, вие сте внесли молбата, вие имате думата. И моля да бъдете по-кратък.

За всеобщо учудване Апчърч наистина бе кратък. Той просто изложи това, което всички знаеха за покойния Джероум Клифърд, и обясни

на съда, че му предстоял процес във Федералния съд в Сейнт Луис точно след три седмици, смятано от следващия понеделник. Говореше гладко, беше спокоен и се чувстваше като у дома си в тази непозната му зала. Необходимо било датата да се промени, обясни той със завидна деловитост, защото му трябвало време да подготви защитата си за един несъмнено дълъг процес. Цялата му реч трая десет минути.

– Колко време ви е необходимо? – попита Ламонд.

– Ваша светлост, графикът ми е много натоварен с дела и ми се ще да ви го покажа. Ако трябва честно да кажа, шест месеца ще са една приемлива отсрочка.

– Благодаря. Нещо друго?

– Не. Благодаря ви, ваша светлост.

Апчърч още не бе седнал на стола си, когато Фолтриг се отправи към подиума пред съдийската маса. Хвърли поглед на бележките си и понечи да заговори, когато Ламонд вметна съкрушително:

– Мистър Фолтриг, надявам се, че предвид създадите се обстоятелства няма да отречете необходимостта от по-дълга отсрочка.

– Не, ваша светлост, по принцип не отричам това. Но смятам, че шест месеца са прекалено дълго време.

– Тогава колко бихте предложили?

– Един-два например. Вижте, ваша светлост, аз...

– Няма да стоя тук да слушам пазарлъци за два месеца ли, за шест ли, за три ли, за четири ли... Щом приемате, че обвиняемият има право на отсрочка, тогава ще насроча делото, когато ми позволи моят график.

Ламонд знаеше, че на Фолтриг му е нужна отсрочка много повече, отколкото на Мулдано. Но нямаше как да я поиска. Правосъдието винаги трябваше да е в атака. Прокурорите бяха неспособни да поискат повече време.

– Добре, ваша светлост – извиси глас Фолтриг, – но според нашето мнение ненужните отсрочки трябва да се отбягват. Това дело и без това се проточи много.

– Да не би да намеквате, че съдът се размотава, мистър Фолтриг?

– Не съдът, ваша светлост, а обвиняемият. За каквото му скимне, внася молби, само и само да пречи на обвинението. Върти, суче...

– Мистър Фолтриг, досегашният адвокат е покойник. Мистър Клифърд не може да внася повече молби. А сега обвиняемият има нов адвокат, който, доколкото виждам, е предявил само едно искане.

Фолтриг погледна бележките си и лицето му бавно започна да почервява. Не беше се надявал да излезе победител, но пък не и да

получи юмрук в зъбите.

– Имате ли да кажете нещо, отнасящо се до конкретния предмет на заседанието? – попита негова светлост, сякаш досега Фолтриг не бе изрекъл нищо съществено.

Той стисна бележника си и с гневна крачка се оттегли от подиума. По-добре да беше пуснал някой от помощниците си да направи възражението.

– Нещо друго, мистър Апчърч? – попита Ламонд.

– Не, сър.

– Много добре. Благодаря на всички ви за проявения интерес. Съжалявам, че всичко мина съвсем набързо. Следващия път ще сме по-подробни. Скоро ще определя новата дата на процеса.

Почти веднага след това Ламонд напусна залата. Репортерите се изнизаха навън, а Фолтриг и Апчърч, разбира се, предвидливо излязоха след тях и се запътиха към двата противоположни края на коридора, където дадоха импровизирани пресконференции.

В своя бурен журналистически живот Мьолер Шика бе писал репортажи за затворнически бунтове, изнасилвания и кървави побоища, неведнъж бе стоял пред решетки и дебели железни врати, но още никога не бе попадал от другата им страна. Макар че тая мисъл го тормозеше през цялото време, той намираще сили да запази хладнокръвие и да се преструва на самоуверен репортер, който твърдо вярва в Първата поправка на Конституцията. От двете му страни стояха адвокати – добре платени сътрудници на голяма юридическа фирма, която се грижеше за интересите на „Мемфис Прес“ от десетилетия насам. През последните два часа те непрекъснато му повтаряха, че Конституцията на Съединените американски щати е на негова страна и ще го защити в този тежък ден. Шика беше облечен с джинси, сафари и вехти каубойски ботуши – типичен фронтови репортер.

Хари не се стряскаше от самоуверената физиономия на този жалък плъх. Още по-малко го стряскаха двамата елегантни републиканци от оная префърцунена порода, която досега не бе осквернявала с присъствието си неговата съдебна зала. Но въпреки всичко Хари се тревожеше. Седнал на съдийското място, той за десети път препрочиташе сутрешната статия на Шика. Същевременно преглеждаше материалите по някои типични дела, свързани с Първата поправка и тайната на журналистическите източници. Не бързаше – искаше онзи негодник да се попече на бавен огън.

Вратите бяха заключени. Приятелят на Шика, полицаят Гриндър, стоеше нервно край свидетелското място. По заповед на Хари още двама униформени полицаи бяха застанали зад Шика и неговите адвокати. Изглеждаха напрегнати, готови за действие. Шика и адвокатите явно не харесваха това, но се нравеха на разсеяни.

Същата стенографка, само че днес с още по-къса поличка, разсеяно чегърташе ноктите си и чакаше да бликнат словесните потоци. Същата нацупена стара дама седеше отстрани и прелистваше „Нашънъл Инкуайърър“. Чакаха търпеливо. Наближаваше девет и половина. Както винаги, дневният ред беше претоварен и заседанията изоставаха от графика. Марша бе приготвила на Хари солиден сандвич за някоя от кратките паузи. Следващото заседание щеше да бъде посветено на Марк Суей.

Съдията се подпря на лакти, приведе глава и огледа свирепо Шика,

чиито петдесетина килограма едва ли се равняваха и на една трета от теглото на Хари.

– Протокол – излая той и стенографката незабавно зашари с молива.

Въпреки цялото си хладнокръвие Шика подскочи на стола и се изопна като струна.

– Мистър Мьолер, призовах ви пред този съд, тъй като сте нарушили законите на щата Тенеси и по-специално раздела, свързан с тайната на закритите съдебни заседания: Въпросът е много сериозен, защото става дума за безопасността на едно малко дете. За жалост в закона не са предвидени никакви санкции освен обществено порицание. – Хари свали очилата, избърса ги с носна кърпичка и продължи със скръбния глас на старец, който мъмри непрокопсания си внук: – И тъй, мистър Мьолер, макар да съм дълбоко засегнат от вас и вашата статия, много повече ме тревожи фактът, че сведенията са стигнали до вас чрез трето лице. Лице, което е присъствало в тази зала по време на вчерашното заседание. Сериозно съм обезпокоен от вашия източник на информация.

Гриндър се облегна назад и притисна крака към стената, защото коленете му трепереха. Не смееше да погледне Шика. Само преди шест години бе прекарал инфаркт и ако не се овладееше сега, можеше да го сполети нещо по-лошо.

Хари посочи с широк замах свидетелското кресло.

– Заповядайте, мистър Мьолер. Бъдете ми скъп гост. Нацупената старица поднесе Библията за клетва. Шика праметна върху коляно вехтия си ботуш и потърси с поглед подкрепа от адвокатите. Те бяха извърнали глави настрани. Гриндър съзерцаваше плочките под краката си.

– Говорите под клетва, мистър Мьолер – напомни Хари още преди да са заглъхнали последните думи.

– Да, сър – измънка Шика, полагайки немощни усилия да се усмихне на грамадния мъж, който седеше далече горе и го гледаше над преградата на свидетелското място.

– Вие ли съчинихте днешната статия, подписана с вашето име?

– Да, сър.

– Сам ли я написахте, или някой ви помогна?

– Ами... лично написах всяка дума, ако това имате предвид, ваша светлост.

– Точно това имам предвид. В четвъртия абзац на тази статия пишете следното, цитирам: „Марк Суей отказа да отговаря на въпроси, свързани с Бари Мулдано и Бойд Бойет.“ Край на цитата. Вие ли

написахте това, мистър Мьолер?

– Да, сър.

– А присъствахте ли по време на вчерашното заседание, докато детето даваше показания?

– Не, сър.

– Бяхте ли в тази сграда?

– Аз... да, сър, бях в сградата. Не е забранено, нали?

– По-кратко, мистър Мьолер. Тук аз задавам въпросите, а вие отговаряте. Разбрахте ли същността на отношенията ни?

– Да, сър.

Шика отправи умотелен поглед към адвокатите, но в момента и двамата четяха вгълбено някакви документи. Стори му се, че е останал съвсем сам на този свят.

– Значи не присъствахте на заседанието. Кажете тогава, мистър Мьолер, как узнахте, че детето е отказало да отговаря на въпросите ми за Бари Мулдано и Бойд Бойет?

– Имах осведомен източник.

На Гриндър и през ум не му бе минавало, че могат да го нарекат осведомен източник. Беше най-обикновен униформен съдебен служител, който носеше пистолет, имаше оскъдна заплата и куп неплатени сметки. От магазина за конфекция се канеха да съдят жена му заради подписване на чекове без покритие. Искаше да избърше потта от челото си, но не смееше да помръдне.

– Осведомен източник – подигравателно повтори Хари. – Разбира се, мистър Мьолер. Така и предполагам. Не сте били тук. Някой ви е казал. Това означава, че имате източник. Е, и как се нарича вашият осведомен източник?

По-възрастният адвокат веднага скочи на крака. Беше облечен като типичен представител на солидна фирма – безупречен черен костюм, бяла риза, черни обувки и червена вратовръзка с предизвикателна жълта ивица. Фамилията му беше Алифант. Като член на управата, рядко се мяркаше в съдебните зали.

– Разрешете да се намеся, ваша светлост.

Хари направи кисела физиономия и бавно откъсна поглед от свидетеля. Челостта му провисна, сякаш бе поразен от наглата намеса. Той се навъси към Алифант, който упорито повтори:

– Разрешете да се намеся, ваша светлост. След безкрайно мълчание Хари запита:

– За пръв път идвате в моя съд нали, мистър Алифант?

– Да, сър – отвърна адвокатът.

– Така си и мислех. Тук май не е за хора от вашия калибър. Колко адвокати имате във фирмата, мистър Алифант?

– Сто и седем според последната справка. Хари тихичко подсвирна и поклати глава.

– Брей, много народ. Практикува ли някой от тях в Съда за малолетни?

– Сигурен съм, че има такива, ваша светлост.

– И по-точно?

Алифант пхна едната си ръка в джоба, а с другата разсеяно опипа ръба на бележника. Чувстваше се излишен. Истинското му място беше в света на заседателните зали, дебелите папки на фирмите, солидните чекове и скъпите ресторанти. Беше богат, защото взимаше по триста долара на час и имаше трийсет съдружници със същата тарифа. Фирмата му процъфтяваше, защото плащаше на седемдесет адвокати по петдесет хиляди годишно и очакваше да спечелят поне пет пъти повече. Налагаше му се да присъства в тази зала не само защото отговаряше за вестника, но и защото никой друг от отдела за съдебни спорове не би успял да подготви защита за някакви си два часа.

Хари презираше този тип и цялата му пасмина. Нямахме доверие на фирмените юристи, които само в краен случай напускаха лъскавите кантори, за да се срещнат с простолудието. Те бяха високомерни и гледаха да не си цапат ръцете.

– Седнете, мистър Алифант – заповяда той и посочи стола. – В моя съд не се става. Сядайте.

Алифант неловко се отпусна на стола.

– И тъй, какво искахте да кажете, мистър Алифант?

– Ваша светлост, протестираме срещу тия въпроси и разпита на мистър Мьолер, тъй като Първата поправка на Конституцията закрила свободата на словото. Поради това...

– Мистър Алифант, познавате ли законовите текстове, свързани със закритите съдебни заседания по делата на малолетни? Сигурно ги познавате.

– Да, сър, познавам ги. Откровено казано, ваша светлост, имам сериозни затруднения с тези текстове.

– Тъй ли? Продължавайте.

– Да, сър. По мое мнение в сегашния си вид тази част от закона противоречи на Конституцията. Донесъл съм справка за някои дела от други...

Веждите на Хари подскочиха.

– Значи противоречи на Конституцията?

– Да, сър – твърдо заяви Алифант.

– Знаете ли кой е писал тези текстове, мистър Алифант?

Алифант се озърна, сякаш вярваше, че съдружникът му знае отговора. Но онзи само поклати глава.

– Аз съм ги писал, мистър Алифант – извести гръмогласно Хари. – Аз. Мо/, казано на френски. Моя милост. И ако бяхте наясно със законите, третиращи малолетните в този щат, щяхте да знаете, че си разбирам от работата, защото лично съм ги писал тези закони. Е, какво ще кажете по въпроса?

Шика се сгърчи в креслото. Беше писал хиляди съдебни репортажи. Беше виждал адвокати под обстрела на разярени съдии и знаеше, че клиентите им рядко успяват да отърват кожата.

– Продължавам да смятам, че противоречат на Конституцията, ваша светлост – кротко заяви Алифант.

– А аз, мистър Алифант, нямам никакво намерение да влизам в дълги разпалени дебати с вас по приложението на Първата поправка. Щом не ви харесва законът, обърнете се към Върховния съд и го променете. Между нас казано, слабо ме интересува. Нов момента седя тук гладен и чакам вашият клиент да отговори на въпроса. – Той завъртя глава към Шика, който седеше на тръни. – Е, мистър Мьолер, назовете източника си.

Гриндър усети, че му прилява. Той пъкна палци под колана и притисна стомаха си. Шика се славеше като човек, който държи на думата си. Никога не бе разкривал своите източници.

– Не мога да кажа името му – изрече Шика, полагайки отчаяни усилия да изглежда като храбър мъченик пред лицето на смъртта.

Гриндър си пое дъх. Прекрасни слова. Хари незабавно кимна на двамата полицаи.

– Смятам това за неуважение на съда и заповядвам да бъдете затворен, мистър Мьолер.

Полицайте застанаха от двете страни на Шика, който трескаво се озърташе за помощ. Без да размишлява, Алифант отново скочи на крака.

– Ваша светлост! Протестираме! Не можете...

Без да му обръща внимание, Хари заповяда на полицаите:

– Отведете го в градския затвор. На общ режим. Никакви привилегии. В понеделник ще го чакам пак тук.

Полицайте сграбчиха Шика и му надянаха белезници.

- Направете нещо! – изкрещя той към адвокатите.
– Това е незаконосъобразно, ваша светлост – нареждаше Алифант.
– Не можете да действате така.
– Както виждате, действам, мистър Алифант – кресна Хари. – Ако не седнете незабавно, ще споделите килията с клиента си.

Алифант рухна на стола.

Полицайте помъкнаха Шика навън и докато отваряха вратата, Хари го изпроводи с думите:

– Мистър Мьолер, ако прочета във вестника и една ваша думица, докато сте зад решетките, ще ви оставя да киснете там цял месец, преди да се сетя за вас. Разбрахте ли?

Шика бе загубил дар слово.

– Ще обжалваме, Шик – ободри го Алифант, докато полицайте затръшваха вратата. – Ще обжалваме.

Седнала на масивния дървен стол, Даян Суей прегръщаше по-големия си син и гледаше как слънчевите лъчи се процеждат през пращните, изпочупени щори на стаята за свидетели. Вече нямаше сили нито да плаче, нито дори да говори.

След пет дни и четири нощи заточение в психиатричното отделение тя бе напуснала болницата с радост. Но радостта скоро секна и сега пак ѝ се искаше да седи край леглото на Рики. Беше видяла Марк, беше поплакала в прегръдките му и знаеше, че момчето е в безопасност. При сегашните обстоятелства нито една майка не би могла да желае нещо повече.

Не вярваше нито на разума, нито на майчиния си инстинкт. Петте дни изолация я бяха лишили от чувство за реалност. След безкрайната верига от шокове се усещаше замаяна и куха. От лекарствата – хапчета за сън, хапчета за събуждане – съзнанието ѝ се бе притъпило дотолкова, че виждаше живота като купчинка моментални снимки, хвърляни върху масата една по една. Мозъкът ѝ работеше, но на бавни обороти.

- Искат да се преместим в Портланд – каза тя, разтривайки ръце.
– От Реджи ли разбра?
– Да, вчера разговаряхме подробно. В Портланд имало подходяща болница за Рики и щели да ни помогнат за всичко.
– Добре звучи, но малко ме плаши.
– И мене ме плаши, Марк. Не искам през идните четирийсет години да се озъртам през рамо. Веднъж четох в някакво списание за един от

мафията, който помогнал на ФБР и решили да го скрият. Точно като нас. Доколкото си спомням, само след две години мафията го открила и сложила бомба в колата му.

– Май го даваха и по телевизията.

– Не мога да живея така, Марк.

– Дали ще си намерим нов фургон?

– Мисля, че да. Тая сутрин разговарях с мистър Тъкър и той каза, че фургонът бил застрахован. Вече имал нов на разположение. И уволнението ми отмениха. Представи си, тая сутрин донесоха чека в болницата.

Марк се усмихна при мисълта как отново ще играе с децата от паркинга. Беше му домъчняло дори за училището.

– Ония хора са убийци, Марк.

– Знам. Видях ги вече. Даян се позамисли.

– Какво каза?

– А, май и това забравих да ти спомена.

– Искам да го чуя.

– Беше преди два-три дни, в болницата. Не помня точно кога. Всичко ми се слива.

Марк въздъхна дълбоко, после подхвана разказа за човека с автоматичния нож и семейната снимка. При други обстоятелства Даян би се потресла като всяка нормална майка. Но сега го прие просто за част от една кошмарна седмица.

– Защо не ми каза? – запита тя.

– Защото не исках да те тревожа.

– Много добре знаеш, че можехме да се разминем с неприятностите, ако ми беше казал всичко отначало.

– Не ми се карай, мамо. Нямам сили вече.

Тя също нямаше сили да продължава разговора. На вратата се почука и Реджи подаде глава.

– Трябва да тръгваме. Съдията ни чака. Последвах я в коридора, където ги чакаха двама полицаи.

– Страх ли ти е? – прошепна Даян.

– Не, мамо. Хич да не ти пука.

Когато влязоха в залата, Хари ръфаше сандвич и прелистваше някаква папка. Зад дългата маса безмълвно седяха Финк, Орд и Бакстър Маклемор – днешният прокурор по делата на малолетните Без да крият скуката си, тримата търпеливо чакаха да претупат набързо работата с хлапето. Финк и Орд се прехласваха по късата поличка на

стенографката. Момичето имаше страхотно тяло – тънко кръстче, пиш-ни гърди и стройни бедра. Тя бе единственият светъл лъч в занемарена-та съдебна зала. Финк неволно си припомни, че бе мислил за стенограф-ката както през целия вчерашен полет до Ню Орлиънс, така и днес, на връщане към Мемфис. Очакванията му бяха възнаградени. Поличката едва закриваше половината бедра, а скоро щеше да се вдигне и по-нагоре.

Хари погледна Даян и се усмихна с цялата топлота, на която бе способен. Имаше великолепно едри зъби и добродушни очи.

– Здравейте, мисис Суей – сърдечно изрече той. Тя кимна и на свой ред направи опит да се усмихне.

– Приятно ми е да ви видя и дълбоко съжалявам, че се срещаме при подобни обстоятелства.

– Благодаря, ваша светлост – тихо промълви тя на човека, който бе хвърлил сина ѝ в затвора.

Хари презрително изгледа Финк.

– Предполагам, че всички сте чели днешния брой на „Мемфис Прес“. Поместили са твърде интересна статия за вчерашното ни заседа-ние и нейният автор в момента е зад решетките. Възнамерявам да пред-приема сериозно разследване и вярвам, че ще открия източника на сведенията.

На Гриндър край вратата отново му призля.

– А когато го открия, смятам да взема най-строги мерки. Затова, да-ми и господо, дръжте си езика зад зъбите. Никому нито дума. – Хари погледна папката пред себе си. – Е, мистър Финк, защо не виждам мис-тър Фолтриг?

Седнал стабилно на стола, Финк отговори:

– Той е в Ню Орлиънс, ваша светлост. Нося копие от съдебното ре-шение, както заръчахте.

– Добре. Няма да проверявам. Мадам Кларк, помогнете на свидете-ля да се закъдне.

Мадам Кларк отметна високо ръка и подвикна на Марк:

– Вдигни си ръката.

Марк неловко се изправи и повтори след нея клетвата.

– Можеш да седнеш – каза Хари.

Реджи беше от дясната страна на момчето, Даян – от лявата.

– Марк, искам да ти задам няколко въпроса. Готов ли си?

– Да, сър.

– Спомена ли ти мистър Клифърд, преди да умре, за някой си Бари

Мулдано?

– Няма да отговоря.

– Спомена ли мистър Клифърд името Бойд Бойет?

– Няма да отговоря.

– Каза ли мистър Клифърд нещо за убийството на Бойд Бойет?

– Няма да отговоря.

– Каза ли мистър Клифърд къде се намира в момента трупът на Бойд Бойет?

– Няма да отговоря.

Хари прекрати въпросите за момент и погледна записките си. Даян бе затаила дъх и гледаше Марк като замаяна.

– Няма страшно, мамо – прошепна той, после добави с ясен и твърд глас: – Ваша светлост, искам да разберете, че не ви отговарям по същите причини, които казах вчера. Просто се страхувам, това е.

Хари кимна без коментари. Не изглеждаше нито доволен, нито сърдит.

– Отведете Марк в свидетелската стая и го задръжте там, докато приключим. Разрешавам да поговори с майка си, преди да го върнат в Центъра – нареди той.

Макар че краката му трепереха, Гриндър намери сили да изведе Марк от съдебната зала. Хари разкопча тогата си.

– Дайте да оставим церемониите. Мадам Кларк, мис Грег, свободни сте. Можете да закусите.

Предложението звучеше по-скоро като заповед. Хари не искаше излишни слушатели в залата.

– Доведете хората от ФБР, мистър Финк – нареди той.

Мактюн и умореният К. О. Луис бяха въведени и се настаниха зад Орд. Луис знаеше, че във Вашингтон на бюрото му се трупат хиляди важни документи, и през последните двайсет и четири часа се бе питал поне стотина пъти какъв дявол дири в Мемфис. Разбира се, директорът Войлс държеше на неговото присъствие тук, а това значително променяше нещата.

– Мистър Финк, преди заседанието споменахте, че имате да ми съобщите нещо важно.

– Да, сър. Мистър Луис би искал да вземе думата.

– Слушам ви, мистър Луис. И по-кратко, моля.

– Да, ваша светлост. От няколко месеца държим Бари Мулдано под наблюдение и вчера успяхме да получим по електронен път запис на разговор между него и Пол Гронк. Разговорът се състоя в един бар във

Френския квартал и смятам, че трябва да го чуете.

– Носите ли го?

– Да, сър.

– Пуснете го тогава – нареди Хари, мигом забравил всякакви тревоги за претоварения си график.

Мактюн бързо монтира касетофон и тонколона на масата пред Финк, а Луис зареди миниатюрната касета.

– Първо ще чуете гласа на Мулдано – обясни той като химик преди демонстрация на опит. – Следващият е Гронк.

В съдебната зала настана напрегната тишина и от тонколоната се раздадоха малко скърцащи, но съвършено ясни гласове. Записът обхващаше целия разговор: предложението на Мулдано да унищожат хлапето и съмненията на Гронк дали ще се доберат до него; идеята да очистят майката или братчето и възраженията на Гронк срещу убийството на невинни хора; подмятането на Мулдано да светят маслото на адвокатката и задружният смях при забележката, че това ще стори чудеса за адвокатската професия; хвалбата на Гронк, че се е погрижил за фургона и накрая – планове да монтират тази вечер подслушвателно устройство към телефона на адвокатката.

От разговора лъхаше смразяващ цинизъм. Финк и Орд вече го бяха прослушали десетина пъти, тъй че можеха да седят безпристрастно. Реджи затвори очи, когато чу как небрежно обсъждат смъртта ѝ. Даян седеше вцепенена от страх. Хари се беше вторачил в тонколоната, сякаш виждаше лица зад гласовете. Когато записът свърши и Луис изключи касетофона, съдията лаконично нареди:

– Пуснете го пак.

Изслушаха разговора за втори път и потресът започна да отслабва. Даян трепереше. Реджи я държеше за ръка и се преструваше на храбра, но кръвта ѝ се смразяваше в жилите от лекотата, с която ония типове бяха готови да „светят маслото на адвокатката на хлапето“. Даян бе настърхнала и в очите ѝ напиреха сълзи. Молеше се на Бога да опази Рики, който в момента бе останал на грижите на доктор Грийнуей и дежурната сестра.

– Достатъчно – каза Хари, когато лентата спря.

Луис седна на мястото си и всички зачакаха решението на негова светлост. Хари избърса очите си с кърпичка, жадно отпи глътка чай с лед и се усмихна на Даян.

– Мисис Суей, разбирате ли сега защо решихме да задържим Марк под стража?

– Да, струва ми се.

– По две причини. Първо, защото отказа да отговори на въпросите ми, но в момента втората причина е далеч по-важна. Както сама чухте, животът му е в опасност. Какво искате да направя сега?

Въпросът не ѝ се хареса – не беше честно да го задава на една изплашена, объркана и почти обезумяла жена. Даян поклати глава.

– Не знам.

Хари заговори бавно, сякаш за да подчертае, че е съвсем наясно какво трябва да се направи.

– От Реджи разбрах, че вчера сте обсъдили програмата за защита на свидетели. Кажете ми какво мислите по въпроса.

Даян изправи глава и прехапа устни. После погледна касетофона и се замисли.

– Не искам ония хора – твърдо изрече тя, кимвайки към касетофона – да преследват мен и децата ми до гроб. А се боя, че точно това ще стане, ако Марк ви каже каквото искате.

– Ще бъдете под закрилата на ФБР и всяка необходима правителствена организация.

– Но никой не може да ни гарантира пълна безопасност. Става дума за децата ми, ваша светлост, а те си нямат никого освен мен. Никого. Ако сбъркам... просто не смея да си представя какво ще загубя.

– Мисля, че ще бъдете в безопасност, мисис Суей. В момента хиляди свидетели са йод закрилата на правителството.

– Само че на някои това не им е помогнало, нали? Въпросът бе зададен спокойно, но биеше право в целта.

Нито Мактюн, нито дори Луис можеше да отрече факта, че има загинали свидетели. Настана мъчителна тишина.

– Добре, мисис Суей – обади се най-сетне Хари, без да крие съчувствието си. – Каква е алтернативата?

– Защо не арестувате ония хора? Защо не ги затворите? Разберете, имам чувството, че те бродят на свобода и спокойно заплашват мен, децата ми, Реджи... Къде гледат проклетите ченгета?

– Доколкото разбрах, мисис Суей, снощи е имало едно арестуване. Местната полиция търси хората, които са опожарили вашия фургон – двама наемници от Ню Орлиънс. Знаем имената им, Боно и Пирини, но за съжаление още не са открити. Така ли е, мистър Луис?

– Да, сър. Смятаме, че все още не са напуснали града. И ако разрешите да добавя, ваша светлост, областният прокурор в Ню Орлиънс възнамерява в началото на идната седмица да предяви обвинение срещу

Мулдано и Гронк за възпрепятстване на правосъдието. Тъй че скоро и те ще бъдат арестувани.

– Но това е мафията, нали? – запита Даян.

След поредицата от статии и последният глупак можеше да се досети, че е точно така. Мафиотско убийство, извършено от мафиот, чието семейство вече четири десетилетия върти мафиотски дела в Ню Орлиънс. Простичкият въпрос водеше неминуемия отговор: мафията е невидима армия с безброй войници.

Луис не искаше да отговаря, затова мълчаливо отстъпи думата на негова светлост, който пък чакаше с надеждата въпросът да отшуми. Настана дълга, тягостна тишина.

Даян се изкашля и заговори с много по-ясен глас:

– Ваша светлост, когато ме убедите, че има начин да гарантирате защитата на децата ми, тогава ще ви помогна. Но не и преди това.

– Значи искате да го оставите в ареста? – изтърси Финк. Тя се завъртя и го изпепели с поглед от три метра разстояние.

– По-скоро бих предпочела да го гледам зад решетките, господине, отколкото да го видя в гроба.

Финк се сви и заби поглед в земята. Секундите се точеха мъчително бавно. Хари погледна часовника си и закопча тогата.

– Предлагам да се срещнем отново в понеделник по обяд. Нека да решаваме въпросите един по един.

Когато боингът на авиокомпания „Нортуест“ се откъсна от пистата и пое към Атланта, Пол Гронк сложи точка на неочакваното си посещение в Минеаполис. От Атланта се надяваше да хване пряк полет за Ню Орлиънс, а щом се прибереше у дома, смяташе да изчезне за дълго. Може би за години. Въпреки дружбата си с Мулдано, Гронк не искаше повече да се бърка в тази каша. Неведнъж бе доказвал, че при необходимост е способен хладнокръвно да строши някой пръст или крак, да се прави на страшен и да спласи почти всекиго. Но съвсем не му допадаше да следи разни хлапета с автоматичен нож в джоба. Клубовете и пивниците му носеха приличен доход, а колкото до Ножа – щом беше толкова закъсал, можеше да потърси помощ от роднините си. Гронк не му беше роднина. Не беше от мафията. И нямаше намерение да убива кого-то и да било заради Бари Мулдано.

Тази сутрин, веднага след кацането в Мемфис, бе завъртял два телефона. Още първото обаждане го накара да се облее в студена пот,

защото никой не отговори. Тогава набра резервния номер, на който трябваше да има автоматичен запис, но отново срещна мълчание. Веднага изтича до гишетото на „Нортуест“ и плати в брой еднопосочен билет за Минеаполис. След това откри гишетото на „Делта“ и пак в брой купи билет за Далас. После взе от Юнайтед Еърлайнс билет за Чикаго. Около час обикаля из аерогарата, като се озърташе непрестанно, без да забележи нищо подозрително, и едва при последното повикване се вмъкна в самолета на „Нортуест“.

Боно и Пирини имаха категорични инструкции. Мълчанието на телефоните означаваше едно от двете: или ченгетата ги бяха спипали, или нещо ги бе принудило да зарежат всичко и да се пръждосат незабавно. И двата варианта не бяха особено обнадеждаващи.

Стюардът му донесе две бири. Беше твърде рано за пиене, едва минаваше един след пладне, но Гронк се чувстваше изнервен и не даваше пукната пара за часа. Все някъде трябваше да е станало пет.

Мулдано щеше да побеснее и да потроши каквото му падне подръка. После щеше да изпроси от чичо си още биячи. А биячите щяха да се изтърсят в Мемфис и играта загрубаваше окончателно. Бари не си падаше по изтънчените планове.

Дружбата им бе започнала в десети клас на гимназията – последната учебна година, преди да се захванат с волния престъпен живот по улиците на Ню Орлиънс. Пътят на Бари към престъплението бе предначертан по рождение. С Гронк беше малко по-сложно. Първата им съвместна операция по продажба на партида крадени вещи донесе шура печалба. Бари обаче прибираше приходите и пращаше всичко на фамилията. По-късно се заеха с наркотици, рекет, публични домове – все доходни начинания. Но за Гронк оставаха само трохите. След десет години безплодно съдружие той заяви, че иска собствена територия. Бари му помогна да купи стриптийз бар, а после и порнографско списание. Гронк взе да печели добре и нещата потръгнаха. Горедолу по същото време Бари извърши първото си убийство и Гронк благоразумно се отдръпна.

Но въпреки всичко дружбата им не охладня. Около месец след изчезването на Бойет двамата си уредиха приятен уикенд с две стриптийзборки в разкошната вила на Джони Сулари в Акапулко. Привечер, когато момичетата се оттеглиха, Бари и Гронк слязоха да се поразтъпчат на плажа. Бари пиеше текила и дрънкаше повече от нормалното. Накрая не издържа и се похвали с убийството.

Фамилията Сулари бе хвърлила милиони за терена в Лафуърш.

Джони възнамеряваше рано или късно да го превърне в главното бунище на Ню Орлиънс. Но изневиделица насреща се появи сенаторът Бойет. Палячовските му номера настройваха широката публика срещу бунището, а колкото повече вестникарско мастило се лееше, толкова по-смахнати ставаха действията на Бойет. Най-напред той настоя за федерално разследване. После вдигна на крак десетки бюрократи от службите за защита на околната среда и подробните им проучвания почти единодушно отхвърлиха проекта. Отиде във Вашингтон и вилня из Министерството на правосъдието, докато не предизвика разследване по слуховете за участие на мафията. Скоро сенаторът Бойет се превърна в най-голямата заплаха за златната мина на Джони.

Тогава решиха да го отстранят.

Надигайки от време на време шишето текила, Бари разказа през смях за убийството. След шест месеца следене открил с приятна изненада, че разведеният сенатор си пада по млади мадами. Млади и евтини, каквито се намират за петдесет долара из затъntenите бардаци. Любимото му заведение било в една паянтова крайпътна постройка между Ню Орлиънс и Хума, недалече от мястото на проекта. В този нефтодобивен район клиентелата се състояла предимно от работници и дребна престъпна паплач, зажадняла за малолетни девойчета. Разбира се, сенаторът познавал собственика и имал специална уговорка. Вместо да спира на паркинга между товарни камиони и тежки мотоциклети, той оставял колата си отзад, при кофите за смет. Винаги влизал през кухнята.

Напоследък сенаторът все по-често навестявал Хума. Вдигал връва по митинги и не пропускал седмица без пресконференция. А най-много обичал връщането към Ню Орлиънс с лек завой през крайпътния бардак.

Докато двамата седяха на плажа край пенестите солени вълни, Бари обясни колко лесно станало всичко. След поредния бурен митинг в Хума той проследил Бойет и търпеливо изчакал в сенките зад паянтовата постройка. Когато сенаторът се изнизал навън с облекчена душа, Бари го цапардосал с палка по главата и бързо метнал безчувственото тяло на задната седалка. На няколко километра по-надолу спрял и му пръснал черепа с четири куршума. После омотал трупа с найлонови чували за смет и го наместил в багажника.

– Представи си само – възхитено клатеше глава Бари, – да задигнеш един американски сенатор посред нощ от задния двор на някакъв скапан бардак. Двайсет и една години безупречна служба, членство в безброй всевластни комитети, обеда в Белия дом, обиколки по цял свят за

сметка на данъкоплатците и изведнъж – бам... спипват те по бели гащи. – За Бари това бе невероятно смешно. Един от най-лесните ми удари, гордо заяви той, сякаш можеше да изброи още поне стотина.

На петнайсет километра от Ню Орлиънс един дежурен от пътната полиция спрял Бари за превишена скорост.

– Представи си само – рече Бари, – приказваме си с ченгето, а трупът в багажника, още неизстинал. – След като си побъбрили за футболни мачове, успял да се размине без глоба. После обаче го хванало страх и решил да скрие трупа на сигурно място. Гронк се изкушаваше да запита къде, но благоразумно премълча.

Уликите срещу Бари бяха оскъдни. Докладът на дежурния от пътната полиция доказваше, че е бил наблизко по време на изчезването. Но без труп нямаше как да определят момента на смъртта. Излезе наяве, че докато сенаторът се забавлявал, една от проститутките зърнала из сенките край паркинга силует, който приличал на Бари. ФБР я охраняваше сега, но от показанията ѝ пред съда не се очакваше нищо свястно. Колата на Бари беше изчистена и дезинфекцирана. Никакви следи от кръв или косми. Главна опора на следствието беше един осведомител от средите на мафията, който бе прекарал в затвора двайсет от всичките си четирийсет и две години и едва ли щеше да доживее до процеса. При обиск в апартамента на една от приятелките на Бари полицията откри пистолет 22-ри калибър, но без труп не можеше да се докаже и причината за смъртта. По пистолета имаше отпечатащи от пръстите на Бари. Момичето заяви, че оръжието ѝ било подарък.

Съдиите рядко издават присъди, преди да се убедят категорично, че жертвата наистина е мъртва. А Бойет беше толкова ексцентричен тип, че мълвата породила най-невероятни догадки за неговото изчезване. Една публикация описа подробно неотдавнашните му посещения при психиатър и това незабавно даде повод за убедителното предположение, че смахнатият сенатор е забягнал в чужбина с непълнолетна проститутка. Освен това Бойет беше натрупал дългове. Прекаляваше с пиенето. Бившата му съпруга беше завела дело за измама по време на развода. И тъй нататък...

Бойет имаше множество основания да изчезне.

А сега някакво единайсетгодишно хлапе от Мемфис знаеше къде е погребан.

Гронк отвори втората бира.

Дорийн го водеше за ръка към стаята му. Марк пристъпваше бавно и гледаше втренчено надолу, сякаш току-що бе зърнал кола да избухва в пламъци на оживен площад.

– Добре ли си, миличък? – запита Дорийн и дълбоката тревога издълба още няколко бръчици край очите ѝ.

Той кимна и продължи да се тътри напред. Дорийн бързо отключи вратата и го настани на долното легло.

– Полежи тук, душице – каза тя, докато придръпваше завивката и наместваше краката му на леглото. – Сигурен ли си, че нищо ти няма?

Той кимна мълчаливо.

– Искаш ли да повикам лекар?

– Не – глухо процеди Марк. – Добре съм.

– Май ще взема да го повикам – настоя тя. Марк стисна ръката ѝ с всичка сила.

– Просто съм уморен – избъбри той. – Това е.

Без да откъсва очи от Марк, тя отключи вратата и бавно се изниза навън. Когато ключалката щракна отново, момчето пъргаво скочи на крака.

Около три часа в петък следобед пословичното търпение на Хари Рузвелт се изчерпа. Канеше се през уикенда да отведе синовете си на риболов из Озарските планини и докато оглеждаше съдебната зала, все още претъпкана с непрокопсани бащи, които чакаха присъди за неплатена издръжка, в ума му непрекъснато изникваха видения на дълги лениви утрини и прохладни планински потоци. По скамейките се мъдреха поне двайсестина мъже, а до повечето от тях седяха тревожно новите им съпруги или любовници. Неколцина дори бяха довели адвокати, макар че това едва ли щеше да им помогне. В най-близко време всички щяха да отработят по една седмица принудителен труд в Окръжната затворническа ферма.

Хари искаше да приключи до четири, но нямаше изгледи да успее. Двамата му синове нетърпеливо се въртяха на последната скамейка. Навън ги чакаше претъпканият джип и щом съдийското чукче удареше за последен път, хлапетата незабавно щяха да откънат негова светлост към далечната рекичка Бъфалоу. Възнамеряваха да го сторят на всяка цена. Малко скучаеха, но не им беше за пръв път.

В съдебната зала цареше хаос – архивари влизаха и излизаха с купичка папки, адвокати шушнеха нещо на клиентите си, полицаи тъпчеха

от крак на крак, обвиняеми излизаха напред и след малко напускаха под конвой. Но въпреки всичко конвейерът на Хари работеше решително и ефикасно. Той оглеждаше свирепо поредния непрокопсаник, скастрияше го набързо, понякога добавяше няколко наставления, после подписваше съдебното решение и подхващаше следващата жертва.

Реджи се вмъкна в залата и си проби път до съдебната секретарка. Една-две минути шушукаха, после тя взе да размахва някакъв документ. Разсмя се на нещо, което едва ли бе особено весело, но Хари я чу и махна с ръка.

– Станало ли е нещо? – запита той, като закри микрофона с длан.

– Не. Предполагам, че Марк е добре. Искам да те помоля за спешна услуга. По друг въпрос.

Хари се усмихна и изключи микрофона. Такава си беше Реджи. Винаги смяташе своите дела за най-важни и очакваше незабавно решение.

Докато Реджи му подаваше листа, секретарката донесе тънка папка.

– От Социални грижи пак са прибързали да приберат хлапето – тихичко каза Реджи.

Можеше да говори и по-високо. Никой не слушаше. Никой не даваше пукната пара за съдебните им тревоги.

– Кое хлапе? – запита Хари, прелиствайки папката.

– Роналд Алан Томас Трети. Известен с прякора Томас Скитният. Снощи са го прибрали в приют. Майка му ме нае преди час.

– Тук пише, че бил безпризорен.

– Не е вярно, Хари. Дълго е за разправяне, но ти гарантирам, че хлапето има добри родители и приличен дом.

– Значи искаш да го пуснат?

– Незабавно. Ако трябва, сама ще си го прибера у дома, при мама Лайф.

– Да го тъпчете с лазаня.

– Естествено.

Хари прегледа документа и се подписа.

– Няма как, приемам го на вяра, Реджи.

– Както винаги. Ония отзад не са ли Деймън и Ал? Май доста скучаят.

Хари подаде решението на секретарката, за да сложи печат.

– Аз също, Реджи. Като свърша с тая пасмина, отиваме за риба.

– Наслука. До понеделник.

– Приятна почивка, Реджи. Ще провериш как е Марк, нали?

– Разбира се.

– Опитай се да вразумиш майка му. Колкото повече си мисля, толкова повече се убеждавам, че трябва да помогне на властите и да разчита на закрила. По дяволите, вече няма какво да губи. Убеди я, че ще ги пазят.

– Ще се помъча. Мисля да я навестя през почивните дни. Може да приключим в понеделник.

– Добре, до понеделник.

Реджи му намигна и се отдръпна назад. Секретарката ѝ подаде копие от решението и тя бързо напусна залата.

Около четири и половина в петък следобед Томас Финк пристигна в кабинета на Фолтриг след поредния си вълнуващ полет от Мемфис до Ню Орлиънс. Уоли Бокс седеше като вярно куче на канапето и пишеше нещо – сигурно новата реч на шефа или комюнике за пресата. Рой бе вдигнал краката си по чорапи върху бюрото и крепеше с рамо телефонната слушалка край ухото си. Слушаше със затворени очи. Днешният ден беше истинска катастрофа. Ламонд го бе направил за пет пари пред всички в съдебната зала. Рузвелт не бе изкопчил нищо от хлапето. Вече му идваше до гуша от съдии.

Финк свали самото си и седна. Фолтриг приключи разговора и остави слушалката.

– Къде са призовките? – запита той.

– Лично ги връчих на съдебния изпълнител в Мемфис и го предупредих изрично да не ги връчва без твое нареждане.

Бокс стана от канапето и седна до Финк. Не понасяше да го изключват от разговора.

Рой разтърка очи и зарови пръсти в косата си. Отчайващо, всичко беше направо отчайващо.

– Какво ще направи хлапето, Томас? Бил си там. Видял си майка му. Чул си я да приказва. Какво ще стане?

– Не знам. Очевидно хлапето не смята да проговори в близко време. Изплашено е, а майка му още повече. Нагледали са се по телевизията как мафията прави доносниците на кайма. Тя е убедена, че програмата за защита на свидетели няма да ги опази. Много се страхува. За горката женица тая седмица беше същински ад.

– Колко трогателно – промърмори Бокс.

– Нямам друг избор, освен да използвам призовките – важно изрече Фолтриг, като се правеше на опечален от тази мисъл. – Те не ми оставят никакъв избор. Досега бяхме почтени и благоразумни. Помолихме Съда за малолетни в Мемфис да ни помогне с хлапето, но нищо не стана. Време е да докараме тези хора тук, на наша територия, в наша съдебна зала, пред наши съдии и да ги принудим да проговорят. Съгласен ли си, Томас?

Финк не беше напълно съгласен.

– Тревожат ме правните аспекти. Хлапето е под юрисдикцията на

тамошния съд и не съм сигурен какво ще стане, когато получи призовката. Рой се усмихна широко.

– Точно така, но в почивните дни съдът е затворен. Проучихме въпроса и доколкото разбирам, в случая Федералният закон има предимство пред щатския. Ти какво ще речеш, Уоли?

– Да, и аз така мисля – отвърна Уоли.

– Обадох се на нашите призовкари. Казах им, че искам утре момчетата в Мемфис да грабнат хлапето и да го докарат тук, за да се яви пред съда в понеделник. Уредихме да бъде настанено в младежкото отделение на градския затвор. Всичко ще мине по мед и масло.

– Ами адвокатката? – запита Финк. – Не можеш да изискваш от нея показания. Ако знае нещо, научила го е по служебна линия от хлапето. Професионална тайна.

– Чист психически тормоз – призна с усмивка Фолтриг. – До понеделник и тя, и хлапето ще примират от страх. Този път ние командваме парада, Томас.

– А, като стана дума за понеделник. Съдията Рузвелт иска да се явим при него в дванайсет.

Рой и Уоли се разсмяха от сърце.

– Много самотен ще се чувства, горкият, нали? – изкиска се Фолтриг. – Аз, ти, хлапето и адвокатката ще бъдем тук. Какъв глупак!

На Финк не му беше до смях.

В пет часа Дорийн почука на вратата и дълго трака с ключа, докато най-сетне отвори. Марк седеше на пода и играеше шах сам срещу себе си, но още при първия звук прие налудничав вид. Скочи на крака и впери безумен поглед в шахматната дъска.

– Добре ли си, Марк? Никакъв отговор.

– Марк, миличък, много ме тревожиш. Мисля да повикам доктора. Може да си изпаднал в шок като братчето си.

Той бавно поклати глава и отправи насреща й печален взор.

– Не, нищо ми няма. Само съм малко уморен.

– Искаш ли нещо да хапнеш?

– Може би малко пица.

– Веднага, миличък. Ще се обадя да донесат. Виж какво, душице, след пет минути ми свършва смяната, но ще заръчам на Телда да те наглежда много внимателно. Утре сутрин пак съм тук, нали ще издържиш дотогава?

- Може би – изпъшка Марк.
- Горкото дете. Не ти е мястото тук.
- Ще се оправя някак.

За разлика от Дорийн, Телда не се разтревожи особено. На два пъти мина да го провери, а при третото си идване около осем вечерта доведе посетители. Почука и бавно отвори вратата. Марк се готвеше да подхване стария номер с отнесеня поглед, когато съзря двамата едри мъже с тъмни костюми.

– Марк, това са призовкарите на Федералния съд – нервно съобщи Телда.

Марк се отдръпна към тоалетната. Стаята изведнъж бе станала тясна като кутийка.

– Здравсти, Марк – каза единият. – Аз съм Върн Дюбоски, отговарям за призовките на Федералния съд.

Думите му звучаха сухо и ясно. Янки. Марк забеляза само това. И документите в ръцете му.

– Ти ли си Марк Суей?

Марк кимна, защото бе загубил дар слово.

– Не бой се, Марк. Просто трябва да ти предадем тези документи.

Марк се озърна жално към Телда, но тя стоеше с каменно лице.

– Какви документи? – боязливо запита той.

– Това е съдебна призовка и означава, че в понеделник трябва да се явиш пред Федералния съд в Ню Орлиънс. Не се тревожи, утре ще дойдем да те откараме дотам.

Стомахът му болезнено се сви и той едва се задържа на крака. Устата му бе пресъхнала.

– Защо?

– Не можем да ти отговорим, Марк. И не е наша работа. Само изпълняваме заповеди.

Марк гледаше като хипнотизиран документите, които размахваше Върн. Ню Орлиънс!

– Говорихте ли с майка ми?

– Разбираш ли, Марк, наредиха ни да ѝ предадем копие от същите документи. Ще ѝ обясним всичко и ще я уверим, че си добре. Всъщност, ако поиска, може и тя да дойде.

– Не може. Не бива да оставя сам Рики. Призовкарите се спогледаха.

– Добре де, така или иначе, ще ѝ обясним всичко.
– Знаете, че имам адвокатка. Съобщихте ли ѝ?
– Не. Не е наша работа да уведомяваме адвокатите, но ако желаете, свободен си да ѝ позвъниш.
– Има ли момчето достъп до телефона? – обърна се другият към Телда.

– Само ако му го донесе.
– Нали можете да изчакате половин час?
– Щом казвате – съгласи се Телда.
– И тъй, Марк, след половин час ще можеш да позвъниш на адвокатката. – Дюбоски помълча и погледна колегата си. – Е, всичко хубаво, Марк. Извинявай, ако сме те изплашили.

Оставиха го да се подпира изнеможил на стената до тоалетната, побъркан от когато и да било, уплашен до смърт. И побеснял. Системата беше скапана. Писнало му бе от разни закони, адвокати, съдии, съдилища, ченгета, агенти, призовкари, журналисти и тъмничари. Майната им!

Той откъсна парче от рулото книжни кърпи на стената, избърса очи и седна на тоалетната.

После се закле пред немите стени, че няма да иде в Ню Орлиънс.

Други двама призовкари имаха грижата за Даян, а трета двойка щеше да посети дома на Реджи Лав и цялото това връчване на призовки бе грижливо подготвено, за да стане приблизително по едно и също време. Всъщност един призовкар, та дори и прост безработен бетонджия, би могъл да връчи трите призовки за около час, без да си дава зор. Но беше далеч по-забавно да пратят в отделни коли три двойки с радиотелефони и пистолети, които да атакуват под прикритието на мрака като елитен военен отряд.

Двамата спряха пред кухненската врата на мама Лайф, почукаха и изчакаха, докато лампата над главите им светна и стопанката се показа зад мрежата против комари. През кошмарните дни на развода и съдебните битки с Джо Кардони пред тази врата неведнъж бяха заставали по мръкнало призовкари, съдебни изпълнители и мъже с тъмни костюми. Мама Лайф знаеше от опит, че подобни типове винаги предвещават неприятности.

– Мога ли да ви помогна? – запита тя и се усмихна насила.
– Да, госпожо. Търсим някоя си Реджи Лав. Дори приказваха като ченгета.

– Ами вие кои сте? – отново запита тя.

– Аз съм Майк Хедли, а това е Тери Флаг. Дватама сме съдебни изпълнители във Федералния съд.

– Съдебни изпълнители или призовкари? Дайте ми някакъв документ.

Това ги стресна и двамата в пълен синхрон измъкнаха значките си.

– Призовкари сме, госпожо.

– Преди малко казахте друго – сопна се тя, оглеждайки значките през мрежата.

Когато чу шума от затръшващи се врати на кола, Реджи пиеше кафе на балкончето пред апартамента си. Надникна иззад ъгъла и видя долу двама мъже в светлия кръг пред вратата. Чу гласове, но не успя да разбере какво говорят.

– Съжаляваме за безпокойството, госпожо – каза Хедли.

– За какво ви трябва Реджи Лав? – подозрително се навъси мама Лайф.

– Тук ли живее?

– Може би да, може би не. Какво искате? Хедли и Флаг се спогледаха.

– Трябва да й връчим призовка.

– За какво?

– Може ли да запитам коя сте вие? – окопити се Флаг.

– Аз съм й майка. Е, за какво е тая призовка?

– За предварително съдебно разследване. В понеделник трябва да се яви пред съда в Ню Орлиънс. Ако искате, можем да я връчим и на вас.

– Не приемам никакви призовки – заяви тя с такъв тон, сякаш през ден пъдеше от къщата си подобни пратеници. – Ако не греша, трябва да й връчите призовката лично.

– Къде е тя?

– Не живее тук. Това ги ядоса.

– Виждам нейната кола – възрази Хедли и кимна към маздата на Реджи.

– Не живее тук – повтори мама Лайф.

– Добре, но тук ли е в момента?

– Не.

– Знаете ли къде е?

– Проверихте ли в кантората? Тя често работи до късно.

– Тогава защо колата е тук?

– Понякога пътува с Клинт, това е нейният секретар. Знам ли, може да вечерят някъде.

Двамата се спогледаха отчаяно. Гласът на Хедли изведнъж стана заплашителен.

– Все пак мисля, че е тук.

– Не ти плащат да мислиш, синко. Плащат ти да носиш тия проклети хартийки, а пък аз ти казвам, че я няма.

При последните думи мама Лайф повиши глас и Реджи я чу.

– Може ли да претърсим къщата? – запита Флаг.

– Ако имате заповед за обиск, заповядайте. Ако нямате, крайно време е да се пръждосвате от дома ми.

Двамата направиха крачка назад и спряха.

– Искрено се надявам, че не правите опит да възпрепятствате връчването на федерална призовка – глухо изрече Хедли. Репликата трябваше да прозвучи мрачно и зловещо, но се оказа жалък провал.

Мама Лайф подпря ръце на кръста си, готова за схватка.

– А пък аз искрено се надявам, че не правите опит да сплашите една немощна старица.

Двамата прекратиха борбата и се оттеглиха безславно.

– Пак ще се върнем – обеща Хедли, докато седеше в колата.

– Тук ще съм – гневно подвикна тя, отваряйки вратата. Застана на верандата и проследи с поглед как колата се отдалечава по улицата. Изчака още пет минути и когато се увери, че са изчезнали, забърза към апартамента над гаража.

Даян прие без коментари призовката от любезния стеснителен джентълмен. Прочете я под мътната светлина на нощната лампа край леглото на Рики. Нямаше никакви подробности, само нареждане Марк да се яви за предварително съдебно разследване в десет сутринта на посочения адрес. Не се споменаваха как да стигне дотам, нито кога ще се върне; нямаше предупреждения за санкции, ако откаже да се яви или не поговори пред съда. Тя набра номера на Реджи, но никой не отговори.

Макар че до апартамента на Клинт имаше само петнайсет минути път, тя се забави повече от час. Първо пресече центъра на зигзаг, после пое безцелно по магистралата и след като се увери, че не я следят, спря на една уличка, задръстена с паркирани коли. Останалите четири преки мина пеша.

Неочакваните събития бяха принудили Клинт да отмени срещата си с една многообещаваща млада дама.

– Извинявай – каза Реджи, когато той отвори вратата и я пусна да влезе.

– Няма нищо. Добре ли си? – Клинт пое чантата ѝ, после кимна към дивана. – Сядай.

За Реджи този апартамент беше почти като втори дом. Тя измъкна от хладилника диетична кока-кола и се настани на една табуретка.

– Търсиха ме от службата на федералния съдия-изпълнител с призовка за предварително разследване. Понеделник, десет сутринта в Ню Орлиънс.

– Не ти ли я връчиха?

– Не можаха. Мама Лайф ги изпъди.

– Значи си се отървала.

– Да, докато ме открият. Не е забранено да се криеш от призовкарите. Трябва да позвъни на Даян.

Клинт ѝ подаде телефона и тя набра номера по памет.

– Успокой се, Реджи – каза той и лекичко я целуна по бузата. После събра няколко разхвърляни списания и пусна музика.

Най-сетне Даян се обади и Реджи едва успя да изрече три думи, преди да я връхлетят новините. Навсякъде валяха призовки. Една за Реджи, една за Даян и една за Марк. Даян позвънила в ареста, но не успяла да се добере до Марк. Казали ѝ, че по това време не разполагат със сободни телефони.

Разговаряха пет минути. Макар и дълбоко потресена, Реджи се помъчи да убеди Даян, че всичко е наред. Че напълно владее положението. Обеща да се обади утре сутринта и остави слушалката.

– Нямам право да прехвърлят Марк в Ню Орлиънс – обади се Клинт. – Той е под юрисдикцията на Съда за малолетни.

– Трябва да разговарям с Хари. Но в момента е извън града.

– Къде?

– Замина някъде за риба с момчетата си.

– Тая работа е по-важна от риболова, Реджи. Дай да го открием. Той може да ги спре, нали?

Тя мислеше за хиляди неща едновременно.

– Всичко се подрежда много гадно, Клинт. Помисли си. Фолтриг изчаква до петък вечер, за да връчи призовки за понеделник сутринта.

– Ама така не може!

– Сам виждаш, че може. Дори е много лесно. При тежко

престъпление, както в нашия случай, Федералният съд има право да призове свидетеля когато си пожелае, независимо от времето и разстоянието. А свидетелят е длъжен да се яви, ако не успее да касира призовката.

– Как се касира призовка?

– С молба до Федералния съд да я отмени.

– Чакай, сега ще позная. Федералният съд в Ню Орлиънс, нали?

– Точно така. Принудени сме рано в понеделник да търсим съдията в Ню Орлиънс и да измолим спешно заседание за касиране на призовката.

– Няма да стане, Реджи.

– Разбира се, че няма да стане. Така го е нагласил Фолтриг. – Тя допи последната глътка кока-кола. – Имаш ли кафе?

– Естествено.

Клинт се зае да рови из чекмеджетата. Зад него Реджи разсъждаваше на глас.

– Ако успее да се укрива от призовкарите до понеделник, Фолтриг ще бъде принуден да прати нова призовка. После сигурно ще имам време да я касирам. Проблемът е Марк. И без това не гонят мен, защото знаят, че не могат да ме принудят да говоря.

– Знаеш ли къде е проклетият труп, Реджи?

– Не.

– А Марк?

– Да.

Клинт замръзна за миг, после сипа вода в кафеварката.

– Трябва да измислим как да задържим Марк в Мемфис, Клинт. Не бива да го пускаме в Ню Орлиънс.

– Обади се на Хари.

– Хари е за риба в планината.

– Тогава се обади на жена му. Разбери къде е отишъл за риба. Ако трябва, ще ида да го докарам.

– Прав си.

Реджи грабна телефона и бързо набра номера.

Точно в десет вечерта надзирателите в Центъра за малолетни прaxe последна обиколка, за да проверят дали всички лампи и телевизори са изключени. Марк чу как Телда дрънка ключове и раздава команди из коридора. Разкопчаната му риза беше подгизнала и струйки пот се стичаха по корема му към ципа на джинсите. Телевизорът беше изключен. Момчето дишаше тежко. Гъстата му коса бе прилепнала по главата, потта от челото капеше на едри капки към връхчето на носа. Чу как Телда отваря съседната врата. Лицето му пламтеше.

Телда почука, после отвори вратата на Марк. Лампата светеше и това я раздразни веднага. Тя пристъпи навътре, огледа леглата, но момчето не беше там.

След миг зърна краката му в ъгъла до тоалетната. Беше се сгушил на топка с колене пред гърдите и не помръдваше, само дишаше бързо и тежко.

Седеше със затворени очи и смучеше палеца си.

– Марк! – извика тя, изведнъж обзета от ужас. – Марк! Боже мой!

Изтича навън за помощ и след секунди се върна с колегата си Дени, който набързо огледа положението.

– Дорийн се боеше, че може да стане нещо такова – каза Дени и докосна потния корем на момчето. – По дяволите, целият е мокър.

Телда хвана Марк за китката.

– Пулсът е бесен. Виж го как диша. Повикай линейка!

– Горкото дете е изпаднало в шок, нали?

– Бягай да викаш линейка!

Разтърсвайки пода с тежките си стъпки, Дени тромаво се отправи навън. Телда повдигна Марк и внимателно го положи върху долното легло, където той отново се сви на топка, с колене пред гърдите. Не изпускаше палеца от устата си. След малко Дени се върна с бележник в ръка.

– Това трябва да е почеркът на Дорийн. Пише да го наглеждаме през половин час и ако му има нещо, незабавно да го изпратим в Сейнт Питър при доктор Грийнуей.

– Аз съм виновна – каза Телда. – Не биваше да пускам проклетите съдебни изпълнители. Изплашиха до смърт горкото момче.

Дени коленичи до нея и повдигна десния клепач на момчето с

дебелия си палец.

– По дяволите! Избелило е очи. Това момче не е добре – дълбокомислено констатира той като врял и кипял мозъчен хирург.

– Донеси ми кърпа – нареди Телда и Дени веднага се подчини. – Дорийн казваше, че така станало и с братчето му. В понеделник видели онова самоубийство и малкият още не се е опомнил.

Тя взе кърпата и избърса челото на Марк. Дени отново коленичи до нея.

– Ей Богу, сърцето му ще се пръсне – рече той. – И как тежко диша.

– Горкото дете – въздъхна Телда. – Не биваше да пускам ония призовкари.

– Аз да бях, щях да ги прогоня. Нямам право да влизат в това отделение.

Дени повдигна с палец левия клепач на момчето. Марк изпъшка и се сгърчи. После започна да стене досущ като Рики и това окончателно ги стресна. Глухият неясен звук долиташе от дълбините на гърлото. Смучеше палеца си още по-силно.

В килията нахълта санитар от затворническата болница на първия етаж, а след него подаде глава още един надзирател.

– Какво има? – запита санитарят, докато Телда и Дени се отдръпваха встрани.

– На това май му викат травматичен шок, или стрес, или нещо от тоя сорт – обясни Телда. – Цял ден се държеше странно, а пък преди около час двама федерални съдебни служители дойдоха да му връчат призовка.

Без да я слуша, санитарят хвана китката на момчето и напипа пулса. Телда продължаваше да бърби:

– Изплашиха го до смърт и мисля, че е изпаднало в шок. Трябваше да го наглеждам, ама толкова работа имах...

– Аз да бях, щях да прогоня проклетите призовкари – обади се Дени.

Двамата стояха тревожно до санитаря. Телда не спираше да говори:

– И с братчето му така стана, нали знаеш, вече цяла седмица вестниците пишат за тях. Видели са как онзи се е застрелял.

– Трябва да го отведем – навъси се санитарят. После стана на крака, извади от джоба си радиотелефон и кресна: – Бързо носилка на четвърти етаж! Детето е зле.

Дени вдигна бележника пред носа му.

– Тук пише да го откарате в Сейнт Питър. При доктор Грийнуей.

– Там е братчето му – добави Телда. – Дорийн ми разправи всичко. Боеше се да не стане нещо такова. Казваше, че днес следобед се чудела дали да не повика линейка. Детето се унасяло малко по малко през целия ден. Трябваше да внимавам.

Двама санитарни дотичаха с носилката. Бързо прехвърлиха Марк върху нея и го завиха с одеяло. Пристегнаха двата колана през гърдите и бедрата. Момчето не отваряше очи, но продължаваше да смуче палец.

Издаваше все същия монотонен, болезнен стон, който накара стреснатите санитарни да побързат с носилката по коридора. Минаха край надзирателския пост и влязоха в асансьора.

– Виждал ли си такова чудо? – тихичко промърмори единият санитар на колегата си.

– Не, чак такова не помня.

– Направо изгаря.

– Обикновено при шок кожата е студена и влажна. Такова нещо не бях виждал.

– Аха. Може при травматичен шок да е другояче. Погледни палеца.

– Това ли е хлапето, дето го преследвала мафията?

– Аха. Имаше го на първа страница вчера и онзи ден... – Сигурно доста му се е струпало.

Асансьорът спря и двамата помъкнаха носилката по лабиринта от къси коридори, където цареше обичайната лудница на градския затвор в петък вечер. Двойната врата се отвори с трясък. Отвън чакаше линейка.

Пътуването до Сейнт Питър им отне само десет минути, но когато пристигнаха, трябваше да чакат два пъти повече. От три други линейки също сваляха пациенти. В предпразнични дни Сейнт Питър поемаше повечето пострадали от ножове, изстрели, побоища и автомобилни катастрофи. Двайсет и четири часа в денонощието болницата поддържаше трескав, задъхан ритъм, но от петък вечер до понеделник сутрин треската прерастваше в истински хаос.

Носилката мина през фойето и спря пред широката бяла врата, където санитарите трябваше търпеливо да попълнят формуляри. Около поредния пациент с кръсъци се шураше цяла армия от сестри и лекари. Навсякъде тичаха хора. Пет-шест полицаи се провираха през тълпата. Още три носилки бяха запречили широкия коридор.

Някаква сестра профуча наблизко, върна се за секунда и запита:

– Какво му е?

Единият санитар й подаде формуляра.

– Значи не кърви – констатира тя, сякаш на света нямаше нищо по-

страшно от кръвотечението.

– Не. Прилича на стрес, шок или нещо подобно. Семейно заболяване.

– Може да почака. Карайте го в приемната. След малко се връщам.
И сестрата изчезна.

Санитарите си пробиха път през навалищата и спряха пред малка стаичка встрани от главния коридор. Една сестра взе формулярите и надраска нещо, без да поглежда Марк.

– Къде е доктор Грийнуей? – запита тя. Санитарите се спогледаха и свиха рамене.

– Не го ли повикахте?

– Ами не.

– Ами не – повтори тя и с въздишка вдигна очи към тавана. Ама че тъпаци. – Слушайте, тук е като на война, разбирате ли? Хората идват целите в кръв, мозъкът им изтича, влачат им се червата. Вече двама изтървахме в тоя коридор за последните трийсет минути. Психиатричните случаи стоят на второ място.

– И какво искате сега, да вземем да го застреляме ли? – кимна единият санитар към Марк.

Сестрата побесня.

– Не. Искам да се махате. Ще се погрижа за него, ала вие се омийте начаса.

– Нали подписахте формуляра, госпожо. Повече не е наша работа.

Санитарите се усмигнаха и тръгнаха към изхода.

– Има ли придружаващ полицаи? – запита сестрата.

– Ами! Хлапето е малолетно. И двамата се изнизиха навън.

Марк успя да се извърти на една страна и сви колене пред гърдите си. Коланите бяха хлабави. Той леко отвори очи. Върху три стола в ъгъла лежеше негър. Отсреща имаше зелена врата, чешма и празна носилка с окървавени чаршафи. Телефонът извъня. Сестрата вдигна слушалката, размени няколко думи и изтича навън. Марк бързо разкопча коланите и скочи на крака. Не правеше нищо лошо, само щеше да се поразходи. Сега беше вписан при смахнатите, тъй че и да го спипаха – все тая.

Формулярите с неговото име лежаха на бюрото. Марк ги грабна, избута носилката през зелената врата и се озова в оживен коридор с множество стаички от двете страни. Заряза носилката край стената и хвърли формулярите в близкото кошче за смет. Стрелката с надпис ИЗХОД го упъти към широка остъклена врата. От другата страна бушуваше хаосът на приемното отделение.

Марк се усмихна. Беше идват тук. Огледа суматохата зад стъклото и разпозна мястото, където стояха двамата с Харди, докато Даян и Грийнуей относяха Рики навътре. Мина през вратата и безгрижно закрачи през тълпата от болни и ранени, които тревожно чакаха да ги приемат. Ако тичаше, щеше да привлече внимание, затова се постара да запази хладнокръвие. Слезе с познатия асансьор до сутерена и откри край стълбището свободна инвалидна количка. Беше възголяма за него, но все пак успя да завърти колелата, мина край кафенето и се отправи към моргата.

Клинт бе заспал на дивана. Филмът по телевизията вече привършваше, когато телефонът иззвъня. Реджи грабна слушалката.

– Ало.

– Здравсти, Реджи. Марк се обажда.

– Марк! Как си, миличък?

– Страхотно, Реджи. Направо бомба.

– Как ме откри? – запита тя, посягайки да изключи телевизора.

– Обадих се на мама Лайф и я събудих. Тя ми даде номера. У Клинт си, нали?

– Да. Как тъй ти донесоха телефон по никое време?

– А, вече не съм в затвора.

Тя скочи на крака и пристъпи към бюфета.

– Къде си?

– В болницата. В Сейнт Питър.

– Ясно. И как попадна там?

– Докараха ме с линейка.

– Добре ли си?

– По-добре няма накъде.

– Защо те докараха с линейка?

– Имах остър пристъп на стресов синдром и веднага ме пратиха в болница.

– Трябва ли да дойда?

– Може би. Каква е оная история с призовката?

– Просто се опитват да те сплашат, за да проговориш.

– Значи успеха. Сега съм по-изплашен от когато и да било.

– Май не си много зле.

– От нервите е, Реджи. Умирам от страх.

– Не, исках да кажа, че не личи да си в шок или нещо подобно.

– Ами аз изведнъж оздравях. Добре де, преметнах ги. Половин час тичах из килията и като ме откриха, бях плувнал в пот. Решиха, че съм много зле.

Клинт се бе надигнал от дивана и слушаше внимателно. Реджи му направи знак да мълчи.

– Прегледаха ли те вече?

– Не съвсем.

– Какво означава това?

– Означава, че се измъкнах от спешното отделение. Избягах, Реджи. Беше страшно лесно.

– Боже мой!

– Спокойно. Добре съм. Повече няма да стъпя в затвора, Реджи. И няма да ида в Ню Орлиънс. Ако ида, веднага ще ме тикнат зад решетките, нали?

– Слушай, Марк, не бива така. Не бива да бягаш. Трябва...

– Вече избягах, Реджи. И знаеш ли какво?

– Какво?

– Не вярвам някой да е разбрал засега. В тая лудница не им е до мен.

– Ами ченгетата?

– Какви ченгета?

– Не те ли придружи полицаи?

– Не. Ами че аз съм дете, Реджи. Имаше двама грамадни санитарии, ама нали съм дете, пък и бях в кома, смучех си палеца, пъшках и охках като Рики. Да ме беше видяла само! Направо като на кино. Зарязаха ме тук и изчезнаха, а пък аз взех, че излязох.

– Не бива да правиш така, Марк.

– Вече го направих, разбра ли? И няма да се върна.

– Ами майка ти?

– А, обадих ѝ се преди час. По телефона, естествено. Тя взе да се вайка, ама накрая повярва, че съм добре. Не беше много щастлива от тая работа и искаше веднага да ида при тях. Изпокарахме се, но после ѝ мина. Май пак гълта хапчета.

– Значи си в болницата.

– Точно така.

– Къде? В коя стая?

– Още ли си ми адвокат?

– Разбира се, че съм ти адвокат.

– Добре. Значи, ако ти кажа нещо, няма да ме издадеш, нали?

– Прав си.

– Приятели ли сме, Реджи?

– Иска ли питане!

– Добре, защото в момента друг приятел си нямам освен тебе, Реджи. Ще ми помогнеш ли? Умирам от страх.

– Готова съм на всичко, Марк. Къде си?

– В моргата. Има една малка канцелария в ъгъла и аз съм под бюрото. Лампите не светят. Ако затворя телефона, да знаеш, че някой е влязъл. Откакто се крия тук, докараха два трупа, но засега никой не е влизал в канцеларията.

– В моргата?

Клинт скочи на крака и застана до нея.

– Аха. Идвам съм и друг път. Нали помниш, тая болница я знам на пръсти.

– Помня.

– Кой е в моргата? – прошепна Клинт. Реджи се намръщи и поклати глава.

– Мама казва, че имало призовка и за тебе, Реджи. Вярно ли е?

– Да, но не можах да ми я връчат. Затова съм при Клинт. Ако не ми връчат призовка, не съм длъжна да се явя пред съда.

– Значи и ти се криеш.

– Горе-долу...

Изведнъж прозвуча пукот и връзката се прекъсна. Реджи огледа слушалката, после бързо я върна на място.

– Затвори – каза тя.

– За Бога, какво става? – запита Клинт.

– Марк беше. Избягал е от ареста.

– Каквооо!

– Крие се в моргата на Сейнт Питър – поясни Реджи, но сякаш още не можеше да повярва. Телефонът иззвъня и тя грабна слушалката. – Ало?

– Извинявай, че прекъснах. Вратата се отвори. Помислих, че пак докарват труп.

– Не е ли опасно, Марк?

– Опасно е и още как! Но аз съм дете, нали така? И вече ме водят за чалнат. Тъй че спипат ли ме, правя се на откачен и сто на сто ще ме насанят в някоя стая. А оттам все ще измисля как да офейкам.

– Не можеш да се криеш безкрайно.

– И ти също.

- За кой ли път се възхити на бързата му реакция.
- Прав си, Марк. И какво ще правим?
  - Не знам. Много искам да се измъкна от Мемфис.
- Писна ми от ченгета и затвори.
- Къде искаш да отидеш?
  - Чакай първо да те питам нещо. Ако дойдеш да ме вземеш и напуснем заедно града, може да си имаш неприятности, защото си ми помогнала да избягам, нали?
  - Да. Ще ти стана съучастник.
  - Какво ще ти направят?
  - После ще му мислим. Вършила съм и по-страшни неща.
  - Значи ще ми помогнеш?
  - Да, Марк. Ще ти помогна.
  - И няма да кажеш на никого?
  - Може да ни потрябва помощта на Клинт.
  - Добре, кажи на Клинт. Ала на кой друг нито дума. Гроб си, нали?
  - Гроб съм.
  - И няма да ме увещаваш да се върна в затвора?
  - Дадено.
- Настана мълчание. Клинт едва не се побърка.
- Добре, Реджи. Знаеш ли големия паркинг, онзи, до зелената сграда?
  - Да.
  - Влез в него, все едно, че търсиш къде да паркираш. Карай съвсем бавно. Аз ще съм между колите.
  - Там е тъмно и опасно, Марк.
  - Петък вечер е, Реджи. Навсякъде е тъмно и опасно.
  - В кабинката на входа има пазач.
  - Той спи непрекъснато. Пък и не е ченге в края на краищата. Мене слушай, Реджи, знам си работата.
  - Сигурен ли си?
  - Не. Но нали каза, че ще ми помогнеш.
  - Ще ти помогна. Кога ме искаш?
  - Колкото се може по-скоро.
  - Ще бъда с колата на Клинт. Черна хонда акорд.
  - Добре. Побързай.
  - Тръгвам. Внимавай, Марк.
  - Спокойно, Реджи. Всичко е като на кино. Тя остави слушалката и

въздъхна.

– Какво приказвахте за моята кола? – запита Клинт.

– Знаеш, че търсят и мен.

– Реджи, ти си превъртяла. Ама че безумие! Не можеш да хукнеш да бягаш с някакво си... с някакво... не знам и как да го нарека. Ще те арестуват за съучастие. Ще те дадат под съд. Ще ти отнемат правата.

– Къде ми е чантата?

– В спалнята.

– Дай си ключовете и кредитните карти.

– Кредитните ми карти! Слушай, Реджи, много те обичам, скъпа, но как тъй ще си давам колата и картите?

– Колко пари имаш в брой?

– Четирийсет долара.

– Давай ги. Ще ти ги върна. Реджи се отправи към спалнята.

– Полудяла си.

– Не ми е за пръв път.

– Недей, Реджи.

– Стегни се, Клинт. Нищо страшно няма. Трябва да помогна на Марк, и толкова. Детето седи в тъмната канцелария на моргата и моли за помощ. Какво според теб да направя?

– Как какво! Вземаш една пушка и изтрепваш цялата болница. Само и само Марк Суей да е добре.

Тя хвърли в чантата четката си за зъби.

– Давай парите и кредитните карти, Клинт. Бързам. Той бръкна в джоба си.

– Побъркана жена. Ставаш смешна.

– Чакай на телефона. Не мърдай оттук. Ще ти се обадя.

Тя грабна ключовете, парите и двете кредитни карти – „Виза“ и „Тексако“. Клинт я изпрати до вратата.

– Внимавай с картите. Сметката ми е изтъняла.

– Чудно, защо ли не ме изненадаваш? – Тя го целуна по бузата. – Благодаря, Клинт. Погрижи се за мама Лайф.

– Ще чакам да позвъниш – унило промърмори той. Реджи изскочи навън и изчезна в мрака.

33

От мига, когато Марк скочи в колата и се сви на пода, Реджи стана съучастничка на избягал арестант. Но в края на краищата момчето не беше убило човек, тъй че дори и да ги хванеха, едва ли я заплашваше затвор. Можеха най-много да я накажат с поправителен труд, евентуално глоба и двайсет-трийсет години изпитателен срок. По дяволите, да слагат каквото си щат изпитателен срок. За пръв път нарушаваше закона. Щеше да заяви пред съда, че детето е било съвсем самичко, преследвано от мафията, и все някой е трябвало да стори нещо, за Бога! Как да мисли кое е юридически изрядно, щом клиентът ѝ е в смъртна опасност и моли за помощ? С малко късмет и добри връзки можеше дори да си запази адвокатските права.

Тя подаде на пазача петдесет цента, без да надига глава. Беше обиколила паркинга веднъж и си тръгваше. Но пазачът не ѝ обърна внимание. Марк се свиваше на кълбо в сянката под таблото и помръдна едва когато завиха по Юниън Авеню към реката.

– Измъкнахме ли се вече? – нервно запита той.

– Май че да.

Марк пъргаво скочи на седалката и се огледа. Електронният часовник на таблото показваше един без десет. Шестте платна на Юниън Авеню бяха пусли. Докато чакаше Марк да заговори, Реджи отмина три кръстовища и на всяко ги засичаше червен светофар.

– Накъде сега? – запита тя най-сетне.

Марк плъзна длан по таблото и огледа внимателно радиото.

– Твоята кола е по-хубава.

– Добре, Марк. Тази улица свършва при реката и мисля, че е крайно време да обсъдим къде точно искаш да отидем.

– Дадено. Просто искам да се измъкна от Мемфис, разбираш ли? Не ме интересува къде, само да съм по-далече оттук.

– И накъде ще поемем, щом се измъкнем от Мемфис? Не е зле да измислиш посока.

– Слушай, дай да прехвърлим моста.

– Не възразявам. За Арканзас ли тръгваме?

– Защо не? Ами да, хайде да идем в Арканзас.

– Бива.

Щом взе решението, Марк наведе глава и отново огледа радиото.

Натисна един клавиш, завъртя копчето и Реджи се стегна в очакване да гръмне рап или хеви метъл. Марк въртеше настройката с две ръце. Сякаш бе нова играчка. Това дете сега трябваше да си е у дома, в топлото легло. И утре, събота, да спи до късно. А като се събуди, да гледа детски филми или да си играе по пижама с някоя сложна играчка, точно както сега с радиото.

От таблото долетяха гласовете на „Фор Топс“.

– Такива вехтории ли слушаш? – искрено се изненада Реджи.

– Понякога. Мислех, че ще ти хареса. Нали разбираш, в един през нощта не е най-подходящото време за шумотевица.

– А защо мислиш, че ще ми хареса?

– Ами, право да си кажа, Реджи, хич не те виждам на рап концерт. Освен това последния път радиото в колата ти беше на тая станция.

Юниън Авеню свършваше край реката и на завоя отново ги посрещна червен светофар. Една полицейска кола спря до тях и ченгето зад волана зяпна Марк.

– Не го поглеждай – прошепна Реджи.

Светна зелено и тя зави по крайбрежния булевард. Полицаяте ги последваха.

– Не се обръщай – тихо каза Реджи. – Дръж се нормално.

– По дяволите, Реджи, защо ни следят?

– Нямам представа. Кротувай.

– Познал ме е. Цяла седмица ми печатат снимката по вестниците и онзи ме е познал. И ние сме едни късметлии... Излезли-неизлезли на пътя, и ченгетата ни засичат.

– Кротко, Марк. Мъча се едновременно да карам и да ги гледам.

Марк се плъзна надолу, докато опря дупе в ръба на седалката и главата му хлътна под стъклото.

– Какво правят? – прошепна той. Тя стрелна поглед към огледалото.

– Следят ни. Не, чакай. Наближават. Полицейската кола се изравни с тях и изведнъж ускори ход.

– Изчезнаха – каза Реджи и Марк шумно въздъхна. В два без двадесет излязоха от града и поеха по моста над Мисисипи. Марк се озърна към далечното сияние в небосвода над Мемфис. Гледаше захласнат, сякаш никога не бе виждал такова нещо. Реджи неволно се запита дали горкото дете някога е напусकало Мемфис. По радиото пееше Елвис.

– Харесваш ли Елвис? – запита Марк.

– Ще повярваш ли, ако ти кажа, че като момиче всяка неделя ходех

с приятелки до къщата на Елвис. Гледахме го как играе волейбол на двора. Още не беше прочут и живееше при родителите си. Учеше в гимназията в северния край на града.

– И аз живея в северния. По-точно живеех. Сега вече си нямам адрес.

– Ходехме на концертите му и понякога го срещяхме да се шляе из града. Беше си най-обикновено момче, после всичко се промени. Стана толкова знаменит, че не можеше да живее нормално.

– И той, горкият, като мене – изведнъж се усмихна Марк. – Представи си. Аз и Елвис. Две снимки на първа страница. Отвсякъде те щракат фотографии. Народът зяпа с ей такива очи. Не е лесно да си знаменит.

– Ти чакай да видиш неделните вестници. Отсега си представям огромните букви: МАРК СУЕЙ ИЗБЯГАЛ ОТ ЗАТВОРА.

– Страхотно! И пак ще ми лепнат ухилената физиономия на първа страница, а наоколо ченгета, все едно съм масов убиец. А пък тъпите ченгетата ще се мъчат да обяснят как е успяло единайсетгодишно момче да избяга от затвора. Дали ще съм най-младият беглец?

– Сигурно.

– Само ми е жал за Дорийн. Как мислиш, ще я погнат ли?

– Тя ли беше на смяна?

– Не. Бяха Телда и Дени. И да ги уволнят, хич не ми пука.

– Щом е тъй, сигурно няма да закачат Дорийн. Тя отдавна работи в затвора.

– Знаеш ли, аз я преметнах. Взех да се нравя на чалнат, уж съм поел за Ла-ла-ландия, както казваше Роуми. Всеки път щом дойдеше да ме види, се държах все по-шантаво; по едно време спрях да говоря, само гледах тавана и пъшках. Тя знае за Рики и реши, че ме е прихванало същото. Вчера доведе един доктор от болницата на затвора да ме прегледа. Той рече, че нищо ми няма. Дорийн обаче се тревожеше. Май не постъпих добре с нея.

– Как се измъкна?

– Нали ти казах, преструвах се, че изпадам в шок. Бяха из килията, докато се изпотих, после се свих на топка и налапах палец. Така ги стреснах, че веднага викнаха линейка. Знаех, че щом се добера до Сейнт Литър, вече съм на свобода. Там е същинска лудница.

– И просто изчезна?

– Бяха ме сложили на носилка и щом ми обърнаха гръб, станах и... ами да, просто изчезнах. Нали разбираш, Реджи, толкова народ мре в тая болница, че съвсем не им беше до мен. Лесна работа.

Минаха моста и навлязоха в Арканзас. Магистралата беше права като стрела, а от двете страни се мяркаха мотели и паркинги за тежки камиони. Марк се озърна да види отново Мемфис, но градът бе изчезнал зад хоризонта.

– Какво гледаш? – запита Реджи.

– Исках да видя Мемфис. Обичам да гледам високите сгради в центъра. Един учител ми беше казал, че там живеели хора. Направо не е за вярване.

– Защо да не е за вярване?

– Веднъж гледах филм за едно богато момче, дето живееше точно в такава сграда. По цял ден скиташе из града и правеше каквото му скимне. Беше на „ти“ с всички ченгета. Като искаше да отиде някъде, хващаше си такси. А пък вечер сядаше на балкона и гледаше улиците отгоре. Все си мисля, че това е страхотен живот. Никакви скапани фургоци. Никакви тъпи съседи. Никакви камиони отсреща, точно пред прозореца.

– Можеш да живееш така, Марк. Стига само да искаш.

Той я изгледа втренчено.

– Как тъй?

– В момента ония от ФБР са готови да ти дадат каквото поискаш. Можеш да живееш в небостъргач сред някой голям град или в планинска хижа. Изборът е твой.

– Мислех си за това.

– Можеш да живееш край океана и да играеш на плажа, или пък в Орландо и всеки ден да ходиш в Дисни Уърлд.

– Ха, това е за Рики. Вече съм стар за тия работи. Чух, че билетите били много скъпи.

– Ако поискаш, сигурно ще ти дадат и доживотен пропуск. В момента двамата с майка ти можете да получите каквото пожелаете.

– Да, Реджи, ама защо ми е, като ще трябва да се плаша от сянката си. Вече три ноци сънувам ония типове. Не искам да треперя, додето съм жив. Рано или късно ще ме намерят, знам си.

– И какво ще правиш, Марк?

– Още не знам, но много мислих за едно нещо.

– Слушам те.

– На затвора това му е хубавото, че оставя много време за мислене. – Той преметна крак върху крак и сплете пръсти около коляното си. – Помисли и ти, Реджи. Ами ако Роуми ме е излъгал? Беше пиян, смахнат, тъпкан с хапчета. Може би го е рекъл само колкото да се намира на приказка. Там бях и знам как изглеждаше. Луд за връзване. Издрънка куп

шуротии и отначало реших, че всичко е истина. Бях изплашен до смърт и не можех да разсъждавам. Главата ме болеше от шамара. Ама вече не съм сигурен, нали разбираш. Цяла седмица си спомням колко шантав беше и какви ги плещеше. Може пък да съм сглупил, че му повярвах.

Реджи караше точно с осемдесет километра в час и жадно поглъщаще всяка дума. Нямаше представа накъде бие момчето, както нямаше и представа накъде отиват.

– Не мога обаче да рискувам, нали така? Представи си, че изпях всичко и ченгетата открият трупа точно където казваше Роуми. Голяма радост за всички освен за мафията и кой знае какво ме чака после. А сега си представи обратното. Казвам всичко, но Роуми е излъгал и няма никакъв труп. Край на неприятностите, защото всъщност се оказва, че нищичко не знам. Пустият му Роуми, направил си последен майтап. Само че рискът е прекалено голям. – Той замълча за около километър. По радиото „Бийч Бойс“ пееха „Калифорнийски момичета“. – Тогава реших да подхвана нещата другояче.

Реджи вече се досещаше накъде бие. Сърцето й спря и тя едва удържа колата между белите линии на дясното платно.

– И какво измисли?

– Измислих да проверим дали Роуми е излъгал. Тя се изкашля с пресъхнало гърло.

– Тоест предлагаш да намерим трупа.

– Точно така.

Би искала да се размее на тази наивна детска фантазия, но в момента нямаше сили за смях.

– Сигурно се шегуваш.

– Добре де, дай да го обсъдим. В понеделник сутринта двамата с теб трябва да се явим в Ню Орлиънс, нали така?

– Донякъде. Не съм получила призовка.

– Да, но аз съм ти клиент и имам призовка. Тъй че дори и да не си получила, пак ще трябва да дойдеш с мен, нали?

– Вярно.

– А в момента сме бегълци, нали така? Само двамата. Бягаме от ченгетата като Бон и Клайд.

– И така би могло да се каже.

– Кое е последното място, където ще ни търсят? Помисли, Реджи. Кое е последното място, където бихме избягали?

– Ню Орлиънс.

– Правилно. Добре сега, признавам, че нищо не разбирам от криене,

ти обаче си адвокат и непрекъснато си имаш работа с престъпници, значи сигурно ще измислиш как да се доберем до Ню Орлиънс, без да ни засекаат. Така ли е?

Макар че започваше малко по малко да се съгласява с момчето, Реджи сама се изненада от собствения си отговор:

– Да, сигурно ще мога.

– Ако се доберем до Ню Орлиънс, ще открием и къщата на Роуми.

– Защо ни е къщата?

– Трупът би трябвало да е там.

Точно това не ѝ се искаше да узнае. Тя бавно свали очилата и разтърка очи. Между слепоочията ѝ започваше да се надига болка и тепърва сигурно щеше да става още по-зле.

Къщата на Роуми? Къщата на покойния Джероум Клифърд? Марк бе изрекъл тия думи, без да бърза, а тя ги възприе още по-бавно. Впи поглед в червените светлини на предната кола, но зърна само неясни петна. Къщата на Роуми? Убитият да е погребан при адвоката на убиеца. Беше повече от невероятно. Мислите ѝ бясно се лутаха в кръг, задаваха едновременно стотици въпроси и не откриваха нито един отговор. Тя се озърна към огледалото и изведнъж забеляза, че Марк я гледа със странна усмивка.

– Вече научи, Реджи – каза той.

– Но как, защо...

– Не ме питай, нищо не знам. Шантава работа, нали? Затова се боя, че Роуми може да е излъгал. Както си беше смахнат, току-виж, се оказало, че е измислил цялата история за трупа в къщата.

– Значи не вярваш да е там – запита тя с надежда.

– Няма да знаем, докато не проверим. Ако не е там, цялата шумотевица свършва и пак ще живея нормално.

– Ами ако е там?

– Като проверим, тогава ще му мислим.

– Тоя твой подход не ми харесва.

– Защо?

– Слушай, Марк, мило момче, приятелю, клиенте мой, ако мислиш, че ще тръгна за Ню Орлиънс да търся труповете, значи не си съвсем наред.

– Кой е казал, че съм наред? Двамата с Рики се водим за смахнати.

– Няма да го направя.

– Защо, Реджи?

– Твърде е опасно, Марк. Идеята е безумна и може да си изпросим

куршума. Не отивам там. А и тебе няма да пусна.

– Защо пък да е опасно?

– Откъде да знам. Опасно е, и толкоз.

– Помисли малко, Реджи. Отиваме да проверим, нали така? Ако трупът не е там, където каза Роуми, значи съм свободен. Ще предложим на ченгетата да не ни обвиняват за бягството, а в замяна аз ще им разкажа каквото знам. И тъй като нямам представа къде е трупът, мафията ще ме зареже. Тръгваме си свободни, ръка за ръка.

Свободни, ръка за ръка. Това хлапе наистина прекаляваше с телевизията.

– А ако намерим трупа?

– Уместен въпрос. Разсъждавай бавничко, Реджи. Опитай се да мислиш като дете. Ако открием трупа и съобщиш на ФБР, че знаеш къде е, защото си го видяла с очите си, тогава ще ни дадат каквото пожелаем.

– И какво точно желает?

– Сигурно ще поискам Австралия. Хубава къща и куп пари за мама. Нова кола. Може би пластична операция. Веднъж гледах такова нещо по телевизията. На един му прекроиха физиономията. Беше страшно грозен и взе, че натопи някакви пласъори на наркотици само за да си има ново лице. Накрая беше същинска кинозвезда. Ама след две години пласъорите пак му прекроиха физиономията.

– Сериозно ли говориш?

– За филма ли?

– Не, за Австралия.

– Може би. – Той помълча и се загледа навън. – Може би.

Отминаха още няколко километра. Двата слушаха радио, без да разменят нито дума. Отдалечаваха се от Мемфис и все по-рядко срещаха коли.

– Искаш ли да се споразумеем? – запита Марк, продължавайки да гледа навън.

– Може би.

– Дай да идем в Ню Орлиънс.

– Никакви трупове няма да търся.

– Добре де, добре. Дай все пак да идем. Никой няма се сети къде сме. После ще приказваме.

– Вече приказвахме.

– Дай само да идем до Ню Орлиънс, а?

Колата наближи друга магистрала и започна да се изкачва по

надлеза. Реджи посочи надясно. Под лунните лъчи в далечината искряха и се преливаха светлините на Мемфис.

– Уха! – възхитено възкликна Марк. – Красота!

Не подозираха, че това е неговият последен поглед към Мемфис.

Във Форест Сити спряха да заредят бензин и да закусят. Докато Марк се криеше между седалките, Реджи купи кейкчета, двойно кафе и спрайт. След няколко минути отново поеха по магистралата към Литъл Рок.

Над пластмасовата чашка се вдигаше пара. Реджи караше напред и развеселено гледаше как Марк поглъща едно след друго четири кейкчета. Ядеше като всяко хлапе – ръсеше трохи навсякъде и лакомо ближеше плънката от пръстите си, сякаш от месец насам не бе хапвал нищицко. Наближаваше два и половина. Пътят отпред беше пуст, само от време на време се мяркаха тежки камиони с ремаркета. Стрелката бе залепнала на сто километра в час.

– Как мислиш, дали ни преследват вече? – запита Марк след последното кейкче и се зае да отваря кутията спрайт. Изглеждаше развълнуван от приключението.

– Не ми се вярва. Полицията сигурно претърсва болницата, но откъде да знаят, че сме заедно?

– Тревожа се за мама. Нали й позвъних, преди да те открия. Казах й, че съм избягал и се крия в болницата. Страшно се ядоса. Накрая обаче май повярва, че няма страшно. Дано да не я тормозят.

– Няма. Но ще се поболее от тревога.

– Знам. Не искам да съм жесток, но мисля, че ще го понесе. Знаеш колко нещо й мина през главата. Мама не се предава лесно.

– Ще се обадя на Клинт да й позвъни.

– А ще му кажеш ли къде отиваме?

– Още нямам представа къде отиваме.

Марк се замисли. Реджи кривна надясно и два камиона прелетяха с грохот край тях.

– Ти какво би направила, Реджи?

– Първо на първо, не бих избягала.

– Лъжеш.

– Моля?

– Ами да, лъжеш. Нали бягаш от призовката. И аз това правя. Къде е разликата? Не искаш да се явиш пред съда. Аз също не искам, затова

бягаме. Лица-прилика сме си, Реджи.

– С една малка разлика. Ти беше в затвора и избяга. Това е престъпление.

– Затворът беше за малолетни, а малолетните не вършат престъпления. Нали ти ми го обясни? Може да са хулигани, може да правят пакости и да се нуждаят от надзор, но не са престъпници. Нали така?

– Щом казваш... Не биваше обаче да бягаш.

– Вече избягах. Стореното, сторено. И ти си същата – нали не бива да бягаш от съда?

– Нищо подобно. Отклонявам се от призовката, без да наруша закона. Всичко беше наред, докато те взех в колата.

– Ами тогава спри и ме изритай на пътя.

– Как не! Моля те, Марк, бъди сериозен.

– Сериозен съм.

– Добре. И какво ще правиш, като те изритам?

– Нямам представа. Ще продължа докдето стигна. Ако ме спипат, веднага изпадам в шок и ченгетата ще ме върнат в Мемфис. Ще се правя на луд и изобщо няма да разберат, че си била замесена. Ти само спри, и ще си изляза.

Той се приведе напред и завъртя настройката. Няколко километра двамата слушаха мълчаливо Конуей Туити и Тами Уинет.

– Не понасям кълтри – каза Реджи и Марк изключи радиото.

– Може ли да те питам нещо? – обади се тя след малко.

– Питай.

– Да речем, че идем в Ню Орлиънс и открием трупа. Според твоя план после се споразумяваме с ФБР и попадаме под закрилата на закона. Накрая с Даян и Роки политите към слънчева Австралия или някое друго място, така ли?

– В общи линии...

– Добре тогава. Защо не се споразумеем още сега?

– Най-после разсъждаваш, Реджи – великодушно заяви момчето, сякаш се радваше, че ѝ помага да прогледне.

– Благодаря – каза тя.

– Доста време ми трябваше, за да стигна до отговора. А пък той е съвсем прост. Не вярвам много на ония от ФБР. Ти вярваш ли им?

– Не съвсем.

– И не искам да им кажа каквото и да било, преди тримата с мама и Рики да сме нейде далече. Ти си добър адвокат, Реджи. Не позволяваш клиентът ти да рискува, нали?

– Продължавай.

– Преди да им кажа, искам твърдо да знам, че ще ни скрият на сигурно място. За преместването на Рики трябва време. Ако им кажа сега, току-виж, мафията ни спипала, преди да изчезнем. Страшно е рисковано.

– Ами ако им кажеш сега, а те не открият трупа? Ако наистина всичко излезе само майтап на Роуми?

– Изобщо няма да стигне до мене, нали така? Ще се крия някъде, ще треперя, ще си сменя името на Томи, да речем... И за какво? За нищо. Не, Реджи, по-добре още сега да узная дали Роуми е казал истината.

Тя объркано поклати глава.

– Чудя се дали те разбирам.

– И аз се чудя. Едно обаче е сигурно: няма да ида в Ню Орлиънс със съдебните изпълнители. Няма да се явя пред съда в понеделник, та да мълча и пак да ме тикнат в затвора.

– Разумно. Е, как ще прекараме почивния ден?

– Колко път има до Ню Орлиънс?

– Пет-шест часа.

– Карай натам. Има време да се откажем, ако ни хване шубето.

– Трудно ли ще намерим трупа?

– Сигурно не.

– Може ли да попитам къде точно е скрит?

– Едно ще ти кажа – не се въргала из градината. Трябва малко да поработим.

– Това е чисто безумие, Марк.

– Знам. Лоша седмица ни се случуи.

Край на надеждите за едно спокойно съботно утро с децата. Джейсън Мактюн огледа краката си върху килимчето край леглото, после се помъчи да различи колко показва часовникът до вратата на банята. Наближаваше шест, навън още бе тъмно и от снощната бутилка вино всичко му се мерзелееше пред очите. Жена му се извъртя на другата страна и промърмори нещо неясно.

Двайсет минути по-късно той изрови главата ѝ изпод завивките и я целуна за довиждане. Каза, че може да отсъства цяла седмица, но тя едва ли го чу. Внезапните командировки и провалените почивни дни бяха нещо нормално. Всичко си вървеше по реда.

Но днес нямаше да е както друг път. Той отвори вратата и кучето изтича на двора. Как можеше да се изпари едно невръстно хлапе? Полицията нямаше представа. Просто изчезна, така бе казал лейтенантът.

Докато пътуваше към съдебната палата, Мактюн не се изненада, че в този предутринен час централните улици са почти безлюдни. Управлявайки с една ръка, той посегна към телефона. След малко агентите Бренър, Лачи и Дърстън бяха на крак и изпълняваха командата незабавно да се явят при него. Мактюн прелисти черния си бележник и откри домашния номер на К. О. Луис.

К. О. не спеше, но и не се зарадва особено на обаждането. Тъкмо бе седнал да пие кафе и да побъбри с жена си. Живо го интересува как, по дяволите, може някакво единайсетгодишно хлапе да се изпари под носа на полицията. Мактюн му каза каквото знаеше, тоест почти нищо и го помоли да бъде готов за пътуване до Мемфис. Почивните дни можеха да се окажат доста напрегнати. К. О. отвърна, че ще завърти два-три телефона, после ще поръча самолет и ще му се обади в службата.

От кабинета си Мактюн позвъни на Лари Труман в Ню Орлиънс и искрено се зарадва, когато онзи се обади напълно объркан и явно вдигнат от сън. В края на краищата случаят си беше на Труман, макар че Мактюн бе работил по него през цялата седмица. За да стане още по-весело, той позвъни на Джордж Орд и го покани да се присъедини към компанията. Между другото подхвърли, че е гладен и не би било зле Орд да донесе нещо за хапване.

Около седем Бренър, Лачи и Дърстън пиеха кафе в кабинета и обсъждаха куп безумни теории за изчезването. После пристигна и Орд,

само че без провизии, а след него двама униформени полицаи почукаха на вратата на приемната. Придружаваше ги Рей Тримбъл – заместник-шеф на градската полиция и легендарна фигура сред пазителите на закона.

Насядаха в кабинета на Мактън и Тримбъл, без да губи време, изложи нещата с типично полицейски жаргон:

– Снощи около десет и половина задържаният е бил откаран с линейка от затвора до болницата Сейнт Питър. В приемното отделение санитарите са го предали срещу подпис, после са се оттеглили. Задържаният не е бил придружен от полицаи или представител на затвора. Санитарите категорично твърдят, че пациентът е бил приет от някоя си Глория Уотс, но досега документите не са открити. Мис Уотс заявява, че задържаният наистина е попаднал в приемното отделение, преди да я повикат навън за нещо си, не е изяснила какво. Отсъствала не повече от десет минути, а след завръщането си не открила пациента. Документите също били изчезнали и мис Уотс предположила, че пациентът е отведен за преглед и лечение. – Тримбъл помълча няколко секунди и се изкашля, като че му бе крайно неприятно да говори по темата. – Около пет часа тази сутрин мис Уотс се готвела да напусне болницата и прегледала списъка на приетите пациенти. Спомнила си за случая и започнала да разпитва. Пациентът не бил открит в спешното отделение, липсвали и документи за пристигането му. Тогава болничната охрана се свързала с Централното полицейско управление. В момента се провежда пълно претърсване на болницата.

– Шест часа – смаяно промърмори Мактън.

– Моля? – сепна се Тримбъл.

– Трябвали са ви шест часа, за да разберете, че хлапето е изчезнало.

– Да, сър, но сам знаете, че болницата не е под наше ръководство.

– Защо са прехвърлили хлапето в болница без охрана?

– Не мога да отговоря. Ще предприемем разследване. Вероятно се дължи на небрежност.

– Защо изобщо е пратено в болница? – настоя да разбере Мактън.

Тримбъл извади от куфарчето си папка и му подаде копие от доклада на Телда. Мактън зачете внимателно.

– Тук пише, че хлапето изпаднало в шок след посещението на двама съдебни служители. Какъв дявол са търсили там?

Тримбъл отново разтвори папката и извади копие от призовката. Мактън изчете и нея, после я подаде на Джордж Орд.

– Има ли нещо друго? – обърна се той към Тримбъл, който

нетърпеливо крачеше напред-назад. Явно бързаше да се измъкне.

– Не, сър. Продължаваме претърсването и ако открием нещо, ще се обадим незабавно. Преди около час изпратихме в болницата над петдесет души.

– Свързахте ли се с майката на хлапето?

– Не, сър. Засега не сме. Тя още спи. Държим стаята под наблюдение, в случай че момчето се опита да се добере до нея.

– Предпочитам да я уведомя лично. След около час ще бъде там. Погрижете се никой да не я безпокои дотогава.

– Ще се погрижим.

– Благодаря.

Тримбъл тракна токове и за миг като че се накани да козирува. Но вместо това просто изчезна заедно с двамата полицаи.

Мактюн се озърна към Бренър и Лачи.

– Момчета, свържете се с всички незаети агенти. Да се явят тук на часа. Незабавно!

Двамата изтичаха навън.

– Какво ще кажеш за това? – обърна се Мактюн към Орд, който още държеше призовката.

– Не мога да повярвам. Фолтриг се е побъркал.

– Ти знаеше ли?

– Разбира се, че не. Хлапето е под юрисдикцията на Съда за малолетни. Лично аз не бих посмял и с пръст да го побутна. Ти смееш ли да се закачаш с Хари Рувелт?

– В никакъв случай. Ще трябва да го успокоим. Аз поемам това, а ти потърси Реджи Лав. Предпочитам да не разговарям с нея.

Орд излезе да търси телефон.

– Свържи се с федералния съдебен изпълнител – заповяда Мактюн на Дърстън. – Разчепкай нещата около тая призовка. Искам да знам всичко за нея.

Дърстън напусна кабинета и Мактюн остана сам. Трескаво прелисти телефонния указател, докато откри фамилията Рувелт. Нямаше нито един Хари. Изглежда, съдията пазеше номера си в тайна и това бе напълно разбираемо, след като му се налагаше да има работа с петдесетина хиляди самотни майки, водещи борба за издръжка. Мактюн позвъни на трима познати адвокати и третият каза, че Хари живеел на Кензингтън Стрийт. Добре, щеше да изпрати там първия дошъл агент.

Орд влезе, клатейки глава.

– Свързах се с майката на Реджи Лав, вместо отговори обаче

получих само въпроси. Мисля, че не си е у дома.

– При първа възможност ще пратя двама души да проверят. Май ще трябва да позвъниш и на онзи дървник, Фолтриг.

– Да, май ще се наложи.

Орд се завъртя и отново напусна кабинета.

Точно в осем Мактюн излезе от асансьора на деветия етаж в болницата Сейнт Питър, следван по петите от Бренър и Дърстън. Още трима агенти с новички/ бели престилки чакаха да го придружат до стая 943. Пред вратата стояха трима здравеняци от болничната охрана. Мактюн почука лекичко и направи знак на отряда си да отстъпи настрана. Не искаше да стряска горката жена.

Вратата се откряна.

– Да – долетя от полумрака изтощен глас.

– Мисис Суей, аз съм Джейсън Мактюн, специален агент на ФБР. Вчера се видяхме в съда.

Вратата се откряна още малко и Даян пристъпи в пролуката. Не каза нищо, просто го чакаше да продължи.

– Може ли да поговорим насаме?

Тя се озърна наляво – трима пазачи, двама агенти и още трима с бели престилки.

– Насаме?

Мактюн кимна към дъното на коридора.

– Да се поразходим натам.

– Станало ли е нещо? – запита тя с такъв глас, сякаш нямаше какво повече да я сполети.

– Да, госпожо.

Тя въздъхна дълбоко и изчезна навътре. След няколко секунди излезе с кутия цигари в ръка и внимателно затвори вратата зад себе си. Двамата бавно закрачиха по пустия коридор.

– Предполагам, че не сте разговаряли с Марк – каза Мактюн.

– Вчера следобед ми се обади от затвора – каза тя, поднасяйки цигара към устните си.

Не лъжеше. Марк наистина бе позвънил от затвора.

– А след това?

– Не – излъга тя. – Защо?

– Изчезнал е.

За миг тя онемя, а после попита:

– Как тъй изчезнал?

Държеше се поразително спокойно. Сигурно просто е претръпнала, помисли Мактюн и изложи накратко събитията около изчезването на Марк. Спряха до прозореца и се загледаха към центъра на Мемфис.

– Боже мой, мислите ли, че мафията го е отвлякла? – запита Даян и очите ѝ мигом се навлажниха. Държеше цигарата с треперещи пръсти и нямаше сили да я запали.

Мактюн уверено поклати глава.

– Не. Те дори не подозират за това. Пазим го в пълна тайна. Мисля, че просто се е измъкнал. Тук, в болницата. Допускахме, че може би е опитал да се свърже с вас.

– Претърсихте ли болницата? Имайте предвид, че я познава на пръсти.

– Претърсваме три часа, но едва ли ще го открием. Къде би могъл да отиде?

Тя най-сетне запали цигарата и вдъхна дълбоко, после пусна облече дим.

– Нямам представа.

– Добре, позволете ми да попитам нещо. Какво знаете за Реджи Лав? В града ли ще бъде през почивните дни? Подготвяла ли е някакво пътуване?

– Защо?

– И нея не можем да открием. Не е у дома си. Майка ѝ отказва да говори. Снощи получихте призовка, нали?

– Точно така.

– Марк също. Опитали са се да връчат призовка и на Реджи Лав, но досега не са я открили. Дали пък Марк не е с нея?

Дано, помисли си Даян. Не се бе сещала за Реджи. Въпреки хапчетата не беше мигнала след разговора с него. Но мисълта, че Марк е на свобода, и то някъде заедно с Реджи, променяше всичко. Нещата си идваха на мястото.

– Не знам. Може и така да е.

– Къде биха могли да отидат, двамата искам да кажа?

– Аз ли да зная, ей Богу! Нали вие сте от ФБР. Допреди пет секунди изобщо нищичко не знаех, а сега ме питате къде са. Оставете ме на мира.

Мактюн се чувстваше като кръгъл глупак. Въпросът не беше особено умен, а тази жена се оказваше далеч по-чепата, отколкото бе предполагал.

Даян пушеше нервно и гледаше как колите пъплят далече долу. Познаваше си детето – в момента като нищо можеше да сменя пелени в родилното, да помага на хирурзите в ортопедията или да пържи яйца в кухнята. Сейнт Питър беше най-голямата болница в целия щат. Лабиринтът от сгради и пристройки бе подслонил хиляди хора. Марк бе пребродил навред и имаше безброй нови приятели. Ако се криеше тук, нямаше скоро да го намерят. Всеки момент можеше да се обади по телефона.

– Трябва да се прибирам – каза тя и изгаси цигарата в пепелника.

– Ако момчето се свърже с вас, трябва да ми съобщите.

– Разбира се.

– Ще ви бъда благодарен и ако разберете нещо за Реджи Лав. За всеки случай оставям двама души на етажа.

Даян бавно се отдалечи.

Около осем и половина Фолтриг събра в кабинета си основния екип – Уоли Бокс, Томас Финк и Лари Труман, който пристигна последен, с още неизсъхнала коса.

Фолтриг се бе издокарал като за прием – идеално изгладен костюм, колосана риза и лъскави мокасини. Труман беше по анцуг.

– И адвокатката е изчезнала – съобщи той, докато си наливаше кафе от термоса.

– Кога разбра? – запита Фолтриг.

– Преди пет минути, докато карах насам. Мактън ми позвъни в колата. Снощи към осем отишли да ѝ връчат призовката у дома, не я открили обаче. Изчезнала е.

– Каза ли нещо друго?

– Продължават претърсването. Хлапето е прекарало три дни в болницата и я познава отлично.

– Не вярвам да е там – заяви Фолтриг с обичайната си светкавична убеденост.

– Какво мисли Мактън? Дали хлапето не е при адвокатката?

– Откъде да знае, по дяволите? Толкова е смахната, че като нищо може да е организирала бягството, нали така?

– Няма чак толкова ум – презрително отсъди Фолтриг.

„Не ми се прави на умен – помисли Труман. – Ти си идиотът, който издаде призовките и забърка цялата каша.“

– Тая сутрин Мактън е разговарял два пъти с К. О. Луис. Помолил

го е да има готовност. Смятат да продължат с болницата до пладне, после ще прекратят търсенето. Ако не открият хлапето дотогава, Луис излита за Мемфис.

– Мислиш ли, че е работа на Мулдано? – запита Финк.

– Не ми се вярва. Изглежда, че хлапето ги е разигравало, докато да го откарат в болницата, а там вече е било на своя територия. Бас държа, че веднага е позвънило на адвокатката си и сега се укриват някъде в Мемфис.

– Питам се дали Мулдано знае – промърмори Финк, гледайки Фолтриг.

– Хората му още са в Мемфис – каза Труман. – Гронк е тук, но Боно и Пирини не са се мяркали. По дяволите, може вече да са пратили там още десетина души.

– Мактюн сигурно е разлял кучетата – обади се Фолтриг.

– Аха. Вдигнал е цялата служба на крак. Държат под наблюдение къщата на адвокатката, кантората, апартамента на секретаря, дори са пратили двама души да търсят съдията Рузвелт, който бил заминал из планините на риболов. Болницата гъмжи от полицаи.

– Ами телефоните?

– Кои телефони?

– В болничната стая. Това е хлапе, Лари. Знаеш, че ще опита да позвъни на майка си.

– Първо трябва да вземат разрешение от болничната управа. Мактюн каза, че работят по въпроса. Само че днес е събота и необходимите хора не са на работа.

Фолтриг се измъкна иззад бюрото и пристъпи към прозореца.

– Значи хлапето е имало шест часа аванс, преди да разберат за изчезването му, така ли?

– Така казват.

– Открита ли е колата на адвокатката?

– Не. Продължават да я търсят.

– Бас държа, че няма да я намерят в Мемфис. Бас държа, че хлапето и мисис Лав са потеглили с нея.

– Тъй ли?

– Да. Отпрашили са нанякъде.

– Накъде по-точно?

– Надалече.

В девет и половина един мемфиски полицаи съобщи по радиото номера на неправилно паркирана мазда. Колата принадлежеше на някоя си Реджи Лав. Полицията веднага препрати новината в кабинета на Джейсън Мактън.

Десет минути по-късно двама агенти от ФБР чукаха на вратата на апартамент 28 в сградата „Белвю Гардънс“. Изчакаха малко и почукаха още веднъж. Клинт се криеше в спалнята. Ако изкъртеха вратата, щеше да се престори, че спи в това прекрасна и мирно съботно утро. Агентите почукаха за трети път и в същото време телефонът започна да звъни. Стреснатият Клинт едва не посегна към него. Но телефонният секретар беше включен. Щом ченгетата бяха дошли да го търсят, нищо не им пречеше и да се обадят по телефона.

От апарата долетя гласът на Реджи. Клинт бързо вдигна слушалката и прошепна:

– Реджи, обади се след малко.

После затвори. Агентите почукаха за четвърти път и си тръгнаха. В апартамента не светеше и всички пердета бяха спуснати. Пет минути Клинт седя, впил очи телефона, и най-сетне отново се раздаде звън. Автоматът извъртя записаното съобщение, после даде свободно. Пак беше Реджи.

– Ало.

– Добро утро, Клинт – бодро изрече Реджи. – Как е в Мемфис?

– О, както винаги, знаеш. Ченгета дебнат наоколо и блъскат по вратата. Типично съботно утро.

– Ченгета ли?

– Аха. От един час насам седя в килера и гледам портативния телевизор. Разчуло се е навсякъде. Още не споменават за теб, Марк обаче го показват по всички канали. Засега става дума за изчезване, а не за бягство.

– Свърза ли се с Даян?

– Позвъних ѝ преди час. Тъкмо ѝ бяха съобщили от ФБР, че Марк е изчезнал. Обясних, че е с теб, и това малко я успокои. Право да ти кажа, Реджи, горката жена е толкова потресена, че не знам дали ме разбира докрай. Къде сте?

– Настанихме се в един мотел в Метери.

– Моля? Метери ли каза? Онова градче в Луизиана? Дето е на две крачки от Ню Орлиънс?

– Същото. Карахме цяла нощ.

– Какъв дявол ще търсите там, Реджи? Как ти хрумна да се криеш

точно в предградията на Ню Орлиънс? Защо не в Аляска?

– Защото тук е последното място, където биха ни търсили. Няма страшно, Клинт. Платих в брой и се записах с фалшиво име. Сега ще поспим, после отиваме да разгледаме града.

– Да разгледате града ли? Реджи, обясни ми какво става.

– По-късно. Свърза ли се с мама Лайф?

– Не. Ще й звънна след малко.

– Да не забравиш. Ще ти се обадя днес следобед.

– Реджи, знаеш ли, че не си в ред? Нещо май си превъртяла.

– Знам. Не ми е за пръв път. Хайде, дочуване. Клинт остави телефона на масата и се просна върху разхвърляното легло. Наистина не й беше за пръв път.

Бари Ножа влезе в склада без придружители. Вече нямаше и следа от ленивата походка на най-бързия стрелец в Ню Орлиънс. Изчезнала бе нахалната усмивчица на преуспял уличен бияч. Лъскавият костюм и италианските мокасини се бяха изпарили безследно. Обиците лежах в джоба му. Дългата коса се спотайваше отзад под яката на ризата. Беше се избръснал само преди час.

Докато изкачваше ръждивите стъпала към втория етаж, той си спомни как като дете си играеше на същата тази стълба. Тогава баща му още беше жив и след училище Бари се мотаеше тук до мръкнало – гледаше как сандъците пристигат и заминават, слушаше разговорите на хамалите, учеше техния жаргон, пушеше от цигарите им и разглеждаше техните списания. Мястото беше чудесно, особено за дете, което не иска нищо друго, освен да стане гангстер.

Днес складът не беше тъй оживен както някога. Бари заобиколи по тясната тераса край мръсните замазани прозорци откъм реката. Стъпките му кънтяха из пустото пространство отдолу. Тук-там се валяха прашни сандъци, недокосвани от години. Двата черни кадилака на чичо му бяха паркирани един до друг край доковете. Верният шофьор Тито лъскаше бронята на единия. Като чу стъпки, той надигна глава и махна с ръка на Бари.

Макар че бе изтръпнал от тревога, Бари полагаше усилия да крачи бавно, без да се перчи. Държеше ръцете си дълбоко в джобовете. Гледаше към реката през зацапаните прозорци. Увеселително корабче с огромни гребни колела, наподобяващо някогашен параход, носеше по течението куп туристи, за да им представи величествената гледка на занемарени бараки и шлепове.

Платформата свършваше пред масивна желязна врата. Бари натисна звънеца и вирна лице срещу камерата отгоре. Нещо изщрака и вратата се отвори. От другата страна, облечен в ужасен костюм, стоеше Моу – бивш хамалин, с когото бе изпил първата си бира на дванайсет години. Моу винаги държеше да има подръка поне четири пистолета. Той кимна на Бари и му направи път. Навремето Моу беше свястно момче, но за беля веднъж отиде да гледа „Кръстникът“. Оттогава взе да носи костюми и вече не се усмихна нито веднъж.

Бари пресече една стая с две незаети бюра и почука на вратата в

дъното. Пое си дълбоко дъх.

– Влез – долетя отвътре любезен глас и той влезе в кабинета на чи-чо си.

Джони Сулари старееше с достойнство. Едър по рождение, той бе запазил дори на седемдесетгодишна възраст пъргавина и горда осанка. Блестящата му прошарена коса не бе отстъпила нито на милиметър. Започваше точно три пръста над веждите и се отдалечаваше от ниското чело на плавни вълни. Както винаги Джони беше с черен костюм, чието сако в момента висеше на закачалка до прозореца. Носеше ужасно демодирана тъмносиня вратовръзка. Но червените тиранти бяха негова гордост. Той се усмихна на Бари и му направи знак да се настани върху същото протрито кожено кресло, където бе седял още като дете.

Джони беше джентълмен – един от последните джентълмени на западния престъпен занаят, в който стремително нахлуваха алчни и безскрупулни младежи. Такива като неговия племенник.

Усмихваше се насила. Знаеше, че посещеният не е от любезност. През последните три дни бяха разговаряли повече, отколкото цели три години наред.

– Лоши новини ли носиш, Бари? – запита Джони, макар че знаеше какъв ще е отговорът.

– Така изглежда. Хлапето е изчезнало.

Джони отпрати леден взор към племенника си, който за разлика от друг път не посмя да отвърне на погледа. Очите отказваха да му се подчинят. Пословичните убийствени очи на Бари Мулдано мигаха и зяпаха пода.

– Как може да си такъв глупак? – спокойно запита Джони. – Глупак си, че остави трупа в околностите. Глупак си, че каза на адвоката. Глупак. Глупак. Глупак.

Очите замигаха още по-бързо и Бари се извъртя върху креслото. После жално кимна.

– Трябва ми помощ, разбираш ли?

– Естествено, че ти трябва помощ. Допуснал си невероятна глупост и сега търсиш някой да те спасява.

– Мисля, че станалото засяга всички ни.

В очите на Джони припламна ярост, но той веднага се овладя. Винаги се владееше.

– А, така значи. Това заплаха ли беше, Бари? Идваш в кабинета ми да търсиш помощ, а заплашваш? Може би се каниш да пропееш? Не се прави на ударен, момче. Ако те осъдят, ще си мълчиш до гроб.

– Така е, но бих предпочел да не ме осъждат. Още има време.

– Ти си дръвник, Бари. Казвал ли съм ти го вече?

– Мисля, че да.

– Седмици наред да дебнеш човека. Да го спипаш както се измъква от някакъв въшлив бардак. Какво по-хубаво – удряш го по главата, теглиш му два куршума, пребъркваш го и оставяш курвите да се препънат в трупа, а ченгетата да рекат, че е поредното убийство за няколко скапани долара. Никого нямаше да заподозрат. Ама не, прекалено си тъп, за да действаш протичко.

Бари отново се извъртя и продължи да съзерцава пода. Джони го изгледа свирепо, извади пура и свали целофановата обвивка.

– Сега ще ми отговаряш бавно, чу ли? Не искам да знам нищо излишно, ясно ли е?

– Ясно.

– В града ли е скрит трупът?

– Да.

Джони отрязва връхчето на пурата и лениво го облиза. После възмутено тръсна глава.

– Поразителна глупост. Лесно ли се стига до него?

– Да.

– Претърсвано ли е наоколо?

– Не, доколкото знам.

– Под земята ли е?

– Да.

– Колко време ще трябва да се копае, ако изобщо става дума за копане?

– Час, може би два.

– Значи не е в земята?

– В бетон е.

Джони драсна клечка кибрит, запали цигара и бръчките край очите му се поизгладиха.

– Бетон – повтори той. Може пък момчето да не беше чак толкова глупаво. А, не. С глупост поне беше надарено предостатъчно. – Колко души?

– Двама-трима. Аз не мога да ида. Дебнат ме на всяка крачка. Ако припаря натам, сам ще ги заведа при трупа.

Да, пълен глупак. Джони издуха синкаво колелце дим.

– Под паркинг? Тротоар?

– Под гараж.

Бари пак се завъртя, без да отлепва очи от пода. Джони пусна ново колелце.

– Значи гараж. Обществен гараж ли?

– Частен, зад една къща.

Джони огледа тънкия слой пепел в края на пурата, после бавно я захапа. Не, това момче не беше глупак, а направо идиот. Той изпухтя.

– Под къща имаш предвид сграда, която се намира на улица и е обкръжена от други сгради, така ли?

– Да – кимна Бари.

Преди погребението Бойд Бойет бе лежал в багажника на колата му двацет и пет часа. Нямаше кой знае какъв избор. Беше изпаднал в паника и не смееше да напусне града. По онова време идеята изглеждаше съвсем приемлива.

– А в тия сгради живеят хора, нали? Хора с очи и уши.

– Право да ти кажа, не съм ги виждал, но сигурно си имат каквото трябва.

– Не ми се прави на хитър. Бари се сви в креслото.

– Извинявай.

Джони стана и бавно пристъпи към прозореца, зад който се виждаше реката. Поклати глава от почуда и ядно издуха облаче дим. После се върна зад бюрото. Остави пурата в пепелника и се подиря на лакти.

– Чия къща? – запита той с каменно лице, готов да избухне всеки момент.

Бари преглътна на сухо и прехвърли крак върху крак.

– На Джероум Клифърд.

Не последва взрив. За Джони казваха, че в жилите му течала ледена вода, и той сам се гордееше с хладнокръвието си. В занаята рядко се срещаха такива като него, но здравият разум му носеше солидни доходи. И го опазваше жив. Той закри устата си с длан, сякаш категорично отказваше да повярва.

– Къщата на Джероум Клифърд...

Бари кимна. По онова време Клифърд беше на ски в Колорадо и Бари знаеше, защото онзи му бе предложил да идат заедно. Живееше сам в голяма къща, прикрита зад гъсталак от клонести дървета. Гаражът беше отделна постройка в задния двор. Мястото изглеждаше идеално, никой не би се сетил да го претърси.

Така си беше – мястото се оказа идеално. Феберейците изобщо не припариха натам. Не бе сбъркал. Смяташе по-късно да премести трупа. Сгреши само в едно – че каза на Клифърд.

– А сега значи искаш да пратя трима души, за да изровят трупа без много шум и да го премахнат завинаги?

– Да, сър. Иначе ми е спукана работата.

– Това пък защо ми го казваш?

– Защото се боя, че хлапето знае, а то е изчезнало. Можем ли да сме сигурни какво прави в момента? Не бива да рискуваме. Трябва да измъкнем трупа, Джони. Моля те.

– Мразя да ми се молят, Бари. Ами ако ни спипат? Ами ако някой съсед чуе шум и повика ченгетата, а те вземат, че дойдат просто така, на проверка, нали ги знаеш. И не щеш ли – бре, мамка му стара, трима юнаци вадят труп.

– Няма да ги хванат.

– Откъде знаеш? Ти как го направи? Как го зарови в бетона, без да те спипат?

– Не ми е за пръв път.

– Искам да знам!

Бари се поизправи и отново праметна крак върху крак.

– След като го убих, на другия ден откарах в гаража шест чувала цимент. Бях с работни дрехи, а на камионетката сложих фалшиви номера. Мисля, че никой не ме забеляза. Около къщата има дървета, а най-близките съседи са на трийсет метра. Към полунощ се върнах със същата кола и разтоварих трупа в гаража. После си тръгнах. Зад гаража има дере, а от другата страна започва парк. Просто пресякох парка, прескочих дерето и се вмъкнах в гаража. За половин час изкопах плитък гроб, метнах трупа вътре и забърках бетона. Подът на гаража е посипан със ситен чакъл. Следващата нощ се върнах и разхвърлях чакъла върху засъхналия бетон. После придърпах отгоре една стара лодка. Когато си тръгнах, всичко изглеждаше идеално. Клифърд изобщо не разбра.

– Докато ти не му каза, естествено.

– Да, докато аз не му казах. Грешка беше, признавам.

– Май доста си се потрудил.

– И преди съм го правил, знаеш. Лесно е. После щях да преместя трупа, тогава обаче се намеси ФБР и вече осем месеца ме дебнат по петите.

Джони започваше да показва признаци на вълнение. Запали изгасналата пура и пак пристъпи към прозореца.

– Знаеш ли, Бари – каза той, гледайки мътните води, – имаш талант, момчето ми, опре ли обаче до уликите, ставаш кръгъл идиот. Открай време използваме реката. Не си ли чувал, че на тоя свят има варели,

вериги и камъни?

– Няма да се повтори, обещавам. Само ми помогни сега, и вече никога няма да сбъркам.

– Няма да имаш възможност да бъркаш, Бари. Ако някак се отървеш, ще те пратя да караш камион, после може да ти поверя за година-две склада за крадени вещи. Не знам... Може пък да те пратя в Лае Вегас да погостуваш на Рок.

Бари гледаше втренчено посребрените кичури по тила му. В момента беше готов да излъже, но за нищо на света не би се съгласил да кара камион, да продава крадени боклуци или да целува задника на Рок.

– Както кажеш, Джони. Само ми помогни.

Джони се върна зад бюрото. Замислено разтри с два пръста основата на носа си.

– Май ще трябва да действаме бързо.

– Още тази вечер. Хлапето е на свобода. Страхува се и всеки момент може да каже на някого.

Джони затвори очи и поклати глава.

– Дай ми трима души – продължаваше Бари. – Ще им кажа точно какво да правят и гарантирам, че няма да се провалим. Работата е лесна.

Джони кимна бавно и неохотно.

– Добре. Добре. – Той изгледа Бари право в очите. – А сега се пръждосвай.

След седем часа претърсване Тримбъл стигна до извода, че в Сейнт Питър няма и помен от Марк Суей. Той събра своите сътрудници във фоайето край приемното отделение и прекрати издирването. Щяха да продължат патруирането по коридори и проходи, щяха да наблюдават асансьорите и стълбищата, но вече всички бяха наясно, че хлапето е изчезнало. Тримбъл се свърза с кабинета на Мактън, за да му съобщи новината.

Мактън не се изненада. През цялата сутрин бе получавал редовни сведения за хода на трескавото издирване. От Реджи също нямаше и следа. След две посещения през нощта мама Лайф бе престанала да отваря вратата. Сега просто заявяваше на агентите да представят заповед за обиск или да се омитат от къщата ѝ. Навярно отлично разбираше, че нямат законни основания за обиск. Болничната управа най-сетне бе дала съгласие за подслушване на телефона. Само преди половин час двама агенти, преоблечени като санитарии, бяха влезли в стаята, докато Даян

разговаряше с полицаите в дъното на коридора. За да не губят време, те просто откачиха телефона и сложиха вместо него нов, с предварително монтирано устройство. Цялата работа им отне по-малко от минута. Докладваха, че заспалото дете изобщо не ги усетило. Телефонът беше пряк, тъй че всеки опит да го подслушват чрез болничната инсталация би изисквал поне два часа работа и участие на странични хора.

Още не бяха открили Клинт, но нямаха основание за обиск и се задоволиха да поставят апартамента му под наблюдение.

Съдията Рузвелт беше наел лодка по Бъфало в Арканзас. Около единайсет Мактън успя да се свърже с него по радиото. Като чу новината, Хари се задави от ярост и заяви, че незабавно потегля към Мемфис.

Междувременно Орд бе разговарял на два пъти с Фолтриг, но тази сутрин великият юрист изглеждаше необичайно мълчалив. Блестящият стратегически удар с призовки от засада го бе накиснал до шия и сега той полагаше отчаяни усилия да ограничи загубите от поражението.

К. О. Луис вече летеше с личния самолет на директора Войлс и двама агенти го чакаха на аерогарата. Щеше да пристигне около два следобед.

Още преди разсъмване бяха обявили издирване на Марк Суей из цялата страна. Мактън се колебаеше дали да прибави и името на Реджи Лав. Мразеше адвокатите, но не можеше да повярва, че е способна да организира бягството на едно дете от затвора. Ала когато утрото напредна, без да открият следа от нея, той се убеди, че изчезването ѝ не е случайно. Около единайсет нареди да включат в националния полицейски бюлетин името Реджи Лав заедно с пълно описание на външността и забележка, че вероятно жената придружава Марк Суей. Ако наистина пътуваха заедно и бяха пресекли щатската граница, престъплението ставаше федерално и Мактън с удоволствие щеше да спипа проклетата адвокатка.

Не му оставаше нищо друго, освен да чака. По обяд той покани Джордж Орд в кабинета си на скромно пиршество със студени сандвичи и кафе. Телефонът звънеше непрекъснато – журналистите търсеха информация. Мактън затваряше без коментари.

Ново обаждане. Агентът Дърстън влезе в кабинета и показа три пръста.

– На трета линия. Обажда се Бренър от болницата. Мактън натисна бутона и кресна:

– Слушам.

Бренър беше в стая 945, на две крачки от Рики. Гласът му звучеше

тихо и съдържано:

– Слушай, Джейсън, току-що засякохме телефонно обаждане на Клинт Ван Хузър до Даян Суей. Каза, че преди малко разговарял с Реджи. Тя и Марк се намирили в Ню Орлиънс и всичко било наред.

– В Ню Орлиънс!

– Така твърди. Не разполагаме с по-точни сведения, знаем само, че са в Ню Орлиънс. Даян мълча почти през цялото време и разговорът трая по-малко от две минути. Клинт каза, че се обажда от апартамента на приятелката си и обеща да се обади пак.

– Къде е този апартамент?

– Спомена нещо за източните квартали, повече не знаем. Следващия път ще опитаме да го засечем. Разговорът приключи прекалено бързо. Ще ти пратя запис.

– Изпрати го.

Мактюн натисна друг бутон и нареди на Бренър веднага да го свърже с Лари Труман в Ню Орлиънс.

Къщата се намираще на ъгъла на стара, сенчеста улица и докато я наближаваха, Марк неволно се плъзна надолу, тъй че само очите му да се подават над ръба на стъклото. Беше се пременил с черно-златисто бейзболно каскетче, пуловер и нови джинси, които Реджи му купи преди малко от един универсален магазин. Край ръчната спирачка стърчеше зле сгъната карта на Мемфис.

– Голяма къща – изрече Марк изпод козирката, когато отминаха завоя, без да намаляват скоростта.

Реджи се мъчеше да запомни всяка подробност, но не бе лесно – караше по непозната улица и в никакъв случай не биваше да привлича внимание. Минаваше три след пладне, скоро щеше да се смрачи и по-късно можеха пак да наминат на разузнаване. Тя също бе нахлушила каскетче, за да прикрие късата си прошарена коса.

Дъхът ѝ спря, когато минаха край пощенската кутия, върху която беше изписано с релефни позлатени букви името на Клифърд. Да, къщата наистина изглеждаше голяма, но не се различаваше особено от съседните. Беше изградена в старинен английски стил с потъмнели греди и тухли. Гъст бръшлян закриваше едната странична стена и почти цялата фасада. Не е много красива, помисли тя и си припомни статията, в която пишеше, че Клифърд бил разведен и плащал издръжка за единственото си дете. От пръв поглед личеше – поне за нея – липсата на женско присъствие в този дом. Бе зърнала къщата само за миг, докато правеше завоя и се оглеждаше едновременно за полицаи, съседни престъпници, а отгоре на всичко се мъчеше да открие гаража, но въпреки това успя да забележи, че отпред няма цветни лехи и живият плет отдавна се нуждае от подкастриане. Прозорците бяха закрити с тъмни излинали завеси.

Да, на сградата ѝ липсваше красота, но изглеждаше спокойна. Обградяваше я просторен двор, засенчен от десетки стари дъбове. Алеята пресичаше гъстия жив плет и изчезваше нейде отзад. Макар стопанинът да бе загинал преди пет дни, тревата изглеждаше окосена съвсем наскоро. Нищо не подсказваше, че къщата е опустяла. Нищо не будеше подозрения. Наистина идеално скривалище за труп.

– Ето гаража – каза Марк и понадигна глава.

Гаражът се намираще на петнайсетина метра зад къщата и личеше, че е построен много по-късно. Към входа му водеше тясна пътечка,

покрита с плочки. До нея беше вдигнат на трупчета червен автомобил.

Докато се отдалечаваха, Марк скочи на седалката и продължи да оглежда къщата през задното стъкло.

– Какво мислиш, Реджи?

– Изглежда ужасно спокойно, нали?

– Аха.

– Това ли очакваше? – запита тя.

– Не знам. Нали разбираш, гледал съм толкова полицейски филми, че очаквах цялата къща да е оградена с жълти найлонови ленти.

– Защо? Тук не е извършено никакво престъпление. Най-обикновен дом на самоубиец. Няма нищо интересно за ченгетата.

Къщата изчезна от поглед и Марк седна долу.

– Как мислиш, дали са я претърсили? – запита той.

– Вероятно. Сигурна съм, че имат заповед за обиск, но какво биха могли да открият? Той отнесе тайната в гроба.

За момент спряха на кръстовището, после продължиха обиколката из квартала.

– Какво ще стане с къщата? – запита Марк.

– Предполагам, че е оставил завещание. Наследниците ще получат цялото му имущество.

– Аха. Знаеш ли, Реджи, май ще трябва и аз да си направя завещание. Ти как мислиш?

– Че какво толкова притежаваш?

– Ами... нали вече съм знаменитост и прочие, значи ония от Холивуд скоро ще почукат на вратата. Знам, че в момента нямаме врата, но ще трябва да направим нещо, нали така, Реджи? Все ще трябва да си намерим някаква врата. Добре де, така или иначе, на някой ще му хрумне да направи страхотен филм за хлапето, което знае твърде много. Не ми е приятно да мисля за това, сама разбираш, ако обаче мафията ме очисти, филмът ще стане калпав, а мама и Рики няма да вземат пукната пара. Схващаш ли?

– Да, струва ми се. Искаш да завещаеш на Даян и Рики авторските права за своята биография.

– Точно така.

– Не ти трябва завещание.

– Защо?

– Те автоматически стават носители на всички подобни права.

– А, добре. Тъкмо няма да харча за адвокат.

– Слушай, дай да си поговорим за нещо по-приятно. Марк млькна и

се загледа към къщите от дясната страна. Почти цяла нощ бе дремал на задната седалка, а тази сутрин поспа пет часа в мотела. Но Реджи бе карала цяла нощ и сутринта успя да полегне само за два часа. Беше уморена, изплашена и започваше да се изнервя.

Лъкатушеха бавно по сенчестите улици. Почти навсякъде пред къщите работливи стопани косяха тревата или боядисваха капаците на прозорците. От вековните дъбове висяха валма зеленикави лишей. Реджи не бе идвала в Ню Орлиънс и съжаляваше, че първото ѝ посещение става при толкова печални обстоятелства.

– Омръзнах ли ти, Реджи? – запита Марк, без да я погледне.

– Разбира се, че не. А аз омръзнах ли ти?

– Не, Реджи. В момента нямам друг приятел освен теб. Само дано не ти досаждам.

– Не, уверявам те.

Реджи бе проучвала картата цели два часа. След като описаха широк кръг, отпред отново се появи улицата на Роуми. Минаха покрай къщата, без да забавят ход, и едновременно се загледаха към двойния гараж с асфалтиран плосък покрив и широка врата на релси. Стените му се нуждаеха от боядисване. На пет-шест метра от гаража бетонната алея завиваше зад къщата. Отстрани избуялият жив плет закриваше най-близкия дом, до който имаше петдесетина метра. Зад гаража тясното затревено дворче беше оградено с телена мрежа, а по-нататък започваше гъста гора.

При второто минаване край къщата на Роуми двамата не размениха нито дума. Черната Хонда поскита още малко из квартала и спря до игрището за тенис в Уест Парк. Реджи подхвана енергична борба с картата, докато успя да я разгъне върху предната седалка. Марк гледаше как две пълнички домакини играят тенис. Никак не ги биваше, но иначе бяха много симпатични – със слънчеви козирки и чорапки на розови и зелени райета. Един велосипедист се зададе по тясната асфалтова пътека и изчезна сред дърветата.

Реджи започна отново да сгъва картата.

– Това е мястото – каза тя.

– Хвана ли те шубето? – запита Марк.

– Донякъде. А тебе?

– Не знам. Стигнахме вече дотук. Тъпичко ще е да се откажем. Гаражът ми се стори безопасен.

Тя още не бе успяла да сгъне картата.

– Мисля, че можем да опитаме, а ако стане нещо, просто ще

избягаме.

– Къде сме сега? Реджи отвори вратата.

– Ела да се поразходим.

Колоездачната пътека минаваше край футболно игрище и навлизаше в гъстата гора. Клоните се сплитаха отгоре като свод на сумрачен зелен тунел. Тук-там през листата прозираха ярки слънчеви лъчи. От време на време минаващи велосипедисти ги караха да се отдръпват настрани.

Разходката беше приятна. След три дни в болницата, два дни в затвора, седем часа в колата и шест часа в мотела Марк едва се удържаше да не хукне през гората. Съжаляваше, че няма колело подръка, и си мислеше колко хубаво би било, ако можеше сега двамата с Рики да препуснат по тая пътека, без да се тревожат за нищо на света. Отново да бъдат просто хлапета. Липсваха му оживените улички между фургоните, където гъмжеше от дечурлига и всеки миг някой подхващаше нова игра. Липсваха му потайните горски пътечки зад паркинга и дългите самотни разходки, които бе обикнал от години. Странно, липсваха му дори познатите скривалища край дървета и рекички, където можеше да поседи на спокойствие, да мисли за каквото си иска... и да изпуши тайно една-две цигари. От понеделник насам не бе докосвал цигара.

– Какво правя тук всъщност? – запита той едва чуто.

– Идеята беше твоя – каза Реджи и пхна ръце в джобовете на новите си джинси, които също бе купила от универсалния магазин.

– Не обръщай внимание, това ми е въпросът на седмицата. Задавах го навсякъде – в болницата, в затвора, в съда. Навсякъде.

– Искаш ли да се прибереш у дома, Марк?

– Какъв дом?

– В Мемфис. Мога да те откарам при майка ти.

– Да, но никой няма да ме остави при нея, нали? Дори не вярвам да се доберем до стаята на Рики. Ще ме спипат и всичко започва отначало – хайде пак в затвора, пак в съда, пак при Хари, а пък той ще е страшно ядосан, нали?

– Не се бой, ще го баламосам някак.

Марк знаеше много добре, че никой не може да баламоса Хари. Представи си как стои в съда и се мъчи да обясни защо е избягал. Хари щеше да го прати обратно в затвора, а там милата Дорийн щеше да обърне другия край. Никаква пица. Никаква телевизия. Сигурно щяха да го хвърлят в карцера с вериги на краката.

– Не мога да се върна, Реджи. Още не мога.

Вече бяха обсъждали до втръсване оскъдните си възможности за избор. Нищо не беше решено. Всяка нова идея незабавно пораждаше десетки проблеми. Всеки ход лъкатушеше насам-натам и в крайна сметка водеше към провал. Макар и по различни пътища, двамата бяха стигнали до безспорния извод, че няма просто решение. Изобщо не съществуваше разумна линия на поведение. Нито един от плановете не изглеждаше що-годе привлекателен.

В едно не вярваха – че наистина ще изровят трупа на Бойд Бойет. Все нещо щеше да ги подплаши и тогава щяха да избягат обратно в Мемфис. Рано или късно един от двамата трябваше да го изрече на глас.

Реджи спря до табелката, която уведомяваше, че са изменили осемстотин метра. Отляво имаше просторна ливада с беседка за пикник. Отдясно едва забележима пътечка се губеше между дърветата.

– Дай да проверим насам – каза тя и слезе от колоездачното трасе.

Марк я следваше по петите.

– Имаш ли представа накъде вървим?

– Не. Ела и ще видим.

Пътеката постепенно се разшири и изведнъж свърши. Наоколо се валяха празни бирени кутии и пликчета от пържени картофи. Двамата продължиха през дървета и храсти, докато излязоха на малка поляна. Изведнъж ги обляха ярки слънчеви лъчи. Реджи засенчи очите си с длан и огледа ивицата дървета отпред.

– Мисля, че там е реката – каза тя.

– Каква река?

– Според картата улицата на Клифърд граничи с Уест Парк, а зад къщата има зелена чертичка, която би трябвало да означава ручей, поток или нещо подобно.

– Ами, това са само дървета.

Тя мина няколко крачки встрани и посочи с пръст.

– Гледай, отгатак дърветата има покриви. Мисля, че е улицата на Клифърд.

Марк застана до нея и се изправи на пръсти.

– Виждам ги.

– Ела – каза тя и двамата се отпавиха към ивицата дървета.

Денят беше чудесен. Разхождаха се из парка. Бяха на общинска земя и нямаше от какво да се боят.

В коритото на пресъхналият поток имаше само пясък и боклуци. След като се промъкнаха през гъсталака от храсти и бръшлян, двамата стъпиха долу, където някога бе текла вода. Сега дори калта беше

спечена. Отсрещният бряг се оказа по-стръмен, но фиданките и бръшля-нът им помогнаха да се изкатерят.

Когато спряха горе, Реджи дишаше тежко.

– Страхуваш ли се? – запита тя.

– Не. А ти?

– Страхувам се, естествено. И ти също. Искаш ли да продължим?

– Искам и хич не ме е страх. Просто сме тръгнали на разходка, това е.

Всъщност примираше от ужас и искаше да побегне, но досега всичко бе минало без произшествия. А това промъкване през гъстата джунгла криеше някакво мрачно очарование. Хиляди пъти бе бродил така из горичката зад паркинга. Знаеше как да се пази от змии и отровен бръшлян. Знаеше как да избира маршрут по три поредни дървета, за да не се загуби. Беше играл на криеница из много по-затънтени места. Той изведнъж се приведе и хукна напред.

– След мен!

– Това не е игра – предупреди го Реджи.

– Добре де, идвай. Ако не те е страх, разбира се.

– Умирам от страх. Аз съм на петдесет и две години, Марк. Не бързай толкова.

Отпред се появи ограда от кедрови дъски. Двамата заобиколиха къщата под прикритието на дърветата. Иззад ъгъла изляз куче. После наблюдаваха телена мрежа, но дворът не беше на Клифърд. Горичката оредя и пред тях изневиделица се появи пътека, която минаваше край оградите.

Внезапно двамата застигнаха. Отвъд мрежата същият червен автомобил стърчеше самотно върху трупчета край гаража на Роуми. Гората свършваше на някакви си пет-шест метра от оградата, а от другата страна десетина дъбове и брястове хвърляха сянка над задния двор.

Както можеше да се очаква, Роуми беше мърляч. Зад гаража, където не стигаха погледите на минавачите, се трупаха дъски, тухли, кофи, мотики и всякакви други вехтории.

В оградата имаше малка портичка. Под прозореца на гаража, край задната врата, бяха нахвърляни прогнили чували с изкуствен тор. До тях се валяше вехта косачка с отчупени дръжки. Дворът беше буренясал от години. Около телената мрежа тревата стигаше до коляно.

Прилекнаха в сянката на дърветата и огледаха гаража. По-напред не смееха да отидат. На един хвърлей камък беше дворчето на съседа с тухлено огнище за скара.

Реджи опита да успокои дишането си, но не успя. Стискаше ръката на Марк и не можеше да повярва, че само на петдесет крачки от нея лежи трупът на един американски сенатор.

– Ще влизаме ли? – запита Марк.

Гласът му звучеше предизвикателно, но Реджи долови нотки на страх. Добре, помисли тя, изплашен е. Събра дъх колкото да прошепне:

– Не. Стига засега.

Марк дълго мълча, после настоя:

– Няма да е трудно.

– Гаражът изглежда голям – възрази тя.

– Знам точно къде е.

– Е, досега не съм те разпитвала, но не смяташ ли, че дойде времето да ми кажеш?

– Под лодката.

– Той ли ти каза?

– Да. Точно тъй рече. Заровен под лодката.

– Ами ако няма лодка?

– Тогава ще офейкаме.

Най-после Марк бе започнал да се поти и дишаше тежко. Реджи реши, че е видяла достатъчно. Приведе се и отстъпи назад.

– По-добре да офейкаме още сега – каза тя.

К. О. Луис така и не слезе от самолета. Веднага след кацането Мактън нахълта на борда с цялата си компания. Половин час по-късно самолетът беше зареден с гориво и излетя за Ню Орлиънс, където нетърпеливо ги чакаше Лари Труман.

Луис не бе очарован. За какъв дявол го мъкнеха в Ню Орлиънс? Градът беше голям. Нямаха представа каква кола кара адвокатката. Всъщност изобщо не знаеха дали Реджи и Марк са пътували с кола, самолет, автобус или влак. Ню Орлиънс беше туристически град с претъпкани улици и хиляди хотелски стаи. Само по някаква фантастична случайност биха могли да открият бегълците.

Но директорът Войлс искаше от него участие в акцията и той безропотно полетя към Ню Орлиънс. Имаше ясни инструкции: открий хлапето и го накарай да проговори. Обещай му каквото поиска.

Двама от тройката – Лио и Йонучи – бяха служили години наред на фамилията Сулари и дори имаха кръвна връзка с Бари Ножа, макар че рядко го признаваха. Третият беше млад дангалак с грамадни бицепси, дебел врат и внушителна талия. Никой не знаеше името му, наричаха го с напълно уместния прякор Бивола. В извънредната операция той беше натоварен предимно с хамалската работа. Бари ги увери, че няма да е трудно. Бетонът бил тънък, а трупът – дребен. Една кирка тук, една кирка там и додето се усетят, отдолу щял да изникне черен найлонов чувал.

Бари им нарисова схема на гаража и отбеляза точно къде е заровен трупът. Беше начертал и карта на пътя: тръгват от паркинга в Уест Парк, минават между двете игрища за тенис, после през футболния терен, зад дърветата излизат на поляна с беседка за пикник, продължават по колоездачното трасе и накрая завиват но тясна пътечка към дерето. Никак не е трудно, увери ги той.

По колоездачното трасе не се мяркаше жива душа – друго не би могло и да се очаква в единайсет и десет през нощта срещу неделя. Въздухът беше влажен и докато се доберат до пътеката, тримата вече дишаха тежко и се обливаха в пот. По-млад и по-як от другите двама, Бивола крачеше отзад и се подсмиваше, като ги слушаше как псуват мрака и задухата. Доколкото можеше да прецени, бяха на средна възраст и несъмнено прекаляваха с яденето, цигарите и алкохола. Препъваха се и ръсеха пот на всяка крачка още преди да са минали километър.

Като старши на експедицията, Лио носеше фенерче. Бяха се облекли в черно от глава до пети. Привел глава, Йонучи подтичваше като дръгливо псе – задъхан, замаян и обиден на целия свят, че е попаднал тук.

– Внимавайте – предупреди Лио, когато започнаха да слизат през гъсталациите към дерето.

И тримата не бяха любители на природата. Мястото им се стори страховито още в шест вечерта, когато го посетиха за пръв път. А сега беше направо ужасно. Бивола очакваше всеки миг да настъпи някоя дебела, сгърчена змия. Е, ако го ухапеше змия, би имал извинение да се върне обратно и с малко късмет да открие колата в тъмното. А другите нямаше къде да се дяват, щяха да продължат без него. Той се препъна в паднало дърво, но запази равновесие. Почти съжали, че не е било змия.

– Внимавайте – изпъшка Лио за десети път, сякаш с приказки можеше да оправи нещата.

Около двеста метра вървяха по мрачното, буренясало речно корито, после се изкатериха от другата страна. Лио изключи фенерчето и тримата се запровираха приведени през хресталака, докато излязоха зад телената мрежа. Спряха и приклегнаха един до друг.

– Глупава работа, тъй да знаете – задъхано промърмори Йонучи. – Откога взеха да ни прашат за трупове?

Лио се вираше в сенките из задния двор на Клифърд. Само преди минути бяха минали с колата отпред – там край вратата светеше лампичка, но зад къщата цареше пълен мрак.

– Млъквай – прошепна той, без да обръща глава.

– Добре де, добре – промърмори Йонучи. – Глупаво е обаче.

Измъчените му дробове изтласкваха въздуха с тъничко свистене. От брадата му капеше пот. Приклекнал малко по-назад, Бивола поклати неодобрително глава. Двамата му спътници работеха обикновено като телохранители и шофьори – занимания без особено физическо натоварване. Носеше се мътва, че Лио извършил първото си убийство още преди да навърши осемнайсет, но няколко години по-късно попаднал в затвора и трябвало да смени занаята. Бивола бе чувал, че Йонучи бил раняван два пъти, но не вярваше много на тия слухове. Хората, които ги разпространяваха, не се славиха с особена правдивост.

– Да вървим – нареди Лио с фелдмаршалски глас. Тримата се втурнаха през тревата към портичката.

Нахълтаха в двора, изтичаха между дърветата и се притиснаха към задната стена на гаража. Йонучи беше измъчен до краен предел. Той рухна на земята и започна да повръща. Лио се прокрадна към ъгъла и огледа съседната къща. Нищо не помръдваше. Само прединфарктното дишане на Йонучи нарушаваше покоя на нощта. Бивола мина от другия ъгъл и огледа отзад дома на Клифърд.

Кварталът спеше. Дори кучетата бяха привършили нощните си разходки.

Лио се изправи и се опита да отвори задната врата. Тя се оказа заключена.

– Стойте тук – заръча той и изтича приведен покрай гаража.

Предната врата също беше заключена. След малко Лио се върна и прошепна:

– Ще трябва да счупим стъклото. Навсякъде е заключено.

Йонучи измъкна чук от торбата, закачена на колана му, и Лио

заудря лекичко по мръсното стъкло точно над дръжката на вратата.

– Наблюдавай онзи ъгъл – нареди той.

Бивола се промъкна зад него и отправи поглед към къщата на съседите Балантайн. Лио продължи да блъска с чука, докато стъклото се пропука. После внимателно измъкна парчетата и ги захвърли настрани. Когато очисти ръба, той пхна ръка навътре и отключи вратата. Фенерчето светна и тримата се вмъкнаха в гаража.

Бари ги бе предупредил, че доколкото си спомня, вътре е ужасно разхвърляно. Очевидно преди смъртта си Клифърд не бе намерил време да пооправи безпорядъка. Най-напред забелязаха, че подът не е бетонен, а просто утъпкана пръст, покрита със ситен чакъл. Лио сърдито подритна белите камъчета. Не помнеше Бари да е споменавал подобно нещо.

Лодката беше в центъра на гаража – петметрова моторница, покрита с дебел слой прах. Три от четирите гуми на носещото ремарке бяха спукани. Личеше, че не е плавала от години. Около нея се трупаха купища вехтории. Градинарски инструменти, бирени кутии в чували, вързопи стари вестници, ръждясали градински мебели. Роуми явно се бе справял чудесно и без помощта на службата за събиране на смет. Нали си имаше гараж. Гъсти паяжини замрежваха всички ъгли. По стените висяха отдавна недокосвани инструменти.

По някаква незнаяна причина Клифърд бе събирал страстно метални закачалки за дрехи. Хиляди от тях висяха на опънати въженца над лодката. Изглежда, по някое време му бе омръзнало да се занимава с въженцата и бе предпочел да забие в стената дълги пирони, върху които се трупаха още стотици закачалки. Освен това Роуми бе проявил любов към природата, събирайки бирени кутии и пластмасови бутилки с намерение да ги предаде за вторични суровини в някакво неопределено бъдеще. Но деловите задължения не му бяха позволили да го стори и сега из половината гараж се трупаше планина от зелени чували за смет, натъпкани с кутии и шишета. Абсолютен мърляч – поради липса на място беше нахвърлял торби дори в лодката.

Лио насочи тънкия лъч под ремаркетото на лодката. После кимна. Бивола пропълзя напред и се зае да разчиства чакъла. Йонучи измъкна от бездънната си торба сапърска лопатка. Бивола я пое и продължи да разхвърля чакъла. Двамата надничаха през рамото му.

Пет сантиметра по-надолу тракането на камъчета престана и лопатата заскърца по бетон. Лодката пречеше на работата. Бивола се изправи, бавно повдигна теглича и с могъщ натиск избута предницата на ремаркетото два метра настрани. Задният край закачи камара бирени кутии и

в гаража прокътня ужасяващ грохот. Тримата застинаха и напрегнаха слух.

– Внимавайте – прошепна Лио, макар че едва ли имаше смисъл да им напомня. – Стойте тук и не мърдайте.

Остави ги в тъмнината край лодката и се измъкна през задната врата. Сянката на едно дърво до гаража му послужи за укритие, докато наблюдаваше съседната къща. Наоколо бе мрак и тишина. Само една градинска лампа хвърляше мътни лъчи над огнището и цветните лехи, но нищо не помръдваше. Лио търпеливо изчака. Накрая реши, че съседите навярно не биха се събудили и от миньорски пистолет. Пропълзя обратно в гаража и насочи фенерчето към разчистения бетон.

– На работа – каза той и Бивола отново коленичи върху чакъла.

Бари бе обяснил, че първо изкопал плитък гроб, приблизително метър на два и дълбок само петдесетина сантиметра. После натъпкал вътре трупа, омотан в черни чували за смет. Отгоре забъркал пясък и цимент. Накрая сипал вода. На другия ден дошъл да разхвърля отгоре чакъл и да върне лодката на място.

Беше свършил чудесна работа. Чистник като Клифърд едва ли би помръднал лодката и след пет години. Както твърдеше Бари, гробът бил само временно скривалище. Смятал по-късно да премести трупа, но неочаквано попаднал под наблюдение. Лио и Йонучи неведнъж бяха премахвали трупове по общоприетата система, варел с камъни и жезла нейде надолу, по реката, но оригиналното скривалище на Бари ги смая.

Блъскайки енергично с лопатата, Бивола скоро разчисти цялото бетонно петно. Йонучи коленичи от другата страна и двамата се заеха да къртят с длета и чукове. Лио остави фенерчето върху чакъла до тях и пак излезе през задната врата. Прегънат на две, той се промъкна пред гаража. Всичко изглеждаше спокойно. Само глухото метално тракане нарушаваше тишината. Лио бързо изтича до задната стена на къщата. От петнайсет метра разстояние тракането почти не се чуваше. Той се усмихна. Дори да не спяха, съседите нямаше да ги усетят.

Върна се до ъгъла на гаража и седна в тъмнината до изоставената кола. От това място се виждаше пустата улица. Малък черен автомобил мина пред къщата и изчезна зад завоя. Това бе единственото движение от доста време насам. Зад живия плет тъмнееше домът на съседите Балантайн. И там не помръдваше нищо. Чуваше се само приглушеното метално потракване откъм гроба на Бойд Бойет.

Хондата на Клинт сиря до кортовете за тенис. Малко по-нагоре беше паркиран червен кадилак. Реджи изключи фаровете и двигателя.

Седяха мълчаливо и гледаха напред към мрачното футболно игрище. На такова място като нищо могат да ти теглят ножа, помисли си Реджи, но предпочете да не го споменава. И без това си имаха доста тъжно тревоги.

От началото на вечерта Марк не бе казал почти нищо. Бяха си поръчали пица в стаята, после дремнаха около час на едно легло. Погледаха телевизия. Марк непрекъснато питаше колко е часът, сякаш имаше неотложна среща с пожарната команда. Когато наближи десет, Реджи вече бе решила, че момчето ще се откаже. Към единайсет Марк взе да кръстосва стаята и час по час да отскача до тоалетната.

Но сега бе дванайсет без двайсет. Седяха в тъмната, задушна кола и се подготвиха за едно безумно начинание, което никак не им допадаше.

– Как мислиш, дали някой знае, че сме тук? – тихо запита Марк.

Тя завъртя глава. Погледът на момчето се рече нейде отвъд футболното игрище.

– Дали някой знае, че сме в Ню Орлиънс?

– Аха. Дали знае някой?

– Не. Не ми се вярва.

Това като че го успокои. Около седем Реджи бе разговаряла с Клинт. Мемфиската телевизия бе съобщила за нейното изчезване, но засега положението изглеждаше спокойно. Клинт се оплака, че от дванайсет часа не е напуснал спалнята и помоли по-бързо да вършат каквото са намислили. Беше се обадил на мама Лайф. Тя се тревожела, но не била много зле.

Излязоха от колата и тръгнаха по пътеката за колоездачи.

– Сигурен ли си, че искаш да го направим? – запита Реджи, като се озърташе нервно наоколо.

Сред дърветата цареше непрогледен мрак и на места само тясната асфалтова ивица им помагаше да не се залутат из гората. Вървяха бавно, хванати за ръце.

Докато пристъпваше неуверено напред, Реджи се запита какво дири на тази пътека, сред тази горичка в един непознат град, по това късно време и с това хлапе, което обичаше от сърце и душа, но не чак толкова, че да умре за него. Стисна ръката на Марк и се помъчи да събере смелост. Молеше се нещо да ги стресне, та да хукнат назад към колата и да напуснат Ню Орлиънс.

– Знаеш ли, мислех си нещо – каза внезапно Марк.

– Чудно, защо ли не ме изненадваш?

– Може пък да не е чак толкова лесно да се открие трупът. Слушай сега какво реших. Ти ще останеш при дърветата край дерето, нали разбираш, а аз минавам през двора и се вмъквам в гаража. Ще надникна под лодката, само колкото да видя дали е там, после изчезваме.

– Да не мислиш, че като надникнеш под лодката, веднага ще видиш трупа?

– Може да си личи къде е, нали разбираш? Тя стисна ръката му още по-силно.

– Слушай, Марк. Няма да се делим, разбра ли? Ако влезеш в гаража, и аз идвам с теб.

Гласът ѝ звучеше удивително твърдо. Просто не вярваше, че ще се доберат до гаража.

Дърветата отпред оредяха. Самотен стълб с електрическа лампа осветяваше беседката отляво. Надясно започваше пътеката. Марк извади фенерче и тънкият лъч хвърли жълтеникав кръг върху земята пред краката им.

– Идвай – прошепна момчето. – Тук никой няма да ни види.

Без да чака потвърждение, Марк закричи между дърветата пъргаво и безшумно. В мотелската стая си бе мислил за дългите нощни разходки из горичката зад паркинга и за вечерните игри с момчетата от съседните фургони. Обичаха да си играят на джунгла. Стиснал здраво фенерчето, той забърза напред, отмятайки с ръка провисналите клони.

– По-бавно, Марк – обади се изотзад Реджи. Когато достигнаха дерето, той ѝ помогна да слезе до дъното. Изкатериха се от другата страна и се запровираха през гъсталака, докато откриха тайнствената пътека, която ги бе изненадала преди няколко часа. Отпред се появиха огради. Сега крачеха по-бавно и Марк изключи фенерчето.

Намираха се в горичката точно зад къщата на Клифърд. Приклегнаха да си поемат дъх. Отвъд храсталака и избуялите плевели се тъмнееше задната стена на гаража.

– Ами ако не видим трупа? – запита Реджи. – Какво ще правим?

– Тогава ще му мислим.

Моментът не беше подходящ за нов разгорещен спор по неговия план. Марк пропъзля на четири крака до края на храстите. Реджи го последва. Спряха сред гъстите, влажни бурени само на пет-шест метра от гаража. Задният двор беше мрачен и пуст. Никаква светлинка, никакъв звук или движение. Цялата улица спеше непробудно.

– Реджи, искам да стоиш тук. Свий се и не мърдай. Връщам се след

минутка.

– Не, сър! – яростно прошепна тя. – Няма да ти позволя, Марк!

Но Марк вече плъзеше напред. За него това бе игра – просто още една игра на джунгла с приятелите, които го гонят из гората с водни пистолети. Плъзна се през тревата като гущер и открехна портичката колкото да мине през нея.

Отзад Реджи пролази на четири крака из бурените, после спря. Сигурно не го виждаше в тъмнината. Марк спря зад първото дърво и се ослуша. Промъкна се до следващото и изведнъж чу нещо. „Чук! Чук!“ Той застина. Звукът долиташе от гаража. „Чук! Чук!“ Бавно подаде глава иззад дървото и огледа задната врата. „Чук! Чук!“ Озърна се през рамо и опита да различи Реджи сред черните гъсталаци. Не я видя. Пак погледна вратата. Нещо не беше наред. Проплъзля още три метра до следващото дърво. Звукът се засили. Вратата беше открехната и стъклото в горния ѝ край липсваше.

Вътре имаше някой! „Чук! Чук! Чук!“ Някой стоеше вътре на тъмно и копаеше! Марк решително си пое дъх и пролази зад куп боклуци само на два-три метра от вратата. Знаеше, че не издава нито звук. Около боклука бурените бяха по-високи и Марк заплъзля съвсем бавно, като хамелеон. „Чук! Чук!“

Надигна се да огледа по-добре. Парче прогнила дъска го препъна през глезена и той рухна на земята. Купчината боклуци задрънча и някаква вехта кофа с трясък полетя надолу.

Лио скочи на крака и изхвъркна зад гаража. Измъкна изпод колана си пистолет със заглушител и запристъпва през мрака към ъгъла, където приклепна и се ослуша. Шумът вътре бе спрял. Йонучи надничаше през вратата.

Реджи чу трясъка зад гаража и се просна по корем в мократа трева. Затвори очи и започна да се моли. За какъв дявол бе дошла тук?

Лио се промъкна до купчината вехтории, после я заобиколи, готов за стрелба. Пак приклепна и търпеливо се взря в мрака. Едва различи телената мрежа. Нищо не помръдваше. Той мина зад едно дърво на пет метра от гаража и зачака. Йонучи го гледеше втренчено. Секундите се влачеха безкрайно бавно, но вече нищо не нарушаваше тишината. Лио се изправи и поляка тръгна към портичката. Под краката му изпраща клонче и той замръзна за миг.

Вече малко по-храбро, но все още готов за стрелба, Лио обиколи задния двор и се подпря до един стар клонест дъб край оградата на съседите. Само на три метра от него Марк се свиваше в неподкастрения жив

плет и не смееше да диша. Беше видял как черният силует обикаля между дърветата и знаеше, че ако не шукне, може и да не го открият. Бавно изпусна въздуха от гърдите си, без да отлепва очи от мъжа до дървото.

– Какво беше? – долетя от гаража гърлен глас. Лио пхна пистолета под колана си и отстъпи назад.

Йонучи бе излязъл пред вратата.

– Какво беше? – повтори той.

– Не знам – дрезгаво прошепна Лио. – Сигурно котка или нещо такова. Продължавайте.

Вратата тихичко се затвори, а Лио още пет минути обикаля безшумно зад гаража. Марк имаше чувството, че е минал цял час.

После тъмният силует мина зад ъгъла и изчезна. Марк напрегнато се взираше в мрака. Преброи бавно до сто, после пропъльза покрай живия плет към мрежата. Наоколо цареше тишина, нарушавана само от далечното, приглушено чукане. Марк скочи и хукна като стрела към храс-талака, където се свиваше ужасената Реджи. Тя го сграбчи и двамата отскачиха под прикритието на дърветата.

– Вътре са! – изпъхтя Марк.

– Кои?!

– Не знам! Вадят трупа!

– Какво стана?

Марк едва дишаше. Тръсна глава, преглътна и се помъчи да проговори.

– Препънах се в нещо и онзи без малко да ме хване. Мисля, че имаше пистолет. Божичко, направо си умрях от ужас!

– Ти и сега умираш от ужас. Аз също! Да се махаме!

– Слушай, Реджи. Почакай малко. Ослушай се! Чуваш ли?

– Не. Какво трябва да чуя?

– Онова чукане. Сега и аз не го чувам. Далече сме.

– И скоро ще бъдем още по-далече. Тръгвай.

– Дявол да го вземе, Реджи! Чакай малко.

– Това са убийци, Марк. От мафията. Да изчезваме! Той изпуптя и я изгледа насмешливо.

– По-кратко, Реджи. Успокой топката, бива ли? Слушай сега, никой не може да ни забележи. От гаража изобщо не се виждат дърветата. Бях там и знам. Хайде сега, успокой се.

Тя се отпусна на колене и двамата огледаха гаража. Марк вдигна пръст пред устните си.

– Тук сме в безопасност – прошепна той. – Слушай.

Ослушаха се напрегнато, но не доловиха нито звук.

– Марк, тия са от хората на Мулдано. Те знаят, че си избягал. Изпаднали са в паника. Имат ножове, пистолети и кой знае още какво. Да си вървим. Изпревариха ни. Всичко е свършено и те печелят.

– Не можем да ги оставим, Реджи. Помисли малко. Ако се измъкнат с трупа, вече никой няма да го открие.

– Чудесно. Така излизаш от играта и мафията ще те забрави. А сега да вървим.

– Не, Реджи. Трябва да направим нещо.

– Какво? Искаш да се бием с банда убийци от мафията? Я стига, Марк! Да не си луд?

– Почакай само минутка.

– Добре. Ще изчакам точно една минута, после си тръгвам.

Той извърна глава към нея и се усмихна.

– Няма да ме оставиш, Реджи. Знам те.

– Не си играй с огъня, Марк. Сега разбирам какво му е било на Рики, докато ти си се забавлявал с маркуча на мистър Клифърд.

– Само потрай малко, бива ли? Мъча се да обмисля нещата.

– Точно това ме плаши.

Тя седна с кръстосани крака. Провиснали вейки гъделичкаха лицето и шията ѝ. Марк бе застанал на четири крака и се полюшваше като лъв преди нападение. Накрая каза:

– Имам идея.

– Че как иначе!

– Остани тук.

Тя изведнъж го сграбчи за врата и придърпа лицето му към своето.

– Слушай, малкият, това не ти е игричка на джунгла, дето се гърмите с гумени куршуми и се замеряте с кални топки. Ония там не са ти приятелчета, та да си играеш с тях на криеница или на стражари и апаши. Сега играта е на живот и смърт. Преди малко сбърка само веднъж и имаше страхотен късмет, че се отърва. Още една грешка, и отиваш на оня свят. Хайде, изчезваме оттук! Незабавно!

Докато траеше тази гневна тирада, Марк стоя неподвижно, после яростно се изтръгна от ръцете ѝ.

– Стой тук и не мърдай – изрече той през зъби и пак запълзя през тревата към мрежата.

Само на крачка от портичката имаше буренясала цветна леха с изпочупена оградка. Марк пролази дотам и подбра три едри камъка с цялата придирчивост на майстор-готвач, търсец най-добрите домати на

пазара. Огледа двата ъгъла на гаража, сетне безшумно се оттегли в мрака.

Реджи го чакаше, без да смее да помръдне и пръст. Марк знаеше, че без него тя е заникъде. Сама не би открила колата. Пролази до нея и двамата пак се сгушиха в храстите.

– Марк, момчето ми, това е безумие – жално прошепна тя. – Моля те. Ония не се шегуват.

– Те са заети и не им е до нас, разбра ли? Тук сме в безопасност, Реджи. Слушай, дори и да изскочат сега навън, пак няма да ни открият. В безопасност сме. Повярвай ми.

– Да ти повярвам ли? Ами че ти сам си търсиш смъртта.

– Стой тук.

– Какво? Моля те, Марк! Не си играй!

Без да се трогва от молбите ѝ, Марк посочи три дървета на десетина метра от тях.

– След малко се връщам – каза той и изчезна. Пълзя през храстите, докато наближи задния двор на съседната къща. Оттук едва можеше да различи ъгъла на гаража. Реджи се сливаше с черните храсталаци.

Дворчето беше малко и зле осветено. До огнището имаше три плетени стола. Над тях лъщеше широк панорамен прозорец и точно този прозорец привлече вниманието му. Марк се изправи зад най-близкото дърво и прецени разстоянието – приблизително колкото два фургона един до друг. Камъкът трябваше да мине ниско, за да не закачи клоните, но не чак толкова ниско, че да улучи живия плет. Момчето си пое дъх и замахна с все сила.

Като чу шума, Лио подскочи. Промъкна се пред гаража и хвърли поглед отвъд живия плет. В дворчето на съседите цареше спокойствие. Доколкото можеше да прецени, май някакъв камък бе чукнал по дърво, носле по тухла. Може би куче... Изчака няколко минути, но нищо не се случи. Значи нямаше страшно. Пак фалшива тревога.

Мистър Балантайн се завъртя и заби поглед в тавана. Наскоро бе навършил шейсет и трудно заспиваше, защото от година и половина го мъчеше дископатия. Едва беше задрямал, а ето че някакъв звук го събуди. И дали беше само звук? Нямаше вече спокойствие в Ню Орлиънс. Само преди шест месеца бе дал две хиляди долара за алармена инсталация. Престъпления, навсякъде престъпления. Напоследък все по-сериозно мислеха да се преселят.

Той се извъртя и тъкмо затвори очи, когато прозорецът в хола с трясък се разлетя на парчета. Балантайн скочи от леглото, щракна

лампата и изрева:

– Ставай, Ванда! Ставай!

Докато Ванда надяваше халата, той измъкна ловната пушка от гардероба. Сирената виеше оглушително. Двамата хукнаха по коридора, като си крещяха през непоносимия шум и палеха лампите една подир друга. Целият хол беше обсипан с натрошено стъкло. Балантайн насочи пушката към прозореца, сякаш очакваше всеки момент да нахлуе враг.

– Извикай полицията! – кресна той. – Номерът е 911!

– Знам го!

– Побързай!

Приведен като под обстрел, той стисна здраво пушката и се промъкна по чехли между стъклата. Стигна до кухнята, натисна няколко бутона и сирената млъкна.

Лио тъкмо се връщаше на предишното място до колата, когато оглушителен трясък раздра noctната тишина. Той скочи на крака, прехапа си езика до кръв и хукна към живия плет. Неиде наблизозави сирена, после млъкна. По двора търчеше някакъв мъж с червена ношница до коленете. В ръцете си стискаше ловна пушка.

Лио бързо отстъпи към задната врата на гаража. Вкаменени от страх, Йонучи и Бивола клечаха до лодката. Лио настъпи едно гребло и дръжката закачи куп бирени кутии. Тримата спряха да дишат. Откъм съседната къща долитаха гласове.

– Какво беше това, по дяволите? – прошепна Йонучи през зъби.

Двамата с Бивола се обливаха в пот. Ризите им лепнеха по телата. Мократа им коса лъщеше.

– Не знам – изфъфли Лио, после изплю кръвта и боязливо пристъпи към страничния прозорец, откъдето се виждаше живият плет. – Май се строши някакво стъкло. Не знам. Оная склероза има чифте!

– Какво? – тихичко изпищя Йонучи.

Двамата с Бивола бавно надигнаха глави към прозореца и се промъкнаха до Лио. Лудият с чифтетото все така търчеше из двора и крещеше по дърветата.

На мистър Балантайн му бе дошло до гуша от Ню Орлиънс и от разбойниците с техните обири; дотегнало му бе от престъпността и вечния страх, толкова му бе дотегнало, че накрая не издържа и гръмна напосоки през дърветата. Да разберат скапанящите гадни, че с него шега не бива! Ха са припарили до къщата му, ха са си отишли с катафалка.

БУУУМ!

Мисис Балантайн стоеше на вратата по розово халатче. Когато мъжът ѝ надупчи дърветата със сачми, тя изпищя от страх.

Щом чуха гърмежа, тримата в съседния гараж се проснаха на земята.

– Тоя кучи син е превъртял! – изфъфли Лио.

Едновременно събраха кураж да надигнат бавно глави и точно в този миг по алеята на съседите се зададе първата полицейска кола с бясно мигащи сини и червени лампи.

Йонучи пръв изскочи навън, следван от Бивола и Лио. Макар че ужасно бързаха да се измъкнат, тримата внимаваха да не привлекат вниманието на идиотите от съседната къща. Отстъпиха в боен ред, притичвайки приведени от дърво към дърво, за да се доберат до гората, преди пак да е започнала пукотевицата.

Марк и Реджи се свиваха в храстите.

– Ти си луд – глухо повтаряше тя.

Говореше съвършено сериозно. Искрено вярваше, че клиентът ѝ трябва да си е загубил разсъдъка. Но въпреки това го прегръщаше с всичка сила.

Забелязаха бегълците едва когато три силуета пресякоха портичка-та един подир друг.

– Ето ги – прошепна Марк и посочи с пръст. Само преди половин минута я бе предупредил да наблюдава оградата. – Трима са.

Тримата се хвърлиха в храсталака само на пет-шест метра от тяхното скривалище и изчезнаха между дърветата. Реджи стисна момчето още по-здраво.

– Луд си – повтори тя.

– Може. Номерът обаче мина.

Реджи едва не бе припаднала от гърмежа на ловната пушка. Още на идване тя се тресеше цяла. Когато Марк съобщи, че в гаража има хора, страхът ѝ прерасна в ужас. От трясъка на строшения прозорец бе готова да се разпиши. Но след изстрела окончателно се побърка. Сърцето ѝ тежко блъскаше в гърдите, ръцете ѝ трепереха.

Странно, именно в този миг разбра, че не могат да се измъкнат. Тримата бандити бяха между тях и колата им. Нямаше накъде да бягат.

Изстрелът бе разбудил квартала. Из дворовете плъзнаха светлини на фенерчета, жени и мъже по халати наизскачаха навън и взеха да надничат към къщата на Балантайн. Реджи и Марк дочуха гласове, но не разбраха за какво става дума. Мистър Балантайн крещеше

непрекъснато.

Ченгетата го успокоиха, после му помогнаха да закрие прозореца с найлон. Мигащите лампи изгаснаха и след половин час полицейските коли поеха обратно.

Реджи и Марк изчакаха разтреперани, хванати ръка за ръка. Налазиха ги буболечки. Комарите хапеха жестоко. Вейки се провираха под мокрите им тениски. Най-сетне лампите в къщата на Балантайн изгаснаха. Двамата продължиха да чакат.

В един и нещо облаците се разкъсаха и полумесецът освети за миг гаража в задния двор на Роуми. Реджи погледна часовника си. Краката ѝ бяха изтръпнали от клечане. Гърбът ѝ болеше непоносимо. Странно обаче, бе взела да свиква с това кътче от джунглата и се чувстваше в пълна безопасност след всичките премеждия с бандитите, полицията и онзи идиот с пушката. Дишането и пулсът ѝ бяха нормални. Не се потеше, макар че джинсите и тениската още лепнеха по тялото ѝ. Марк мълчливо трепеше комари. Това момче се държеше изумително спокойно. Дъвчеше сламка, гледаше телената мрежа и сякаш предварително знаеше точно кога да пристъпи към действие.

– Да се поразходим – каза той и стана на крака.

– Накъде? Към колата ли?

– Не. Само малко навътре по пътеката. Схвана ми се кракът.

И двата крака на Реджи бяха изтръпнали – десният до коляното, а левият изцяло. Тя едва смогна да се изправи и последва Марк през храситите, докато излязоха на тясна пътечка над дерето. Дори и без фенерчето той крачеше пъргаво из мрака, продължавайки да трепа комари.

Спряха сред дърветата, далече от къщата на съседите.

– Мисля, че вече наистина е време да си вървим – изрече тя малко по-високо, защото тук никой не можеше да ги чуе. – Ужасно се боя от змии и никак не ми се ще да настъпя някоя.

Марк извърна глава и се загледа към дерето.

– Според мен не е много разумно да си тръгваме точно сега – прошепна той.

Реджи знаеше, че момчето не говори току-така. През последните шест часа не бе спечелила нито един спор с него.

– Защо?

– Защото ония тримата може още да се навъртат наоколо. Може би дебнат съвсем наблизо и чакат кога ще утихне всичко, за да се върнат. Ако тръгнем към колата, току-виж, сме ги срещнали.

– Марк, вече не издържам, разбираш ли? Може да ти е много весело и забавно, аз обаче съм на петдесет и две години и ми дойде до гуша. Просто не мога да повярвам, че се крия из тези джунгли в един през нощта.

Той вдигна пръст пред устните си.

- Шшшт. Говориш ужасно високо. Това не е игра.
- По дяволите, знам, че не е игра! Недей да ме учиш!
- Кротко, Реджи. Засега сме в безопасност.
- Дрън-дрън! Ще се почувствам в безопасност, когато заключа вратата в мотела.
- Бягай тогава. Върви си. Намери пътя до колата и изчезвай.
- Да, ама нещо ми подсказва, че ти ще останеш. Нали?

Луната пак изчезна зад облак и гората изведнъж притъмня. Марк се завъртя и пое назад към скривалището. Реджи неволно го последва и веднага я обзе яд, че трябва да се осланя на някакво си единайсетгодишно хлапе. Но въпреки всичко го следваше по невидимата пътека към онова място сред храстите, където бяха чакали досега. В мрака едва различаваше отпред тъмните очертания на гаража.

Разходката бе възстановила кръвообращението в краката ѝ, макар че още пристъпваше вдървено. В гръбнака ѝ пулсираше тъпа болка. Тя разтърка чело и усети подутини от комарите. На лявата ѝ китка тъмнееше струйка засъхнала кръв, навярно се бе одраскала в някоя клечка. Обеща си, ако стигне жива до Мемфис, веднага да се запише в някой гимнастически клуб. Не че възнамеряваше да повтори някога днешното развлечение, но не можеше да се понася такава – запъхтяна и схваната.

Марк коленичи, захапа нова сламка и се загледа към гаража.

Чакаха още час, почти без да говорят. Когато усети, че е готова да зареже Марк и да хукне напосоки из гората, Реджи каза:

– Добре, Марк. Тръгвам си. Прави каквото ще правиш, защото си отивам.

Но не си тръгна. Марк приведе глава към нея и посочи гаража, сякаш тя никога не го бе виждала.

– Ще се промъкна с фенерчето дотам, нали разбираш? Искам да огледам трупа или гроба, дето са го дълбали, навита ли си?

– Не.

– Може да е само за секунда. Ако имам късмет, ще се върна веднага.

– Идвам с теб – каза тя.

– Не. По-добре остани тук. Страх ме е, че ония може да дебнат нейде между дърветата. Ако ме подгонят, искам да се разпициш и веднага да си плюеш на петите.

– Не. Да ги нямаме такива. Щом ти ще гледаш трупа, значи и аз ще

го гледам. Не приемам възражения. Точка.

Очите ѝ бяха само на педя от неговите. Той надникна в тях и реши да не спори. Реджи стискаше зъби, главата ѝ се тресеше. С това каскетче изглеждаше страхотно.

– Щом е тъй, идвай, Реджи. Не надигай глава и се послушвай. Ослушвай се непрекъснато, ясно ли е?

– Добре, добре. Не съм чак толкова некадърна. Даже взех да свиквам с пълзенето.

В потайната нощ два силуета изпълзяха на четири крака от храстите. Тревата беше студена и влажна. Портичката зееше отворена, както я бяха оставили тримата бегълци. Реджи неволно я закачи с крак и в тишината проскърцаха панти. Марк се озърна сърдито през рамо. Замръзнаха зад първото дърво, после пропълзяха към следващото. Отникъде не долиташе шум. Беше два след полунощ и в квартала властваше покой. Марк обаче се тревожеше за смахнатия съсед – с тоя тънък найлон на прозореца човекът едва ли щеше да заспи кротко. Представи си го как седи в кухнята, гледа двора и само чака нещо да шумне, та да се разгърми отново. Спряха зад следващото дърво, после пролазиха към купчината боклуци.

Реджи му кимна, дишайки бързо и тежко. Надигнаха се и изтичаха прегърбени към задната врата на гаража, която бе леко открената. Марк надникна вътре. Включи фенерчето и насочи лъча към пода. Реджи се вмъкна след него.

Мирисът беше непоносимо тежък, като воня на мъртво животно, разлагало се дни наред под слънчевите лъчи. Реджи инстинктивно закри устата и носа си. Марк вдъхна дълбоко и се задави.

Сред купищата вехтории единственото свободно място беше в средата на гаража – там, където бе стояла лодката. Двамата приклекнаха над бетонния блок.

– Призлява ми – промърмори Реджи почти без да отваря уста.

Само още десет минути и трупът би излязъл наяве. Бандитите бяха започнали от средата, някъде около гърдите, после бяха разширили дупката настрани. Отвътре стърчаха парцали черен найлон, тук-там разяден от цимента. Тясна траншея с назъбени краища водеше надолу, към краката.

Марк прецени положението от пръв поглед. Той грабна едно изоставено длето и го заби в черния найлон.

– Недей! – прошепна високо Реджи и се отдръпна назад, но нямаше сили да откъсне очи от гроба.

Движейки подир длетото лъча на фенерчето, Марк разкъса чувала. Бавно протегна ръка и дръпна парчетата. Ужасът го накара да скочи на крака, но след миг момчето се опомни и насочи лъча право върху разложеното лице на изчезналия сенатор Бойд Бойет.

Реджи отстъпи още крачка назад и се просна по гръб върху куп чували, претъпкани с бирени кутии. В тишината на гаража избухна ужасяващо дрънчене. Тя размаха ръце из мрака и опита да се изправи, но трескавите движения само вдигнаха още повече шум. Марк сграбчи една от размятаните ръце и я дръпна към средата на гаража.

– Съжалявам – прошепна тя, без да забелязва, че стои само на крачка от трупа.

– Шшшшшшт!

Марк се покатери на някакъв сандък и надникна през прозореца. В къщата на съседите светна лампа. Вероятно след малко щеше да се появи и пушката.

– Да изчезваме – каза момчето. – Не надигай глава.

Измъкнаха се навън и Марк внимателно затвори гаража. Нейде зад живия плет се затръшна врата. Марк се хвърли на четири крака, пъргаво пропълзя зад купчината боклук, мина покрай дърветата и се измъкна през портичката. Реджи го следваше по петите. Когато достигнаха храстите, двамата се изправиха на крака. Наведоха глави и препуснаха като катерички през гъсталака. Щом излязоха на пътеката, Марк светна фенерчето и двамата продължиха да тичат. Малко преди дерето той изгаси светлината и се мушна в някакъв храст.

– Какво има? – изпъхтя Реджи. Умираще от страх и нямаше друго желание, освен да изчезне час по-скоро.

– Видя ли му лицето? – запита Марк, едновременно стреснат и възхитен от това, което бяха извършили преди минута.

– Естествено, че го видях. А сега да си вървим.

– Искам пак да го видя.

Тя едва се удържа да не зашлеви проклетото хлапе. После се изправи с ръце на кръста и закрачи към дерето. Марк я догони с фенерчето.

– Само се пошегувах.

Тя спря и го огледа свирепо, но Марк спокойно я поведе за ръка надолу по стръмното.

Излязоха на магистралата и поеха към Метери. Макар и поотслабнало, движението изглеждаше доста оживено за два и половина през

нощта срещу неделя. Не бяха разменили нито дума откакто се метнаха в колата и напуснаха Уест Парк. Но мълчанието не ги смущаваше.

Реджи си мислеше, че тази нощ се бе разминала на косъм със смъртта. Убийци от мафията, змии, смахнати съседи, полицаи, пистолети, шок, сърдечен удар – все едно, резултатът беше един и същ. Имаше невероятен късмет, че бе доживяла да кара стремглаво по магистралата, цялата обляна в пот, изпохапана от комари, окървавена от досега си с природата и изпоцапана след нощните приключения в джунглата. Можеше да я сполети нещо много по-лошо. В мотела щеше да пусне горещия душ, после да поспи и чак тогава да мисли за бъдещето. Беше грохнала от страх и нервна възбуда. Цялото тяло я болеше от пълзенето. Вече беше твърде стара за такива игри. Какво ли не му минава през главата на един адвокат...

Докато се отдалечаваха от центъра, Марк лекичко се чешеше по изпохапаната ръка и гледаше нощните светлини на Ню Орлиънс.

– Видя ли онова кафявото по лицето му? – запита той, без да извървя ша глава.

Макар че лицето щеше да остане завинаги запечатано в паметта ѝ, Реджи не успя да се сети за нищо кафяво. Беше просто дребничко, съсухрено, полуразложено лице и на нея ужасно ѝ се искаше да го забрави.

– Видях само червеите – каза тя.

– Кафявото беше кръв – категорично заяви Марк като врял и кипял съдебен лекар.

Реджи нямаше никакво желание да разговаря на тази тема. След като бяха нарушили мълчанието, можеха да обсъдят по-важни неща. Тя погледна момчето.

– Малката нощна забава свърши и смятам, че дойде време да поговорим за плановете ти.

– Трябва да побързаме, Реджи. Ония ще се върнат за трупа, не мислиш ли?

– Да. По изключение този път съм напълно съгласна. Всичко наежда на мисълта, че ще се върнат.

Марк се почеса по другата ръка и праметна крак върху крак.

– Мислех си...

– Друго не съм и очаквала от теб.

– Две неща не ми харесват в Мемфис. Жегата и равнините. Няма хълмове, няма планини, нали ме разбираш? Все съм си мислил колко хубаво би било да живеем нейде в планината, където е прохладно и зиме

падат дълбоки снегове. Няма ли да е весело, Реджи?

Тя неволно се усмихна и мина в съседното платно.

– Звучи чудесно. Имаш ли предвид някоя определена планина?

– Някъде на запад. Страшно ми харесва онзи стар сериал, „Бонанза“ с Хос и Литъл Джо. Адам също си го биваше, ама като напусна, ми стана много криво. Гледам ги още от хлапе и все си мисля колко ще е гот да живеем там.

– Нали искаше голям град с небостъргачи?

– Това беше вчера. Днес си мисля за планините.

– Там ли искаш да отидеш, Марк?

– Май че да. Може ли?

– Ще го уредим. Както им е припарило, ония приятели биха се съгласили на всичко.

Той престана да се чеше и преплете пръсти около коляното си.

– Не мога да се върна в Мемфис, нали, Реджи?

– Не – тихо каза тя.

– Знаех си. – Той се позамисли. – Може пък да е за добро. И без това няма какво да ни задържа тук.

– Просто си представи, че започва ново приключение, Марк. Нов дом, ново училище, нова работа за майка ти. Ще имаш много по-хубава къща, нови приятели и сума ти планини, ако наистина го искаш.

– Каж ми честно, Реджи. Мислиш ли, че ще ме спипат?

Трябваше да отрече. В момента момчето нямаше избор. Повече не можеха да се укриват. Или трябваше да се свържат с ФБР и да, сключат сделка, или пък просто да се предадат. Пътешествието привършваше.

– Не, Марк. Никога няма да те открият. Трябва да вярваш на ФБР.

– Не им вярвам. Нито пък ти.

– Донякъде си прав. Но сега те държат картите.

– И трябва да играя по техните правила?

– Ако нямаш по-добра идея...

Марк беше под душа. Реджи набра номера на Клинт и сигналът прозвуча десетина пъти, преди отсреща да вдигнат слушалката. Наближаваше три часа.

– Клинт, аз съм.

Гласът му беше глух и замаян.

– Реджи?

– Да, Реджи. Слушай ме, Клинт. Светни лампата, седни на леглото

и слушай внимателно.

– Слушам те.

– В телефонния указател ще намериш номера на Джейсън Мактюн. Искам да му позвъниш и да кажеш, че ти трябва домашният номер на Лари Труман в Ню Орлиънс. Разбра ли ме?

– Защо не погледнеш в указателя?

– Недей да разпитваш, Клинт, Прави каквото ти казвам. Няма го в тукашния указател.

– Какво става, Реджи? – запита Клинт. Вече говореше съвсем ясно.

– Ще ти се обадя след петнайсет минути. Направи си кафе. Очертава се тежък ден.

Тя затвори телефона и се зае да смъква калните кецове.

Марк спря водата и разкъса опаковката на чифт ново бельо. Вчера му бе станало малко неудобно, докато Реджи купуваше дрехите, но вече не се смущаваше от подобни дреболии. Навлече нова жълта тениска и обу също тъй новите, но доста изпоцапани джинси. От чорапи нямаше нужда. Личната му адвокатка бе казала, че засега няма да ходят никъде.

Когато излезе от тясната баня, Реджи лежеше по чорапи на леглото. От подгъва на джинсите й стърчаха листа и сламки. Марк седна до нея и се загледа в стената.

– По-добре ли си? – запита тя.

Той кимна мълчаливо, после легна до нея. Тя го придърпа към себе си и пхна ръка под мократа му коса.

– Съвсем се обърках, Реджи – въздъхна Марк. – Вече нямам представа какво ни чака.

Жилавото хлапе, което надхитряваше ченгета и убийци, трошеше прозорци с камъни и безстрашно препускаше през нощната гора, сега изведнъж се разплака. Хапеше устни, присвиваше очи, но не можеше да удържи сълзите. Реджи го прегърна още по-здраво. Най-сетне Марк се прекърши и заплака с глас – неудържимо и безутешно. Не се срамуваше, че плаче. Стискаше с всичка сила ръката на Реджи и цялото му телце се тресеше.

– Няма нищо, Марк – шепнеше тя край ухото му. – Всичко ще се оправи.

Избърса сълзите му със свободната си ръка и го придърпа още плътно до себе си. Сега всичко зависеше от нея. Трябваше пак да бъде адвокат, безстрашен съветник, който решава съдбата на своя клиент. Животът на Марк отново бе в нейни ръце.

Телевизорът работеше, но без звук. Сивосинкавите му сенки

хвърляха мътни отблясъци по двойното легло и евтините мебели в тясната стаичка.

Лари Труман вдигна слушалката, и напипа часовника в тъмното. Четири без десет. Подаде слушалката на мъжа си, който тромаво се надигна и седна върху леглото.

– Ало – промърмори той.

– Здравсти, Лари. Обажда се Реджи Лав, помниш ли ме?

– Аха. Къде си?

– Тук, в Ню Орлиънс. Трябва да поговорим час по-скоро.

Лари едва не изгърси нещо язвително за часа, но успя да се удържи навреме. Трябваше да е важно, иначе тя не би се обадила.

– Дадено. Какво има, Реджи?

– Ами... най-напред да ти кажа, че намерихме трупа. Труман незабавно скочи на крака и нахлузи чехлите.

– Слушам те.

– Видях трупа, Лари. Преди около два часа. Видях го с очите си. Даже го помирисах.

Труман бързо натисна бутона за запис.

– Откъде се обаждаш?

– От уличен автомат, тъй че не се опитвай да ме надхитриш, разбрахме ли се?

– Добре.

– Ония, дето са заровили трупа, се опитаха да го извадят тая нощ, но не успяха. Дълго е за разправяне, Лари. Ще ти обясня по-късно. Обзалагам се, че скоро ще повторят.

– При тебе ли е хлапето?

– Да. Марк знаеше къде е трупът. Отидохме, видяхме, победихме. Ако си послушен, още преди пладне ще го получиш.

– Готов съм на всичко.

– Така те искам, Лари. Хлапето предлага сделка. Ще трябва да поговорим.

– Кога и къде?

– Предлагам хотел „Рейнтрий“ на Булеварда на ветераните в Метери. Там има денонощна закусвалня. След колко време да те чакам?

– Дай ми четирийсет и пет минути.

– Колкото по-скоро пристигнеш, толкова по-скоро ще получиш трупа.

– Може ли да доведе още един човек?

– Кого?

– К. О. Луис.

– И той ли е в града?

– Да. Знаехме, че си тук, и мистър Луис долетя преди няколко часа.

В слушалката за миг настана тишина.

– Как разбрахте, че съм тук?

– Имаме си начини.

– Кого сте подслушвали, Труман? Казвай. Искам ясен отговор.

Гласът ѝ бе твърд, но Труман долови нотки на паника.

– Не може ли да ти обясня, като се видим? – запита той и мислено се наруга за глупостта.

– Обяснявай веднага – заповяда тя.

– С удоволствие ще ти обясня всичко след...

– Слушай, нещастнико! Срещата се отменя, ако не кажеш веднага кого сте подслушвали. Говори, Труман.

– Добре де. Подслушвахме телефона на майка му в болницата. Грешка беше. Не го реших аз, разбра ли? Ония от Мемфис бяха.

– Какво са чули?

– Почти нищо. Твоят Клинт се обади вчера следобед и казал, че сте в Ню Орлиънс. Друго няма, кълна се.

– Смееш ли да ме лъжеш, Труман? – запита тя, мислейки за записа от първата им среща.

– Не те лъжа, Реджи! – възкликна Труман, който също не бе забравил проклетия запис.

Настана мълчание. Чуваше се само дишането на Реджи.

– Ти и К. О. Луис – каза тя. – Никой друг. Ако ми цъфне и Фолтриг, сделката се отменя.

– Кълна се.

Тя затвори. Труман веднага се свърза със стаята на Луис в „Хилтън“. После позвъни на Мактън в Мемфис.

Точно четирийсет и пет минути по-късно Труман и Луис нервно пристъпиха в безлюдната закувалня на хотел „Рейнтрий“. Реджи ги чакаше на усамотена масичка в ъгъла. Изглеждаше съвсем различна без грим и с мокра коса. Беше облякла вехти джинси и раздърпана тениска с червена емблема на някакъв футболен отбор. Пиеше черно кафе и нито стана, нито се усмихна, когато двамата се зададоха насреща ѝ.

– Добро утро, уважаема госпожо – опита се Луис да бъде любезен.

– Викай ми просто Реджи, нали нямаш нищо против? И още е раничко за галантност. Сами ли сме?

– Естествено – каза Луис.

В момента осем агенти дебнеха на паркинга, а още десетина бързаха насам.

– Нямате ли микрофони под дрехите, в солниците или шишетата за кетчуп?

– Нищо подобно.

Дойде сервитьорка и двамата си поръчаха кафе.

– Къде е хлапето? – запита Труман.

– Наблизо. Скоро ще го видите.

– В безопасност ли е?

– То се знае. На вас да оставят, няма да го откриете дори ако тръгне да проси по улиците. – Реджи извади от джоба си листче и го подаде на Луис. – Това са адресите на три специализирани психиатрични клиники за деца. Батънуд в Рокфорд, щата Илиной. Риджуд в Талахаси. И клиниката на Грант във Финикс. Всяка от трите е подходяща за случая.

Двамата бавно отлепиха погледи от нея и се вторачиха в листа. Съсредоточено изчетоха адресите.

– Но нали вече се уговорихме с клиниката в Портланд – озадачено възрази Луис.

– Не ме интересуват никакви уговорки, Луис. Вземи този списък и уреди нещата. Съветвам те да побързаш. Обади се във Вашингтон, изкарай от леглото когото трябва и промени уговорката.

Той сгъна листчето и го затисна с лакът.

– Вие... ти... казваш, че си видяла трупа. Опитваше да говори властно, но в гласа му избиха жални нотки. Реджи се усмихна.

– Видях го. Преди по-малко от три часа. Хората на Мулдано искаха

да го измъкнат, но ние ги разкарахме.

– Ние ли?

– Аз и Марк.

Двамата я гледаха втренчено и чакаха продължението на тази безумна, невероятна история. Кафето пристигна, но те не му обърнаха внимание.

– Друго няма – рязко каза Реджи и сервитьорката се отдалечи. – А сега слушайте сделката. Има няколко точки и по нито една не допускаме каквото и да било пазарлък. Направете бързо каквото ви казвам и ще получите трупа, преди Мулдано да го е метнал в океана. Ако се издъните, господа, едва ли някога ще имате втори подобен шанс.

Двамата кимнаха енергично.

– С частен самолет ли пристигна тук? – обърна се тя към Луис.

– Да. Със самолета на директора.

– Колко места има?

– Двайсетина.

– Добре. Незабавно го изпрати в Мемфис. Да качат Даян, Рики, доктора и Клинт. После веднага да излетят насам. Ако Мактюн иска да дойде, нямам нищо против. Ще ги посрещнем на аерогарата и след като Марк благополучно излети, ще ви кажа къде е трупът. Какво ще речете дотук?

– Лесна работа – заяви Луис. Труман нямаше сили да проговори.

– Цялото семейство да бъде включено в програмата за защита на свидетели. Първо избират болницата, а след като Рики оздравее, избират и къде ще живеят.

– Лесна работа.

– Пълна промяна на документите, хубава къщичка и тъй нататък. Тази жена ще трябва известно време да си стои у дома и да се грижи за децата, тъй че предлагам да гарантирате за три години месечна издръжка от четири хиляди долара. Плюс първоначална помощ в размер на двапет и пет хиляди. Нали знаеш, след пожара нямат нищичко.

– Дадено. Тия неща са лесни.

Луис отстъпваше толкова охотно, че тя неволно съжали, заедно не поиска повече.

– Ако в даден момент Даян реши да постъпи на работа, препоръчвам да й намерите хубава държавна службица без големи отговорности, но с прилично работно време и солидна заплата.

– Пълно е с такива служби.

– Ако изявят желание, ще осигурите незабавно преселване където и

да било, на ваши разноси, разбира се.

– Правим го непрекъснато.

Труман вече не можеше да удържи усмивката си.

– Ще й трябва кола.

– Лесна работа.

– Рики може да се нуждае от продължително лечение.

– Ще платим.

– Искам Марк да бъде прегледан от психиатър, макар че сигурно е по-нормален от всички нас.

– Готово.

– Има още една-две дребни подробности, но всичко ще бъде вписано в споразумението.

– Какво споразумение?

– Това, което се печата в момента. Ще го подпишем аз, Даян Суей, съдията Хари Рузвелт и мистър Луис като пълномощник на директора Войлс.

– Какво друго има в споразумението? – запита Луис.

– Искам да гарантирате, че ще направите каквото е по силите ви, за да улесните явяването на Рой Фолтриг пред Съда за малолетни в област Шелби, щат Тенеси. Съдията Рузвелт има да обсъди с него някои въпроси и съм уверена, че Фолтриг ще окаже съпротива. Ако бъде издадена призовка, държа да я връчи лично мистър Труман.

– На драго сърце – злорадо се ухили Труман.

– Ще направим каквото можем – добави леко обърканият Луис.

– Добре. Бягайте да звъните. Изпратете самолета. Кажете на Мактюн да намери Клинт Ван Хузър и да го откара в болницата. И стига сте подслушвали проклетия телефон, защото искам да поговоря с Даян.

– Дадено.

Двамата скочиха на крака.

– Чакам ви пак тук след половин час.

Клинт блъскаше като луд по клавишите на допотопната пишеща машина. При всяко прехвърляне на нов ред третата му чашка кафе подкачаше със звън по кухненската маса. Гледайки нечетливите си дракулки върху гърба на списание „Ескуайър“, той се мъчеше да възстанови всички подробности, които Реджи бе избълвала по телефона. Ако успееше някак да се справи, щеше да сътвори най-мърлявия документ в цялата история на американското право. Той изруга и замаза поредната

грешка.

Стресна го почукване на вратата. Клинт приглади с пръсти чорлавата си коса и стана от масата.

– Кой е?

– ФБР.

Искаше му се да ги помоли да говорят по-тихо. Представи си какви клюки ще плъзнат за утринния му арест. Съседите сигурно щяха да го обявят за пласъор на наркотици.

Открехна вратата и надникна навън, без да сваля веригата. В тъмния коридор стояха двама агенти с подпухнали очи.

– Казаха ни да ви вземем – извинително обясни единият.

– Ще ми покажете ли някакъв документ? Двамата поднесоха значките си към вратата.

– ФБР – повтори първият.

Клинт откачи веригата и им кимна да влязат.

– След няколко минути свършвам. Седнете. Двамата застанаха неловко сред хола, а Клинт се върна към кухненската маса. Работата вървеше бавно. Не можеше да разчете какво е написал и трябваше да доизмисля. Надяваше се, че е запазил най-важното. В кантората Реджи все намираще какво да промени, но този път трябваше да приеме текста без поправки. Клинт внимателно издърпа листа от валеяка и прибра документа в куфарчето си.

– Да вървим – каза той.

В шест без двајсет Труман се върна сам на масичката при Реджи. Носеше два радиотелефона.

– Реших, че може да ни потрябват.

– Откъде ги взе? – запита тя.

– Донесоха ми ги.

– Твоите хора ли?

– Точно така.

– Не че ме засяга, но ще ми кажеш ли колко агенти имаш в радиус от половин километър?

– Не знам точно. Дванајсет-тринајсет. Така правим винаги, Реджи. Може да ни потрябват. Ако кажеш къде е хлапето, ще пратим хора да го пазят. Сигурно е само.

– Само е и се чувства отлично. Свърза ли се с Мактюн?

– Да. Вече са минали да вземат Клинт.

– Бързо действат.

– Между нас казано, апартаментът му е под наблюдение от двацет и четири часа. Просто поръчахме да почукат на вратата. Намерихме и колата ти, Реджи, не знаем обаче къде е колата на Клинт.

– Аз я взех.

– Така си и мислех. Хитър номер, но щяхме да те спипаме за едно денонощие.

– Не ми се прави на умник, Труман. Вече осем месеца търсиш Бойет.

– Вярно е. Как е избягало хлапето?

– Дълга история. Ще я запазя за по-късно.

– Знаеш, че може да си изпатиш.

– Няма, ако подпишете споразумението.

– Не бой се, ще подпишем.

Единият телефон извъня и Труман веднага го грабна. Докато слушаше, Луис дотича с трети телефон в ръката. Той се тръшна на стола и подпря лакти върху масата. Очите му искряха от възбуда.

– Разговарях с Вашингтон. В момента проверяват болниците. Всичко изглежда наред. Чакам всеки момент да се обади директорът Войлс. Вероятно ще иска да поговори с теб.

– Какво става със самолета? Луис погледна часовника си.

– Трябва да е излетял, ще кацне в Мемфис около шест и половина.

Труман закри слушалката с длан.

– Обажда се Мактюн. В болницата е, чака доктор Грийнуей и управителя. Свързали са се със съдията Рузвелт, вече пътувал натам.

– Чист ли е телефонът на Даян? – запита Реджи.

– Да.

– Прибрахте ли солниците?

– Няма солници. Всичко е чисто.

– Добре. Кажи му да позвъни след двацет минути. Труман предаде нареждането и прекъсна връзката.

След няколко секунди записука телефонът на К. О. Той лепна слушалката до ухото си и на лицето му цъфна широка усмивка.

– Да сър. Секунда. – Луис подаде телефона на Реджи. – Обажда се директорът Войлс. Исква да разговаря с теб.

Тя бавно пое слушалката.

– Реджи Лав на телефона.

Луис и Труман я зяпнаха като хлапета продавач на сладолед.

Отсреща долетя плътен и ясен глас. През своите четирийсет и две

години като директор на ФБР Дентън Войлс никога не бе проявявал симпатии към пресата, но все пак от време на време журналистите успяваха да изкопчат по някоя дума. Гласът беше познат.

– Мисис Лав, обажда се Дентън Войлс. Как сте?

– Чудесно. Наричайте ме Реджи, ако нямате нищо против.

– Разбира се, Реджи. Слушай, К. О. ми обясни как стоят нещата и искам да те уверя, че ФБР ще направи всичко възможно, за да осигури безопасността на детето и цялото му семейство. Ако желаеш, можем да се погрижим и за теб.

– Повече ме вълнува детето, Дентън.

Труман и Луис се спогледаха. Тази жена току-що бе нарекла шефа им Дентън – нечуван подвиг в историята на ФБР. И то без да прояви дори капчица неуважение.

– Ако искаш, можеш да ми пратиш споразумението по факса и веднага ще го подпиша – предложи Войлс.

– Не е необходимо, но все пак благодаря.

– Самолетът ми е на твое разположение.

– Благодаря.

– Обещавам ти, че ще се погрижим мистър Фолтриг да не пропусне забавата в Мемфис. Нали разбираш, че няхаме нищо общо с призовките?

– Да, знам.

– Всичко хубаво, Реджи. Изгледете подробностите на място. Щом е за каузата, Луис може и планина да премести. Ако ти потрябвам, обади се. Днес няма да мърдам от кабинета.

– Благодаря – каза тя и подаде телефона на славния планинар К. О. Луис.

Към масата пристъпи завеждащият нощната смяна – деветнайсетгодишен младеж с нескрито самочувствие и прасковен мъх под носа. Тия хора седяха вече цял час и по всичко личеше, че се канят да векуват. На масата имаше три телефона. До тях лежаха някакви документи. Жената беше по тениска и джинси. Единият мъж беше с омачкан каскет и обувки на бос крак.

– Извинете – рязко изрече младежът. – Ще поръчвате ли още нещо?

– Не – отсече през рамо Труман.

Младежът се поколеба и направи още една крачка напред.

– Аз съм ръководител на нощната смяна и настоявам да обясните какво правите тук.

Труман шракна с пръсти и от съседната маса веднага скочиха със

значки в ръцете двама мъже, които допреди миг четяха неделните вестници.

– ФБР – изрекоха двамата в един глас, после хванаха младежа под мишница и го поведоха навън.

Повече не го видяха. Заведението бе все тъй пусто. Телефонът извънтя. Луис го вдигна и се заслуша. Реджи разгърна неделния вестник. В долния край на първа страница зърна лицето си. Снимката беше от архива на адвокатската асоциация, а до нея се мъдреше ухилената физиономия на Марк. Един до друг. Избягали. Изчезнали. В неизвестност. Боят и прочие. Тя въздъхна и се прехвърли на комиксите.

– Обадиха се от Вашингтон – съобщи Луис, оставяйки телефона на масата. – Клиниката в Рокфорд е пълна. Сега проверяват другите две.

Реджи кимна и отпи глътка кафе. Слънцето правеше първите си усилия да надникне иззад хоризонта. Очите ѝ бяха зачервени, главата я болеше, но адреналинът в кръвта продължаваше да я крепи. С малко късмет щеше да се прибере у дома още по светло.

– Слушай, Реджи, ще ни подскажеш ли поне за колко време ще стигнем до трупа? – предпазливо запита Труман. Не искаше да избързва, не искаше да я притиска. Но трябваше да подготви плановете си. – Мулдано все още е на свобода и ако ни изпревари, всичко пропада. – Той помълча, чакайки отговор. – В града е, нали?

– Ако не се замотаеш някъде, би трябвало да го откриеш за петнайсет минути.

– Петнайсет минути – бавно повтори той, сякаш не смееше да повярва на късмета си. – Петнайсет минути...

Клинт не бе запалвал от четири години, но сега нервно стискаше цигара „Вирджиния Слимс“ и бълваше облаци дим. Даян също пушеше. Двамата стояха в дъното на коридора и гледаха как новият ден огрява центъра на Мемфис. Грийнуей беше в стаята при Рики. В съседната стая чакаха Джейсън Мактюн, болничният управител и няколко агенти. Преди по-малко от половин час Клинт и Даян бяха разговаряли с Реджи.

– Директорът даде дума – каза Клинт, смучейки енергично тъничката цигара. – Нямах избор, Даян.

Тя продължаваше да гледа през прозореца. Едната ръка бе притиснала към гърдите си, с другата държеше цигарата.

– Значи просто заминаваме, така ли? Качваме се в самолета, отлитаме към залеза и живеем мирно и честито до края на живота си.

– Да, нещо такова.

– Ами ако не искам, Клинт?

– Не можеш да откажеш.

– Защо да не мога?

– Много просто. Синът ти реши да проговори. Освен това реши да приеме закрилата на ФБР, тъй че, щеш не щеш, трябва да го последваш. Заедно с Рики.

– Бих искала да поговоря със сина си.

– Ще поговорите в Ню Орлиънс. Ако го накараш да промени решението си, уговорката отпада. Реджи ще пази великата тайна, докато излетите благополучно.

Клинт се опитваше да говори твърдо, но не криеше съчувствието си. Горката жена беше изплашена, безпомощна и уязвима. Докато поднасяше цигарата към устните си, ръцете ѝ трепереха.

– Мисис Суей – долетя изотзад грубоват мъжки глас. Обърнаха се. Зад тях стоеше почитаемият Хари М.

Рузвелт, облечен в огромен небесносин анцуг с емблемата на „Мемфиските тигри“. Навярно анцугът беше от най-големия възможен размер но въпреки това крачолите свършваха на петнайсет сантиметра над глезените му. На краката си бе нахлузил чифт добре запазени стари кецове. Държеше копие от споразумението. Даян кимна мълчаливо.

– Добро утро, ваша светлост – тихо поздрави Клинт.

– Преди малко разговарях с Реджи – каза Хари. – Доколкото

разбрах, пътуването е било доста плодотворно. – Той пристъпи напред и загърби Клинт. – Прегледах споразумението и съм склонен да го подпиша. Смятам, че би било в интерес на Марк да го подпишете и вие.

– Заповядвате ли ми? – запита Даян.

– Не. Нямам власт да ви заповядам – отвърна той и изведнъж се усмихна широко и топло. – Но ако можех, нямаше да се колебая.

Тя остави цигарата в пепелника върху прозореца и бръкна дълбоко в джобовете на джинсите си.

– Ами ако откажа?

– Тогава ще се наложи да върнем Марк в затвора, а нататък не се знае... Рано или късно ще трябва да проговори. Но сега положението е много по-сериозно.

– Защо?

– Защото вече няма съмнение, че Марк знае къде е трупът. Реджи също. Животът им е под заплаха. Дошъл е моментът просто да се доверите на тия хора, мисис Суей.

– Лесно ви е на вас.

– Права сте. Но на ваше място бих подписал споразумението и бих се качил в самолета.

Даян бавно посегна и взе листовете от ръката на негова светлост.

– Хайде да поговорим с доктор Грийнуей. Двамата я последваха по коридора към стаята на Рики.

Двайсет минути по-късно дузина агенти на ФБР блокираха деветия етаж на Сейнт Питър. Чакалния опустя. На сестрите бе наредено да стоят в дежурната стая. Три от четирите асансьора спряха на партера. Четвъртият чакаше на деветия етаж.

Вратата на стая 943 се отвори и дълбоко упоеният Рики бе изкаран на количка от Джейсън Мактюн и Клинт Ван Хузър. През този шести ден детето не изглеждаше по-добре, отколкото когато бе постъпило в болницата. Грийнуей бързо крачеше от едната страна на количката, Даян подтичваше от другата.

Нахълтаха в асансьора и слязоха до четвъртия етаж, където също пазеха агенти на ФБР. Оттам се прехвърлиха в служебния асансьор, задържан на място от агента Дърстън. На втория етаж отново ги чакаше охрана. Рики не помръдваше. Даян тичаше край количката, без да изпуска ръката му.

Заобиколиха по лабиринт от тесни коридори, пресякоха няколко

метални врати и изведнъж се озоваха на плосък покрив, където ги чакаше хеликоптер. Агентите бързо натовариха Рики, сетне Даян, Клинт и Мактън се качиха на борда.

След броени минути хеликоптерът кацна до един хангар на международното летище. Обкръжена от шестима агенти, количката на Рики се отправя към чакащия самолет.

В седем без десет телефонът на масата извънтя и Труман веднага го вдигна. Послуша малко и погледна часовника си.

– Излетели са – съобщи той, после остави телефона и отпи глътка портокалов сок.

Луис пак разговаряше с Вашингтон. Реджи въздъхна и се усмихна на Труман.

– Трупът е зазидан в бетон. Ще ти трябват чукове и длета.

Труман се задави със сока.

– Добре. Нещо друго?

– Да. Прати две-три момчета на ъгъла на Сейнт Джоузеф и Каронделет Стрийт.

– Някъде там ли е?

– Недей да разпитваш, просто ги изпрати.

– Веднага. Има ли още нещо?

– Ще се върна след минута.

Реджи излезе от закусвалнята, отиде до рецепцията и помоли дежурния да провери факса. След малко той ѝ подаде копие от споразумението. Реджи внимателно изчете двете странички. Машинописът беше ужасен, но иначе всичко изглеждаше както трябва. Тя се върна при масата.

– Да вървим при Марк.

След като си изми зъбите за трети път, Марк седна на ръба на леглото. Чернозлатистата платнена раничка беше натъпкана с мръсни дрехи и ново бельо. По телевизията имаше детски филм, но сега не му беше до забавления.

Някъде вън се затръшна врата на кола, после долетяха стъпки и някой почука.

– Марк, аз съм – подвикна Реджи.

Той изтича да отключи, но Реджи не влезе в стаята.

– Готов ли си за тръгване?

– Ами... да.

Слънцето бе изгряло над паркинга пред мотела. Иззад рамото на Реджи надничаше познато лице – един от агентите, с които бе разговарял на първата среща в болницата. Марк грабна раничката и излезе на паркинга. Отпред чакаха три коли. Някой отвори вратата на средната и Марк се настани вътре заедно с адвокатката си. Колите потеглиха с шеметна скорост.

– Всичко е наред – каза Реджи и го хвана за ръката. Двамата агенти отпред гледаха пътя, без да се обръщат. – Рики и майка ти летят насам. Ще пристигнат след час. Ти добре ли си?

– Горещо-долу – прошепна Марк. – Каза ли им вече?

– Още не – отвърна тя. – Ще изчакам първо да излетиш.

– Тия всичките феберейци ли са?

Тя кимна и го потупа по ръката. Изведнъж Марк се почувства невероятно важен. Пътуваше с лъскава черна лимузина към аерогарата, където го чакаше частен самолет, обкръжен от безброй ченгета – и всичко това само за да опазят живота му. Той преметна крак върз крак и се изпъчи.

За пръв път щеше да лети със самолет.

Бари тъпчеше нервно пред прозореца в кабинета на Джони и гледаше към реката, където влекачи и шлепове слизаха лениво по течението. Страховитите му очи бяха зачервени, но не от пиене или среднощна веселба. Бе чакал да му доставят трупа в склада и когато компанията на Лио се завърна с празни ръце, той незабавно повика чичо си.

В това прекрасно неделно утро Джони беше без вратовръзка и тигранти. Той бавно крачеше напред-назад край бюрото си и пушеше вече трета пура. Над главата му бе увиснал гъст облак тютюнев дим.

Крясъците и заплахите бяха свършили отдавна. Отначало Бари руга до припадък Лио, Йонучи и Бивола, а Лио събра кураж да му отвърне със същото. Но постепенно паниката се разсея. През цялата нощ Лио бе минавал периодично край къщата на Клифърд, сменяйки всеки път колата. Не бе забелязал нищо тревожно. Трупът още си лежеше в гаража.

Джони реши да изчакат двайсет и четири часа и да опитат отново. През деня щяха да наблюдават къщата, а щом се спуснеше мрак, щяха да пристъпят към разгърната атака. Бивола го увери, че може да измъкне трупа от бетона за десет минути.

Само без паника, повтаряше Джони. Само без паника.

Рой Фолтриг дочете неделния вестник в дворчето на крайградската си вила и закричи бос през влажната трева с чаша изстинало кафе в ръката. Тази нощ почти не бе мигнал. Още по тъмно бе застанал да чака на верандата и когато донесоха вестника, хукна да го вземе по чехли и пижама. Беше опитал да се свърже с Труман, но колкото и странно да изглеждаше, мисис Труман нямаше представа къде е заминал съпругът ѝ.

Фолтриг огледа розовите храсти на жена си край оградата в задния двор и се запита за стотен път накъде би могъл да избяга Марк Суей. Лично за себе си не допускаше и сянка от съмнение, че Реджи има пръст в тази работа. Явно пак бе полудяла и бе избягала с хлапето. Той се усмихна лекичко. С най-голямо удоволствие щеше да ѝ разгони фамилията.

Хангарът беше една от множеството мръсносиви и съвършено еднакви сгради, подредени на четиристотин метра от аерогарата. Над

високата двойна врата беше изписано с оранжеви букви „Гълф Еър“. Когато трите коли спряха отпред, вратата тъкмо започваше да се разтвляра. Отвътре гладкият, безупречно чист бетонен под беше боядисан в зелено и хангарът се оказа почти празен, само в най-далечния ъгъл стояха един до друг два частни самолета. Редките лампи хвърляха тук-там отблясъци по зеления под. Докато изпъваше шия, за да разгледа самолетите, Марк си помисли, че в тая огромна сграда като нищо могат да организират и едно автомобилно състезание.

Двете крила на вратата се отдръпнаха докрай, освобождавайки цялата предна страна на хангара. В дъното трима души крачеха забързано край стената, сякаш търсеха нещо. Други двама стояха до входа. Още пет-шест души обикаляха навън, но не се приближаваха до спрелите коли.

– Какви са тия хора? – запита Марк, без да се обръща конкретно към някого.

– Наши са – каза Труман.

– Агенти на ФБР – поясни Реджи.

– А защо са толкова много?

– Просто не искат да рискуват – каза Реджи и се обърна към Труман. – Според теб още колко ще чакаме?

Той погледна часовника си.

– Около половин час.

– Да се поразходим – предложи тя и отвори вратата. В същия миг останалите единайсет врати на малкия ескорт се отвориха като по сигнал и колите опустяха. Марк огледа останалите гаражи и аерогарата, пред която тъкмо кацаше самолет. Започваше да му става страшно интересно. Само преди три седмици в училище бе теглил страхотен пердах на едно хлапе от прогимназията, задето му се подиграваше, че не е лелял със самолет. Де да можеха да го видят сега. Специална кола с охрана до летището, специален самолет на негово разположение, за да отлети където си поиска. Вече нямаше да живее в скапани фургоци. Нямаше да пердаши разни хлапета от прогимназията. Нямаше да оставя бележки на мама, защото тя щеше да си стои у дома. Докато чакаше сам в мотелската стая, бе решил, че всичко се урежда направо разкошно. Беше пристигнал в Ню Орлиънс, за да надхитри мафията на собствената ѝ територия, и ако искаше, можеше пак да го направи.

Забеляза, че агентите край вратата го наблюдават. От време на време стрелваха погледи към него и веднага извързваха глави. Сигурно просто проверяваха дали всичко е наред. После можеше да им раздаде

по един автограф.

Той последва Реджи в просторния хангар и двата частни самолета привлякоха вниманието му. Приличаха на малки, лъскави подаръци под коледна елха, очакващи някое дете да си поиграе с тях. Единият беше черен, другият сребрист и Марк не можеше да им се нагледа.

Вратата на малката вътрешна канцелария се отвори и към тях се зададе някакъв мъж с оранжева риза, на която беше изписано „Гълф Еър“. К. О. Луис го пресрещна и двамата тихо размениха няколко думи. Човекът посочи канцеларията и спомена нещо за кафе.

Лари Труман приклепна до Марк, който продължаваше да зяпа самолетите.

– Марк, помниш ли ме? – запита той.

– Да, сър. Видяхме се в болницата.

– Точно така. Името ми е Лари Труман. – Лари протегна ръка и Марк колебливо я пое. Не беше много редно дете да се ръкува с възрастен. – Аз съм агент на ФБР в Ню Орлиънс.

Марк кимна, без да откъсва очи от самолетите.

– Искаш ли да ги разгледаш отблизо? – запита Труман.

Ледът моментално се разчупи.

– Ама ще може ли? – възкликна момчето. Труман се изправи и го прегърна през рамо. Докато вървяха по лъскавия бетон, стъпките им отекваха под свода. Спряха пред черния самолет.

– Това е реактивен пътнически самолет марка „Лиър“ – започна да обяснява Труман.

Реджи и К. О. Луис излязоха от канцеларията с високи пластмасови чашки горещо кафе. Агентите от охраната се бяха изпокрили в сенките на гаража. Двамата бавно пиеха кафе може би за десети път в това безкрайно утро и гледаха как Труман развежда момчето около самолетите.

– Смело хлапе – каза Луис.

– Невероятен е – кимна Реджи. – Понякога разсъждава като терорист, а после се разплаква като малко дете.

– Дете си е.

– Знам. Но не му го казвай. Може да се засегне и кой знае какво ще направи после, какъвто е вироглав. – Тя отпи от кафето. – Наистина е невероятен.

К. О. подуха в чашата си, после отпи предпазливо.

– Наложил се да понатиснем тук-там. Клиниката на Грант във Феникс ще осигури стая за Рики. Трябва да знаем дали ще пътуват. Пилотът се обади преди пет минути. Нали разбираш, необходимо е

разрешение от диспечера, план на полета и тъй нататък.

– Значи избираме Финикс. И всичко остава в пълна тайна, разбрахме ли се? Запишете Рики под друго име. Същото се отнася за майка му и Марк. Осигурете охрана от няколко души. Искам да платите на доктора пътни и хонорар за няколко дни.

– Лесна работа. Ония от Финикс нямат представа какво ги чака. Обсъждахте ли вече къде искат да се настанят след това?

– Най общо. Марк казва, че искал да живее в планините.

– Във Ванкувър е чудесно. Бяхме там миналото лято. Разкошна природа.

– Значи извън страната?

– Няма проблеми. Директорът Войлс казва, че могат да се заселят където си поискат. И друг път сме настанявали свидетели извън Щатите, а в сегашния случай това е идеалното решение. Ще се погрижим за тях, Реджи. Давам ти честна дума.

Човекът с оранжевата риза бе отишъл да оглави обиколката на Марк и Труман. Той свали стълбичката на черния самолет и тримата изчезнаха навътре.

– Трябва да ти призная нещо – каза Луис след поредната глътка горещо кафе. – До последно не вярвах, че момчето знае.

– Клифърд му беше разказал всичко. Знаеше точно къде лежи трупът.

– А ти?

– Не. Разбрах едва вчера. Още при първото идване в кантората ми Марк каза, че знае, но го пазеше в тайна. И слава Богу. Мълча чак до снощи, когато отидохме в къщата.

– Защо дойдохте тук? Поели сте ужасен риск. Реджи кимна към самолетите.

– Питай него. Той настояваше да открием трупа. Смяташе, че ако Клифърд го е излъгал, всичко ще се размине.

– Значи просто пристигнахте тук и отидохте да търсите трупа? Раздва, и готово.

– Беше малко по-сложно. Но това е дълга история. Ако ме поканиш на вечеря, ще ти разкажа подробно.

– Изгарям от нетърпение да стане вечер. Главичката на Марк изникна в кабината. Реджи не би се учудила, ако двигателите внезапно заработеха и самолетът се отправеше бавно към пистата, за да ги смае с безупречно излитане. От Марк всичко можеше да се очаква.

– Не се ли безпокоиш за себе си? – запита Луис.

– Не особено. Аз съм просто една скромна адвокатка. Какво ще спечелят, ако се захванат с мен?

– Отмъщение. Ти не знаеш как мислят тези хора.

– Наистина не знам.

– Директорът Войлс иска да те наглеждаме няколко месеца, поне докато мине процесът.

– Не ме интересува какво ще правите, стига само да не виждам, че ме следят.

– Чудесно. Имаме си начини.

Групата се насочи към втория самолет, сребрист „Ситейшън“. Марк бе забравил всякакви трупове и убийци, дебнещи в мрака. Стълбичката се спусна надолу и той бързо се изкатери на борда, следван от Труман.

Един агент с радиостанция се приближи до Реджи и Луис.

– Наближават летището.

Последваха го към колите пред отворения хангар. След малко до тях застанаха Марк и Труман и всички се загледаха в дребния силует на самолета, който бе изникнал в небето на север.

– Те са – каза Луис.

Марк си проправи път към Реджи и я хвана за ръката. С приближаването на пистата самолетът растеше стремително. И той беше черен, само че много по-голям от ония вътре. Докато кацаше и приближаваше към хангара, наоколо се разтичаха агенти – някои в строги костюми, други по джинси и тениски. На двайсетина метра от тях самолетът спря и двигателите замлъкнаха. Мина цяла минута, преди вратата да се отвори и стълбичката да падне надолу.

Джейсън Мактън изскочи пръв и още преди да стъпи на пистата, десетина агенти обкръжиха самолета. След него излязоха Даян и Клинт. Заедно с Мактън тримата закрачиха енергично към хангара.

Марк пусна ръката на Реджи и хукна насреща. Даян го грабна в прегръдките си и за няколко секунди всички наоколо се загледаха към сградата в далечината.

Прегръщаха се мълчаливо. Марк я стисна с всички сили и накрая изрече през сълзи:

– Извинявай, мамо. Ужасно съжалявам.

Тя притисна главата му към рамото си и се зачуди дали да го удуши незабавно или просто никога да не го изпуска от прегръдките си.

Реджи ги отведе в малката спретната канцелария и предложи кафе.

Даян отказа. Труман, Мактюн, Луис и цяла тълпа агенти чакаха нетърпеливо край вратата. Труман беше най-разтревожен от всички. Ами ако им хрумнеше да променят решението си? Ами ако Мулдано беше отмъкнал трупа? Ами ако... Той крачеше напред-назад, въртеше се, оглеждаше затворената врата и отрупваше Луис с безброй въпроси. Луис пиеше кафе и се мъчеше да запази спокойствие. Наближаваше осем без двайсет. Слънцето грееше ослепително, въздухът беше влажен.

Марк седеше в скута на майка си, а Реджи се бе настанила на адвокатското място зад бюрото. Клинт стоеше до вратата.

– Радвам се, че дойде – каза Реджи на Даян.

– Нямах избор.

– Вече имаш. Можеш да се откажеш. Питай, ако нещо не ти е ясно.

– Разбираш ли колко бързо се случи всичко, Реджи? Преди шест дни се прибрах у дома и заварих Рики свит на леглото с палец в устата. После ченгето доведе Марк. А сега ми предлагат да си сменя името и да избягам в някакъв друг свят. Боже мой.

– Разбирам те – каза Реджи. – Но не можем да спрем събитията.

– Сърдиш ли ми се, мамо? – запита Марк.

– Аха. Никакви курабийки до края на седмицата. Тя го погали по косата. Настана мълчание.

– Как е Рики? – запита Реджи.

– Все така. Доктор Грийнуей се мъчи да го събуди, за да се порадва на самолета. Но когато напускахме болницата, трябваше да го упоят.

– Не искам да се връщам в Мемфис, мамо – обади се Марк.

– ФБР се свърза с детската психиатрична клиника във Финикс и сега ви очакват там – обясни Реджи. – Болницата е добра, Клинт поразпита в петък. Всички я препоръчват.

– Значи ще живеем във Финикс? – запита Даян.

– Само докато изпишат Рики. После отивате където си искате. Канада. Австралия. Нова Зеландия. Сами избирате. Можете и да останете във Финикс.

– Дай да идем в Австралия, мамо. Там още имало истински каубои. Гледах ги веднъж на кино.

– Вече никакво кино, Марк – отсече Даян, разтривайки слепоочията си. – Нямах да сме тук, ако не беше гледал толкова филми.

– Ами телевизия?

– Не. Отсега нататък само книги.

В канцеларията настана тишина. Реджи нямаше какво повече да каже. Клинт беше уморен до смърт и дремеше прав. Даян размишляваше

трезво за пръв път от седмица насам. Колкото и да бе изплашена, все пак се радваше, че е избягала от затворничеството в Сейнт Питър. Отново виждаше слънцето и дишаше чист въздух. Отново държеше изгубения си син, а другият щеше да оздравее. Всички тия хора се мъчеха да им помогнат. Фабриката за крушки оставаше в миналото. Безработицата също. Край на евтините фургони. Край на тревогите за закъснялата издръжка и неплатените сметки. Можеше спокойно да отглежда децата си. Да се включи в родителския съвет. Да си купи свестни дрехи и да си прави маникюр. Божичко, та тя бе само на трийсет години. С мъничко труд и пари пак щеше да стане привлекателна. На света имаше толкова мъже...

Колкото и мрачно да ѝ се струваше бъдещето, едва ли щеше да е чак толкова страшно, колкото през изминалите шест дни. Все нещо трябваше да се промени. Полагаше ѝ се почивка. Имай вяра, момиче.

– Май ще е най-добре да потеглим за Финикс – каза тя. Реджи въздъхна от облекчение и се усмихна широко.

После извади споразумението от куфарчето на Клинт. Хари и Мактън вече го бяха подписали. Реджи добави своя подпис и подаде писалката на Даян. Отегчен от толкова много прегръдки и сълзи, Марк мина до стената и се загледа с възхищение в цветните снимки на реактивни самолети.

– Чудя се дали пък да не стана пилот – съобщи той на Клинт.

Реджи взе споразумението.

– Веднага се връщам – каза тя и излезе навън. Когато вратата се отвори, Труман неволно подскочи.

Горещото кафе изхвъркна от чашата и се разля по китката му. Той изруга, тръсна ръка и я избърса в панталона си.

– Спокойно, Лари – каза Реджи. – Всичко е наред. Подпиши тук.

Тя му поднесе споразумението и Труман надраска името си. След него се подписа К. О.

– Пригответе самолета – каза Реджи. – Заминават за Финикс.

К. О. се завъртя и махна с ръка на агентите край входа. Мактън изтича да им даде допълнителни инструкции. Реджи се върна в канцеларията и затвори вратата.

Победоносно усмихнати, К. О. и Труман си подадоха ръце. После се загледаха към канцеларията.

– Сега пък какво? – промърмори Труман.

– Адвокатска им работа – каза К. О. – Само се чудят как да усложнят нещата.

Мактюн се върна и подаде на Труман тънък плик.

– Призовка за почитаемия Рой Фолтриг – усмихна се той. – Съдията Рузвелт я издаде тази сутрин.

– В неделя? – изненада се Труман и пое плика.

– Аха. Рано-рано викна секретарката в кабинета си. С нетърпение очаква да посрещне Фолтриг в Мемфис.

Тримата се изкискаха.

– Още тази сутрин ще я връча на почитаемия – каза Труман.

След минута вратата се отвори. Клинт, Даян, Марк и Реджи се отправиха към пистата. Двигателите на самолета заработиха. Наоколо търчаха агенти. Труман и Луис придружиха малката групичка до вратата на хангара.

Дипломатичният К. О. подаде ръка на Даян и каза:

– Всичко хубаво, мисис Суей. Джейсън Мактюн ще ви придружи до Финикс и ще се погрижи за всичко след пристигането. Вече сте в пълна безопасност. И ако можем да ви помогнем с нещо, винаги сме настръхнали.

Даян се усмихна сърдечно и стисна ръката му. Марк също протегна ръка и заяви:

– Благодаря, К. О. Ти си невероятен досадник.

Но говореше с усмивка, която зарази всички наоколо. К. О. се разсмя.

– Всичко хубаво, Марк. Уверявам те, синко, от теб по-голям досадник няма на тоя свят.

– Да, знам. Извинявай за всичко.

Марк подаде ръка на Труман и се отдалечи подир майка си и Мактюн. Реджи и Клинт останаха край вратата на хангара.

На половината път към самолета Марк спря. Сякаш обзет от внезапен страх, той застина на място и загледа как Даян се изкачва по стълбичката. През изминалите двайсет и четири часа не му бе хрумвало нито веднъж, че ще трябва да се раздели с Реджи. Просто бе предполагал, че все ще има някаква причина тя да ги придружи до края на всички тревоги. Сигурно щеше да излети с тях и да посещава новата болница, докато се увери, че вече са в безопасност. Ала сега, както бе спрял сред необятната писта – дребничък, неподвижен и замаян, – той изведнъж осъзна, че тя не е до него. Оставаше тук, при Клинт и хората от ФБР.

Бавно се завъртя и я погледна с разширени от ужас очи, осъзнавайки цялата истина. Направи две крачки към нея, после спря. Реджи се откъсна от групата и изтича към него. Коленичи и го погледна право в

изплашените очи.

Марк прехапа устни.

– Не можеш да дойдеш с нас, нали? – запита той с изтъняло от страх гласче. Макар че бяха разговаряли с часове, досега не бе станало дума за това.

Тя поклати глава и очите ѝ се навлажниха.

Марк избърса сълзите с ръкав. Агентите стояха наблизо, но не го гледаха. За пръв път в живота си не се срамуваше да плаче пред всички.

– Но аз искам да дойдеш – настоя той.

– Не мога, Марк. – Тя се приведе напред и лекичко го прегърна през раменете. – Не мога да замина.

По бузите му се стичаха сълзи.

– Извинявай за неприятностите. Не ги заслужаваше.

– Но ако не бяха тия неприятности, Марк, никога нямаше да те срещна. – Тя го целуна по бузата и стисна раменете му с всичка сила. – Обичам те, Марк. Ще ми липсваш.

– Вече никога няма да те видя, нали? – Устните му трепереха, от брадичката му капеха сълзи. Едва смогваше да говори.

Тя стисна зъби и поклати глава.

– Така е, Марк.

Реджи въздъхна и се изправи. Искеше да грабне това хлапе и да го отмъкне при мама Лайф. Щяха да го настанят в стаята на горния етаж и да го тъпчат до насита със спагети и сладолед.

Но вместо това тя само кимна към самолета, където Даян търпеливо чакаше на вратата. Марк отново избърса сълзите си.

– Вече никога няма да те видя – замислено повтори той.

Обърна се и се опита да изпъне плещи, но не успя. Бавно тръгна напред и когато достигна стълбичката, извърна глава за един прощален поглед.

42

След няколко минути Клинт си проправи път до нея и я хвана за ръката, докато самолетът се отдалечаваше към края на пистата. Двамата гледаха безмълвно как машината се откъсва от земята и изчезва сред облаците. Реджи избърса сълзите си.

– Май ще трябва да се заема с недвижими имоти – въздъхна тя. – Вече нямам сили за тия неща.

– Невероятно хлапе – каза Клинт.

– Мъчно ми е, Клинт.

Той стисна ръката ѝ още по-здраво.

– Знам.

Труман тихо застана до тях и също се загледа в небето. Реджи го забеляза и извади от джоба си касета.

– Твоя е.

Труман взе касетата.

– Трупът е в гаража зад къщата на Джероум Клифърд – добави тя, бършейки очите си. – Ист Бруклин осемстотин осемдесет и шест.

Труман се завъртя наляво и вдигна радиостанцията пред устата си. Агентите хукнаха към колите. Реджи и Клинт не помръдваха.

– Благодаря ти, Реджи – каза Труман, но личеше, че бърза да си тръгне.

Тя кимна към далечните облаци.

– Не на мен. Благодарни на Марк.

КРАЙ

© 1993 Джон Гришам
© 1995 Любомир Николов, превод от английски

John Grisham
The Client, 1993

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2009

Издание:

Джон Гришам. Клиентът
Обсидиан, София, 1995
Редактор: Димитрина Кондева
Художник: Кръстьо Кръстев
Технически редактор: Людмил Томов
Коректор: Петя Калевска
ISBN 954-8240-09-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12222>]